

ΓΡΑΜΜΑΤΑ - ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ - ΤΕΧΝΑΙ

ΑΡ. 22

ΧΑΟΥΠΤΜΑΝ

ΑΤΛΑΝΤΙΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗΣ, Α. Ε.
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

1A

~~ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
 ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ
 Γεν. αριθ. 69123
 Κατηγορία 1013
 Ειδ. αριθ. 22~~

~~ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
 ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ
 Γεν. αριθ. 1A
 Κατηγορία
 Ειδ. αριθ. 58~~

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 Π.Ε.Κ. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ
 Αριθμ. 16/3149

ΑΤΛΑΝΤΙΣ

ΧΑΟΥΠΤΜΑΝ
GERHART HAUPTMANN

ΑΤΛΑΝΤΙΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ Κ. ΔΑΥΛΑΚΟΥ

269

ΤΟΜΟΣ Β΄

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΙΔΑΓ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Αριθ. ...

15,58

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗΣ,, Α. Ε.
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

1938

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΟΥ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Ἀριθ. αὑτῆς 22

Κατηγορ. Γε. - Γα. - Τεχνολογία

ΑΤΛΑΝΤΙΣ

Τὸ ἑσπέρας τῆς ἡμέρας τοῦ δυστυχήματος, ὁ πλοίαρχος ἐνὸς ἀμβουργίου φορηγοῦ ἀτμοπλοίου, τὸ ὁποῖον ἦτο φορτωμένον μὲ πορτοκάλια, οἶνον, ἔλαια καὶ τυρόν, διέκρινε μέσῳ τῆς διαφανοῦς ἀτμοσφαιρας μίαν ἀνὰ τὴν θάλασσαν περιπλανωμένην λέμβον. Τὸ στερεότευκτον μικρὸν ἀτμόπλοιον εἶχε μεταφέρει γεωργικὰ ἐργαλεῖα εἰς τὰς Ἀζόρας, ἐκεῖθεν δὲ κατευθυνθὲν εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην παρέλαβε τὸ φορτίον του εἰς τὸν ὄρμον τοῦ Φάγιαλ. Ὁ πλοίαρχος ἐξηκρίβωσεν ὅτι οἱ ἐν τῇ λέμβῳ ἔκαμνον σημεῖα διὰ τῆς κινήσεως μανδηλίαν. Κατόπιν τούτου διέταξε νὰ σταματήσῃ τὸ πλοῖον, μετὰ ἡμίσειαν δὲ ὥραν οἱ ἐν τῇ λέμβῳ ναυαγοὶ μετεφέρθησαν μετὰ πολλῶν κόπων ἐπὶ τοῦ φορηγοῦ. Ἐν ὄλῳ ἦσαν δέκα πέντε πρόσωπα. Τρεῖς ναῦται καὶ εἷς ναυτόπαις, φέροντες ἐπὶ τοῦ ναυτικοῦ κούκου τὸ ὄνομα τοῦ γνωστοῦ ταχυπλόου ἀτμοπλοίου «Ρολάνδος», δύο κύριοι, δύο κυρίαί, μία συνήθους ἐξωτερικοῦ γηραιὰ κυρία καὶ μία ὑπηρέτρια, ἓνας ἄνθρωπος χωρὶς χέρια, καὶ ἓνας ἄλλος μὲ μακρὰ μαλλιά, φορῶν βελούδινον ἐπενδύτην. Ἐκτὸς αὐτῶν, ὁ πηδαλιούχος καὶ δύο παιδιὰ, ἀγόρι καὶ κορίτσι. Τὸ ἀγόρι ἦτο νεκρόν.

Αἱ κακοπάθειαι, αἱ ἀθλιότητες καὶ ὁ φόβος, εἰς τοὺς ὁποίους ὑπέκυψε τὸ λεπτοκαμωμένον ἀγόρι, εἶχον φρικωδῶς καταβάλλει τοὺς λοιποὺς ναυαγούς. Ἐνας κάθυγρος κύριος, ὁ Φρειδεῖκος, προσεπάθει νὰ μεταφέρει διὰ τῆς κλίμακος μίαν νεαρὰν κυρίαν ἣ ὁποία εἶχεν ἀπολέσει τὰς αἰσθήσεις της. Αἱ δυνάμεις του ὅμως δὲν ἐπήρκεσαν, οἱ δὲ ναῦται τοῦ φορτηγοῦ ἀτμοπλοίου εὐρέθησαν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ σταματήσουν τὸν κλονούμενον κύριον καὶ νὰ ἀφαιρέσουν ἀπὸ τοὺς βραχιονιάς του τὸ ὄραϊον μουσκευμένον φορτίον. Ὁ Φρειδεῖκος ἤθελε νὰ ὀμιλήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἐξήρχοντο ἀπὸ τὸ στόμα του ἢ οἱ συριστικοὶ ἤχοι ἀνθρώπου πάσχοντος ἀπὸ λαρυγγίτιδα. Μερικοὶ ναῦται ἠναγκάσθησαν κάθυγρον καὶ παγωμένον, ὡς ἦτο, νὰ τὸν βοηθήσουν νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ καταστρώματος, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ κινηθῇ εὐκόλως· οἱ πόδες του εἶχον τὴν ἀκαμψίαν ἀρθριτικοῦ. Ἐστέναξεν, ἐξέβαλεν ἕνα ξηρὸν καὶ ἀδικαιολόγητον γέλωτα καὶ ἐτέντωσε τὰ κυανόχροα ὡς ἐκ τοῦ ψύχους καὶ παγωμένα χέρια του.

Τὰ χεῖλη του ἦσαν ἐπίσης κυανωπά, οἱ δὲ εἰς τὰς κόγχας των βυθισμένοι ὀφθαλμοὶ ἐπύρεσσον. Ἐπὶ τοῦ προσώπου του εἶχε σχηματισθῆ ἕνα σκληρὸν ἐπίστρωμα ἀκαθαρσίας καὶ θαλασσίας ἄλμης. Οἱ ἐπὶ τοῦ πλοίου ἀντελήφθησαν ὅτι εἶχε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ στεγνώσῃ τὰ ἐνδύματά του, νὰ θερμοανθῇ καὶ νὰ καθαρισθῇ.

Τὸν Φρειδεῖκον ἠκολούθει ἡ ὑπηρετρία Ρόζα, ἥτις ἀφοῦ ἔθεσεν εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ πρώτου κυβερνήτου τοῦ πλοίου μίαν ἀναίσθητον παιδίσκη, τὴν Ἑλλην

Λῆμπλιγκ, ἐπέστρεψε μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ κατέβῃ ἐκ νέου εἰς τὴν λέμβον. Ἡ δίοδος ὅμως δὲν ἦτο ἐλευθέρα, διότι ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ καταμουσκευμένος ἄνθρωπος χωρὶς χέρια ἐρρουμουλκεῖτο διὰ τῆς κλίμακος κατὰ τὸν συνήθη τρόπον ἀπὸ τὸν ὑπηρετὴν του Μπούλκε καὶ ἕνα ναύτην τοῦ φορτηγοῦ. Ὁ ἄχειρ ἔβλεπεν ἀτενῶς καὶ ἐρρίγει. Οἱ ὀδόντες του συνεκρούοντο. Μεταξὺ τῶν ὀδοντοσυγκρούσεων αὐτῶν κατώρθωσε νὰ προφέρῃ τὰς λέξεις:

— Ἐνα ζεστό! ἕνα ζεστό!

Ἡ μύτη του ἔτρεχε, τὰ βλέφαρά του ἦσαν κατέρυθρα, ἐνῶ τὸ ἄκρον τῆς ρινός του εἶχε κηρίνην διαφάνειαν καὶ λευκότητα, ὡς ἡ τῶν πτωμάτων. Ὁ ὑπηρετῆς Μπούλκε καὶ ἡ Ρόζα ἐξηκολούθουν νὰ ἐργάζωνται δραστηρίως.

Κάθυγροι, ὡς ἦσαν, κατέβησαν ὁμοῦ εἰς τὴν λέμβον, ἐντὸς τῆς ὁποίας κατέκειτο εἰς ἀθλίαν κατάστασιν ἡ κυρία Λῆμπλιγκ.

— Ἡ γυναῖκα εἶνε νεκρὰ καὶ τὸ παιδί ἐπίσης, ἔλεγον οἱ ναῦται τοῦ φορτηγοῦ ἀτμοπλοίου, καὶ ἤθελον πρὸ παντὸς νὰ μεταφέρουν εἰς ἀσφαλὲς μέρος τὴν Ἴνγιγέρδην, ἣ ὁποία ἔδιδε σημεῖα ζωῆς.

Ἡ Ρόζα ὅμως ~~ἔξερράγη~~ εἰς λυγμοὺς καὶ θρήνους καὶ ὠρχίζετο ὅτι ἡ κυρία Λῆμπλιγκ ἔζη ἀκόμη.

Οἱ ναῦται ἐπεξήγησαν ὅτι ἡ κυρία Λῆμπλιγκ «εἶχε καταπιῆ πολὺ νερό». Ἡ Ρόζα ὅμως δὲν ὑπεχώρει, μὴ χωρίς οὐ ἡ κυρία της μεταφέρθη ἐπὶ τοῦ πλοίου καὶ ἐτέθη ἐπὶ τῆς μεγάλης τραπέζης τοῦ κεντρικοῦ θαλαμίσκου. Ὅταν ἡ δεινῶς ἀγκομαχοῦσα καὶ ἀναίσθητος γυνὴ με-

τεφέρθη ἐκ τῆς λέμβου εἰς τὸ κατάστρωμα, εἷς τῶν ναυτῶν τοῦ «Ρολάνδου», τοῦ ὁποίου οἱ πόδες ἦσαν παγωμένοι καὶ ὅστις κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐντὸς τῆς ναυαγοσωστικῆς λέμβου περιπλανήσεως οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην εἶχεν ἐκβάλει φωνήν, ἤρχισε νὰ φωνάζῃ γοερῶς ἀπὸ πόνους. Οἱ συνάδελφοί του μόλις ἤκουσαν τὰς φωνάς του τοῦ εἶπον εἰς κοινήν γερμανικὴν διάλεκτον.

— Δὲν ἐντρέπεσαι νὰ φωνάζῃς σὰν γυναῖκα; Βουβάσου καὶ μείνε ἡσυχος.

Μεθ' ὃ μετέφερον τὸν καταπνίγοντα τοὺς φοβεροὺς πόνους ναύτην διὰ τῆς κλίμακος εἰς τὸ κατάστρωμα. Ἐπειὰ ἀπ' αὐτὸν ἠκολούθει ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν βελούδινον ἐπενδύτην, καὶ ἐν τέλει τὸ πῶμα τοῦ μικροῦ Σίγκφρηδ Λήμπλιγκ.

Ἐπάνω εἰς τὸ κατάστρωμα ὁ καρηκομῶον κύριος μὲ τὴν ἀθλίαν ἐνδυμασίαν του συμπεριεφέρετο πολὺ παραδόξως. Πότε ἐλάμβανε τὴν στάσιν νεοσυλλέκτου στρατιώτου, πότε ὑπεκλίνεται καὶ πότε ἐσκόπευε εἰς τὸν ἀέρα ὡς νὰ εὐρίσκετο ἐν κληγίῳ. Συγχρόνως ἐφώναζε:

— Εἶμαι καλλιτέχνης! Ἐπλήρωσα τὴν καμπίνα μου, καὶ ὅμως τὴν ἔχασα! Εἶμαι γνωστὸς εἰς τὴν Γερμανίαν!

Κατόπιν ἐλάμβανε στάσιν ἀνθρώπου ἀξιοπρεποῦς καὶ προσέθετε:

— Εἶμαι ὁ ζωγράφος Ἰάκωβος Φλάϊσμαν ἀπὸ τὴν Φύρτ.

Ἀπὸ τὸ στόμα του ἐξήρχετο εἰς ἔκρηξιν τυραννικωτάτου ἐμέτου θαλάσσιον ὕδωρ, ἐνῶ τὸ κατάστρωμα εἶχε γίνοι κάθυγρον ἀπὸ τὸ ὕδωρ τὸ ὁποῖον ἔρρεεν ἀπὸ τὰ

ἐνδύματά του. Ὁ δόκτωρ Γουλιέλμος εἶχε λησμονήσει τὸν τρόπον τοῦ ὀμιλεῖν καὶ δὲν ἠδύνατο ἢ νὰ παραινίζετο ἐξακολουθητικῶς.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ μοναδικὸς θαλαμηπόλος τοῦ πλοίου εἶχε φέρει θερμὸν τέιον εἰς τὸν Φρειδερίκον, ἕνας δὲ ναύτης, ὁ ὁποῖος ἔκαμε καὶ χρέη νοσοκόμου, προσεπάθει νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ζωὴν τὴν κυρίαν Λήμπλιγκ. Ὁ Φρειδερίκος ταχέως ἀνέλαβε τόσον πολὺ τὰς δυνάμεις του ὥστε νὰ δυνηθῇ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸ ἔργον τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου τὸ ὁποῖον ἐξήσκει ὁ ναύτης. Ἀφ' ἐτέρου ὁ δόκτωρ Γουλιέλμος, ἀφοῦ ἔπιεν ἀρκετὰ ποτηράκια κονιάκ, ἐπεδόθη μὲ πολὺ ὀλίγας ἐλπίδας εἰς τὴν σωτηρίαν τοῦ μικροῦ Σίγκφρηδ. Πρὸς τοῦτο τὸν ἐβοήθει καὶ ὁ πρῶτος μηχανικὸς τοῦ πλοίου.

Ἡ κυρία Λήμπλιγκ κατ' οὐδὲν διέφερε νεκρᾶς. Μέτωπον, παρειὰ καὶ λαιμὸς τῆς ἀκόμη νεαρᾶς καὶ πρὸ μικροῦ ἀκόμη ὠραίας κυρίας εἶχον παραμορφωθῆ διὰ ἐρυθρομαύρων κυανοπᾶν στιγμάτων. Τὸ σῶμα, τὸ ὁποῖον εἶχον ἀπογυμνώσει, ἦτο ἐπίσης, ἂν καὶ ὄχι τόσον πολὺ ὅσον ὁ λαιμὸς καὶ τὸ πρόσωπον, κατάστικτον ἀπὸ τὰς ἰδίας κηλίδας. Ὁ Φρειδερίκος ἠνοῖξε διὰ τῶν δακτύλων τὰ χεῖλη της, ἐπίεσε τὰς πολὺν χρυσὸν περιεχούσας ὀδοντοστοιχίας της, ἔφερε τὴν γλῶσσαν εἰς τὴν πρέπουσαν θέσιν της καὶ ἀπεμάκρυνε τὸν σίελον ὅστις εἶχε συναθροισθῆ εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ φάρυγγος. Ἐββαλε τὸν μάγειρον τοῦ πλοίου νὰ κάμῃ μὲ θερμὰ πανιὰ ἐντριβὰς ἐπὶ τοῦ ἀναίσθητου σώματος, ὁ ἴδιος δὲ ἐφήρμοξε τεχνητὴν ἀναπνοήν.

Ἡ μεγάλη φροειδὴς ἐξ ἀνακάρδου τράπεζα, ἐπὶ τῆς ὁποίας τὸ ἄνευ ζωῆς γυναικεῖον σῶμα ὑπεβάλλετο εἰς τεχνητὴν ἀναπνοὴν διὰ τῆς ἀνυψώσεως, κάμψεως καὶ κινήσεως χειρῶν καὶ ποδῶν, κατελάμβανε τὸν μεγαλύτερον χῶρον τοῦ δι' ἐπιβάτας θαλάμου, τὸν ὁποῖον διέθετε τὸ φορητὸν ἀτμόπλοιο. Ἡ μικρὰ τριζοβολοῦσα αἴθουσα τοῦ ἀτμοπλοίου ἐφωτίζετο ἀπὸ τὴν ὄροφῆν, αἱ κατὰ μῆκος δὲ πλευραὶ τῆς ἀπετελοῦντο ἀπὸ ἑξ ἑξ θυρῶν ἐξ ἀνακαρδίου ἐκάστη, αἱ ὁποῖαι ἐχρησίμευον ὡς εἴσοδος εἰς ἰσυρίθμους κοιτωνίσκους. Ὁ συνήθως κενὸς αὐτὸς χῶρος, καὶ τοῦτο διότι τὸ πλοῖον ἔταξίδευε χωρὶς ἐπιβάτας, μετεμορφώθη ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ εἰς κλινικὴν.

Ἐνας κοινότατος μοῦτσος ἐξέδυε τὴν Ἰνγιγέρδην. Ἀπέθεσεν ἐφ' ἐνὸς διβανίου, κειμένου κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου, τὸ τρυφερὸν καὶ ὡς κογχύλιον μαργαριτῶν στίλβον σῶμά της καὶ ἤρχισε νὰ τὸ τριβῆ ὀλόκληρον μὲ μάλλινα ράκη κατὰ διαταγὴν τοῦ Φρειδερίκου. Τὸ αὐτὸ ἔκαμε καὶ ἡ Ρόζα εἰς τὴν Ἑλλην Ἀἷμπλιγκ, ἡ δὲ παιδικὴ ἀναλαβοῦσα μετεφέρθη ἐκ τῶν πρώτων εἰς μίαν κλινικὴν. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ θαλαμηπόλος ἠσχολεῖτο μετὰ μεγάλης σπουδῆς καὶ ζήλου νὰ ἐφοδιάσῃ μὲ σινδόνια καὶ προσκεφάλαια τὰς κλινὰς. Ἄμα ὡς ἠτοιμάσθη ἑτέρα κλινὴ μετεφέρθη ἐπ' αὐτῆς ἡ Ἰνγιγέρδη καὶ ἐκαλύφθη μὲ θερμὰ σκεπάσματα. Ὁ ἄχειρ καλλιτέχνης Ἄρθουρος Στός, ριγῶν πάντοτε, ἠδυνήθη χάρις εἰς τὸν πιστὸν τοῦ Μπουλκε νὰ καταλάβῃ τὴν ἀμέσως κατόπιν ἐτοιμασθεῖσαν κλινικὴν. Μεγάλως δυσκολίας συνήνησε τὸ πλήρωμα μὲ τὸν ζωγράφον Ἰάκωβον Φλάϊ-

σμαν. Καθ' ἣν στιγμὴν εἰς τῶν ναυτῶν μεταχειριζόμενος φιλικὰς προτροπὰς ἤθελε νὰ τὸν ἐκδύσῃ, ἐκεῖνος ἀφ' οὐ φάναξε «εἶμαι καλλιτέχνης!» ἤρχισε νὰ κτυπᾶται μόνος του καὶ νὰ θορυβῆ. Ὁ θαλαμηπόλος καὶ ὁ Μπουλκε εὐρέθησαν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ σπεύσουν νὰ τὸν συγκρατήσουν. Τὸν μετέφερον διὰ τῆς βίας εἰς μίαν κλινικὴν, ὁ δὲ δόκτωρ Γουλιέλμος, ἐτοιμάσας τὴν μὲ φάρμακα δερματίνην θήκην του, παρουσιάσθη ἐπικαίρως ὅπως τὸν καταπραῖνῃ δι' ἐνέσεως μορφίνης. Δυστυχῶς ὁ ἰατρός εἶχεν ἐν τῷ μεταξὺ πιστοποιήσει τὸν θάνατον τοῦ μικροῦ Σίγκφρηδ Ἀἷμπλιγκ.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν ναύτην ἐκεῖνον, ὅστις καταληφθεὶς ἀπὸ πόνου εἶχεν ἐκβάλλει γοερὰς κραυγὰς πρὸ ὀλίγου, ἐδέησε νὰ τοῦ ἀφαιρέσουν τὰ ὑποδήματα ἀπὸ τοὺς πρησμένους πόδας του τῇ βοηθείᾳ ψαλίδος. Ἐδᾶκε τὰ χεῖλη ἀπὸ τὸν πόνον καὶ ἐστέναζε μέχρις οὗ τὸν μετέφερον εἰς μίαν καμπίναν πρὸς ἀνάπαιυσιν. Μόλις τὸν ἀπέθεσαν ἐπὶ τῆς κλινῆς παρεκάλεσε νὰ τοῦ δώσουν καπνὸν διὰ μάρσημα. Ἐπίσης μετέφερον ἐπὶ μίᾳς κλινῆς τὴν ρακένδυτον κυρίαν ἡ ὁποία δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ εἴπῃ ἄλλο τι εἰμὴ ὅτι μετέβαινεν εἰς Σικάγον ὁμοῦ μὲ τὴν ἀδελφὴν της, τὰ τέσσαρα τέκνα της, τὸν σύζυγον καὶ τὴν μητέρα της. Τί ἐπῆλθε κατόπιν, καὶ τί δυστύχημα τὴν ἐπληξε, προφανῶς δὲν ἤξευρεν.

Ἐν τοσοῦτῳ ὁ Φρειδερίκος, γεγυμνωμένος μέχρι τῆς ὀσφύος, ἐξηκολούθει ἀδιακόπως τῇ βοηθείᾳ τοῦ ναύτου τὰς προσπαθείας του ὅπως δώσῃ ἐκ νέου ζωὴν εἰς τὸ γυναικεῖον πτώμα. Ἡ προσπάθεια αὕτη τὸν ὠ-

φέλει διότι είχε γίνει κάθιδρος. Αί δυνάμεις του όμως ήρχισαν να τον εγκαταλείπουν, διό τον διεδέχθη ὁ δόκτωρ Γουλιέλμος. Ὅταν οὗτος, ξεακολουθῶν τὴν τεχνητὴν ἀναπνοήν, ὕψωνε τοὺς βραχίονας τῆς πνιγμένης ὡς νὰ ἦσαν βραχίονες μιᾶς πλαγγόνας, ὁ Φρειδεῦκος εἰσῆλθε κλονούμενος εἰς τὴν πρώτην καμπίνα πού εὔρεν ἀνοικτὴν καὶ ἔπεσεν ἐξηντλημένος ἐπὶ τῆς ἀπροετοιμαστού ἀκόμη κλίνης μὲ τὸ πρόσωπον ἐπὶ τοῦ στρώματος.

ΜΕΤΑ τινὰ χρόνον εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ὅπως συγχαρῆ τὸν Φρειδεῦκον καὶ τὸν δόκτωρα Γουλιέλμον ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ των ὁ πλοίαρχος τοῦ πάντοτε ταχέως ταξιδεύοντος φορτηγοῦ κύριος Μπουῦτορ, ὅστις συγχρόνως ἔστειλεν ἓνα ναύτην νὰ ἐξεύρη καὶ φέρῃ στεγνὰ ἐνδύματα διὰ τοὺς δύο ἰατρούς, οἱ ὅποιοι ἡμίγυμνοι ἐξηκολούθουν τὴν νοσηλείαν τοῦ γυναικείου σώματος. Τὸ ἐστιατόριον ἦτο, φυσικῶ τῷ λόγῳ, γεμάτον νερά, ἀνεδίδετο δὲ ὀσμὴ ὑγρασίας.

Ὅταν οἱ δύο ἰατροί, προσπαθοῦντες πάντοτε νὰ ἐπαναφέρουν εἰς τὴν ζωὴν τὴν κυρίαν Αἰμπλιγκ, ἐξέθεσαν δι' ὀλίγων τὰ τῆς καταστροφῆς τοῦ «Ρολάνδου», ὁ πλοίαρχος Μπουῦτορ ἐδήλωσεν ἔκπληξιν, τοσοῦτω μᾶλλον καθόσον κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ταξιδίου του οὐδαμοῦ μὲν εἶχε συναντήσῃ ἐκτάκτως καλὸν καιρὸν, δὲν ἠδύνατο ὅμως νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ὁ καιρὸς ἦτο καὶ ἄσχημος, διότι ἡ ἀτμόσφαιρα ἦτο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διαυγής, ὁ ἄνεμος μικρᾶς ἐντάσεως καὶ τὰ κύματα μέτρια.

Ὁ Φρειδεῦκος καὶ ὁ δόκτωρ Γουλιέλμος πολὺ ὀλίγα πράγματα ἠδυνήθησαν νὰ εἴπουν περὶ τῆς ἀφορμῆς τοῦ δυστυχήματος.

Ὁ δόκτωρ Γουλιέλμος διηγήθη ὅτι περὶ τὴν ἔκτην πρωϊνὴν ὥραν εἶχεν ἀκούσει βοήν ἢ ὁποία ἐφαίνετο προερχομένη ἀπὸ τοὺς ἤχους μεγάλου σιניκοῦ κυμβάλου, μέσα ὅμως εἰς τὸν ὕπνον του ἐνόμισεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ προσκλήσεως διὰ τὸ γεῦμα, μέχρις οὗ ἐνεθυμήθη ὅτι ἐπὶ τοῦ «Ρολάνδου» δὲν ἦτο ἐν χρήσει τὸ κύμβαλον ἄλλ' ἢ σάλπιγξ. Ὁ Φρειδεῦκος ἐξέφρασε τὴν γνώμην ὅτι ὁ «Ρολάνδος» εἶχε πέσει ἐφ' ἐνὸς ναυαγημένου πλοίου ἢ ἐφ' ἐνὸς σκοπέλου. Ὁ πλοίαρχος ὅμως ἐπεξήγησεν ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνεται λόγος περὶ σκοπέλου εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τοῦ ὠκεανοῦ, ἢ ὑπόθεσις δὲ ὅτι ὁ «Ρολάνδος» εἶχε παρεκκλίνει τῆς τροχιάς του λόγῳ τῶν ρευμάτων ἀπεκλείετο ὡς ἐκ τοῦ μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος τὸ ὁποῖον ἐχρειάσθη ἡ ναυαγιστικὴ λέμβος διὰ νὰ φθάσῃ ἀπὸ τὸ σημεῖον τοῦ ναυαγίου μέχρι τῆς τροχιάς τοῦ ἰδιοῦ τοῦ πλοίου. Ὁ πλοίαρχος Μπουῦτορ ἐχαρκτήρησε τὸν μὲν συναδέλφόν του φὸν Κέσσελ, τὸν ὁποῖον ἐσχάτως εἶχε συναντήσῃ εἰς Ἀμβούργον, ὡς δεδοκίμασμένης ἱκανότητος πλοίαρχον, τὴν δὲ γενομένην καταστροφὴν ὡς μίαν ἀπὸ τὰς σοβαρωτέρας, δεδομένου πάντοτε ὅτι τὸ τεράστιον ἀτμόπλοιον ἐβυθίσθη πρᾶγματι καὶ δὲν ἐρρουμολκήθη ἴσως ἀπὸ ἄλλο ἀτμόπλοιον μέχρις ἐνὸς οἰουδήποτε λιμένος. Ἐν τέλει ὁ πλοίαρχος προσεκάλεσε τοὺς δύο κυρίους νὰ μεταβοῦν ἅμα ὡς θὰ ἐπέτρενον τὰ ἱατρικὰ των καθήκοντα εἰς τὸ διὰ τὴν

τέλεσιν τῆς λειτουργίας ὠρισμένον μέρος τοῦ πλοίου ὀπως δειπνήσουν.

Οἱ ἰατροὶ ἀπελπισθέντες ἐπρόκειτο νὰ παύσουν πλέον τὰς προσπαθείας των πρὸς διάσωσιν τῆς κυρίας Λημπλιγκ, ὅταν ἤρχισεν ἡ μὲν καρδιά της νὰ κτυπᾷ, τὸ δὲ στήθος της νὰ ἀναπάλῃ. Ἡ χαρὰ τῆς Ρόζας ἦτο ἀπερίγραπτος. Μόλις μετὰ μεγάλου κόπου συγκρατοῦσα θορυβώδεις ἐκρήξεις ἀγαλλιάσεως, ἠσθάνετο τώρα ὅτι ἡ ζωϊκὴ θερμότης ἐπέστρεφε καὶ εἰς αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς πόδας τῆς κυρίας της, τὰ πέλματα τῆς ὁποίας ἔτριβεν ἀκαταπαύστως μὲ τὰς τραχείας χεῖράς της. Μετέφερον τὴν σωθεῖσαν ἐπίσης ἐπὶ μιᾶς κλίνης καὶ ἔθεσαν γύρω της φιάλας θερμοῦ ὕδατος, ὡς θέτουν γύρω ἀπὸ ἕνα προώρως γεννηθὲν βρέφος.

Ἡ τελευταία μεγάλη ἐπιτυχία, ἣν ἐπέφερον αἱ προσπάθειαι τῶν δύο ἰατρῶν καὶ ἣτις ὁμοίαζε μὲ νεκρανάστασιν, συνεκίνησε βαθέως ὅλους τοὺς παρισταμένους ὡς καὶ τὸν Φρειδερίκον καὶ τὸν δόκτωρα Γουλιέλμον. Οἱ δύο ἄνδρες ἠσθάνθησαν τὴν ἀνάγκην νὰ σφίξουν τὰς χεῖρας ἀλλήλων.

— Ἐσώθημεν! εἶπεν ὁ δόκτωρ Γουλιέλμος. Συνέβη τὸ ἀπιθανώτερον πρᾶγμα!

— Ναί, πράγματι! εἶπεν ὁ Φρειδερίκος. Τὸ ζήτημα εἶνε τώρα τοῦτο: Πρὸς τί ἐσώθημεν;

ΤΟ διὰ τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἀκολουθίας προωρισμένον διαμέρισμα τοῦ «Ἀμβούργου» ἦτο ἕνα τετραγώνον δωμάτιον μὲ σιδηροῦς τοίχους, τὸ ὁποῖον ἐκτὸς μιᾶς

τετραγώνου τραπέζης καὶ ἑνὸς πάγκου κειμένου πρὸς τὸν τοῖχον δὲν περιεῖχε τίποτε ἄλλο. Εἰς τοὺς δύο ἰατρούς, οἱ ὁποῖοι, ὡς καὶ οἱ ἄλλοι ναυαγοί, ἦσιν τὸ ἀντικείμενον μεγάλων περιποιήσεων, ἐδόθη ἡ θερμοτέρα θέσις πρὸς τὸν πλησίον τοῦ μηχανοστασίου εὐρισκόμενον τοῖχον. Ἐντὸς μεγάλης σουπιέρας ἄχνιζε θερμὴ σοῦπα. Τὸ ἀτμόπλοιον δὲν εἶχεν ἠλεκτρικὸν φῶς, ἡ δὲ τράπεζα ἐφωτίζετο ἀπὸ τὸ ζωηρὸν φῶς λυχνίας κρεμαμένης ἀπὸ τῆς ὀροφῆς.

Ὁ πλοίαρχος Μπούτορ διένειμεν ὁ ἴδιος τὴν δυναμικὴν σοῦπαν, ὁ δὲ κύριος Βέντλερ, ὁ πρῶτος μηχανικός τοῦ πλοίου, ἐν τῇ μερίμνῃ νὰ φαιδρῶνῃ τοὺς διασωθέντας εἶπε μὲ προφύλαξιν μερικὸν ἀστεῖσμον. Ἦτο γεννημένος ἐν Λειψία, ἡ δὲ κοινὴ διάλεκτος εἰς ἦν ὠμίλει ὁ κοντὸς καὶ παχὺς αὐτὸς ἀνὴρ προῦκάλει πάντοτε τὸν γέλωτα ἐπὶ τοῦ πλοίου.

— Μὴν ὀμιλῆτε, εἶπεν ὁ πλοίαρχος εἰς τοὺς ἰατρούς. Δὲν πρέπει, παρὰ νὰ τρώγετε, νὰ πίνετε καὶ νὰ κοιμᾶσθε.

Μετ' ὀλίγον ὅμως ἐκομίσθη ἀπὸ τὸν ναῦτην τὸ ψητό, ἕνα τεράστιον ρόστ-μπήφ ἐψημένον κατὰ τὸν ἀμβουργέζικον τρόπον, ὅταν δέ, ἀφοῦ τὸ ἔκοψεν εἰς τεμάχια ὁ πλοίαρχος, τὸ κατεβρόχθισαν οἱ συνδαιτυμόνες πίνοντες συγχρόνως κόκκινον κρασί, οἱ διασωθέντες ναυαγοὶ ἐλησμόνησαν σχεδὸν καθ' ὀλοκληρίαν τὴν συμβουλήν τοῦ καλοῦ κυρίου Μπούτορ.

Αἴφνης ἐνεφανίσθη πρὸ αὐτῶν ὁ Μπούλκε, τὸν ὁποῖον οἱ ναῦται τοῦ «Ρολάνδου» προφανῶς εἶχον πολὺ

περιποιηθῆ. Ὁ Μπουῦλκε, παρὰ τὴν καταφανῆ μέθην εἰς ἣν εὗρίσκετο, δὲν ἤθελε νὰ ὑπάγη νὰ κοιμηθῆ, ἀνδρὲν ἐλάμβανε τὴν πρὸς τοῦτο ἄδειαν τοῦ δόκτωρος Γουλιέλμου καὶ τοῦ Φρειδερίκου, τοὺς ὁποίους ἐχαιρέτισε στρατιωτικῶς. Ἀπεφασίσθη ὅπως ὁ κουρεὺς καὶ νοσοκόμος τοῦ πλοίου ἀναλάβῃ μὲ ἄλλον τινὰ ναύτην τοῦ «Ἀμβούργου» ἀπὸ κοινοῦ τὴν νυκτοφυλακίαν. Ὅλοι ὅσοι εἶχον ἔλθει ἀπὸ τὸν «Ρολάνδον» ἠδύνατο καὶ ἔπρεπε, ἐφ' ὅσον ἦτο δυνατὸν τοῦτο, νὰ παραδοθοῦν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ὕπνου.

Ἐν τοσοῦτῳ οἱ ἰατροὶ ἀκόμη καὶ ὅταν εἶχεν ἐπενεργήσει ἐπ' αὐτῶν ὁ οἶνος, ἀπέφευγον νὰ κάμουν λόγον περὶ τῆς ἐπελθούσης καταστροφῆς καὶ τῆς ὑποτιθεμένης βυθίσεως τοῦ πλοίου. Ἦτο τόσῳ μέγα, τόσῳ φοβερὸν καὶ τόσῳ πρόσφατον ὅ,τι συνέβη, ὥστε ἦτο ἀδύνατον εἰς τοὺς ναυαγούς, ἐκτὸς τῶν ναυτῶν τοῦ «Ρολάνδου», νὰ τὸ θίξουν χωρὶς νὰ συγκινηθοῦν τὰ μέγιστα. Τὸ δυστύχημα ἐπίεζε τὰς ψυχὰς ὡς μέγα τι βάρος. Ὅ,τι κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ δείπνου διηγεῖτο ὁ Γουλιέλμος, καὶ ὅ,τι περιέγραφεν ὁ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀναλαμβάνων Φρειδερίκος, ἀνεφέρετο εἰς τὰς ἐπὶ τῆς ναυαγοσωστικῆς λέμβου κακοπαθείας ὡς καὶ εἰς λεπτομερείας τοῦ ἐπὶ τοῦ «Ρολάνδου» ταξιδίου, προτοῦ τὸ ἀτυχήσαν σκάφος συναντήσῃ τὴν κρείσιμον στιγμὴν τοῦ ὀλέθρου, ἣ ὁποία ἐσήμανε τὴν τελείαν του καταστροφῆν.

Ὁ Φρειδερίκος ἔλεγε:

— Κύριε πλοίαρχε, δὲν γνωρίζετε βέβαια τὴν ἐκπληξιν ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ ἀνεστήθη ἐκ νεκρῶν. Φαν-

τασθῆτε, κύριε πλοίαρχε, ἕνα ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἀπεχαιρέτισε διὰ παντὸς ὅ,τι εἶχε προσφιλές εἰς τὸν κόσμον. Δὲν ἠσθάνθη μόνον ὅτι εἶχε φθάσει ἡ τελευταία μου στιγμή, κύριε πλοίαρχε, ἀλλὰ εἶχα τὸν θάνατον, τὸν σωματικὸν θάνατον εἰς ὅλα μου τὰ μέλη! Ἀκόμη τὸν αἰσθάνομαι εἰς τὸ σῶμά μου! Καὶ ὅμως κἀθημαὶ ἐδῶ πλησίον σας, πάλιν ἐν ἀσφαλείᾳ, ὑπὸ τὸ παρηγορητικὸν φῶς τῆς λάμπας, εἰς κύκλον τὸν ὁποῖον θὰ ἤθελα νὰ χαρακτηρίσω ὡς οἰκογενειακόν. Εὗρίσκομαι εἰς ἀνετώτατον σπῆτι, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ὄλους σας—παρευρίσκοντο ὁ πλοίαρχος, ὁ ἀρχιμηχανικὸς Βέντλερ, ὁ ὑποπλοίαρχος, καὶ ὁ κυβερνήτης—ὅτι ὄλους σας δὲν ἠμπορῶ νὰ σᾶς θεωρήσω ἀπλῶς ὡς ἀνθρώπους, ἀλλὰ ὡς κατὶ ὑπέριτερον.

Τὸν λόγον ἔχει τώρα ὁ δόκτωρ Γουλιέλμος.

— Ὅταν, εἶπε, διεκρίναμεν τὸ «Ἀμβούργον», εἶχα ἀκριβῶς τελειώσει τὴν διαθήκην μου. Διότι ἐγὼ δὲν παραδίδομαι ἔτσι εὐκόλα, ὅπως ὁ συνάδελφος φὸν Καμμάχερ. Ὅταν τὸ πλοῖόν σας ηὔξῃθι σιγά-σιγά ἀπὸ τὸ μέγεθος τῆς κορυφῆς μιᾶς καρφίτσας εἰς τὸ μέγεθος ἑνὸς μεγάλου πιζελίου, ἠρχίσασθε νὰ φωνάζωμεν—ὁποῖος ἠμποροῦσεν ἀκόμη νὰ κραυγάσῃ, ἐκραύγαζε!—μέχρι διαρρήξεως τῶν πνευμόνων. Ὅταν τὸ «Ἀμβούργον» σας, κύριε πλοίαρχε, ἐγίνε μεγάλο σὰν καρύδι καὶ ἀντελήφθημεν ὅτι μᾶς εἶχατε ἰδῆ, ἠρχισε τὸ πλοῖόν σας νὰ λάμπη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ὡς ἕνα τεράστιον διαμάντι ἢ ρουμπίνι καὶ νὰ ἀναπέμπῃ σαλπίσματα μὲ μεγάλας σάλπιγγας. Ἡ ἀνατολὴ ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἤρχεσθε ἐφάνη εἰς

ἐμὲ ὅτι ἐπεσκοτίσει μὲ τὴν λάμπην τῆς τὴν δύσιν, ὅπου εὐρίσκειτο ἀκόμη ὑπὲρ τὴν θάλασσαν ὁ ἥλιος. Ὁρῶμεθα ὅλοι σὰν μανδρόσκυλα!

— Εἶνε ἐκπληκτικόν, ἐξηκολούθησεν ὁ Φρειδερίκος, τὸ πῶς εἶνε δυνατὸν ἓνα τέτοιο βράδυ νὰ τὸ διαδεχθῆ τέτοιο πρωί. Ἐπέρασα ἡμέρας κατὰ ἐξηκοντάδας χωρὶς νὰ μοῦ φανοῦν ὅτι διαφέρουν καθόλου ἀπὸ λεπτά τῆς ὥρας. Καλοκαίρι ἐπέρασε, ἐπέρασε χειμῶνας, καὶ ὅμως δι' ἐμὲ ἦτο ὡσὰν ἀμέσως μετὰ τὸ πρῶτο χιόνι νὰ ἐξεφύτρωσεν ὁ πρῶτος μενεξές. Τί περιέχει τώρα ἡ μόνη αὐτὴ ἡμέρα τὴν ὁποίαν ἐπεράσαμεν ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ ἐμπήκαμεν εἰς τὴν βάρκαν;

Ὁ δόκτωρ Γουλιέλμος διηγῆθη ὅτι οἱ ναῦται τοῦ «Ρολάνδου» εἶχαν ἀπὸ τὸ Κουεξάφεν κακὰ προαισθήματα ἔνεκα τῆς συναντήσεως μερικῶν ἱερωμένων. Κατόπιν ἀνέφεραν ἓνα ὄνειρον τὸ ὁποῖον εἶχεν ἰδῆ ἡ γηραιὰ μήτηρ του μίαν νύκτα πρὸ τῆς μεταβάσεώς του εἰς τὸ ἀτμόπλοιον. Ἐνα ἀπὸ τὰ πρὸ πολλοῦ νεκρὰ παιδιὰ τῆς, τὸ ὁποῖον μόλις εἶχε ζήσει εἰκοσιτέσσαρας ὥρας ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του, παρουσιάσθη εἰς αὐτὴν ὡς ἀνὴρ πλέον καὶ τῆς συνέστησε νὰ ἀποτρέψῃ τὸν δόκτωρα Γουλιέλμον ἀπὸ τὸ ταξίδι.

Ἄπαξ ἐθίγη ἓνα θέμα προσφιλὲς εἰς τοὺς ναυτικούς κύκλους, τὸ θέμα τῶν προλήψεων καὶ τῶν δεισιδαιμονιῶν, ἡ συζήτησις ἐξηκολούθησεν ἐπὶ μακρὸν ἀκόμη. Ὅλοι διηγῆθησαν μὲ τὴν σειράν των περιπτώσεις ὄνειρων προφητικῶν, προμαντευμάτων ποῦ ἐπραγματοποιήθησαν, ἐμφανίσεων θνησκόντων ἢ νεκρῶν. Ἐπὶ τῇ εὐ-

καιρία ταύτη ὁ Φρειδερίκος ἀνέσυρε τὸ ἐντὸς τοῦ ἐσωτερικοῦ του θυλακίου διασωθὲν χαρτοφυλάκιον, καὶ ἀνέγνωσε τὴν περικοπὴν ἣ ὁποία εἶχεν ἐπὶ λέξει ὡς ἑξῆς: «Ἐὰν μετὰ τὴν μεγάλην στιγμὴν ἡμπορέσω καθ' οἶον δῆποτε τρόπον νὰ σοῦ δώσω σημεῖα περὶ ἐμοῦ, τότε θὰ ἔχῃς ἀργότερα περισσότερα νέα ἐκ μέρους μου».

Ὁ πλοίαρχος Μπούτορ ἠρώτησε μειδιῶν ἐὰν πράγματι παρουσιάσθη ὁ φίλος ἀπὸ τὸν κάτω κόσμον.

— Εἰς τὸν ὕπνο μου εἶδα αὐτὸ τὸ ὄνειρο, εἶπεν ὁ Φρειδερίκος. Κρίνετε σεῖς ὁ ἴδιος, διότι ἐγὼ δὲν ξεύρω πλέον τί νὰ πῶ.

Καὶ παρὰ τὴν συνθήειάν του καὶ τὸν χαρακτήρα του, διηγῆθη τὸ ὄνειρον ἐκεῖνο, ὅπερ εἶχεν ἀρχίσει μὲ τὴν ἀποβίβασιν εἰς κάποιον μυστηριώδη λιμένα, τελειώσει μὲ τοὺς χωρικούς τοῦ φωτός καὶ τὸν εἶχεν ἔκτοτε πολὺ ἀπασχολήσει. Εὐθύς κατόπιν περιέγραψε τὰ τοῦ ἐν Ἀμερικῇ φίλου του Πέτρου Σμίτ, περὶ τοῦ ὁποίου μὲ εὐθυμότεραν καὶ ζωηροτέραν φωνὴν εἶπεν ὅτι εἶχε στείλει πρὸς αὐτὸν τὴν πνευματικὴν του μορφὴν διὰ νὰ τὸν προῦπαντήσῃ καὶ τὸν χαιρετήσῃ ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ ὠκεανῷ. Ἐκαμε λόγον περὶ τοῦ «χίλια τετρακόσια ἐνενηντα δύο», περὶ τῆς κορβέττας «Σάντα Μαρία» τοῦ Κολόμβου, ἰδίως ὅμως περὶ τῆς συναντήσεώς του μὲ τὸν Ρασμουσεν, ἐμφανισθέντα ὑπὸ τὴν μορφὴν παλαιοπώλου. Ἐδῶκεν ἀκριβῆ περιγραφὴν τοῦ ἀλλοκότου πλοιαρίου ποῦ εὐρίσκειτο εἰς τὴν προθήκην τοῦ παλαιοπωλείου, τοῦ μικροκαταστηματάρχου καὶ τοῦ τερετίσματος καὶ θροῦ τῶν φλώρων. Ἀνέσυρε τὸ σημειωματάριόν του

καὶ ἀνέγνωσε τὰς λέξεις, τὰς ὁποίας εἶχε προφέρει ἐν ὄνειρῳ ὁ μυστηριώδης παλαιοπώλης: «Ἐξέπνευσα ἀκριβῶς εἰς τὰς εἰκοσιτέσσαρας Ἰανουαρίου, εἰς τὴν μίαν καὶ δέκα τρία λεπτά». Καὶ ὁ Φρειδερίκος προσέθεσεν ἐν τέλει.

— Ἐὰν ἀληθεύῃ αὐτό, θὰ ἀποδειχθῇ. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι ἐὰν καὶ μέρος μόνον τοῦ ὄνειρου αὐτοῦ δὲν εἶνε ἀπλῶς παίγνιον τῆς φαντασίας, τότε διὰ τῆς ψυχῆς ἦλθα εἰς συνάφειαν μὲ τὸν ἄλλον κόσμον καὶ προειδοποιήθη περὶ τῆς καταστροφῆς ἣ ὁποία ἐπρόκειτο νὰ ἐπέλθῃ.

Προτοῦ ὁ μικρὸς οἰκογενειακὸς κύκλος τοῦ «Ἀμβούργου» ἐγερεθῆ ἀπὸ τῆς τραπέζης, συνεκρούσθησαν διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν τὰ ποτήρια μὲ ἰδιαιτέρως σοβαρὸν καὶ μάλιστα ἐπίσημον τρόπον.

ΤΗΝ ἐπομένην τὸ πρωῖ, ὁ Φρειδερίκος ἐξύπνησεν ἔπειτα ἀπὸ ὕπνον δώδεκα ὥρῶν. Τὴν ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν ἐπαγρύπνησιν εἶχεν ἀναλάβει, ἐφ' ὅσον παρίστατο ἀνάγκη, ὁ δόκτωρ Γουλιέλμος. Ζωηρὸν ἠλιόφως εἰσέδυνεν εἰς τὴν στενὴν καμπίναν τοῦ Φρειδερίκου. Ἀπὸ τὰ παντζούρια τῆς θύρας ἠκούοντο ὀμιλίας καὶ ὁ χαρῶδες κρότος κυπέλλων καὶ πινακίων. Ἐκεῖνος δὲν ἐνεθυμεῖτο πλέον τίποτε. Ἐνόμιζεν ὅτι εὕρισκετο ἐπὶ τοῦ ταχυπλόου «Ρολάνδου», δὲν ἠδύνατο ὅμως νὰ συμβιβάσῃ τὴν ἀλλαγὴν τῆς καμπίνας του μὲ τὴν ἐντύπωσιν τὴν ὁποίαν τοῦ εἶχεν ἀφήσει ὁ ἐπὶ τοῦ «Ρολάνδου» κοιτωνίσκος του.

Ἐν τῇ ἐκπλήξει τοῦ ἐκτύπησε τὰ γειτονικὰ ἐξ ἀνακαρδίου παντζούρια καὶ ἀμέσως παρουσιάσθη πρὸ αὐτοῦ τὸ δροσερὸν καὶ ἀναζωογονηθὲν πρόσωπον τοῦ δόκτωρος Γουλιέλμου. «Οἱ ἄρρωστοι, εἶπεν ὁ δόκτωρ, ἐξαιρέσει τῆς γυναικὸς ἀπὸ τὴν τρίτην θέσιν, διηλθον ἡσυχον νύκτα». Ὅταν ὅμως ἐξηκολούθησεν ἀκόμη ἐπὶ τινος στιγμῆς τὴν ἰατρικὴν του ἀναφορὰν, παρετήρησεν ὅτι ὁ συνάδελφός του εὕρισκόμενος ἀκόμη ἐπὶ τῆς κλίνης μόλις τώρα ἤρχισε νὰ προσανατολίζεται, καὶ τοῦτο μετὰ κόπου. Ὁ δόκτωρ Γουλιέλμος ἐγέλασε καὶ ὑπενθύμισεν εἰς αὐτὸν μερικὰ ἀπὸ τὰ πρόσφατα γεγονότα. Εἰς τὸ ἄκουσμα αὐτῶν ὁ Φρειδερίκος ἀνεπήδησεν ἀπὸ τῆς κλίνης, ἔθεσε τὰ χεῖρας ἐπὶ τῶν κροτάφων καὶ εἶπεν:

— Εἰς τὸ κεφάλι μου στρηφογυρίζουν τοῦ κόσμου τὰ πράγματα.

Μετ' ὀλίγον ὁ Φρειδερίκος ἐπρογευμάτιζε μετὰ τοῦ δόκτωρος Γουλιέλμου, ἔτρωγε καὶ ἔπινε χωρὶς νὰ ἀναφέρῃ οὔτε αὐτὸς οὔτε ὁ συνάδελφός του τὰ τῆς καταστροφῆς. Ἡ Ἰνγιέρδη Χάλστραιμ εἶχεν ἐξυπνήσει, ἀλλ' ἀπεκοιμήθη ἐκ νέου. Ὁ κουρεύς, ὁ ὁποῖος ταυτοχρόνως ἦτο καὶ ναύτης καὶ νοσοκόμος ἐν τῷ πλοίῳ, ὀνόματι Φλίττε, εἶχε κλείσει κατὰ τὴν θύραν τοῦ κοιτωνίσκου τῆς. Ὁ ἄχειρ Ἀρθούρος Στὸς ἦτο ἀκόμη ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς κλίνης, παιδρὸς δὲ καὶ εὐθυμὸς ἔτρωγεν ἐν μέσῳ διαφόρων ἀστεϊσμῶν τὸ πρόγευμά του, τὸ ὁποῖον ὁ πιστός του Μπούλκε ἐν μέρει μὲν εἰσῆγεν εἰς τὸ στόμα του, ἐν μέρει δὲ τοῦ τὸ προσέφερεν εἰς τοὺς πόδας. Εἰς τὸν ἄνθρωπον χωρὶς χέρια ὁ ὅλος κίνδυνος

τὸν ὅποιον εἶχε διέλθει ἐφαίνετο ἀπλῶς ὡς μία ἄλλη-
λουχία κωμικῶν σκηνῶν. Ὑπὸ βροχὴν νοστίμων ἄρῶν
ὑπελόγιζε μὲ τὴν πιθανότητα ὅτι δὲν θὰ ἔφθανεν ἐγκαίρως
καὶ κατὰ τὸ συμφωνητικόν του εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην
καὶ ὅτι οὕτω θὰ ἔχανεν ἓνα ποσὸν ἐκ διακοσίων τοῦ-
λάχιστον λιρῶν στερλινῶν. Πρὸς τούτοις ἐκακολόγει εἰς
καλὴν ἀγγλικὴν ὄλα τὰ γερμανικὰ ἀτμόπλοια, ἰδίως ὅμως
τὸ «Ἀμβούργον», «αὐτὸ τὸ ψωροπάπορο ποῦ μόλις τρέ-
χει μὲ δέκα κόμβους τὴν ὥραν!»

Δέκα ὥραι ἡσύχου ὕπνου ἐπανέφερον εἰς τὰς αἰ-
σθήσεις του τὸν καλλιτέχνην Ἰάκωβον Φλάϊσμαν ἀπὸ
τὴν Φύρτ. Παρήγγειλεν ἀπὸ τὴν κλίνην του φαγητόν,
διέτασεν ἐντόνως καὶ ἔκαμνε τὸν θαλαμηπόλον νὰ τρέχη
ἀπὸ τὸν φόβον του. Ὡμίλει πολὺ μεγαλοφῶνως, ἠκούετο
δὲ νὰ βεβαιοῖ πάντοτε ὅτι ἡ ἀπώλεια τῶν ἐλαιογραφιῶν
του καὶ τῶν σχεδιογραφημάτων του, τὰ ὅποια ἐπρόκειτο
νὰ πωλήσῃ ἐπωφελῶς εἰς τὴν νέαν Ὑόρκην, εἶνε μὲν
ἀνεπανόρθωτος, ὅτι ὅμως χωρὶς ἄλλο θὰ ζητήσῃ ἀπο-
ζημίωσιν ἀπὸ τὴν Ἀτμοπλοῖαν.

Ἡ ὑπὲρβία Ρόζα μὲ ὀφθαλμοὺς δακρυσιμένους, ἐν
τούτοις ὅμως φλογεροῦς καὶ γεμάτους χαρᾶν, ἔλαβεν ἀπὸ
τῆς τραπέζης καφέν, ζάχαριν καὶ ψωμί καὶ τὰ ἔφερεν εἰς
τὴν κυρίαν τῆς εἰς τὴν καμπίναν. Ἦτο νὰ ἐκπλήσσειται
κανεὶς διὰ τὸν βαθμὸν μέχρι τοῦ ὁποίου ἢ ὡς νεκρὰ θεω-
ρηθεῖσα κυρία Λήμπλιγκ εἶχε ἀναλάβει. Ὅταν ὁ Φρει-
δερίκος ἐπεσεκέφθη, μετὰ τὸ πρόγευμα, τὴν κυρίαν,
αὐτὴ μόνον ἀμυδρῶς ἐγνώριζε τί εἶχε συμβῆ. Εἶπεν ὅτι

ἔβλεπεν εὐχάριστα ὄνειρα, ἠσθάνθη δὲ λύπην ὅταν τὴν
ἐξύπνησαν.

Περὶ τὴν δεκάτην πρωΐνῃν εἰσῆλθεν εἰς τὸν θά-
λαμον ὁ πλοίαρχος Μποῦτορ, ἠρώτησε τοὺς κυρίους πῶς
εἶχον κοιμηθῆ, ἔσφιγξεν ἀμφοτέρων τὴν χεῖρα καὶ διη-
γήθη ὅτι καθ' ὅλην τὴν νύκτα ναῦται ἐξήταζον ἀπὸ τῆς
γεφύρας τὰ πέραξ μήπως ὑπῆρχον καὶ ἄλλοι ναυαγοί. Ἐ-
πειδὴ ὁ ἄνεμος ἦτο πάντοτε βορειοδυτικός, ἦτο ἐνδεχό-
μενον νὰ ἐπλησίαζε τὸ «Ἀμβούργον» πρὸς τὴν τροχίαν
τοῦ ναυαγημένου «Ρολάνδου» ἐφ' ὅσον οὗτος δὲν εἶχεν
ἀκόμη βυθισθῆ.

— Πράγματι δέ, εἶπεν ὁ πλοίαρχος, κατὰ τὴν μίαν
μετὰ τὰ μεσάνυκτα διεκρίναμεν ἓνα περιπλανώμενον σύν-
τριμμα πλοίου, ἠδυνήθημεν ὅμως νὰ ἐξακριβώσωμεν ὅτι
ἦτο ἐγκαταλελειμμένον ἀπὸ ἀνθρώπους, ὅτι ἦτο παλαιὸν
καὶ ὅτι μάλιστα δὲν ἦτο ἀτμόπλοιον ἀλλὰ ἰστιοφόρον.

— Ἴσως ἦτο ὁ φονεὺς τοῦ «Ρολάνδου», εἶπεν ὁ
Γουλιέλμος.

Κατόπιν ὁ πλοίαρχος παρεκάλεσε τὸν δόκτωρα Γου-
λιέλμον καὶ τὸν Φρειδερίκον νὰ προσέλθουν εἰς τὸν θα-
λαμίσκον τῶν γεωγραφικῶν χαρτῶν, ἐντὸς τοῦ ὁποίου
τὸν ἀνέμενεν ἤδη τὸ διασωθὲν πλήρωμα τοῦ «Ρολάν-
δου». Ἐπρόκειτο νὰ συγκεντρωθοῦν τὰ στοιχεῖα τῆς λι-
τῆς ἐκθέσεως τὴν ὁποίαν εἶχε νὰ ὑποβάλλῃ εἰς τὸ ἐν Νέαν
Ὑόρκην Πρακτορεῖον τῆς Ἀτμοπλοῖας του ἐν σχέσει μὲ
τὴν παραλαβὴν τῶν ναυαγῶν καὶ τὰς ἄλλας σχετικὰς λε-
πτομερείας. Μὲ κάλαμον καὶ τὰ λοιπὰ εἶδη γραφικῆς
ἐγένετο ἐν εἶδος ἀνακρίσεως, κατὰ τὴν ὁποίαν ὅμως δὲν

ἦλθεν εἰς φῶς τίποτε οὐσιωδῶς νέον περὶ τῆς κατατροφῆς.

Ὁ ναυτόπαις Πάντερ ἔδειξε τὸ διὰ μολυβδίδος γεγραμμένον σημείωμα, τὸ ὁποῖον εἶχε δώσει εἰς αὐτὸν ὁ πλοίαρχος φὸν Κέσσελ ὅπως τὸ διαβιβάσῃ εἰς τὰς ἀδελφάς του. Πρὸ τοῦ σημειώματος ἐκείνου καὶ τῶν ὀλίγων λέξεων τὰς ὁποίας περιεῖχεν, οἱ παριστάμενοι κατελήφθησαν ὑπὸ συγκινήσεως. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ ἐφάνη μέχρι ποίου βαθμοῦ εἶχον ὑποφέρει ὡς ἐκ τοῦ φοβεροῦ συμβάντος αἱ καρδίαι καὶ τὰ νεῦρα ὄλων, καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν ναυτικῶν. Ὅχι μόνον ὁ Πάντερ ἀλλὰ καὶ ἄλλοι ναῦται, καθ' ἣν στιγμὴν ἀνεφέρετο τοῦτο ἢ ἐκείνο τὸ πρόσωπον ἢ περιστατικόν, ἀνελύοντο εἰς ὑστερικούς θρήνους.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀνακρίσεως ὁ Φρειδεῖκος ἠσθάνετο τὴν ἀναπόδραστον ἀνάγκην νὰ μείνῃ μόνος. Παράδοξον δέ: Ἐνῶ χθὲς ἀκόμη τὸ ἐσπέρας θὰ ἠδύνατο νὰ γελάσῃ, σήμερον εἶχε τὸ συναίσθημα ὅτι ἡ σοβαρότης τῆς ὑπάρξεώς του εἶχε στερεοποιηθῆ ὡς μέταλλον, τὸ ὁποῖον εἶχε τεθῆ περὶ αὐτὸν ὄχι πλέον ὡς μολύβδινον περιβλήμα, ἀλλὰ μᾶλλον ὡς βαρὺς μετάλλινος σαροκοφάγος.

Ὁ Φρειδεῖκος ἀντελαμβάνετο ὅτι ὅ,τι συνέβη ἀφῆκεν εἰς αὐτὸν μίαν σκοτεινὴν κληρονομίαν, ἓνα μαῦρον πυκνὸν νέφος, τὸ ὁποῖον ἀπειλητικὸν καὶ στυγνὸν ἐπεκάθητο ἐπὶ τῆς ψυχῆς του. Ὁ Φρειδεῖκος εὗρισκετο εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ κατανικήσῃ μὲ μεγάλην δύναμιν θελήσεως τὸ ρῆγος τὸ ὁποῖον τὸν κατελάμβανεν ἐκάστο-

τε, ὡσάκεις ἀπὸ τὸ νέφος αὐτὸ ἔλαμπε κάτι ὅμοιον μὲ ἀστραπὴν καὶ ἐφώτιζεν ὡς νὰ ὑφίστατο ἀκόμη τώρα τὸ φοβερὸν συμβάν, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε παραστῆ.

Διατὶ αἱ ἀόρατοι δυνάμεις τοῦ ἔδειξαν τὴν ἄλλην ζωὴν ἀπλῶς ὡς ὄραμα, χωρὶς νὰ τὸν μεταφέρουν πραγμάτι εἰς αὐτήν, καὶ διατὶ εἶχον τὴν ἀνήκουστον μεροληψίαν νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ διαφύγῃ μὲ τοὺς ἄλλους ὀλίγους τὸν ὄλεθρον; Δὲν ἦτο ἄρα γε αὐτός, ὁ μικροσκοπικὸς μύρμηξ ὁ δυνάμενος νὰ ἀντιμετωπίσῃ τόσῳ γιγάντειον φρίκην, δὲν ἦτο ἱκανὸς νὰ τύχῃ ἰδιαιτέρας μεταχειρίσεως καὶ νὰ σχηματίσῃ ἰδιαιτέραν ἰδέαν τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ πονηροῦ; Εἶχεν ἀμαρτήσῃ; Ἦτο ἄξιος τιμωρίας; Ἀλλὰ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον τὸ γεγονός αὐτὸ τοῦ συνολικοῦ φόνου ἦτο ὑπερμέτρως ἀποτρόπαιον καὶ γιγάντειον. Θὰ ἦτο γελοῖον νὰ τοῦ δώσῃ ἡ Μοῖρα ἓνα παιδαγωγικὸν μάθημα, ἐν σχέσει μὲ μίαν ὑπαρξίν τόσῳ μικροσκοπικῆν. Ἦσθάνετο ὅμως ὁ Φρειδεῖκος ὅτι ἀπὸ τὴν μεγάλην γενικότητα τοῦ συμβάντος εἶχε σχεδὸν ἐκτοπισθῆ πᾶν ὅ,τι ἦτο προσωπικόν. Ὅχι! Κατὰ τὴν ἐπελθοῦσαν καταστροφὴν, ἐξαιρέσει τοῦ κατὰ φοβερὸν τρόπον ταλανισθέντος ἀνθρώπου, δὲν συνήργουν ἢ τυφλαὶ καὶ καταστρεπτικαί, κωφαὶ καὶ βωβαὶ δυνάμεις.

Μολαταῦτα, ὁ Φρειδεῖκος ἀντεμετώπισε κατὰμματα τὴν ἀσύλληπτον τραγικότητα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, τὴν ἀπερίγραπτον σκληρότητα τῶν ἀοράτων δυνάμεων καὶ τὸν θάνατον, καίτοι χωρὶς ἀνωτέραν τινὰ καὶ ἰδιαιτέραν ἐπιταγήν, εἶχε γίνεῖ κάτοχος μιᾶς γνώσεως ἢ ὁποία ἔκαμνε τὴν ὑπαρξίν του νὰ ἀποκτήσῃ τὴν σκληρό-

τητα τοῦ σκληροτέρου βράχου. Ποῖος ἦτο ὁ σκοπὸς μιᾶς τοιαύτης φύσεως πραγμάτων, ἐὰν αὕτη διετάχθη ἀπὸ τὴν αἰωνίαν Ἀγαθότητα, καὶ ποῦ συνίσταται ἡ παντοδυναμία τῆς Ἀγαθότητος ταύτης ἐὰν δὲν ἦτο ἱκανὴ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν καταστροφὴν;

ΟΣΟΝ βραδέως παρήρχοντο αἱ ὄραι ἐπὶ τοῦ «Ρολάνδου» μὲ τόσῃν καταπληκτικὴν ταχύτητα ὁ δείκτης τοῦ ἐπὶ τοῦ «Ἀμβούργου» ὥρολογίου εἶχε διανύσει εικοσιτέσσαρας ὥρας! Κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα αἱ δύο κυρίαί εἶχον μείνει ἐπὶ τῆς κλίνης, καίτοι ὁ καιρὸς ἦτο ὀμαλὸς καὶ ἐπέτρεπε τὴν παραμονὴν ἐπὶ τοῦ καταστροφώματος. Αἱ συνέπειαι τῆς καταστροφῆς ἐξεδηλοῦντο εἰς μὲν τὴν κυρίαν Λήμπλιγκ διὰ περιόδων δυνατῶν παροξυσμῶν καὶ ζωηρῶν παλμῶν τῆς καρδίας, συνοδευμένων ὑπὸ ἀνησυχίας καὶ φόβου, εἰς δὲ τὴν Ἰνγιγέρδην Χάλστραιμ δι' ὑγιῶς ὑπνηλίας, ἣτις καθίστα περιττὴν τὴν χρῆσιν μορφίνης, ποῦ ἐχρησιμοποιήθη διὰ τὴν κυρίαν Λήμπλιγκ. Ἀμφότεραι αἱ διασωθεῖσαι κυρίαί ἦσαν ἀπηλλαγμέναι πυρετοῦ. Τοῦναντίον εἶχε καταληφθῆ ἀπὸ πυρετὸν ὁ ναύτης ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου εἶχον παγώσει οἱ πόδες. Ἐπίσης οἱ ἱατροὶ δὲν κατώρθωσαν νὰ μετριάσουν τὴν ὑψηλὴν θερμοκρασίαν ἣτις εἶχε καταλάβει τὴν γυναῖκα ἀπὸ τὴν τρίτην θέσιν καὶ νὰ τὴν καταβιβάσουν κάτω ἀπὸ τοὺς τεσσαράκοντα βαθμοὺς.

Ὅσάκις ὁ Φρειδερίκος ἐπεσκέπτετο ὡς ἱατρὸς τὴν δυστυχῆ αὐτὴν ναυαγόν, ἠσθάνετο τὸν πειρασμὸν νὰ

τὴν ἀπαλλάξῃ ἅπαξ διὰ παντὸς τῆς ἀφυπνίσεως. Κατὰ τὰς πρώτας ὥρας, τὰ ἐκ τοῦ πυρετοῦ παραληρηματὰ της περιστρέφοντο εἰς τὸ νανάγιον τοῦ πλοίου, τὸν σύζυγόν της, τὴν ἀδελφὴν της καὶ τὰ τέκνα της. Κατόπιν ἐφάνη ὅτι ἦτο αὐτὴ ἡ ἰδία παιδί καὶ ὅτι διήνυε νεανικὰς ἡμέρας εἰς τὸν οἶκον τῶν γονέων της. Μέσα εἰς τὸ παραλήρημα αὐτὸ τὰ σπουδαιότερα ἀντικείμενα ἦσαν: Περιστεροφωληές, μία ἀγέλας, μία γίδα καὶ λειβάδι μὲ θερισμένον χόρτον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἔπρεπε νὰ βρέξῃ.

Ὁ Ἀρθούρος Στός, ὀδηγούμενος ἀπὸ τὸν πιστόν του Μπούλκε, ὡς καὶ ὁ ζωγράφος Φλάισμαν, περιεπάτου ἦδη εὐδιάθετοι ἐπὶ τοῦ καταστροφώματος ἢ ἦσαν ἐξηπλωμένοι ἐπὶ τῶν ἐπίσης ἐδῶ εὐρισκομένων ἀναπαντικῶν καθισμάτων. Ὁ ἄχειρ καλλιτέχνης ἔλεγε μεγαλοφῶνας καὶ εἰς εὐθυμον τόνον πρὸς τοὺς ἱατροὺς οἱ ὁποῖοι ἠθέλον νὰ θέσουν ἔμπλαστρα ἐπὶ τοῦ σώματός του καὶ νὰ τοῦ κάμουν ἐντριβάς.

— Τὸ ἔλεγα καὶ τὸ λέγω πάντοτε, ὅτι τὰ ἀγριόφυτα δὲν καταστρέφονται, κύριοί μου! Ἀργασμένο τομάρι δὲν τὸ χαλᾷ οὔτε τὸ θαλασσινὸ νερό. Εἶμαι σὰν μυρμήκι, ποῦ ἠμπορεῖ νὰ μείνῃ ὀκτῶ ἡμέρας μέσα εἰς τὸ νερὸ χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε!

Ἡ Ἑλλη Λήμπλιγκ, χάρις εἰς τὰς ἀνεξαντλήτους φροντίδας τῆς Ρόζας, δὲν εἶχε πάθει τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ ἓνα δυνατὸ συνάχι. Τὰ ἐνδύματά της εἶχον στεγνώσει καὶ ἡ παιδίσκη, χαρίεσσα καὶ φιλάρεσκος, περιήρχετο τὸ πλοῖον ὑπὸ τὴν γενικὴν ἐπίβλεψιν. Εἶχεν ἐλευθέραν

διάβασιν ἀπὸ παντοῦ καὶ ἠδύνατο νὰ πηγαίη κατ' ἀρέσκειαν εἰς τὸν πλοίαρχον ἐπὶ τῆς γεφύρας, εἰς τοὺς ἐν τῷ μηχανοστασίῳ μηχανικούς, καὶ μάλιστα νὰ εἰσδύη μέχει τῆς σήραγγος ἔνθα εὐρίσκετο ὁ χονδρὸς κύλινδρος τῆς ἔλικος. Ἀπησχόλει τοὺς πάντας. Φυσικά, τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο νὰ μάθουν ὅλοι τὰ τῆς ζωῆς καὶ τὰς συνηθείας τῆς κυρίας μαμᾶς της.

Ἄπετέλεσεν ἑορτὴν δι' ὀλόκληρον τὴν μικρὰν οἰκγένειαν τοῦ πλοίου ἢ ἔξοδος τῆς Ἰνγιγέρδης, τὴν ὁποίαν, μετὰ μακρὰν ἀνάπαυσιν ἐπὶ τῆς κλίνης, μετέφερον τυλιγμένην μὲ τὸν διασωθέντα μανδύαν τοῦ Φρειδερίκου εἰς τὸ κατὰστρομα. Ὅλοι οἱ ἐπὶ τοῦ πλοίου ἄνδρες παρετήρουν μὲ τὴν αὐτὴν πατρικὴν συμπάθειαν τὸ γλυκὺ ξανθὸν πλάσμα πού εἶχε χάσει τὸν πατέρα του. Ὁ καλὸς ναυτόπαις Πάντερ τὴν ἠκολούθει ὡς νὰ ἦτο ἡ σκιά της. Ἀπὸ ἓνα κιβωτίδιον εἶχε κατασκευάσει σκίμποδα, τὸν ὁποῖον εἶχε θέσει ὑπὸ τοὺς πόδας της, ἐνῶ δὲ ἐκείνη συνωμίλει μὲ τὸν Φρειδερίκον, ὁ Πάντερ ἔμμενεν ἀπομακρυσμένος, πάντοτε ὅμως ἀρκετὰ πλησίον διὰ νὰ λαμβάνη τὰς διαταγὰς της. Ἐπίσης ὁ Φλίττε, ναύτης καὶ νοσοκόμος, ἔτρεχε μὲ ἰδιαιτέρον ζῆλον ἐδῶ κ' ἐκεῖ διὰ νὰ μὴ ἀμελήσῃ τὴν ἐκτέλεσιν μικροῦ πηρειαῶν σχετιζομένων μὲ τὴν περιποίησιν τῆς νεάνιδος.

Ἐν γένει ὁ Φλίττε ἐκαλεῖτο ἀπὸ ὅλους συχνότερον ἢ οἱ ἄλλοι. Ὁ κοντόχοντρος ἀνθρωπίσκος ἀπὸ τὴν Μάρκ, τὸν ὁποῖον ἢ δῖψα περιπετεῖ ἦν εἶχε μεταμορφώσει ἀπὸ κουρέα καὶ νοσοκόμον εἰς ναύτην, διήρχετο ἀπροσοδοκίτους ἡμέρας θριάμβου ἔναντι τῶν ἐπὶ τοῦ πλοίου

συναδέλφων του. Πότε τὸν ἐφώναζεν ἡ κυρία Λήμπλικ, πότε ἡ Ἰνγιγέρδη, πότε ὁ ναύτης μὲ τὰ παγωμένα πόδια, πότε ὁ Φλαίσιμαν, πότε ὁ Στός, καὶ πότε αὐτὸς ἀκόμη ὁ Μπουλκε ἢ ἡ Ρόζα, ἢ ὁποία ἐπὶ πολλὰς ὥρας κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας ἔμμενεν ἐντὸς τοῦ στενοῦ χώρου μαγειρείου καὶ ἐβοήθει τὸν γηραιὸν καὶ πανοῦργον μάγειρον τοῦ πλοίου. Ἐννοεῖται ὅτι καὶ οἱ ἱατροὶ ἐχρειάζοντο συνεχῶς τὸν Φλίττε, εὐνόητον δὲ ὅτι οὗτος εἶχε γίνει ἀνθρωπος ἀξίας ἀκόμη καὶ πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ πλοίαρχου του, τὸν ὁποῖον ἐν ὀμαλῇ καταστάσει πραγμάτων ἐσυνήθιζε νὰ ξυρίζῃ.

Ἦτο ἀναμφισβήτητον ὅτι ἡ ἐν μέσῳ ὠκεανῶ ἀπροσοδοκίτος ἄφιξις τοῦ ἐκ παραδόξων ἐπιβατῶν μικροῦ ὀμίλου εἶχε προκαλέσει εἰς τὸν πλοίαρχον καὶ τὸ πλήρωμα τοῦ μικροῦ φορητοῦ ἀτμοπλοίου συγκίνησιν σοβαρὰν μὲν ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἑορτάσιμον. Οἱ ἱατροὶ εὐρίσκοντο εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἀκούουν πάντοτε ἐπαναλαμβανόμενῃ ἀπὸ τὸν πλοίαρχον, τὸν ὑποπλοίαρχον, τὸν κυβερνήτην, τὸν μάγειρον καὶ τὸν ἐκ Σαξωνίας μηχανικὸν Βέντλερ τὴν ἱστορίαν τῆς διασώσεώς των, ὡς νὰ ἦτο συμβὰν τὸ ὁποῖον δὲν τοὺς ἐνδιέφερον ἀπ' εὐθείας. Ἀπὸ τὴν συγκίνησιν μὲ τὴν ὁποίαν ἐξιστορεῖτο τὸ γεγονός ἀντελαμβάνοντο ὅτι καὶ δι' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς θαλασσολύκους τὸ πρᾶγμα ἐφαίνετο πρωτοφανές. Οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν εἶχεν ἀξιώσει τοιαύτην λείαν καθ' ὅλον τὸ διάστημα πού εἰργάζετο εἰς τὴν θάλασσαν.

Η ΙΝΓΙΓΕΡΔΗ ἦτο πλαγιασμένη ἐφ' ἐνὸς ἀναπαντι-
κοῦ καθίσματος, ἐνῶ ὁ Φρειδερίκος εἶχε καθήσει
ἀπέναντί της ἐφ' ἐνὸς скаμνίου. Ὁ συνάδελφός του Γου-
λιέλμος, ὡς ἐκ τῆς ἐπιδράσεώς του δὲ καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι
οἱ ὅποιοι εὐρίσκοντο ἐπὶ τοῦ «Ἀμβούργου», ἐθεώρουν
τὸν Φρειδερίκον ὡς τὸν ρωμαντικὸν σωτήρα καὶ λατρευ-
τὴν τῆς νεάνιδος. Ἐκαστος ἐξ αὐτῶν παρηκολούθει μὲ
σεβασμὸν καὶ ἐνδιαφέρον τὸ ἐπίσης ἀπὸ τὸν οὐρανὸν
καθηγιασμένον μυθιστόρημα. Ἡ Ἰνγιγέρδη ἐφέρετο πρὸς
τὸν καλὸν Φρειδερίκον μὲ μίαν σιωπηλὴν ὑποταγὴν, ὡς
νὰ ἦτο εὐπειθὲς ἀνήλικον καὶ νὰ ἔβλεπεν ἐν τῷ προ-
σώπῳ του τὸν φυσικὸν κηδεμόνα.

Ὁ καιρὸς ἦτο δροσερὸς καὶ ὁ οὐρανὸς τελείως αἴ-
θριος, ἐνῶ ἡ θάλασσα ἐκυματοῦτο μετρίως. Αἴφνης
μετὰ μακρὰν σιωπὴν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐπιβάλει εἰς αὐ-
τὴν ὁ Φρειδερίκος, ἡ Ἰνγιγέρδη τὸν ἠρώτησε:

— Πράγματι, ὀφείλεται εἰς σύμπτωσιν ἢ συνάντη-
σὶς μας ἐπὶ τοῦ «Ρολάνδου»;

Ὁ Φρειδερίκος ἀπέφυγε νὰ ἀπαντήσῃ ἀκριβῶς εἰς
τὴν ἐρώτησιν καὶ εἶπε:

— Δὲν ὑπάρχουν συμπτώσεις, ἢ μᾶλλον τὰ πάντα
εἶνε σύμπτωσις, Ἰνγιγέρδη!

Ἡ Ἰνγιγέρδη ὁμως δὲν ἦτο καθόλου εὐχαριστη-
μένη μὲ τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν! Δὲν θὰ ἠσύχαζε δέ, ἐὰν
δὲν ἐπληροφοροεῖτο περὶ τῶν αἰτίων καὶ περιστάσεων αἱ

ὁποῖαι εἶχον ὀδηγήσει τὸν Φρειδερίκον εἰς Σάουθαμπτον
καὶ κατόπιν ἐπὶ τοῦ «Ρολάνδου». Μετ' ὃ συνεπέραναν:

— Ὡστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ χάσετε τὴν ζωὴν σας ἐξ
αἰτίας μου. Ἄντι τούτου ὁμως ἐγίνατε σωτὴρ μου.

Μὲ τὰς βραχείας αὐτὰς λοξοδρομικὰς στιχομυθίας
ὁ μεταξὺ τῶν δύο δεσμὸς εἶχε γίνεи σφιγκτότερος.

Μεταξὺ τῶν ναυαγῶν, ἐξαιρέσει τοῦ Φρειδερίκου
καὶ τῆς Ἰνγιγέρδης, ἡ ἐπίγνωσις τῆς ἐκ νέου χαρισθεί-
σης εἰς αὐτοὺς ζωῆς προεκάλεσε τὴν ἐκδήλωσιν μεγάλης
εὐθυμίας. Δὲν ἐμεσολάβουν ἢ τεσσαράκοντα ὀκτῶ ὄραι
ἀπὸ τῆς βυθίσεως τοῦ ἀτμοπλοίου καὶ οἱ ἴδιοι ἄνθρωποι
οἱ ὅποιοι ἐδοκίμασαν ὅλον τὸν τρόπον τοῦ γεγονότος
τούτου, εἶχον καταληφθῆ ἀπὸ ζωηροτάτην, ἀκατάσχετον
εὐθυμίαν. Οὐδέποτε ἄλλοτε εἰς τὴν ζωὴν του ὁ Ἄρθου-
ρος Στός εἶχε κάμει τὸ ἀρροατήριόν του νὰ γελᾷση τό-
σον πολὺ ὅσον τῶρα τὸν πλοίαρχον, τὸν ὑποπλοίαρχον,
τὸν ἀρχιμηχανικὸν Βέντλερ, τὸν μάγειρον, τὸν ζωγρά-
φον Φλάϊσμαν, τὸν δόκτωρα Γουλιέλμον, καὶ αὐτὴν ἀκό-
μη τὴν κυρίαν Λῆμπλικ.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν ζωγράφον Φλάϊσμαν, οὗτος ἔκα-
μνε χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ καὶ ἀσυνειδήτως ὅ,τι ὁ ἄχειρ
καλλιτέχνης προεκάλει ἐξ εὐθυμίας καὶ ἐκ προθέσεως.
Διότι δὲν ὑπῆρχε διασκεδαστικώτερον πρᾶγμα ἀπὸ τὸ
νὰ βλέπῃ κανεὶς καὶ νὰ ἀκούῃ τὸν κερηκομόνοντα ἄν-
δρα μὲ τὴν κάθυγον βελουδίην ζακέτταν του νὰ πα-
ρατάσῃ τὰς περὶ ζωγραφικῆς θεωρίας του καὶ νὰ ἀπα-
ριθμῇ τὰ εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης ἀπολεσθέντα ἀ-
ριστουργήματά του. Ὁ Στός, ἀστεῖζόμενος πάντοτε, προ-

εκάλει τὴν πρωτότυπον αὐτὴν μεγαλοφυΐαν νὰ περιγράψῃ τὰς εἰκόνας, τῶν ὁποίων ἡ ἀπώλεια, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Φλαΐσμαν, ἦτο ἡ μεγαλυτέρα καὶ σοβαρωτέρα ἀπὸ ὅλην τὴν καταστροφὴν τοῦ «Ρολάνδου». Ἐξ ἄλλου ὁ δόκιμος Γουλιέλμος, ὅταν ἡ Ἰνγιγέρδη δὲν ἦτο παροῦσα, ἔκαμνε τὸν ζωγράφον νὰ περιγράψῃ τὰς λεπτομερείας τῆς σωτηρίας του. Διότι αἱ λεπτομέρειαι αὗται παρουσιάζοντο εἰς τὴν θεομὴν κεφαλὴν τοῦ καλλιτέχνου κατὰ τρόπον ὅστις τὸν ἀνύψωνεν εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης. Ὅλα τὰ ἄλλα θλιβερὰ ἐπεισόδια, τὰ ὁποῖα τὸν εἶχον πλήξει, τὰ εἶχε λησμονήσει ἔξ ὀλοκλήρου.

Ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ τῆς τρεχούσης ἀξίας κρατικῆς ὁμολογίας ἢ βιομηχανικῆς μετοχῆς, ὅλοι οἱ ἐπὶ τοῦ πλοίου ἐγνώριζον ἐπακριβῶς τὸ τελευταῖον ποσὸν μὲ τὸ ὁποῖον ὁ Φλαΐσμαν ἐξετίμα τὴν εἰς εἰκόνας ἀπώλειαν ἣν ὑπέστη καὶ τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ ἀπαιτήσῃ ἀπὸ τὴν ἀτμοπλοῖαν. Τὸ ποσὸν αὐτὸ εἶχεν ἀνέλθει εἰς διάστημα δυόμισυ ἡμερῶν ἀπὸ τρεῖς χιλιάδας εἰς εἰκοσιπέντε χιλιάδας τοῦλάχιστον μάρκα, οὐδεὶς δὲ ἠδύνατο νὰ προῖδῃ μέχρι ποίου ὕψους θὰ ἔφθανεν ἀκόμη.

Ὁ Φλαΐσμαν εὐρισκόμενος ἐπὶ τοῦ «Ἀμβούργου» εἶχε προμηθευθῆ χάρτην καὶ μολυβδίδα καὶ ἠσχολεῖτο ἀδιακόπως νὰ κάμνῃ τὴν γελοιογραφίαν τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου. Οὕτω συνέβη ὥστε, εἰς στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Φρειδερίκος καὶ ἡ Ἰνγιγέρδη ἐπεθύμουν νὰ εἶνε ἐντελῶς μόνοι, νὰ παρουσιασθῇ ὁ ἐνοχλητικὸς τρίτος ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Φλαΐσμαν. Τοῦτο ἐξηρέθισε τὸν Φρειδερίκον.

— Ἐκπλήττομαι, εἶπεν εἰς αὐτὸν μὲ τρόπον ὄχι τόσο φιλικόν, νὰ βλέπω ὅτι εἴσθε ἱκανὸς νὰ κάμνετε τέτοια ἀστεῖα ἔπειτα ἀπὸ ἓνα γεγονός τόσῳ σοβαρόν.

— Δύναμις χαρακτῆρος, ἀπήντησε λακωνικῶς ὁ Φλαΐσμαν.

— Δὲν νομίζετε, ἐξηκολούθησεν ὁ Φρειδερίκος, ὅτι ἡ δεσποινὶς Χάλστραϊμ ἠμπορεῖ νὰ ἐνοχλῆται ἀπὸ τὸ ἐξακολουθητικὸν αὐτὸ κύτταγμά σας;

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ ζωγράφος, αὐτὸ δὲν τὸ πιστεύω!

Ἡ Ἰνγιγέρδη ἐτάχθη μὲ τὸ μέρος του, οὕτω δὲ ἠξήθη ἔτι μᾶλλον ἡ στενοχωρία τοῦ Φρειδερίκου.

Ἔως τώρα δὲν εἶχον ἀκόμη ἀνακοινώσει τὸν θάνατον τοῦ μικροῦ Σίγκφρηδ εἰς τὴν κυρίαν Λημπλιγκ. Αἴφνης ὅμως αὕτη ἤρχισε καί νὰ ὑποπτεύεται, διότι μόνον τὴν μικρὰν Ἑλλην πάντοτε ἔβλεπεν. Παρακάλεσε τὸν Φλίττε καὶ τὴν Ρόζαν νὰ ὀδηγήσουν πλησίον τῆς τὸν Σίγκφρηδ, οὗτοι ὅμως ἐπέστρεψαν χωρὶς τὸ παιδίον, διὰ νὰ παρηγορήσουν δὲ τὴν συγκεκνημένην καὶ ἀνήσυχον μητέρα, εἶπον ὅτι ὁ υἱὸς τῆς ἦτο ἀσθενής.

— Τί ἔχει ὁ γλυκός μου, ὁ καυμένος μου Σίγκφρηδ; ἠρώτησεν ἡ κυρία Λημπλιγκ τὸν Φρειδερίκον καθ' ἣν στιγμὴν οὗτος εἰσῆρχετο εἰς τὸν κοιτωνίσκον τῆς. Ἀμέσως κατόπιν καλύπτουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς μὲ τὰ δύο τῆς χέρια, ἔπεσεν ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων τῆς κλίνης τῆς καὶ εἶπεν:

— ὦ Θεέ μου, Θεέ μου! Δὲν εἶνε δυνατόν!..

Χωρίς δὲ νὰ περιμένη νὰ ἀκούσῃ τί θὰ ἔλεγεν ὁ Φρειδερίκος, ἀνελύθη εἰς ἥσυχια καὶ ἐγκάρδια δάκρυα.

ΤΗΝ ἐπομένην ἡμέραν, περὶ τὴν μεσημβρίαν, ἡ κυρία Λήμπλιγκ ὠδηγήθη ἀπὸ τὸν δόκτωρα Γουλιέλμον καὶ τὸν Φρειδερίκον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Ἡ ἐμφάνισις τῆς ἀναζωογονηθείσης κυρίας προὔξενεσε φρικαλέαν ἐντύπωσιν εἰς ὅλους ἐκείνους οἱ ὅποιοι δὲν τὴν εἶχον ἐπανάδει ἀφ' ὅτου εἶχε μεταφερθῆ ὡς πτώμα ἀπὸ τὴν λέμβον ἐπὶ τοῦ πλοίου. Οἱ ναῦται ἔρριπτον ἐπ' αὐτῆς φοβισμένα βλέμματα, ἔνῳ δὲ ἕκαστος ἔξ αὐτῶν ἔσπευδε νὰ ἀναγνώσῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Ἰνγιγέρδης τὰς ἐπιθυμίας της, ἀπεμακρύνοντο ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον ἀπὸ τὴν κυρίαν Λήμπλιγκ ὡς νὰ μὴ ἐπίστευον ἀκόμη ὅτι εἶχον νὰ κάμουν μὲ φυσικὸν ἄνθρωπον! Διὰ τὴν ἀφοῦ ἡ θάλασσα, ἀφοῦ οἱ τάφοι ἐπανέδωσαν τοὺς νεκροὺς των, διὰ τὴν νὰ μὴ ἐξήρχετο πάλιν ζωντανὸς ἀπὸ τὸν νεκρικὸν θάλαμον καὶ ὁ μικρὸς Σίγκφρηδ;

Ὅταν ἡ ὠραία ἀναιμικὴ κυρία, ἐπιμελῶς τυλιγμένη μὲ μάλλινα σκεπάσματα καὶ μὲ ἓνα μανδύαν τοῦ πλοιάρχου, μετεφέρθη μετὰ προσοχῆς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος καὶ ἐτοποθετήθη ἐν ἀνέσει εἰς κάποιαν θέσιν, παρετήρησεν ἐπὶ μακρὸν ἄφωνος τὴν ἔκτασιν τῆς ἡσυχου θαλάσσης. Μεθ' ὃ στραφεῖσα πρὸς τὸν Φρειδερίκον, τὴν συντροφίαν τοῦ ὁποίου εἶχε ζητήσῃ αὐτῇ ἡ ἰδία, εἶπε:

— Παράδοξον! Μοῦ φαίνεται ὡς νὰ εἶχα ἰδῆ τρο-

μερὸν ὄνειρον! Τίποτε ἄλλο ὅμως ἀπὸ ὄνειρον, αὐτὸ εἶνε τὸ περιεργον! Ὅσηνδῆποτε καὶ ἂν καταβάλλω προσπάθειαν, δὲν ἠμπορῶ νὰ πείσω τὸν ἑαυτὸν μου ὅτι τὸ ὄνειρον ἀντικατοπτρίζει κάτι τὸ ὁποῖον μοῦ συνέβη πράγματι, ἐκτὸς ὁπότεν συλλογίζωμαι τὸν Σίγκφρηδ!

— Δὲν πρέπει νὰ στενοχωρῆσθε! εἶπεν ὁ Φρειδερίκος.

— Βεβαίως, ἐξηκολούθησεν ἐκείνη χωρὶς νὰ τὸν κυτάρη, βεβαίως, αἱ πράξεις μου δὲν ἦσαν πάντοτε ὀρθαί. Ἐπερίμενα τιμωρίαν! Διὰ τὴν ὅμως ἀντὶ ἐμοῦ νὰ τιμωρηθῆ ὁ ἀθῶος Σίγκφρηδ; Καὶ διὰ τὴν νὰ ἀπαλλαγῶ ἐγὼ τῆς τιμωρίας αὐτῆς;

Ἐσιώπησε, κατόπιν δὲ ὁ λόγος ἐστράφη ἐπὶ διαφόρων λεπτομερειῶν τοῦ παρελθόντος της. Ἀνέφερε τὰς ἔριδας μὲ τὸν σύζυγόν της, ὅστις τὴν εἶχε μαστροπεύσει κατὰ τὸν συνήθη τρόπον καὶ ὅστις πρῶτος εἶχε καταπατήσῃ τὴν συζυγικὴν πίστιν. Εἶπεν ὅτι εἶνε καλλιτεχνικὴ φύσις καὶ ὅτι ὁ Ρουμπινστάϊν, πρὸ τοῦ ὁποίου εἶχε παῖξι κλειδοκύμβαλον ὅταν ἦτο ἡλικίας ἑνδεκα ἐτῶν, εἶχε προεῖπει εἰς αὐτὴν μέγα μέλλον. Καὶ συνεπέραναν:

— Ἀπὸ μαγειρικὴν καὶ παιδιὰ δὲν ἔχω ἰδέαν, ἤμουν πάντοτε τρομερὰ νευρική, ἀλλὰ ἀγαποῦσα βεβαίως τὰ παιδιὰ μου. Ἐὰν δὲν τὰ ἀγαποῦσα θὰ ἐπέμενα νὰ τὰ πάρω ἀπὸ τὸν πρώην σύζυγόν μου;

Ὁ Φρειδερίκος ἀπηύθυνεν εἰς αὐτὴν παρηγορητικὰς φράσεις, μετὰξὺ τῶν ὁποίων μερικαὶ περιεῖχον βαθυτέραν ἔννοιαν. Ὁμίλησε περὶ τοῦ θανάτου καὶ τῆς Ἀναστάσεως ὡς καὶ τοῦ μεγάλου ἐξίλασμοῦ τὸν ὁποῖον περικλείει

κάθε είδος θανάτου, και αὐτὸς ἀκόμη ὁ ἀπλοῦς ὕπνος.

— Ἐὰν εἴσθε ἄνδρας, ἀξιότιμος κυρία, εἶπεν εἰς αὐτήν, θὰ σᾶς συνιστοῦσα τὸν Γκαίτε. Θὰ σᾶς ἔλεγα νὰ διαβάσετε πολὺ συχνὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ δευτέρου μέρους τοῦ «Φάουστ».

*«Μικρῶν ἀγγέλων μεγάλο πνεῦμα,
σπεῦσε, βοήθει, ὅπου μορφεῖς».*

Ἦ:

*«Πράννε τῆς καρδιάς τὸν πόνο τὸ σκληρὸ
Καὶ διῶξε τῶν μορφῶν πεπυρωμένα βέλη
Τὰ ἐσώτερά του κάθαρε ἀπὸ τῆ φρίκη πὺν ὑπέστη».*

καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Ὅλα ἐκεῖνα πὺν ὑπέστημεν δὲν σᾶς κάμνουν νὰ ἔχετε τὸ συναίσθημα τοῦ ἐξιλασμοῦ καὶ τῆς ἐξαγνίσεως;

— Εἰς ἐμέ, εἶπεν ἡ ἐκ νέου εἰς τὴν ζωὴν ἐπανελθοῦσα, φαίνεται ὡς νὰ εἶνε πολὺ μακρὰν ἢ προτέρα μου ζωή. Ἀπὸ τὴν στιγμήν τῆς καταστροφῆς ἐγείρεται πρὸ τοῦ παρελθόντος μου ἓνα βουνὸν ἀδιάβατον!

Καὶ προσέθεσε:

— Πηγαίνετε δόκτωρ, διότι πλήττετε μαζί μου! Δὲν πρέπει νὰ χάνετε ἐπὶ ματαίῳ μαζί μου τὸν πολῦτιμον καιρὸν σας.

Ὁ Φρειδερίκος ὁμως κατὰ βάθος προεῖμα νὰ συνδιαλέγεται μᾶλλον μὲ τὴν κυρίαν Λημπλικ ἢ μὲ τὴν Ἰγγιέρδην. Ἐὰν ἐπληττεν, ἐπληττε μᾶλλον πλησίον τῆς νεάνιδος. Δι' αὐτὸ εἶπεν:

— ὦ, παρακαλῶ, μὴ φροντίζετε γι' αὐτό!

— Ἡ μητέρα μου, ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Λημπλικ, μοῦ εἶχεν εἰπῆ ὅτι δὲν ἦτο ὀρθὸν νὰ πάρω μαζί εἰς τὸ ταξίδι καὶ τὰ παιδιά. Ἐὰν ἤκουα τὴν συμβουλήν της, ὁ Σίγκφρηδ θὰ ἦτο ἀκόμη εἰς τὴν ζωὴν. Τώρα θὰ ἔχη δίκαιον νὰ μὲ μεμφθῇ! Ἐκτὸς τούτου ποίαν ιδέαν θὰ λάβῃ περὶ ἐμοῦ καὶ ὁ πατήρ τοῦ Σίγκφρηδ ἔπειτα ἀπὸ τὸ φοβερὸν αὐτὸ δυστύχημα; Καὶ ἐκεῖνος προσεπάθησε διὰ παντὸς τρόπου, δι' ἐπιστολῶν, διὰ φίλων καὶ διὰ δικηγόρων ἀκόμη νὰ κρατήσῃ μαζί του τὰ παιδιά.

ΕΞΑΙΡΕΣΕΙ μικρῶν διαφωνιῶν μεταξύ Ἰγγιέρδης καὶ Φρειδερίκου, τὸ ταξίδι ἐπὶ τοῦ «Ἀμβούργου» μὲ τὸν πάντοτε ὠραῖον καιρὸν ἦτο εὐχάριστον καὶ εὐθυμον. Ὁ τόπος τοῦ δυστυχήματος ἦτο ἀπομεμακρυσμένος κατὰ ἑξακόσια, ἑπτακόσια, ὀκτακόσια μίλια ἐν τῷ Ὁκεανῷ, ἔπειτα δὲ ἀπὸ κάθε λεπτὸν τῆς ὥρας οἱ ναυαγοὶ ἐφέροντο βαθύτερον πρὸς τὴν νέαν ζωὴν. Τὸ ἐντὸς τοῦ κύτους φορτίον ὀπωρῶν παρεῖχε πάντοτε εἰς τὰς κυρίας τὴν εὐκαιρίαν νὰ τρώγουν ἀφθόνως διαφόρους ὀπωρας. Οὐχὶ σπανίως, πρὸς διασκέδασιν τῆς Ἰγγιέρδης, οἱ κύριοι ἔπαιζον σφαιροβολίαν μὲ τὰ πορτοκάλια. Ἡ θάλασσα καὶ ὁ Ἀτλαντικὸς Ὁκεανὸς ἐφαίνοντο ὅτι ἦσαν ὅλως διαφορετικοὶ ἔναντι τοῦ «Ἀμβούργου» παρ' ὅτι ἦσαν ἔναντι τοῦ «Ρολάνδου». Ὁ Ὁκεανὸς ἐξετείνετο ὡς δεῦτερος κυματοειδῆς οὐρανὸς ὑπὸ τὸ πλοῖον

τὸ ὁποῖον ἐλίκνιζεν ἠρέμα. Τὸ μικρὸν ἀπέριπτον φορητὸν ἀτιμόπλοιον, τοῦ ὁποῖου τὸ χροῶμα ἦτο ἐπάνω μὲν ἀπὸ τὸ ὕδωρ μαῦρον, κάτω δὲ κόκκινον, δὲν ἐστρεφεῖτο μεγαλοπρεπείας ὅταν διέσχίζε τὰ κύματα. Παραβαλλόμενον μὲ τὸν ἀπὸ τεχνικῆς ἀπόψεως θαυμάσιον «Ρολάνδον», ὁμοίαζε παλαιὰν εὐχάριστον ταχυδρομικὴν ἄμαξαν, ἣ ὁποία ὅμως ἔκαμνε μὲ ἀσφάλειαν καὶ εὐκίνησιαν τοὺς δέκα κόμβους τῆς τὴν ὥραν. Ὁ πλοίαρχος Μπούτορ διεικνύετο σοβαρώτατα ὅτι οἱ ναυαγοὶ τοῦ εἶχον φέρει εὐτυχίαν. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν τῆς ἐμφανίσεώς των ὁ γέρω-᾽Ωκεανὸς εἶχε γίνει ἤσυχος καὶ γλυκὺς ὡς ὄγδοη-κοντούτης Ἕλληνας ἱερέυς.

— Ναί, εἶπεν ὁ Στός, ἀλλὰ ὁ γέρω Ἕλληνας ἱερέυς προτοῦ γίνει ἤσυχος καὶ γλυκὺς καταβροχθίζει μερικὰς ἐκατόμβας ἀνθρωπίνου κρέατος. Ὅταν χωνεύσῃ, τότε ἀποκτᾷ καλυτέραν ὄρεξιν!

Καίτοι ἐπὶ τοῦ πλοίου εὐρίσκετο ἕνας νεκρὸς καὶ μία γυνὴ βαρέως ἀσθενής, ἐν τούτοις τὸ ταξίδι ἐξηκολούθησε πάντοτε νὰ ἔχη τὸν αὐτὸν ἐορτάσιμον χαρακτῆρα. Ἡ γέφυρα τοῦ πλοίαρχου ἀπετέλει ἕδαφος ἐλεύθερον εἰς ὄλους, ἐφ' ὅσον δὲ ἔλαμπεν ὁ ἥλιος ἔβλεπε κανεὶς ἐκεῖ ἐπάνω τὴν Ἰγγιγέρδην νὰ παίζει σάκι μὲ τὸν κ. Βέντλερ ἢ νὰ θεᾶται ὅταν ὁ Φρειδερίκος παίζει μὲ τὸν ἀρχιμηχανικὸν ἐκέρδιζε τὸ ἐν παιγνίδι μετὰ τὸ ἄλλο. Ὁλόκληρον τὸ πλήρωμα, ὅχι δὲ ὀλιγώτερον ὁ πλοίαρχος, ἠσθάνετο μεγίστην εὐχαρίστησιν διὰ τὴν λείαν τὴν ὁποίαν εἶχον ἀλιεύσει ἐν τῷ ᾽Ωκεανῷ. Ἐὰν ἦτο δυνατὸν τὰ θερμὰ αἰσθήματα τὰ ὁποῖα ὑπῆρχον εἰς τὰς καρδίας τῶν

ἀνθρώπων τῶν ἐπιβαινόντων τῆς στερεᾶς ταχυδρομικῆς ἀμάξης «Ἀμβούργον» νὰ μεταβληθῶν εἰς ἀκτῖνας, τότε τὸ ἀτιμόπλοιον θὰ περιεβάλλετο ἐν μέσῃ ἡμέρᾳ ἀπὸ ἰδιαιτέρον φωτιστέφανον δόξης.

Ἐτέθησαν στοιχίματα διὰ τὸν ἀριθμὸν τοῦ πιλοτικοῦ κοπτερου, προτοῦ ἐμφανισθῆ τοῦτο αἰφνιδίως πλησιέστατα τοῦ «Ἀμβούργου». Τὸ κότερον ἔφερεν ἐπὶ τοῦ ἰστιίου τὸν ἀριθμὸν εἰκοσιπέντε. Ὁ Ἀρθούρος Στός, ὁ ὁποῖος εἶχε κερδίσει, πνιγόμενος σχεδὸν ἀπὸ γέλωτα, ἐνεθυλάκωσε διὰ τοῦ Μπούλκε ποσὸν ὅχι εὐκαταφρόνητον. Ἡ στενὴ συνάφεια μὲ τοὺς συνεπιβάτας ἔκαμνε τὸν Φρειδερίκον ἐσωτερικῶς ἀνυπόμονον. Δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀποκτήσει ἐκ νέου τὴν παλαιὰν σχέσιν πρὸς τὴν ζωὴν. Τὸν εἶχε καταλάβει εἶδος ψυχικῆς σκληρότητος. Εἶχεν ἀπολέσει πλέον τὴν συναίσθησιν διὰ τὸ παρελθόν του, τὴν συναίσθησιν διὰ τὸ μέλλον του καὶ ἀκόμη τὸ φλογερὸν του πάθος διὰ τὴν Ἰγγιγέρδην. Ἦτο ὡσὰν νὰ ἐκόπησαν κατὰ τὴν φρικαλέαν ὥραν τῆς καταστροφῆς ὅλα τὰ νήματα τὰ ὁποῖα τὸν συνέδεον μὲ γεγονότα, ἀνθρώπους καὶ πράγματα τῆς μέχρι τότε ζωῆς του καὶ νὰ ἠνοιχθῆ μέγα ρῆγμα μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐκείνων. Ὅταν παρετήρει τὴν Ἰγγιγέρδην ἠσθάνετο ἀμυδρὰν τινα εὐθύνην. Ἐφαίνετο ὅτι κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἢ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σοβαρὰ καὶ περιπαθῆς νεᾶνις ἀνέμενε περίπου ἐκδήλωσιν τινα τῆς κλίσεώς του.

— Ὅλοι θέλετε νὰ διασκεδάσετε, εἶπε κάποτε εἰς αὐτὸν ἢ Ἰγγιγέρδη, κανεὶς ὅμως δὲν θέλει τίποτε σοβαρὸν ἀπὸ ἐμέ.

Ὁ Φρειδερίκος οὔτε ὁ ἴδιος ἠννῶει τὸν ἑαυτὸν του.

Ὁ Χάλστραϊμ εἶχεν ἀποθάνει, ὁ Ἀγλαΐτνεο ἐπλήρωσε μὲ τὴν ζωὴν του τὸν σκύλιον ξρωτά του, ἡ δὲ νεάνις, συντετριμμένη μέχρι βαθμοῦ τινος καὶ μᾶλλον ἀδύνατος ἢ πρότερον, ἦτο, ὡς εἶχε λόγους νὰ πιστεύῃ ὁ Φρειδεῖκος, ὡς κηρὸς εἰς τὰς χεῖράς του. Πολλάκις συνήντα τοὺς ὀφθαλμούς της ὅταν αὐτὴ τὸν παρετήρει ἐπὶ μακρὸν συλλογισμένη καὶ σοβαρά. Τότε ἠσθάνετο τὸν ἑαυτὸν του εἰς πολὺ ἀξιοθρήνητον κατάστασιν, διότι ἦτο ἠναγκασμένος νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι αὐτός, ὁ ὁποῖος ἄλλοτε ἤθελε νὰ τὴν καλύψῃ μὲ ὅλα τὰ πλούτη μιᾶς φλογερῶς ἐρώσης ψυχῆς, τώρα ἴστατο πρὸ αὐτῆς μὲ κενὰς τὰς χεῖρας. Ἐπρεπε νὰ ὀμιλήσῃ, νὰ ἀφαιρέσῃ τοὺς ὕδατοφράκτας, ὅπισθεν τῶν ὁποίων ἀνεκόπτετο ἡ ὁρμὴ τῆς φλογερᾶς του ἀγάπης καὶ ὅμως ἔμενεν ἐπαισχύντως ἀφανος, διότι ἐγνώριζεν ὅτι ἐπὶ τοῦ παρόντος τὸ ὕδωρ εἶχε στεριεῦσει ὅλαι αἱ πηγαὶ εἶχον ξηρανθῆ.

ΗΤΟ περίου ἡ δεκάτῃ πρωϊνῇ τῆς 6 Φεβρουαρίου, ὅταν ὁ πλοίαρχος Μπουτορ, ἔχων πλησίον του τὴν Ἑλλην Λῆμπλιγκ, ἥτις καθημένη μεταξὺ τῶν μακρῶν τηλεσκοπιῶν ἐκίνει μὲ εὐθυμίαν τὰ λιγυρὰ ποδαράκια της, διέκρινε μέσῳ τοῦ φακοῦ ξηράν. Ἡ στιγμή ἦτο συγκινητικὴ ὅταν ἡ εἶδησις ἐφθασε μέχρι τῶν ἐπιβατῶν. Ὁ θαλαμηπόλος, ὅστις τὴν μετέδωκε μεγαλοφῶως εἰς τὸν κοινωνίσκον τοῦ Φρειδεῖκου καὶ εὐθὺς κατόπιν ἐξηφανίσθη, οὐδόλως ἐφαντάζετο ποίαν ἐντύπωσιν προὔξενησεν εἰς τὸν ξένον ἢ βραχεῖα ἀναφωνήσις του

«Ξηρά!» Ὁ Φρειδεῖκος ἔκλεισε τὴν καμπίναν καὶ κατελήφθη ἀπὸ βωβούς λυγμούς, οἱ ὁποῖοι τὸν συνεκλόνησαν βαθύτατα.

— Ἔτσι εἶνε ἡ ζωὴ! ἐσκέπτετο. Μόλις πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν δὲν ἀντήχησε μέσα εἰς τὴν ἀπελπιστικὴν καὶ σκοτεινὴν νύκτα ἡ λέξις «Κίνδυνος» εἰς τὴν καμπίναν μου ὡς ἀντηχεῖ ἡ θανατικὴ καταδίκη εἰς τὸ κελλι ἐνὸς δυστυχισμένου ἀμαρτωλοῦ;

Τώρα μόλις μέσα εἰς τοὺς λυγμούς καὶ ἀφοῦ ἔπαυσε πλέον νὰ κλαίῃ, ἠσθάνετο ὁ Φρειδεῖκος ἕνα ρῖγος, ὡς νὰ προσήγγιζε πάλιν ἡ ζωὴ ἐν θριάμβῳ. Ἐβλεπεν ὡς εἰς ἔκστασιν ὅτι ἤρχετο ἀπὸ μακρῶν ἕνας τεράστιος στρατὸς ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς: στρατὸς ἀπὸ ἀδελφούς, πλησίον τῶν ὁποίων θὰ εὐρίσκετο ἐκ νέου ἐν ἀσφαλείᾳ καὶ ἀνέσει. Οὐδέποτε ἄλλοτε τοῦ εἶχε παρουσιασθῆ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ ζωὴ! Οὐδέποτε ἄλλοτε ἤρχετο ἔτσι πρὸς αὐτόν! Πρέπει νὰ εὐρίσκεται κανεὶς εἰς μεγάλην σύγχυσιν καὶ νὰ ἔχη ριφθῆ εἰς βαθύτατον σκότος διὰ νὰ γνωρίσῃ ὅτι δὲν ὑπάρχει μεταξὺ ὅλων τῶν οὐρανῶν ἥλιος ὠραιότερος ἀπὸ τὸν ἰδικόν μας!

Ἐπίσης καὶ οἱ ἄλλοι ναυαγοὶ καὶ διασωθέντες κατελήφθησαν, ἕκαστος κατὰ τὸν τρόπον του, ἀπὸ συγκινησιν εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς λέξεως «Ξηρά!». Ἦκούετο ἡ κυρία Λῆμπλιγκ νὰ καλῆ ἀπὸ τὴν καμπίναν της τὴν Ρόζαν καὶ τὸν Φλίττε.

— Περὶ μπάκκο, παληομάγκα μου, ἔλεγεν ὁ Στὸς εἰς τὸν πιστόν του Μπουλκε, περὶ μπάκκο, θὰ πατήσωμεν ἐπὶ τέλους πάλι σὲ ξηρά.

Ὁ δόκτωρ Γουλιέλμος ἐκύτταξε μέσα εἰς τὴν καμπίνα τοῦ Φρειδερίκου καὶ εἶπε:

— Συγχαρητήρια, συνάδελφε φὸν Καμμάχερ. Ἐφάνη ἡ χώρα τοῦ Κολόμβου, ἔχομεν δὲ τὸ πλεονέκτημα ὅτι δὲν εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ ἐτοιμάσωμεν βολίτσες!

Αἴφνης ὀπισθεν τοῦ δόκτωρος Γουλιέλμου ἐφάνη κυττάζων μέσα εἰς τὸν κοιτωνίσκον τοῦ Φρειδερίκου ὁ κοντόχονδρος ἀρχιμηχανικὸς Βέντλερ.

— Δόκτωρ, εἶπε, πρέπει νὰ ἔλθετε ἀμέσως εἰς τὸ κατάρωμα. Ὁ προστατευόμενός σας ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

Φυσικῶ τῷ λόγῳ ὁ «προστατευόμενος» αὐτὸς ἦτο ἡ Ἰνγιγέρδη. Ἡ νεᾶνις ἔκλαιεν ὅταν παρουσιάσθη πρὸ αὐτῆς ὁ Φρειδερίκος, αἱ δὲ παρηγορίαι του ἔμειναν ἄνευ ἀποτελέσματος. Ἔως τώρα δὲν τὴν εἶχεν ἰδῆ νὰ κλαίῃ. Ἡ κατάστασις της, ἣτις ὁμοίαζε τόσον πολὺ μὲ ἐκείνην πού διῆλθε καὶ αὐτὸς πρὸ ὀλίγου, τοῦ διήγειρεν οἶκτον καὶ συμπάθειαν. Ἀλλὰ καὶ τώρα ἐπίσης ὁ οἶκτος καὶ ἡ συμπάθειά του εἶχον μᾶλλον πατρικὸν χαρακτήρα. Αἴφνης ἡ Ἰνγιγέρδη εἶπε:

— Δὲν πταίω ἐγὼ διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός μου, οὔτε ἀκόμη εἶμαι ὑπεύθυνος διὰ τὸν Ἀχλάϊντερ. Πρὸ τοῦ ταξιδίου τὸν ἀπέτρεψα νὰ ἔλθῃ μαζί μας.

Ὁ Φρειδερίκος ἐθώπευσε τὴν Ἰνγιγέρδη.

ΤΟ «Ἀμβουῤργον», ἔξακολουθοῦν τὸν δρόμον του, ἄφηνεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ὀπίσω του τὴν ἀπέραντον ἔρημίαν τοῦ ὠκεανοῦ. Τώρα δὲν ἔβλεπε κανεὶς μόνον ἐν

ἡ δύο πλοῖα νὰ κατευθύνωνται πρὸς τὸν λιμένα. Ὁλόκληρος ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ὕδατος ἦτο γεμάτη ἀπὸ πηγαινοερχόμενα ἀτμόπλοια καὶ ἱστιοφόρα, οὕτω δὲ ἐγένετο καταφανὴς ἡ εἰς τὸν μεγάλον λιμένα προσέγγισις. Ἐφαίνετο ἤδη ὁ φάρος τοῦ Σάνδου-Χούκ.

Καίτοι ἡ Ἰνγιγέρδη καὶ ὁ Φρειδερίκος δὲν ἠδύναντο νὰ καθησυχάσουν τὰς λίαν τεταραγμένας ψυχὰς των, ἐν τούτοις, αἱ ἐναλλασσόμεναι εἰκόνες τῶν πλοίων τοὺς εἴλκνον πολὺ. Ἡ μία ἐκπληξίς διεδέχετο τὴν ἄλλην, σχεδὸν δὲ ἀπὸ δευτερολέπτου εἰς δευτερολέπτον τοὺς κατελάμβανε καὶ νέον εἶδος συγκινήσεως.

Ὑπὸ τοὺς ἤχους πετακτῆς μουσικῆς διῆλθε πρὸ αὐτῶν ἓνα πλοῖον τῆς Οὐάϊτ-Στὰρ Λαῖν. Μόλις τώρα ἐπανήρχιζε τὸ ταξίδι τὸ ὁποῖον εἶχε σχεδὸν τελειώσει τὸ «Ἀμβουῤργον». Ἐπὶ τῶν καταστρωμάτων τοῦ μεγαλοπρεποῦς σκάφους ἐμυρμηκίων τὰ πλήθη τῶν ἐπιβατῶν. Ὅλοι ἐφαίνοντο εὐθυμοὶ καὶ χαρωποί. Μήπως ἠδύναντο νὰ γνωρίζουν ἀπὸ τώρα τί ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ τοὺς ἀναμένῃ; Καθὼς δὲ παρετήρουν τὸ μικρὸν «Ἀμβουῤργον», μὲ τοὺς ὀλίγους ἐπιβάτας του, δὲν ἠδύναντο βεβαίως νὰ φανταστοῦν τὸ μέγεθος καὶ τὴν φρίκην τῆς καταστροφῆς ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶχον διαφύγει ὡς μόνον μάρτυρες οἱ ὀλίγοι ἐκεῖνοι ἄνθρωποι. Ὅτι δὲν ἄφηνε νὰ καταπραῦνθῇ ἡ συγκίνησις καὶ διέγερσις τῶν νεύρων καθ' ἣν ὤραν τὸ ἀτμόπλοιο, παραπλέον τὸ Σάνδου Χούκ, εἰσήρχετο διὰ τοῦ κόλπου τοῦ Λῶ εἰς τὰ στενὰ τῆς Νέας Ὑόρκης, ἦτο συγχρόνως: ἀποχωρισμὸς ἀπὸ τὴν πατρίδα, ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τοὺς θαλασσινοὺς κινδύνους καὶ ἐπα-

νεύρεσις τῆς ξηραῖς καὶ τοῦ ἐξησφαλισμένου ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ. Ἦτο ἡ γῆ, οἱ μητρικοὶ κόλποι ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶχον προέλθει οἱ ἄνθρωποι καὶ εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον ἀναπτυχθῆ μέχρι τῆς ἐποχῆς τῆς πνευματικῆς ὠριμότητος. Οὕτως οἱ ἐπὶ τοῦ «Ἀμβούργου» ναυαγοὶ ἠσθάνοντο κάποιαν νοσταλγίαν, μεμιγμένην ὅμως μὲ παράδοξον συναίσθημα ὡς νὰ ἤρχοντο ἐπὶ ἐνὸς ξένου πλανήτου. Ἐξω, πέραν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ὑπὲρ τὴν θάλασσαν, ἐξετείνετο ἡ φρίκη τῆς ἐρημίας καὶ μοναξιάς, ἐντὸς τῆς ὁποίας ὁ τὰ πάντα βλέπων ἄνθρωπος μένει ἄγνωστος, ἀόρατος καὶ ἐγκαταλελειμμένος ἀπὸ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους. Τὸ δὲ φοβερὸν ἐν τῇ ἐγκαταλείψει αὐτῇ εἶνε ὅτι ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ λησμονήσῃ διὰ νὰ εἶνε εὐτυχῆς μέσα εἰς τὴν θερμὴν καὶ πλήθουσαν μυρμηκοφωλιάν του· ὁ ἄνθρωπος, αὐτὸ τὸ ἐντομοειδὲς πλάσμα, τοῦ ὁποίου αἱ αἰσθήσεις καὶ τὸ πνεῦμα δὲν χρησιμεύουν εἰμὴ εἰς τὸ νὰ τὸν κάμνουν νὰ ἀναγνωρίζῃ τὴν φοβερὰν ἐν τῷ σύμπαντι ἐγκατάλειψίν του.

Ἴστοιφόρα περιέπλεον, ἀτμόπλοια ἐσύριζον. Σμῆνη γλάρων ἐψάρευον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης ἢ διέσχίζον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὸν δροσερὸν ἀέρα. Δεύτερον μέγα ἀτμόπλοιο τῆς Ἀμβουργοαμερικανικῆς ἐταιρείας ἐπλησίαζε τὴν ἄκρην τοῦ Νόρτον. Τὸ γιγάντειον σκάφος προὐχώρει ἡσυχῶς ὡς νὰ ὠθεῖτο ὑπὸ μυστικῆς τινος δυνάμεως πρὸς τὰ ἔμπρός. ἤκουετο καθαρὰ ὁ ἦχος τοῦ σινικοῦ κυμβάλου καλοῦντος ἀπὸ τοῦ καταστρώματος εἰς γεῦμα τοὺς ἐπιβάτας.

— Τώρα, εἶπεν ὁ Φρειδερίκος, ἐνῶ ἐξῆγε τὸ ὄρο-

λόγιον ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του, τώρα ἡ ὥρα εἰς τὴν Εὐρώπην εἶνε ἕξ παρὰ τέταρτον καὶ εἶνε πυκνὸν σκοτάδι.

Ὁ πλοίαρχος Μπούτορ εἶχεν ἀνταλλάξει σήματα μὲ τὸν ὑγειονομικὸν σταθμόν. Μετ' ὀλίγας στιγμᾶς τὸ «Ἀμβούργον» ἐστάθη καὶ ἀνῆλθεν ἐπ' αὐτοῦ ἡ ὑγειονομικὴ ἐπιτροπὴ. Μετὰ μακρὰς διατυπώσεις καὶ ἀφοῦ οἱ ἰατροὶ ἔλαβον ἀκριβεῖς πληροφορίας περὶ τῆς υγείας τῶν ἐπιβατῶν, ἡ ἀσθενὴς γυνὴ καὶ, κατόπιν ἐγκρίσεως τῆς κυρίας Λῆμπλιγκ, τὸ πτώμα τοῦ μικροῦ Σίγκφρηδ μετεκομίσθησαν εἰς τὸ Ὑγειονομεῖον. Ὁ Φρειδερίκος εἶχε φροντίσει ὅπως ἡ κυρία Λῆμπλιγκ μείνῃ εἰς τὸν κοιτώνισκον τῆς, ἵνα οὕτω ἀποσοβηθῇ σπαρακτικὴ τις σκηνὴ ἐκ τῆς ἀντιμετωπίσεως τοῦ νεκροῦ τέκνου τῆς. Μεθὲ τὸ καλοτάξιδον «Ἀμβούργον» εἰσέπλευσεν εἰς τὸν μεγαλοπρεπῆ κολπίσκον Ἐππερ.

Τὸ ἄγαλμα τῆς Ἐλευθερίας, τὸ δῶρον τοῦ Γαλλικοῦ ἔθνους, ἀναζητεῖται ἀπὸ τοὺς ταξιδιώτας πολὺ προτοῦ καταστῆ ὄρατὸν διὰ τοῦ τηλεσκοπίου. Ὁ Φρειδερίκος μόλις τὸ διέκρινε νὰ ὑψουταὶ ἐπὶ ἀστεροειδοῦς βάσεως ὑπὲρ τὸ ὕδωρ τὸ παρετήρει μετὰ σεβασμοῦ. Δὲν ἐφαίνετο τόσῳ πολὺ γιγάντειον, παρεῖχεν ὅμως μίαν ὠραίαν ἐντύπωσιν μᾶλλον τοῦ μέλλοντος ἢ τοῦ παρόντος, ἐντύπωσιν ἣτις ἐθίξε καὶ αὐτὴν τὴν καρδίαν του. Ἡ Ἐλευθερία! Ἴσως νὰ εἶχε γίνεи κατάχρησις τῆς λέξεως, μολαταῦτα δὲν εἶχε χάσει αὐτὴ τίποτε ἀπὸ τὴν μαγείαν τῆς καὶ τὸ ὄνειρῶδες μέλλον τῆς!

ΔΙΑ μιᾶς δὲ ἐφάνη τώρα εἰς τὸν Φρειδερίκον ὅτι ὁ κόσμος εἶχε παραφρονήσει. Εἶχε προβληθῆ τὸ στενότερον μέρος τοῦ λιμένος τριγυρισμένον ἀπὸ βαβυλωνίους οὐρανοξύστας καὶ ἀναρίθμητα παραδόξου τότε σχήματος πορθμεῖα μὲ τοὺς τεραστίους πύργους των. Τὸ ὅλον θέαμα θὰ ἦτο γελοῖον, ἐὰν δὲν ἦτο πράγματι γιγάντειον. Ἐντὸς τοῦ κρατῆρος τούτου τῆς ζωῆς ἔσφυζεν, ὠρύετο, ἐκραύγαζεν, ἐγόγγυζεν, ἐβρόντα, ἐμνῆκατο, ἐβόιζεν, ἐμυρμηκία ὁ πολιτισμός. Μέσα ἐκεῖ εὕρισκετο ἐργατικὸς ἀποικισμός, τοῦ ὁποίου ἡ δραστηριότης ἦτο καταπληκτικὴ, συγχύζουσα, ἐκκωφαντικὴ. Ἐφαίνετο ἀκατανόητον τὸ γεγονός πῶς ἐντὸς τοῦ ἀδιαλύτου πολυθορύβου τούτου χάους ἠδύνατο νὰ παρέλθῃ λεπτὸν τῆς ὥρας χωρὶς νὰ συμβῆ σύγκρουσις, πῶσις, φόνος ἢ θανατηφόρον τι κτύπημα. Πῶς ἦτο δυνατόν νὰ διεκπεραιώσῃ κανεὶς μετ' ἐπιτυχίας τὰς ὑποθέσεις του καὶ νὰ προχωρῇ ἡσύχως πρὸς τὸν σκοπὸν του μέσα εἰς τὴν βοῆν αὐτὴν, τοὺς κρότους, τὸν βόμβον καὶ τὰ κτυπήματα τῶν μετάλλων;

Οἱ ἀκούσιοι ἐπιβάται τοῦ «Ἀμβούργου» εἶχον γίνεαι κατὰ τὰς τελευταίας αὐτὰς στιγμὰς τῆς συμβιώσεώς των μία καρδιά καὶ μία ψυχὴ. Ὁ Φρειδερίκος εἶχε διασώσει κατὰ τὴν καταστροφὴν τὰ μετρητὰ χρήματά του καὶ εἶχε πείσει τὴν Ἰνγιγέρδην Χάλστραϊμ νὰ μὴ ἀποκρούσῃ τὰς ὑπηρεσίας του κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἀποβιβάσεώς των. Ἐκτὸς τούτου ὅλοι ἔμειναν σύμφωνοι νὰ μὴ χάσουν τὰ ἴχνη οἱ μὲν τῶν δὲ ἐφ' ὅσον θὰ εὕρισκοντο ἐν Νέα Ὑόρκῃ. Φυσικῶ τῷ λόγῳ ὁ ἀ-

ποχωρισμὸς ὑπῆρξε ζωηρότατος, μὲ πολλὰς εὐχὰς καὶ πραγματικὴν συγκίνησιν, μίαν ὥραν ἀκόμη προτοῦ ἀγκυροβολήσῃ τὸ «Ἀμβούργον».

Ἐν τοσοῦτῳ, ὁ διθυραμβικὸς θύρουβος τῆς τεραστίας πόλεως μὲ τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἐργαζομένων κατοίκων τῆς ἐξήσκει ἐπίδρασιν ἥτις ἀνεένεωκε καὶ μετεμόρφωνεν. Ἦτο κάτι ὡς στρόβιλος τῆς ζωῆς, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἦτο κανεὶς ἠναγκασμένος νὰ ριφθῆ ἄνευ ἀντιστάσεως. Ὁ στρόβιλος αὐτὸς δὲν ἐπέτρεπε συλλογισμοὺς καὶ ἀναπολήσεις τοῦ παρελθόντος. Τὸ πᾶν ἐφώναζε καὶ παρῶρα πρὸς τὰ ἔμπροσ. Ἐδῶ τὸ παρὸν οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἐκτὸς τοῦ παρόντος. Ὁ Ἀρθοῦρος Στὸς ἐφάνη ὅτι διὰ μιᾶς εὐρέθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς τῶν Οὐδέπετρο καὶ Φόρσετρο. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐγένετο πολὺς λόγος καὶ διὰ τὴν ἐπὶ σκηνῆς ἐμφάνισιν τῆς Ἰνγιγέρδης. Τόσον αὐτὴ ὅσον καὶ ὁ Στὸς εἶχον συμφωνήσει νὰ παρουσιασθοῦν κατὰ τὴν ἰδίαν ἡμέραν, ἡ δὲ προθεσμία αὐτὴ εἶχεν ἤδη παρέλθει. Ἡ Ἰνγιγέρδη ἔλεγεν ὅτι ἦτο ἀδύνατον εἰς αὐτὴν νὰ χορεύσῃ ἐφ' ὅσον τὰ στήθη τῆς ἐτυρανοῦντο ἀπὸ τὴν ἀβεβαιότητα τῆς τύχης τοῦ πατρός της. Ἐν ἀντιθέσει πρὸς αὐτὴν ὁ Ἀρθοῦρος Στὸς ἐδήλωσεν ὅτι ἐὰν ἐπρόφθαινε θὰ ἐλάμβανε τὴν ἰδίαν ἐσπέραν μέρος εἰς τὴν παράστασιν.

— Ἐχασα, ἔλεγεν, ἕως τώρα δύο βραδεῖς μὲ στοργυλὰ πεντακόσια δολλάρια κάθε βραδύ. Ἐκτὸς αὐτοῦ: πρέπει νὰ ἐργασθῶ. Πρέπει νὰ εὐρεθῶ πάλιν μεταξὺ ἀνθρώπων!

Διὰ νὰ ἐνθαρρύνῃ δὲ καὶ νὰ συμβουλεύσῃ τὴν Ἰν-

γιγέρδην, ανέφερε παραδείγματα ανθρώπων, οἱ ὅποιοι καὶ κατὰ τὰς σοβαρωτέρας στιγμὰς τῆς ζωῆς των ἀπὸ τίποτε δὲν ἠμποδίσθησαν διὰ τὸ νὰ ἐξασκήσουν τὸ ἐπάγγελμα των: Κάποιος λόγιος ἔκαμε τὴν διάλεξίν του ἐνῶ ἡ σύζυγός του ἔπνεε τὰ λοίσθια. Ἐνας γελωτοποιὸς τὸν ὁποῖον ἡ γυναῖκα του εἶχεν ἀφήσει εἰς τὰ κρῦα τοῦ λουτροῦ ἐξῆλθεν εἰς τὴν σκηνὴν διὰ τὸ νὰ ἀστειολογήσῃ, ἂν καὶ ἡ καρδιά του ἦτο αἱματωμένη.

— Αὐτὰ ἔχει ἡ δουλειά μας! εἶπεν ὁ Στός. Ὅχι δὲ μόνον ἡ ἰδική μας, ἀλλ' ὅλου τοῦ κόσμου. Ὅλοι εἶνε ἠναγκασμένοι νὰ κάμνουν τὸ καθήκον των, ἀδιάφορον ἔαν μὲ ὄρεξιν ἢ ὄχι, μὲ θλίψιν ἢ μὲ χαρὰν εἰς τὴν ψυχὴν. Κάθε ἄνθρωπος εἶνε ἕνας τραγικοκομικὸς θαυματοποιός, καὶ ἂν ἀκόμη δὲν περνᾷ ὡς τέτοιος ὅσον ἐμεῖς. Τὸ κατ' ἐμὲ ἀποτελεῖ θρίαμβον τὸ ὅτι ἔπειτα ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ ὑπέφερα θὰ ἠμπορέσω νὰ σημαδεύσω χωρὶς νὰ τρέμω καὶ νὰ ἐπιτύχω μὲ τὸ τουφέκι τὸν ἄσπον κοῦπα ὑπὸ τὰ βλέμματα τριῶν χιλιάδων φιλοπεριέργων θεατῶν.

Καὶ ὁ καλλιτέχνης κατέληξε βαθμηδὸν εἰς ἕνα ὄχι ἀσμπαθῆ καὶ μὴ ἐστερημένον πνεύματος κομπασμόν:

— Ἐὰν δὲν ἔχετε νὰ κάμετε τίποτε καλύτερον, κύριοι, εἶπε στρεφόμενος πρὸς τοὺς δύο ἰατρούς, ἠμπορεῖτε νὰ ἔλθετε ἀπόψε εἰς τὸ Βαριετὲ τῶν Οὐέλπτερ καὶ Φόρστερ καὶ νὰ μὲ ἰδῆτε νὰ κάμνω τὰ πηδήματά μου. Δουλειά! Δουλειά!

Οἱ λόγοι τοῦ ἀνθρώπου χωρὶς χέρια ἀνεφέροντο τώρα εἰς τὴν Ἰγγιγέρδην.

— Θὰ ἐπεθύμουν πολὺ νὰ ἀποφασίζατε νὰ ἀρχί-

σετε τὰς παραστάσεις σας. Ἡ ἐργασία εἶνε ἰατρικόν! Ἡ ἐργασία εἶνε τὸ πᾶν. Τὸ νὰ πενθῆ κανεὶς δι' ὅτι συνέβη, δὲν ὠφελεῖ εἰς τίποτε. Ἐκτὸς δὲ τούτου, εἶπεν αἰφνιδίως, μὴ λησμονῆτε ὅτι αἱ μετοχαὶ μας εἰσῆλθον εἰς μίαν περίοδον τρελλῆς ὑπερτιμῆσεως. Οἱ καλλιτέχναι δὲν πρέπει νὰ ἀφήνουν ἀνεκμετάλλετον μίαν τέτοιαν εὐκαιρίαν. Προσέξατε νὰ ἰδῆτε πῶς θὰ πολιορκηθοῦμε ἀπὸ ρεπόρτερ μὸλις πατήσωμεν τὴν ξηρά.

— Πῶς αὐτό; ἠρώτησεν ὁ Φρειδερίκος.

Ὁ Στός ἐξηκολούθησε:

— Νομίζετε ἴσως ὅτι δὲν ἀνηγγέλθη ἀπὸ τὸ Ὑγειο-νομεῖον πρὸ πολλοῦ ἢ ἀφίξις μας μὲ ὄλας τὰς λεπτομερείας τῆς καταστροφῆς τοῦ «Ρολάνδου»; Κυττάξατε τοὺς κολοσσιαίους ἐκείνους οὐρανοξύστας, αὐτὸν ἐκεῖ μὲ τὸν ὑάλινον τροῦλλον καὶ λοιπά. Εἶνε αἱ ἐφημερίδες «Ἡλιος», «Κόσμος», «Ἐφημερίς τοῦ Κράτους». Αὐτὴν τὴν στιγμὴν μᾶς τυπώνουν μὲ ταχυπιεστήρια καὶ βγαίνομεν εἰς ἑκατομμύρια ἀντιτύπων. Μετὰ τέσσαρας ἢ πέντε ἡμέρας δὲν θὰ ὑπάρχουν εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην ἐνδοξότεροι ἄνθρωποι ἀπὸ τοὺς ναυαγοὺς τοῦ «Ρολάνδου».

Ἐνῶ οἱ ἐπιβάται συνδιελέγοντο κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, τὸ «Ἀμβουόργον» εἶχεν ἀγκυροβολήσει παρὰ τὴν ἀποβάθραν. Ὁ ἀποχωρισμὸς ἤρχισε τώρα νὰ γίνεται σοβαρός. Ἦτο πράγματι λίαν παράδοξον τὸ θέαμα τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, οἱ ὅποιοι, ἐνῶ κατὰ βάθος ἦσαν ὅλως ξένοι πρὸς ἀλλήλους, εἶχον ἐν τούτοις καταληφθῆ ἀπὸ μεγάλην συγκίνησιν. Ἡ κυρία Λῆμπλιγκ ἔκλαιεν, ὁ δὲ Φρειδερίκος ὡς καὶ ὁ δόκτωρ Γουλιέλμος εὐρέθησαν εἰς

τὴν ἀνάγκην νὰ σταθοῦν νὰ τοὺς φιλήσῃ. Ἡ Ρόζα ἠσπίσθη τὸν Μποῦλκε, κατόπιν δὲ ἐν μέσῳ πραγματικῶν λυγμῶν τὴν χεῖρα τοῦ δόκτωρος Γουλιέλμου καὶ τοῦ Φρειδερίκου. Ἐννοεῖται ἀφ' ἑαυτοῦ ὅτι ἀντηλλάγησαν ἀσπασμοὶ καὶ διαχύσεις ἐπίσης μεταξὺ τῶν κυριῶν. Ἐξεφράσθησαν ἔπαινοι διὰ τὸν ναύτην-νοσοκόμον Φλίττε, ἐνῶ ὁ πλοίαρχος Μποῦτορ, ὁ ἀρχιμηχανικὸς Βέντλερ, καὶ ἐν γένει ὅλοι οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸ πλήρωμα τοῦ «Ἀμβούργου» ἀπεκαλοῦντο σωτήρες καὶ γενναῖοφρονες. Οἱ ναῦται τοῦ «Ρολάνδου» ἐπιτλοφοροῦντο οἱ «ἡρώες μας» ἀπὸ τοὺς δύο ἰατροὺς καὶ τὸν Στός. Ἐμειναν σύμφωνοι ὅπως ἐπανάιδουν ἀλλήλους, ὁ δὲ δόκτωρ Γουλιέλμος προσεκάλεσε τὸν πλοίαρχον Μποῦτορ, τὸν μηχανικὸν Βέντλερ, ὡς καὶ τὸν πλάνητα ζωγράφον Φλάϊσμαν, νὰ παρευρεθοῦν τὴν μεσημβρίαν τῆς μεθεπομένης εἰς τὸ «Μπάρ» τοῦ Χόφμαν, ὅπως ἐπιχειρήσουν κοινὸν ἀνὰ τὴν πόλιν περίπατον.

Ὁ πτωχὸς ζωγράφος Φλάϊσμαν εἶχε περιέλθει κάπως εἰς σύγχυσιν καὶ ὠμίλει πολὺ ὀλίγον πρὸ τῆς πολυθορύβου αὐτῆς πόλεως. Ἀγγλικὰ δὲν ἐγνώριζε, τὰ μετρητὰ του χρήματα ἦσαν ὀλίγα, τὸ εἰς εἰκόνας κεφάλαιόν του εἶχεν ἀπολεσθῆ. Προσεπάθησε νὰ προσκολληθῆ μὲ εὐγενῆ τρόπον εἰς τοὺς συνταξιδιώτας του. Ὅλοι ὑπεσχέθησαν νὰ φροντίσουν διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ καλλιτέχνου. Ὁ Στός, ὅστις τοῦ ἔδιδε διαφόρους συμβουλὰς, τοῦ εἶπεν ἐν τέλει:

— Ἐὰν τύχη καὶ συναντήσετε δυσκολίας εἰς τὸ καλλιτεχνικὸν κατάστημα πού θὰ ἀπευθυνθῆτε, τότε νὰ ἔλ-

θετε νὰ σᾶς ὀδηγήσω εἰς τὸν φίλον μου τὸν διευθυντὴν τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Νέας Ὑόρκης».

Ο ΛΙΓΑΣ στιγμὰς βραδύτερον ὁ Φρειδερίκος ἠσθάνθη μὲ εἶδός τι ἱλίγγου τὸ λιθόστρωτον τῆς ἀποβάθρας ὑπὸ τοὺς πόδας του.

Ἐπὶ τοῦ βραχίονός του ἔστηριζετο ἡ Ἰνγιέρδη, ἐνῶ περὶ αὐτὸν συνωστίζετο μέγα πλῆθος ἀνθρώπων κραυγαζόντων, ὠρουμένων καὶ θορυβούντων μέχρι ματίας. Ἐπιδοκιμασθῆναι καὶ ζητωκραυγαὶ ἀντήχησαν. Αἴφνης προὐχώρησε πρὸς αὐτὸν ἕνας βραχύσωμος νέος ὁμοιάζων μὲ Ἰάπωνα, ὅστις ἐπανειλημμένως καὶ μὲ γοργότητα εἶπε!

— Πῶς ἔχετε, κύριε δόκτωρ; κύριε δόκτωρ; δὲν μὲ ἀναγνωρίζετε;

Ὁ Φρειδερίκος προσεπάθησε νὰ ἐνθυμηθῆ τὸν προσφωνοῦντα. Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀμφέβαλλε καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν του, ἐνῶ περὶ τὰ ὄτα του ἐβρόντων ζητωκραυγαὶ καὶ ἀναριθμητοὶ χεῖρες ἐσειόντο ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη Φιλικαὶ πυγμαὶ ὑψοῦντο ἐπιδοκιμαστικῶς περὶ αὐτὸν καὶ μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς μύτης του.

— Δὲν μὲ γνωρίζετε, κύριε δόκτωρ; ἐπανάλαβε μὲ ζωηρὰν φωνὴν ὁ Ἰάπων μας.

— Νὰ πάρ' ἡ ὀργή, ἀνεφώνησε τώρα ὁ Φρειδερίκος. Δὲν εἶσθε ὁ Βίλλυ Σνάιντερς, ὁ παλαιὸς μου μαθητής; Βίλλυ! πῶς εὐρέθητε λοιπὸν ἐδῶ πέρα;

Ὁ Φρειδερίκος εἶχε σπουδάσει εἰς Μπρέσλαου, ἐ-

πειδή δὲ δὲν ἦτο πλούσιος, ἐνίσχυε τὴν οἰκονομικὴν του θέσιν μὲ καλοπληρωμένα μαθήματα, τὰ ὅποια ἔδιδεν εἰς τὸν ἀνεπίδεκτον μαθήσεως υἱὸν ἑνὸς τῶν ἐκεῖ βιομηχάνων. Ὁ Φρειδερίκος δὲν ἐβράδυνε νὰ εὕρη ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ μαθητοῦ του ἕνα διασκεδαστικὸ καὶ καλὸ διαβολόπαιδο, τὸ ὅποιον ταχέως ἀφωσιώθη εἰς αὐτὸν ψυχῇ τε καὶ σώματι. Ἦδη ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ εὐθύμου ξεναγοῦ ἀνεγνώρισε τὸ διαβολόπαιδο τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τὸ ὅποιον ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε γίνεи ὄριμος ἀνὴρ.

— Πῶς εὐρέθην ἐδῶ πέρα; Θὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω κατόπιν, κύριε δόκτωρ, εἶπεν ὁ Βίλλυ Σνάιντερς μὲ διαπλατυσμένους ρώθωνας ἐκ τῆς χαρᾶς τῆς συναντήσεως. Τώρα, ἐξηκολούθησεν, ἤθελα μόνον νὰ σᾶς ἐρωτήσω, ἐὰν ἔχετε κατοικίαν καὶ ἐὰν πρέπη νὰ σᾶς ὀδηγήσω εἰς τοῦ Κοῦπερ, διὰ λοξοδρομιῶν διὰ νὰ ἀποφύγετε τὸ κατηραμένον αὐτὸ συνάφι τῶν ρεπόρτερ. Ἡ μήπως θέλετε νὰ δώσετε δημοσιογραφικὴν συνέντευξιν;

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ὄχι Βίλλυ.

— Τότε θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μὲ ἀκολουθήτε κατὰ πόδας, εἶπε μεγαλοφώνως ὁ Βίλλυ. Διὰ κάθε ἐνδεχόμενον ἔχω ἀγκαζάρει ἕνα ἀμάξι, μ' αὐτὸ θὰ πᾶμε στοὺς ἰδικούς μας.

Ὁ Φρειδερίκος συνέστησεν εἰς τὸν παλαιόν του μαθητὴν τὴν Ἰνγυιέρδην καὶ ἐξηκολούθησεν.

— Ἐχω καθήκοντα! Πρέπει κατὰ πρῶτον νὰ ὀδηγήσω εἰς ἕνα ἀσφαλὲς ξενοδοχεῖον τὴν ἀξιότιμον αὐτὴν νεαρὰν κυρίαν. Ἄλλως τε καὶ κατόπιν δὲν ἤμπορῶ νὰ τὴν ἀφήσω μόνην.

Ὁ Βίλλυ Σνάιντερς ἀντελήφθη ἀμέσως περὶ τίνος ἐπρόκειτο, τοῦτο ὅμως δὲν τὸν ἤμπόδισε νὰ ἐπιμείνῃ εἰς τὴν πρότασίν του, ἀλλὰ τὴν ἐπανέλαβε μετὰ μεγαλυτέρας ἐπιμονῆς.

— Διότι, εἶπεν, ἡ νεαρὰ κυρία θὰ εὕρη πολὺ ἀσφαλεστέραν καὶ μᾶλλον εὐχάριστον κατοικίαν εἰς τὴν πανσιόν μας. Τὸ μόνον ζήτημα εἶνε ἐὰν ἤμπορῇ νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἰταλικὴν μαγειρικὴν.

— Ἀγαπητὴ Βίλλυ, ἀπεκρίθη ὁ Φρειδερίκος, ὅστις εἶχεν ἤδη ἀντιληφθῆ ὅτι ἡ Ἰνγυιέρδην συγκατετίθετο, δὲν βλέπω κανένα ἐμπόδιο εἰς τὰ μακαρόνια σας. Ὅπως λοιπὸν σεῖς ἐνεπιστεύθητε πρὸ ἐτῶν τὸν ἑαυτὸν σας εἰς τὴν διδασκαλίαν μου, ἐμπιστεύομαι καὶ ἐγὼ τώρα χάριν ποικιλίας τὸν ἑαυτὸν μου εἰς τὴν δεδοκιμασμένην σας πείραν.

— Ὡλλ-ραίτ! Ἐ! λοιπὸν ἐμπρός! ὑπέλαβεν ὁ Βίλλυ, εἰς τὸ πρόσωπόν του δὲ εἶχε ζωγραφηθῆ ἡ χαρὰ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του.

Ὁ Φρειδερίκος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ἐκύτταζον ἀκόμη τὸν τρόπον μὲ τὸν ὅποιον ὁ Στός, εὐρισκόμενος ἐντὸς ἑνὸς κύκλου ἀπὸ ρεπόρτερ, ὠμίλει μὲ κινήσεις πλανοδίοι οδοντοϊατροῦ, ἤθελον δὲ ἀκριβῶς νὰ διασχίσουν τὸ πλῆθος διὰ νὰ ἐπιβοῦν τῆς ἀναμενούσης ἀμάξης, ὅταν τὴν Ἰνγυιέρδην ἐπλησίασεν ἐν σπουδῇ καὶ πνευστιῶν ἕνας κύριος.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἔχω τὴν τιμὴν... εἶμαι ἀπεσταλμένος ἀπὸ τοὺς Οὐέπστερ καὶ Φόρστερ, εἶπεν ὁ παρὰ τὴν ἀνεμῶδη ἡμέραν κάθιδρος ἀνθρωπος, κρατῶν εἰς τὸ

χέρι τὸ καπέλλο του καὶ σπογγίζων αὐτὸ μὲ τὸ μανδύλι. Εἶμαι ἐπιφορτισμένος, εἶμαι ἐπιφορτισμένος!.. Ἔχω καὶ ἓνα ἀμάξι δῶ! ἔχω καὶ ἓνα ἀμάξι!

Καὶ ὁ γηραιὸς κύριος, ἀνίκανος νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ὁμιλίαν ὡς ἐκ τῆς ἐξαντλήσεως, ἐσιώπησε.

Τὸν λόγον ἔλαβε τώρα ὁ Φρειδερίκος.

—Εἶνε ἀδύνατον, εἶπε, νὰ ἀνεβῆ σήμερα εἰς τὴν σκηνὴν ἢ δεσποινίς!

—Ἄ, κάθε ἄλλο! Φαίνεται τόσον καλὰ εἰς τὴν ὑγίαν της, κύριε!

—Γιὰ νὰ σᾶς πῶ!

Ὁ Φρειδερίκος ἄρχισε νὰ γίνεται τραχύς. Ὁ ὑπάλληλος ὁμοιωτῶν Οὐέπστερ καὶ Φόρστερ ἔβαλε τὸ καπέλλο του ἐπὶ τῆς φαλάκρας του καὶ εἶπε:

—Θὰ ἦτο πρωτᾶκουστον σφάλμα, ἐὰν ἡ δεσποινίς δὲν ἤθελε νὰ δώσῃ σήμερα παράστασιν. Εἶμαι ἐπιφορτισμένος νὰ τεθῶ εἰς τὴν διάθεσιν τῆς δεσποινίδος δι' ὅ,τι χρειάζεται εἰς αὐτήν, χορηγία καὶ λοιπά. Ἐκεῖ εἶνε τὸ ἀμάξι μου. Ἔχω παραγγεῖλει νὰ κρατηθοῦν δωμάτια εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον «Ἄστρο».

Ὁ Φρειδερίκος ἐξήφθη.

—Εἶμαι ἰατρός, εἶπε, καὶ ὡς ἰατρός σᾶς λέγω ὅτι ἡ δεσποινίς δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀναβῆ εἰς τὴν σκηνὴν οὔτε σήμερα, οὔτε καὶ κατὰ τὰς προσεχεῖς ἡμέρας!

—Θὰ δώσετε σεῖς εἰς αὐτήν τὸν μισθὸν ποῦ θὰ χάσῃ;

—Ὅ,τι θὰ κάμω ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ἀφορᾷ οὔτε τοὺς Οὐέπστερ καὶ Φόρστερ, οὔτε σᾶς!

Ὁ Φρειδερίκος ἐνόμισεν ὅτι ἀπηλλάγη μὲ αὐτὰς τὰς λέξεις.

Ὁ ἀπεσταλμένος ὁμοιωτῶν θεατρικῶν ἔλαβεν ὕφος προσβλητικόν.

—Καὶ ποῖος εἴσθε σεῖς, κύριε; Ἐγὼ ἔχω νὰ κάμω ἀποκλειστικῶς μὲ τὴν δεσποινίδα. Δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ ἀναμιγνύεσθε!

Ἡ Ἰνγιγέρδη, ἐπεμβᾶσα, ἐξέφρασε τὴν γνώμην ὅτι δὲν ἠμποροῦσε νὰ παραστήσῃ.

—Ὅταν εἴσθε πάνω εἰς τὴν σκηνὴν θὰ ἴδητε ἀμέσως ὅτι θὰ ἠμπορέσετε. Ἐκτὸς αὐτοῦ ἡ κυρία τοῦ προϋσταμένου μου μοῦ ἔδωκε μίαν ἐπιστολὴν διὰ σᾶς. Ἡ ὑπηρετήριά της εὐρίσκεται εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ ἔχει φέρεи ἐκεῖ ὅ,τι σᾶς χρειάζεται. Εἶνε καθ' ὅλα εἰς τὴν διάθεσίν σας.

—Ἡ Πετρονίλλα μας εἶνε ἐπίσης περιφνημη! ἀνεφώνησε παρεμβαίνων ὁ Βίλλυ Σνάϊντερς. Μόλις τῆς εἶπητε τί σᾶς χρειάζεται, ἀξιότιμος δεσποινίς, θὰ σᾶς τὸ φέρῃ ἐντὸς πέντε λεπτῶν!

Καὶ ὁ Βίλλυ εἰσήγαγε τὴν Ἰνγιγέρδην εἰς τὴν ἄμαξαν βιαστικός, ὡς νὰ ἦτο ἀπαγωγεὺς τῆς νεάνιδος.

—Τότε, εἶπεν ἐντόνως ὁ ἀπεσταλμένος τῶν Οὐέπστερ καὶ Φόρστερ, ἐπιστῶ τὴν προσοχὴν σας ἐπὶ τῶν συνεπειῶν τὰς ὁποίας θὰ ἔχη ἡ παραβίασις τοῦ συμβολαίου καὶ παρακαλῶ θερμῶς νὰ μοῦ δώσετε τὴν διεύθυνσίν σας!

—Λεωφόρος ἑκατὸν ἐπτὰ, ἀριθμὸς τᾶδε, ἐφώνησεν εἰς τὸν μὲ σημειωματᾶριον ὄπλισμένον ξένον ὁ Βίλλυ

καὶ ὄχετο ἀπὼν ὁμοῦ μὲ τὴν Ἰνγιγέρδην καὶ τὸν Φρειδερίκον.

Ἡ ἄμαξα μὲ τοὺς ἐπιβάτας τῆς διεπεραιώθη μὲ ἄλλας ἀμάξιας καὶ κάρρα ἐπὶ τῶν συνηθισμένων «φέρρου-μπῶτ», ἀπὸ τὸ Χόμποκεν εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην. Ἐνας ἐφημεριδοπώλης ἔρριψεν εἰς τὴν ἄμαξαν ἓνα φύλλον τοῦ «Ἡλίου», ἐντὸς τοῦ ὁποίου περιεγράφετο διὰ μακρῶν τὸ ναυάγιον τοῦ «Ρολάνδου».

Ἡ μέσῳ τῶν «φέρρου μπῶτ», ρυμουλκῶν καὶ παντὸς εἶδους ἀτμοπλοίων συγκοινωνία, ἦτο μεγίστη. Τὰ πορθμεῖα ὁμοίαζον μὲ χονδροκαμωμένους καὶ κολυμβῶντας τεραστίους κανθάρους, οἱ ὁποῖοι ἦσαν κατάμαυροι ἀπὸ τοὺς ἐπ' αὐτῶν ἀνθρώπους. Παρήγετο ἓνας δαιμονιώδης κρότος τὴν στιγμὴν πού τὸ «φέρρου-μπῶτ» ἔφθανεν εἰς τὴν προκυμαίαν καὶ ἐτίθεντο διὰ μιᾶς εἰς κίνησιν ὅλα τὰ ἐπ' αὐτοῦ ἀμάξια καὶ κάρρα, ἀκολουθούμενα ἀπὸ σμήνη ἀνθρώπων.

— Αὐτὴ ἡ πόλις, ἐσκέφθη ὁ Φρειδερίκος, ἔχει καταληφθῆ ἀπὸ τὴν παραφροσύνην τῆς κερδομανίας.

Ὅπουδήποτε καὶ ἂν ἔρριπτε τὸ βλέμμα συνήντα κολοσσιαίας διαφημίσεις μὲ γιγάντεια γράμματα καὶ γιγαντείους εἰκόνας μὲ τεραστίας χεῖρας, πυγμάς, πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἐδείκνυον κάτι. Παντοῦ ἐξεδηλοῦτο ἓνας ἄγριος καὶ πολυθόρυβος ἀνταγωνισμός, διεξαγόμενος μὲ ὅλα τὰ μέσα τὰ ὁποῖα ἠμπορεῖ νὰ φαντασθῆ κανεὶς, μία ἄγρια καὶ ἀναίσχυντος χρηματομαχία, ἣτις δὲν ἐστερεῖτο κάποιου μεγαλείου. Ἐδῶ δὲν εἶχε τόπον ἢ προσποίησης

καὶ ἡ σιωπὴ. Παντοῦ συνηντᾶτο ἡ πολυπραγμοσύνη καὶ τὸ κνηγὶ τοῦ χροήματος.

Ὁ Φρειδερίκος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ἐσταμάτησαν πρὸ ἐνὸς τηλεγραφικοῦ γραφείου ὅπως στείλουν τηλεγράφηματα εἰς τὴν μητέρα τῆς Ἰνγιγέρδης καὶ τὸν πατέρα τοῦ Φρειδερίκου. Ὁ τελευταῖος οὗτος ἐτηλεγράφη τὰ ἑξῆς: «Ἐσώθην· σῶος καὶ ὑγιής». Ἡ Ἰνγιγέρδη ἔστειλε τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα: «Ἐσώθην, τύχη μπαμπᾶ ἄγνωστος». Ἐνῶ ἡ νεάνις ἔγραφε τὰς λέξεις αὐτάς, ὁ Φρειδερίκος εὗρεν εὐκαιρίαν νὰ κάμη γνωστὸν εἰς τὸν Βίλλυ Σνάιντερς ὅτι ὡς ἐκ τοῦ ναυαγίου ἡ Ἰνγιγέρδη ἔμεινε κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὀρφανὴ πατρός.

Ἡ ἄμαξα μὲ τοὺς τρεῖς ἐπιβάτας ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον τῆς διὰ τῆς Μπρόντγουεῦ, τῆς μακροτάτης αὐτῆς λεωφόρου τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἐπὶ τῆς λεωφόρου αὐτῆς ἐκυκλοφόρουν δύο γραμμαὶ τράμ, τὰ ὁποῖα ἦσαν τόσῳ πολλὰ καὶ τόσῳ πλησίον ἀλλήλων, ὥστε ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι τὸ ἓν ὄθει τὸ ἄλλο. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐκινουῦντο ἀπὸ σύρμα εὐρισκόμενον ὑπὸ τὴν γῆν. Ἡ κίνησις ἦτο παντοῦ τεραστία. Διὰ τοῦτο ἐφάνη παράδοξις εἰς τὸν Φρειδερίκον καὶ τὴν Ἰνγιγέρδην ἡ ἡσυχία εἰς τὴν ὁποίαν εὐρέθησαν ἅμα ὡς ἡ ἄμαξα ἔκαμψε πρὸς μίαν πάροδον καὶ ἐσταμάτησε πρὸ μιᾶς χαμηλῆς μονοκατοικίας, ἡ ὁποία κατ' οὐδὲν διέφερε τῶν λοιπῶν κτιρίων τῆς αὐτῆς ὁδοῦ.

Μόνον ἐργατικοὶ συνοικισμοὶ ἐν Γερμανίᾳ ἐδείκνυον τὴν ἰδίαν ἀρχιτεκτονικὴν μονοτονίαν μὲ ἐκείνην ἣτις ἐπεκράτει εἰς τὴν ἀρχοντικὴν αὐτὴν συνοικίαν. Τὸ ἐσω-

τερικὸν ὅμως τῆς νέας κατοικίας ἔλαμπεν ἐκ καθαριότητος καὶ εὐμαρείας.

Εἶχεν ἤδη ἐπέλθει τὸ λυκόφως ὅταν οἱ ταξιδιωτὰι εὐρέθησαν ἐπὶ τέλους πρὸς ἀνάπαισιν ἐντὸς τῶν δωματίων των. Ἡ Πετρονίλλα, μία γηραιὰ οἰκονόμος, Ἰταλίς, εἶχε δεξιωθῆ τὴν Ἰνγιγέρδην καὶ τὴν ἐπεριποιεῖτο μὲ ζῆλον φθάνοντα μέχρι τρυφερότητος.

Ο ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ἐνίφθη, συνοδευόμενος δὲ ἀπὸ τὸν Βίλλυ Σνάϊντερς κατήλθεν εἰς τὸ ὑπόγειον ἔνθα ἐπρόκειτο νὰ παρατεθῆ τὸ δεῖπνον. Τὸ δάπεδον τῆς αἰθούσης τοῦ φαγητοῦ ἦτο ἐπεστρωμένον μὲ πλακάκια, οἱ δὲ τοῖχοι ἦσαν ἐπενδεδυμένοι μὲ καθάρειον πλέγμα φλαμουριάς. Εἰς τὸ κάτω μέρος τῶν τοίχων ὑπῆρχεν ἓνα ράφι, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν τοποθετημένοι κατὰ σειρὰν ψαθόπλεκτοι φιάλαι Ἰταλικοῦ οἴνου. Τὸ τραπέζι εἶχεν ἐτοιμασθῆ δι' ὀκτώ πρόσωπα, τὸ δὲ τραπεζομάνδηλον ἀπίστραπεν ἐκ καθαριότητος.

Περὶ τοῦ χαρακτῆρος καὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ ὄλου αὐτοῦ ἀνέτου οἴκου ἔδωκε τὰς δεούσας πληροφορίας εἰς τὸν Φρειδερίκον ὁ Βίλλυ. Ἐνοικιαστὴς τῆς οἰκίας ἦτο ἓνας ὄμιλος Γερμανῶν καλλιτεχνῶν, τὸ μεγαλύτερον στήριγμα τοῦ ὁποίου ἀπετέλει ἓνας γλύπτης ὀνόματι Ρίττερ. Ὁ γλύπτης αὐτὸς παρίστατο ὡς κατέχων μέγα τάλαντον. Μεταξὺ τῶν Μαικηῶν καὶ πελατῶν του συγκατελέγοντο οἱ Ἄστορ, οἱ Γκούλντ, οἱ Βάντερμπιλτ. Ὁ Βίλλυ ὠνόμαζε τὸν Ρίττερ «ἐκλεκτὸ παλληκάρι» καὶ ἐξεθείαζε τὴν

εὐγένειαν τοῦ χαρακτῆρός του. Εἰς μίαν γωνίαν τῆς αἰθούσης τοῦ φαγητοῦ ἦσαν ἐκτεθειμένα ἔκμαγεῖα ἔργων του, τὰ ὁποῖα ὁ Βίλλυ ἐξύμνει μὲ τὰς καλύτερας ἐκφράσεις

Ἐκτὸς τοῦ Ρίττερ συμμετεῖχεν εἰς τὰς ἀπολαύσεις τῆς καλλιτεχνικῆς αὐτῆς λέσχης καὶ ἕτερος γλύπτης. Ὁνομάζετο Λόπκοβιτς καὶ ἦτο, ὡς ὁ Ρίττερ, Αὐστριακός. Ὁ τέταρτος τοῦ ὀμίλου ἦτο Σιλεσιανός, ἓνας τελείως ἄπορος ζωγράφος καὶ ἐκκεντρικός, τοῦ ὁποίου ὅμως τὸ τάλαντον ἐθανμάζετο τὰ μέγιστα. Ὁ καλὸς Βίλλυ εἶχεν ὀδηγήσει ὄχι ἄνευ κόπου τὸν ἄπορον αὐτὸν συμπατριώτην ἀπὸ μίαν πτωκικὴν συνοικίαν τῆς Νέας Ὑόρκης.

— Προσέξτε! εἶπεν ὁ Βίλλυ μὲ τὸν ἰδιάζοντα τόνον τῆς φωνῆς του, ἐντὸς τοῦ ὁποίου συνεδυάζετο ἡ λαρυγγοφωνία τῆς ἀμερικανοαγγλικῆς γλώσσης μὲ τὴν αὐστριακὴν διάλεκτον τῶν φίλων του, προσέξτε νὰ ἰδῆτε πῶς θὰ συμπεριφερθῆ αὐτὸς ὁ λυσσασμένος σκύλος, ὁ Φράνκ. Ὁ διαβολάνθρωπος δαγκάνει δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Εἶνε νὰ πεθαίνη κανεὶς στὰ γέλοια μιζῆ του. Δηλαδή. ἔξηκολούθησεν, ὁσάκις τύχη καμμιά φορὰ νὰ ἐμφανισθῆ, τὸ ἀναποδογυρισμένο αὐτὸ σταμνί!

Ὁ ζωγράφος ὅμως Φράνκ ἦλθε πρῶτος-πρῶτος εἰς τὴν αἴθουσαν! Ἐφόρει, ὡς καὶ ὁ Βίλλυ, ὑποκάμισον καὶ σακκάκι ὑψηρέτου. Ὁ Βίλλυ ὠμίλει πάρα πολύ, ἐνῶ ὁ παράδοξος ἄνθρωπος ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν Φρειδερίκον μὲ ραθυμίαν καὶ χωρὶς νὰ εἶπῃ οὔτε λέξιν! Καίτοι οἱ συμπατριῶται εὐρίσκοντο εἰς στενὸν μεταξύ των κύκλον, ἐν τούτοις, ὡς ἐκ τῆς εἰσόδου τοῦ Φράνκ, ἔπαυ-

σεν ἐπί τινας στιγμὰς ἢ οἰκειότης μὲ τὴν ὁποῖαν συνδιελέγοντο ὁ Βίλλυ Σνάιντερς καὶ ὁ Φρειδερίκος.

Ὁ τελευταῖος οὗτος ἐξέφρασε τὴν λύπην του ὅτι δὲν ἐφόρει σμόκιν.

— Ναί, ὁ Ρίττερ εἶνε ὑψηλῆς περιωπῆς, εἶπε πάλιν ὁ Βίλλυ. Βράδυ μὲ βράδυ εἶμεθα ἠναγκασμένοι νὰ καθήμεθα στὸ τραπέζι τοῦλάχιστον σὰν ἀκόλουθοι πρεσβείας!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐνεφανίσθη εἰς τὴν αἴθουσαν ἡ Πετρονύλλα καὶ διηγήθη εἰς πλουσίαν ἰταλικὴν ὅτι «ἡ καυμένη ἢ μικρὴ καὶ ἀγαπητὴ σινιορίνα» κατελήφθη ἀπὸ βαθύτατον ὕπνον καὶ ὅτι ἀναπνέει ἡσύχως, βαθέως καὶ κανονικῶς. Κατόπιν ἠρώτησεν ἐὰν οἱ κύριοι δὲν εἶχον ἕως τώρα τίποτε ἀκούσει περὶ τοῦ ναυαγίου τοῦ ὑπερωκεανείου ἀτμοπλοίου. Ὅταν εἶπον εἰς αὐτὴν ὅτι ὁ Φρειδερίκος ἦτο εἰς ἕκ τῶν διασωθέντων ναυαγῶν, ἡ ἀγαθὴ γυνὴ ἐξεργράγη εἰς γέλωτα καὶ ἐτράπη εἰς φυγὴν.

Μετὰ ταῦτα εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ φαγητοῦ ὁ Λόπκοβιτς. Ὁ Λόπκοβιτς ἦτο ἕνας ἡσυχος, ὑψηλόσωμος ἀνὴρ, ὅστις ἐχαιρέτισε θερμότερα τὸν Φρειδερίκον, τοῦ ὁποίου ἐγνώριζεν ἤδη τὴν ἱστορίαν. Ἀνήγγειλεν ὅτι κάτω εἶχε σταθμεύσει τὸ ἀμάξι τοῦ Ρίττερ. Ἐκύτταξαν ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ εἶδον μίαν κομψὴν ἀμαξάν διευθυνομένην ἀπὸ ἀμαξηλάτην φοροῦντα μελανὴν λιβρέαν. Ὁ ἀμαξηλάτης αὐτὸς ἐκίνει τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὰ ἡνία πρὸς ἀναχώρησιν, ἐνῶ ἕνας λευκὸς ἵππος ἐκλεκτοῦ γένους ἤρχιζε νὰ τρέχη.

— Ὁ ἄνθρωπος ποὺ κρατεῖ τὰ ἡνία, εἶπεν ὁ Βίλλυ, εἶνε ἕνας ναυαγημένος Αὐστριακὸς ἀξιωματικὸς, ὁ ὁποῖος ἐξέπεσεν ἕως ἐδῶ ἀπὸ χρεῆ. Τώρα ὅμως εἶνε διὰ τὸν Ρίττερ ἀνεκτίμητος δύναμις, διότι τοῦ λέγει πῶς πρέπει νὰ ἐνδύεται κατὰ τὸ πρόγευμα, τὸ γεῖμα, τὸ δεῖπνον, κατὰ τὸ τέννις, τὸ κρίκετ, τὴν ἵππασίαν καὶ τὴν ἀμαξοδρομίαν, πῶς πρέπει νὰ διευθύνῃ κανεὶς δίφρον, πῶς καὶ πότε νὰ φορῇ ὑψηλὸν καπέλλο, τί νραβάταν νὰ φορῇ, τί χειρόκτια, τί μανικέτια, τί κάλτσες, ἐν γένει δὲ τί πρέπει νὰ κάμνῃ κανεὶς διὰ νὰ περνᾷ ὡς εὐγενὴς ἐδῶ εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην!

Καὶ ὁ εἰκοσιοκταετῆς Βονιφάτιος Ρίττερ, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ Ἀμερικὴ εἶχε δώσει πράγματι πολὺ περισσότερα ἀγαθὰ ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ εἶχεν ἐλπίζει, εἰσῆλθε τώρα δροσερός, ὠραῖος καὶ φιλοφρονητικὸς ὡς Ἀλκιβιάδης. Ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν ὁ Φρειδερίκος ἠσθάνθη ὅτι τὸν εἶλκυε καθ' ὅλα τὸ τέκνον αὐτὸ τῆς εὐτυχίας. Τὸ πᾶν ἦτο εἰς τὸν Ρίττερ καλωσύνη, ἀφέλεια, χαρὰ, ἐγκαρδιότης. Ἡ ἡπία φιλοφρονητικότης τοῦ Αὐστριακοῦ εἶχε γίνει μέσα εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν τοῦ νέου κόσμου φαιδρὰ, ἀνεπιτήδευτος καὶ θερμὴ.

Ἐκάθησαν εἰς τὸ τραπέζι, μαζὶ δὲ μὲ τὸ ρόφημα τῆς ἰταλικῆς «μινέστρας» ἤρχισε καὶ ἡ συνδιάλεξις.

Ὁ Βίλλυ Σνάιντερς ἐκέρνα ὁ ἴδιος κρασί εἰς τὰ ποτήρια τῶν συνδαιτυμόνων, διότι ἦτο ὁ οἰκονόμος τοῦ ὀμίλου, ἀπὸ τὴν ὄψιν του δὲ ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ ἀντιληφθῇ πόσον ἦτο ὑπερήφανος διὰ τὸν Βονιφάτιον Ρίττερ καὶ πόσον ἦτο εὐχαριστημένος ὅτι ἐπὶ τοῦ ἀ-

μερικανικοῦ τούτου ἐδάφους ἠδύνατο νὰ περιποιῆται ἐντὸς τοιαύτης κατοικίας καὶ ἐν μέσῳ τοιούτων φίλων τὸν παλαιὸν του διδάσκαλον. Ἡ ζωνρότης ἔγινεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον μεγαλυτέρα, ἅμα δὲ ὡς ἡ ὑπέρτρια μὲ λευκὴν σκουφίσαν καὶ λευκὴν ποδιὰν ἐσερβίρισε τὸ ψάρι, ὅλοι συνέκρουσαν τὰ ποτήρια διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ Φρειδερίκου καὶ τῆς προστατευομένης του. Κατόπιν ἐμεσολάβησε μικρά τις παῦσις, τῆς ὁποίας ὁ νεαρὸς καὶ ὠχρὸς ἐπιστήμων ἐπωφελήθη ὅπως δώσῃ μερικὰς ἐξηγήσεις.

— Ἦλθα, εἶπεν, εἰς τὴν Ἀμερικὴν διὰ νὰ ἐξακολουθήσω μερικὰς σπουδὰς τὰς ὁποίας πρὸ πολλῶν ἐτῶν εἶχα ἀρχίσει μὲ ἓνα φίλον μου. Τὸν γνωρίζετε σεῖς, ἀγαπητὲ Βίλλυ, εἶπε στρεφόμενος πρὸς τὸν παλαιὸν μαθητὴν του, εἶνε ὁ Πέτρος Σμίτ, ὁ ἰατρός, ὁ ὁποῖος τώρα εὐρίσκεται εἰς Στρίγκφελδ τῆς Κοννεκτικούτ.

— Τώρα ἐπῆγεν εἰς Μερίδας, τὸν διέκοψεν ὁ Βίλλυ Σνάϊντερς.

— Ἐπὶ τοῦ πλοίου, ἐξηκολούθησεν ὁ Φρειδερίκος, συνήντησα πρὸς ἐκκληξίν μου τὴν δεσποινίδα ἡ ὁποία εὐρίσκεται τώρα ὑπὸ τὴν φιλοξενίαν σας. Εἴμεθα τυχεροὶ καὶ κατωρθώσαμεν νὰ ἔμβωμεν ἐν πάσῃ ἡσυχίᾳ εἰς μίαν ναυαγοσωστικὴν λέμβον ὅταν ἐξερράγη ὁ πανικός. Δυστυχῶς εὐρέθημεν στὸ τέλος εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἀφήσωμεν ἐπὶ τοῦ πλοίου τὸν πατέρα τῆς νεάνιδος. Ἡ σύμπτωσις μᾶς συνέδεσε, τώρα δὲ θεωρῶ τὸν ἑαυτὸν μου ὑπεύθυνον διὰ τὴν δεσποινίδα.

Ὁ Φρειδερίκος κατελήφθη ἀπὸ εὐδιαθεσίαν οἶαν

ἀπὸ πολλοῦ δὲν εἶχε δοκιμάσει. Ἀνέκαθεν ἠσθάνετο ὅτι οἱ καλλιτέχναι τὸν εἶλκον πάντοτε. Ἡ μετ' αὐτῶν συνδιάλεξις καὶ συναναστροφή τοῦ ἐπροξένει πάντοτε μεγάλην εὐχαρίστησιν. Ἡ εὐχαρίστησις αὕτη ἦτο τοσοῦτ' ἄλλον μεγαλυτέρα καθόσον ἐνῶ ὑπελόγιζεν ὅτι θὰ εὐρεθῆ μεταξὺ ψυχρῶν ξένων ἀνθρώπων, ἐγένετο μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας δεκτὸς ἀπὸ ἓνα τοιοῦτον κύκλον. Ἐνῶ συνεκρούοντο τὰ ποτήρια καὶ τὸ δεῖπνον ἐξηκολούθει ἐν πάσῃ εὐθυμίᾳ ὁ Φρειδερίκος διηρωτᾶτο ἐὰν πράγματι ἦτο κατὰ τρεῖς χιλιάδας ναυτικά μίλια ἀπομακρυσμένος ἀπὸ τὴν γηραιὰν Εὐρώπην. Δὲν ἦτο ἄρα γε ἐδῶ ἡ πατρίς του; Μήπως ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὴν πραγματικὴν του πατρίδα εἶχεν αἰσθανθῆ τόσην εὐχαρίστησιν κατὰ τὰ τελευταῖα δέκα ἔτη ὅσην ἠσθάνετο τώρα; Ἦδη ἠσθάνετο ὅτι νέον ρεῦμα ζωῆς εἰσήρχετο εἰς τὰ ἐσώτερά του. Ἀνὰ πᾶν λεπτὸν καὶ νέον ζωογόνον κῦμα τὸν ἀνύψωνεν, αὐτὸν ὁ ὁποῖος μόλις ἠδυνήθη νὰ σωθῆ κατὰ τὴν γενικὴν ἐκείνην καὶ φοβερὰν καταστροφὴν.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, εἶπεν, ἐκ βάθους καρδίας, κύριοι καὶ ἀγαπητοὶ συμπατριῶται, ὅτι χωρὶς νὰ τὸ ἀξίζω μοῦ ἐκδηλώνετε τέτοια φιλόξενα καὶ φιλικὰ αἰσθήματα.

Ἐψωσε τὸ ποτήρι του καὶ τὸ συνέκρουσε μετὰ τῶν ἄλλων. Αἴφνης δὲ καὶ παρὰ τὴν θέλησίν του, ἤνοιξε τὴν καρδίαν του καὶ ἤρρισε νὰ ὀμιλῆ ἐν πάσῃ εὐλικριεῖᾳ. Ὠνόμασε τὸν ἑαυτὸν του «δύο φορὰς ναυαγόν», εἶπεν ὅτι ὀπίσω του ἔχει ἀφήσει πολλὰ συντρίμματα καὶ ὅτι ἐὰν ἡ βύθισις τοῦ «Ρολάνδου» δὲν ἦτο αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν κάτι τραγικώτατον, θὰ εἶχε τὴν διάθεσιν νὰ

ἐκλάβη τὸ σοβαρὸν ἀτύχημα ὡς σύμβολον τῆς μέχρι τοῦδε ζωῆς του. Καὶ προσέθεσεν:

— Ὁ παλαιὸς κόσμος καὶ ὁ νέος. Ἐπέρασα πλέον τὸν μεγάλον Ὁκεανόν, τώρα δὲ αἰσθάνομαι νέαν ζωὴν μέσα μου!

Ἐξακολουθήσας εἶπεν ὅτι κατὰ βάθος δὲν γνωρίζει ἀκόμη κατὰ ποῖον τρόπον καὶ ποῦ θὰ ἀναλάβῃ ἐργασίαν, τοῦτο δὲ ἀπετέλει ἀντίφασιν πρὸς τὰς προηγουμένας του δηλώσεις. Οὐδόλως θὰ ἤθελε νὰ ἐξασκήσῃ εἰς τὸ μέλλον τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἱατροῦ ἢ τοῦ βακτηριολόγου. Ἐὰν εἶνε δυνατόν, θὰ ἐργασθῆ ὡς συγγραφεὺς βιβλίων. Ποίου εἴδους βιβλίων, δὲν ἐγνώριζεν ἀκόμη. Ἐπὶ παραδείγματι σκέπτεται νὰ γράψῃ κάτι ἐπὶ τῆς συμπληρώσεως τοῦ ἐλλείποντος μέρους τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου. Ἐχει εἰς τὸ κεφάλι του ἔτοιμον καὶ ἓνα σύγγραμμα περὶ τοῦ Πέτρου Φίσερ καὶ τοῦ Ἀδάμ Κράφτ! Ἴσως ὅμως συγγράψῃ ἀπλῶς κανένα μυθιστόρημα βγαλμένον ἀπὸ τὴν ζωὴν, ἢ κάτι ἀπὸ τὴν νεωτέραν φιλολογίαν.

— Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτήν, ἐξηκολούθησε, θ' ἀρχίσω ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ ἐτελείωσεν ὁ Σοπενχάουερ, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν περίοδον τὴν ὁποίαν ἔχω πάντοτε εἰς τὸ κεφάλι μου, ἀπὸ τὴν ἐξῆς περίοδον τοῦ ἔργου «Ὁ κόσμος ὡς θέλησις καὶ ὡς ἰδέα». «Διότι ὀπίσω ἀπὸ τὴν ὑπαρξίν μας κρύπτεται κάτι ἄλλο, τὸ ὁποῖον τότε μόνον μᾶς γίνεται προσιτὸν ὅταν ἀποτινάξωμεν τὸν κόσμον».

Οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ νεαροῦ σοφοῦ ὅστις διήνυσε τὴν

ὄψιμόν του «τρικυμῖαν καὶ ὄρμην» ἔγιναν δεκτοὶ μετὰ προσοχῆς καὶ ἐπιδοκιμασίας. Ὁ Βίλλυ εἶπε:

— Νὰ ἀποτινάξωμεν τὸν κόσμον! Αὐτὸ εἶνε κάτι διὰ τὸν ζωγράφον Φράνκ, κύριε δόκτωρ! Ἐλα Φράνκ, διηγῆσου πῶς ἦλθες στὴν Ἀμερικὴ!

— Ἡ, Φράνκ, εἶπεν ὁ Λόπκοβιτς, διηγῆσου τὴν πελοποριά σου ἕως τὸ Σικάγο!

— Ἡ, συνεπλήρωσεν ὁ Ρίττερ, τὴν περιπέτειά σου στὴν Βοστώνη, πού ἐνῶ εὐρίσκεσο μέσα εἰς ἓνα ἀμάξι κνηγίου, σὲ μετέφεραν στὸ ἀστυνομικὸ κρατητήριον διότι δῆθ' ἐν εἶχες ἐκδηλώσει μανίαν δολοφονίας!

— Ἄ, αὐτὸ ἦτο πολὺ νόστιμο, εἶπε μὲ ἑλαφρὸν μειδίαμα ὁ Φράνκ, ἐνῶ ἔψαυε μερικοὺς βοστρούχους πρὸ τοῦ μετώπου του, εὐτυχῶς ποῦ ἦτο τὸ ἀμάξι, εἰδεμὴ θὰ ἐκρουολογοῦσα!

Πρὸς μεγάλην ἔκπληξιν τοῦ Φρειδερίου, πᾶν ὅ,τ' ἔλεγεν ὁ Φράνκ ἐγένετο δεκτὸν μὲ γέλωτας ἐκ μέρους τῶν ἄλλων.

— Ὁ Φράνκ εἶνε πράγματι ζωγραφικὴ μεγαλοφυΐα, εἶπεν ὁ Βίλλυ ἐνῶ ἔρριπτεν οἶνον εἰς τὸ ποτήριον τοῦ φίλου του, ταῦτοχρόνως ὅμως ὁ παραδοξότερος ἀνθρῶπος τῶν πέντε ἠπειρῶν.

ΤΩΡΑ, ὁ Ἰταλὸς μάγειρος Σίμων Μπραμπίλλα ἔφερον ἰδιοχείρως ὀπωρικά καὶ τυρί, διὰ νὰ πληροφορηθῆ ἂν οἱ συνδαιτυμόνες ἔμειναν εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὰ φαγητὰ του. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ ἢ συνδιάλεξις ἐγένετο *Χάουπιαν, Ἀτλαντίς, τ. Β'*

ιταλιστί, ἢ δὲ οἰκειότης ἢ ἐκδηλουμένη μεταξὺ τῶν κυρίων καὶ τοῦ μαγείου ἐμαρτύρει περὶ τῶν ἀρίστων σχέσεων μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐκείνων.

— Ἐμπρὸς λοιπόν, παλῆ συντροφε, ἀνέκραξεν αἰφνιδίως ὁ Βίλλυ, σινιὸρ Σιμόνε Μπραμπίλλα, θὰ μᾶς παίξετε τώρα κάτι στὸ μανδολίνο, καὶ «καντάρε»! Ἐννοεῖτε; μὰ φόρτε, ὄχι μέτζα βότσε!

Καὶ ὁ Βίλλυ ἔλαβεν ἀπὸ τὴν γωνίαν ἓνα μανδολίνον καὶ τὸ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ μαγειρίου.

— Σινιὸρ Γκουλιέλμο ἐ σέμπρε μπουφο! εἶπεν ὁ μάγειρος.

— Μάλιστα, μπουφο, μπουφο! ἀνεφώνησεν ὁ Φράνκ καὶ ἐκτύπησε τὸ τραπέζι μὲ τὴν πυγμὴν του.

Τὸ γέλοιο του εἶχεν ἤδη γίνει κάπως βλακῶδες, ὡς ἐκ τῆς οἰνοποσίας.

Ὁ μάγειρος, ὅστις ἦτο ἀριστοτέχνης εἰς τὸ μανδολίνον, εἶχε δὲ συγχρόνως καὶ καλὴν φωνήν, παρουσίαζε καμικώτατον θέαμα μὲ τὸν λευκὸν σκοῦφόν του καὶ τὴν κατάλευκον ζακέτταν καὶ ποδιάν. Παίζων τὸ ὄργανόν του μὲ ρυθμὸν ὁ ὁποῖος ἠρέθιζε τὰ νεῦρα τῶν ἀκροατῶν, ἐτραγοῦδει συγχρόνως τὰ ἰταλικά ἐκεῖνα ἔξοσματα τὰ ὁποῖα ἀκούει κανεὶς παντοῦ εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως εἰς τὴν Νεάπολιν. Ὁ Φρειδερίκος ἀνεκλίθη ἐπὶ τοῦ καθίσματός του καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς. Διὰ τῆς φαντασίας ἔβλεπε νὰ παρελαύνουν πρὸ αὐτοῦ αἱ ἀκταὶ καὶ οἱ κυανοὶ κόλποι τῆς Ἰταλίας, οἱ δωρικοὶ ναοὶ τῆς Ρώμης καὶ οἱ βράχοι τοῦ Κάπρι.

Κάθε φορὰν ποὺ ἐτελείωνε τὸ τραγοῦδι του ὁ

μάγειρος, ἀντήχουν χειροκροτήματα. Εἰς μίαν τοιαύτην στιγμὴν ἦλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ἡ Πετρονίλλα καὶ ἐψιθύρισεν εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ Βίλλυ Σνάϊντερς κάτι τὸ ὁποῖον τὸν ἔκαμε νὰ ἀποταθῆ πρὸς τὸν Φρειδερίκον. Ὁ τελευταῖος οὗτος ἐπήδησεν ἀμέσως ἐπάνω καὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Βίλλυ ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης.

Παρὰ τὰς διαμαρτυρίας τῆς Πετρονίλλας εἶχον εἰσδύσει μέχοι τοῦ κοιτῶνος τῆς Ἰνγιγέρδης ἓνας κύριος καὶ μία σωματώδης κυρία. Ὁ Φρειδερίκος καὶ ὁ Βίλλυ ἔφθασαν ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ κυρία, ἣτις ἦτο πολυτελῶς ἐνδεδυμένη, προσεπάθει νὰ ἐξυπνήσῃ τὴν κοιμωμένην νεάνίδα μὲ τὰς λέξεις:

— Παιδί μου, ἀλλὰ δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, παιδί μου, παρακαλῶ, θὰ θελήσητε νὰ ἐξυπνήσετε μόνον διὰ μίαν στιγμὴν!

Ἡ ἐν λόγω κυρία, ἐρωτηθεῖσα μὲ ποῖον δικαίωμα εἶχεν εἰσχωρήσει ἐκεῖ μέσα, ἐδήλωσεν ὅτι ἦτο ἰδιοκτήτρια τοῦ μεγαλυτέρου θεατρικοῦ γραφείου τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ ὅτι ὑπὸ τὴν ιδιότητά της αὐτὴν εἶχε πρὸ καιροῦ φέρει εἰς πέρας τὸ συμφωνητικὸν μεταξὺ Ουέπστερ καὶ Φόρστερ καὶ τοῦ πατρὸς τῆς Ἰνγιγέρδης. Ὁ πατὴρ τῆς κυρίας αὐτῆς, εἶπε δεικνύουσα τὴν κοιμωμένην νεάνίδα, ἔλαβε χίλια δολλάρια ὡς προκαταβολήν. Ὁ χρόνος εἶνε χρῆμα, ἰδίως ἐδῶ εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην. Ἐάν ἡ κυρία δὲν ἤμπορῆ νὰ ἀναβῆ σήμερον ἐπὶ τῆς σκηνῆς, εἶνε ὅμως καιρὸς νὰ τὸ σκεφθῆ δι' αὐρίον. Θὰ ἦτο πρόθυμος, ἔλεγε, νὰ βοηθήσῃ τὴν δεσποινίδα, δὲν ἔχει ὅμως νὰ κάμῃ μόνον μὲ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, ἀλλὰ μὲ ἑκατὸν ἄλ-

λας. Ἐάν δὲ ἡ δεσποινὶς ἤθελε νὰ παραστήσῃ αὐρίον, τότε θὰ ἔπρεπε νὰ σηκωθῆ ἄμέσως καὶ νὰ ὑπάγῃ μαζί της εἰς...—καὶ ὠνόμασε τὸ μέγα κατὰσθημα Γκέρσον τῆς Νέας Ὑόρκης!— νὰ παραγγείλουν τὸ κοστουμί της, διὰ νὰ ἐτοιμασθῆ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νυκτός. Τὸ κατὰσθημα εὐρίσκειται ἐπὶ τῆς Μπρόντγουεϋ, περιμένει δὲ ἓνα ἅμαξι κάτω, πρὸ τῆς οἰκίας.

Ὅλα αὐτὰ ἐλέχθησαν ἀπὸ τὴν κυρίαν τροχάδην καὶ χωρὶς ἀνάπαυλαν εἰς τὸν κουτώνα τῆς Ἰνγιγέρδης. Ὁ Φρειδερίκος καὶ ὁ Βίλλυ τὴν παρεκάλεσαν ἅπαξ, δὶς, τρίς, νὰ ἡσυχάσῃ, εἰς μάτην ὅμως. Ἐπὶ τέλος ὁ Φρειδερίκος εἶπεν εἰς αὐτήν:

— Ἡ δεσποινὶς δὲν θὰ παραστήσῃ.

— Ἔτσι ἔ; ἀπήντησεν ἡ ἰδιοκίτρια τοῦ θεατρικοῦ γραφείου, τότε ὅμως θὰ περιπλακῆ εἰς μίαν πολὺ δυσάρεστον δίχην.

— Ἡ δεσποινὶς, ὑπέλαβεν ὁ Φρειδερίκος, εἶνε ἀνήλικος, ὁ δὲ πατέρας της, μὲ τὸν ὁποῖον ἐκλείσατε συμφωνητικόν, ἔχασε κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὴν ζωὴν του κατὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ «Ρολάνδου».

— Ἐγὼ ὅμως δὲν ἐννοῶ νὰ χάσω διὰ τὸ τίποτε χίλια δολλάρια!

— Ἡ δεσποινὶς εἶνε ἀσθενής!

— Καλά, ἀλλὰ τότε θὰ στείλω τὸν ἰατρὸν μου νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ.

— Εἶμαι ἐγὼ ἰατρός, ἀπήντησεν ὁ Φρειδερίκος.

— Εἰσθε ὅμως Γερμανὸς ἰατρός, εἶπεν ἐκείνη. Ἐδῶ δὲ εἰς τὴν Ἀμερικὴν δὲν ἔχουν κῦρος παρὰ οἱ Ἀμερικανοὶ.

Τίς οἶδε ἂν ἐπὶ τέλος δὲν ἐπέβαλε τὴν θέλησίν της αὐτῆ ἢ μὲ ἀνδρικὸν ὕφος, ἀνδρικὴν φωνὴν καὶ ἀνδρικὴν ἐνεργητικότητα ὠπλισμένη Ἀμερικανίς, ἂν ὁ μολύβδινος ὕπνος τῆς νεάνιδος δὲν ἐξηκολούθει νὰ μὴ ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὸν θόρυβον καὶ τὰς φωνάς. Ὁ Φρειδερίκος ἠναγκάσθη νὰ δεῖξῃ τοιαύτην ἀποφασιστικότητα ὥστε ἐπὶ τέλος ἡ διευθύντρια τοῦ θεατρικοῦ γραφείου ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ προσωρινῶς καὶ νὰ γίνῃ ἐνδοτικωτέρα. Αἴφνης κατέβη εἰς τὸν Βίλλυ μία ἰδέα, τῆς ὁποίας τὴν σημασίαν ὁ καλὸς Φρειδερίκος δὲν ἠνόησεν ἢ βραδύτερον. Διότι ἐδήλωσεν εἰς τὴν προφανῶς ἐκκληκτον κυρίαν ὅτι ἐν ἧ περιπτώσει δὲν ἄφηνεν ἡσυχον τὴν νεάνίδα θὰ συνενοεῖτο μὲ τὴν «Ἐταιρίαν πρὸς πρόληψιν κακοποιήσεων τῶν παιδίων», ἀφοῦ ἡ δεσποινὶς Χάλστραιμ δὲν ἦτο ἀκόμη δεκαεπταετής.

— Κύριοι, εἶπεν ἡ Ἀμερικανὶς προφανῶς ὑποχωροῦσα, συλλογισθῆτε ὅτι τόσον οἱ Οὐέπστερ καὶ Φόρστερ ὅσον καὶ ἐγὼ ἐξωδεύσαμεν ἐντὸς τεσσάρων ἐβδομάδων μεγάλα χρηματικά ποσὰ διὰ ρεκλάμας. Εἴχαμε ὑπολογίσει μίαν καλλιτεχνικὴν περιοδείαν μέχρις Ἀγίου Φραγκίσκου. Τώρα πού ἡ δεσποινὶς συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν διασωθέντων ναυαγῶν τοῦ «Ρολάνδου» καὶ ἔχασε καὶ τὸν πατέρα της ἔγινε τὸ ἀντικείμενον τῆς γενικῆς περιοργείας. Ἐάν ἀρχίσῃ τώρα τὰς παραστάσεις της ἡμπορεῖ ἐντὸς τριῶν μηνῶν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Εὐρώπην μὲ καθαρὰ κέρδη πενήντα χιλιάδες δολλάρια. Θέλετε νὰ ἀναλάβετε τὴν εὐθύνην διὰ μίαν τόσῃ μεγάλην ζημίαν ἔναντι τῆς μὲς Χάλστραιμ;

Ὅταν ἡ διευθύντρια τοῦ θεατρικοῦ γραφείου ἀπῆλθε μετὰ τοῦ συνοδοῦ της, ὁ Βίλλυ Σνάϊντερς ἐβεβαίωσε ὅτι ἀπὸ ἐβδομάδων ἤδη εἶχε ἰδῆ εἰς ὅλα τὰ ὑπὸ κατασκευὴν κίτριά, εἰς τοὺς τοίχους καὶ εἰς τοὺς πίνακας ἀγγελίων, ρεκλάμας μὲ τὸν τίτλον «Μάρα ἢ τὸ θῦμα τῆς ἀράχνης»· μερικαὶ μάλιστα ἀπὸ τὰς διαφημίσεις εἶχον καὶ τὴν εἰκόνα τῆς χορευτρίας εἰς φυσικὸν μέγεθος. Ἡ χορευτρία ἐφαίνετο εἰς τὰς εἰκόνας αὐτὰς σχεδὸν παιδική, ἓνα εἶδος Ἀλμπίνο μὲ κόκκινα μάτια κουνελιοῦ καὶ μὲ μαλλιά σαφρανοκίτρινα. Εἰς τὸ βάθος παρεμόνευε μέσα εἰς τὸν ἰστόν της μία ἀράχνη, τῆς ὁποίας τὸ σῶμα εἶχε τὸ μέγεθος μικροῦ ἀεροστάτου. Ἡ ρεκλάμα εἶχε γίνεи ἀπὸ τὸν καλύτερον ζωγράφον διαφημίσεων τῆς Νέας Ὑόρκης, ὁ δὲ Φρειδεῖκος ἤμποροῦσε νὰ τὴν ἰδῆ ὁ ἴδιος παντοῦ εἰς τοὺς δρόμους.

— Δι' αὐτό, συνεπέρανε ὁ Βίλλυ, μοῦ φαίνεται τόσῳ παράδοξον τὸ γεγονὸς ὅτι ἐνῶ ἐκυττοῦσα μὲ τόσην ἀδιαφορίαν τὴν ρεκλάμαν αὐτὴν καὶ ἰδέαν δὲν εἶχα διὰ τὸ πρόσωπον ποῦ διαφημίζεται, τώρα ἡ δεσποινὶς Ἰνγίγερδη εὐρίσκεται μαζί σας εἰς τὴν κατοικίαν μας. Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἡ ζωὴ σκαρώνει τὰ πλέον ἀπίστευτα πράγματα. Ἦμπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι κυττάζων τὴν ρεκλάμαν κάθε ἄλλο ἐσκεπτόμην ἢ σᾶς κύριε δόκτωρ, οὔτε δὲ μποροῦσα νὰ φαντασθῶ ὅτι μία θεατρικὴ διαφήμις ἦτο δυνατόν νὰ εἶχε δι' ἐμὲ καὶ ἄλλην σημασίαν!

Ὅταν οἱ δύο κύριοι ἐπανῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ φαγητοῦ, ὁ μάγειρος δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ, ἐν τῷ μετὰ ὅμως εἶχον περιέλθῃ εἰς ἔριδα ὁ Λόπκοβιτς καὶ ὁ

Φράνκ ἐπὶ τοῦ ἀπηροχαιωμένου ζητήματος ἐὶν ὁ Ραφαὴλ ἦτο μεγαλύτερος ἢ ὁ Μιχαὴλ Ἀγγελος. Ὁ Βίλλυ διηγήθη τὰ τοῦ ἀμαζονίου ἀγῶνος ὁ ὁποῖος εἶχε πρὸ ὀλίγου συναφῆ ἐντὸς τοῦ κοιτῶνος τῆς Ἰνγίγερδης. Οἱ καλλιτέχνη ἀκούσαντες τὰ διατρέξαντα ὠργίσθησαν καὶ ἐδήλωσαν ὅτι δὲν θὰ ἔδιδον τὴν προστατευομένην των καὶ ἂν ἀκόμη ἐγίνετο ἔφοδος ἐκ μέρους ὀλοκλήρου τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ὁ Φρειδεῖκος ἔξαγαγὼν τὸ ὠρολόγιόν του εἶδεν ὅτι εἶχε παρέλθῃ ἡ δεκάτη νυκτερινή, διηγήθη δὲ ὅτι τοῦ εἶχεν εἰπῆ ὁ ἄχιω Ἀρθούρος Στός, ὅτι δηλαδὴ ἀκριβῶς εἰς τὰς δέκα καὶ μισὴ τὴν νύκτα θὰ εὐρίσκετο ὁ καλλιτέχνης πρὸ τοῦ κοινοῦ. Ὁ Βίλλυ Σνάϊντερς, ὁ ἀνθρωπος τῆς πρωτοβουλίας, προέτεινε νὰ ὑπάγουν ὅλοι μαζί εἰς τοῦ Οὐέπστερ καὶ Φόρστερ διὰ νὰ ἴδουν τὴν παράστασιν τοῦ ἀνθρώπου χωρὶς χέρια.

ΔΕΝ εἶχεν ἀκόμη συμπληρωθῆ ἡ δεκάτη καὶ ἡμίσεια ὅταν οἱ καλλιτέχνη καὶ ὁ Φρειδεῖκος εἰσῆρχοντο εἰς ἓνα θεαρεῖον τοῦ θεάτρου Οὐέπστερ καὶ Φόρστερ. Κατὰ τὴν ἐκτίμησιν τοῦ Βίλλυ, ὁ ἐκτεταμένος χῶρος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εἶχε κανεὶς τὸ δικαίωμα νὰ καπνίζῃ καὶ νὰ πίνῃ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παραστάσεως, ἦτο γεμᾶτος ἀπὸ τρεῖς ἕως τέσσαρας χιλιάδας ἀνθρώπους. Ἡ σκηνὴ ἦτο μικρὰ καὶ χωρὶς βάρους, τὴν στιγμὴν δ' ἐκείνην εὐρίσκετο ἐπ' αὐτῆς μία Ἰσπανικὴ χορευτρία. Πολυάριθμοι λαμπτήρες ἐφαίνοντο μέσα εἰς τὰ νέφη τοῦ καπνοῦ ὡς

λευκαί, παγεραὶ σελήναι, ἐνῶ ἡ χορεύτρια ἐχόρευε μετὸν εὐσταλῆ Τορέρο κάτω ἀνάμικτον ἀπὸ ιδιότροπον ἐρωτικὸν παιγνίδι, ἀπὸ ἀγνότητα καὶ ἀπὸ ἐρωτικὴν παραφοράν.

Ὅταν ἐκύτταζε τὸν χορευτὴν ὁ Φρειδερίκος ἐνόμιζεν ὅτι εὗρισκετο εἰς κάποιον ταυροδρόμιον τῆς Σεβίλλης, ὅταν ὅμως ἔρριπτε τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς νεάνιδος μετεφέρετο διὰ τῆς φαντασίας εἰς τὸν κόλπον τῆς Κορίνθου ἢ εἰς μίαν τῶν Κυκλάδων νήσων, πολὺ δὲ γρήγορα ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Ἰσπανίαν ὅπως ἀκολουθήσῃ τὴν ὠραίαν χορεύτριαν εἰς τὴν ἑλληνικὴν τῆς πατρίδα. Ἐκεῖ ἔδωκεν εἰς αὐτὴν τὸ ὄνομα Χλόη, ἐνῶ αὐτὸς ἦτο ὁ Δάφνης. Γηραιοὶ εὐωχούμενοι ποιμένες ἐκάθηντο ἐντὸς ἄλλους ἐκ πεύκων ἀφιερωμένου εἰς τὸν Πᾶνα. Πέραν, μακρὰν, ἐφαίνετο μέσῳ τῶν ἀνθισμένων λειμώνων καὶ κάτω ἀπὸ τὰς βραχώδεις ἀκτὰς ἡ Ἑλληνικὴ θάλασσα, χωρὶς ὅμως νὰ ἀκούεται ἡ βοή τῆς Σύριγγος ἀντήχουν, ἐνῶ τὸ θέατρον Οὐέπστερ καὶ Φόρστερ ὡς καὶ ἡ πυκνὴ ἀπόπνοια ἰδρώτος πολλῶν ἀνθρώπων δὲν ὑπῆρχον πλέον. Μέσῳ τῶν πεύκων ἠκούετο ὁ ψιθυρὸς τῶν ἔαρινῶν ζεφύρων. Ἡ ποιμενὶς ἐχόρευεν ὡς εἶχε διδαχθῆ διὰ παρατηρήσεως τῶν τρελλῶν πηδημάτων τῶν αἰγῶν ἢ ὡς τὴν εἶχε διδάξει εἰς τὸ λίκνόν τῆς ὁ μέγας Πάν. Ἐχόρευε μετὸν ἄγριον, τὸν νεανικὸν ρυθμὸν τῆς ἐκχειλιζούσης δυνάμεως καὶ χαρᾶς τῆς ζωῆς. Ἡ ἀρχὴ πάσης μουσικῆς, ἐσκέφθη ὁ Φρειδερίκος, εἶνε ὄρχησις ἐκτελουμένη ταυτοχρόνως μετὰ ἄσμα. Οἱ πόδες προκαλοῦν τὸν ρυθμὸν ὅστις ἀντηχεῖ ἀπὸ τὸν λά-

ρυγγα εἰς ὄνειρώδη μελωδίαν. Ἡ ὄρχησις ἀκούει ἄλλην μουσικὴν, ἐὰν δὲν ψάλλῃ ἢ ἰδίᾳ, μουσικὴν διάφορον ἐκείνης συμφώνως πρὸς τὴν ὁποίαν χορεύει. Καὶ ὅταν ὅμως ἀκόμη δὲν ψάλλῃ, ἀλλὰ χορεύει μόνον ἄνευ συνοδείας μουσικῆς, ἐκεῖνος ποὺ τὴν παρατηρεῖ ἠμπορεῖ νὰ ἀκούσῃ τὴν μουσικὴν τῆς.

— Μαργαρίται εἰς τοὺς χοίρους! εἶπεν ὁ Φρειδερίκος τὴν στιγμὴν ποὺ ἡ καλλιτέχνις ἐξηφανίσθη εἰς τὰ παρασκήνια μετὰ μικρὰ σημεῖα ἐπιδοκιμασίας ἐκ μέρους τοῦ κοινοῦ.

Τότε ἐφανισθεὶς ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἕνας ὑπηρέτης μετὰ ἐρυθρὰν λιβρέαν ἐτοποθέτησε ἀνὰ μικρὰ ἴσα διαστήματα διάφορα καθίσματα. Μόλις ὅταν ὁ ὑπηρέτης οὗτος ἔφερον ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ μίαν θήκην βιολίου, τότε μόνον ἀντελήφθη ὁ Φρειδερίκος ὅτι ἦτο ὁ καλὸς Μποῦλκε. Ἀμέσως κατόπιν παρουσιάσθη ὁ Στὸς καὶ ἔγινε δεκτὸς μετὰ φρενιτιώδεις ἐπευφημίας.

Ἐφόρει φράκον ἀπὸ μαῦρον βελουῶδον καὶ ὁμοίωχρωμον κοντὴν περισκελίδα. Πρὸς τοῦτοις, ὑποκάμισον μετὰ δαντελλένιον τὸ ἀνοιγμα τοῦ θώρακος, δαντελλένιας περιχειρίδας, μετὰ μεταξωτὲς μαῦρες κάλτσες καὶ πορπωτὰ ὑποδήματα ἀπὸ λουστρίνι. Τὰ κτρινωπὰ μαλλιά του ἦσαν κτενισμένα πρὸς τὸ ἐπάνω μέρος τῆς ὀγκώδους κεφαλῆς του. Τὸ ὄχρον πρόσωπον μετὰ τὰ πεπλατυσμένα κόκκαλα τῶν παρειῶν καὶ τὴν σιμὴν μύτην ἐκτυτοῦσε μετὰ μειδίωμα καὶ ἀδιαφορίαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ κοινοῦ.

Κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὁ Φρειδερίκος εἶδε τὸν ἴδιον ἀνθρώπον, ὁ ὁποῖος ἀνευφημεῖτο τώρα, νὰ εἶνε

ἐξηπλωμένος, κάθυγρος ἀπὸ τὸ νερὸ τῆς θαλάσσης καὶ ἀπηλπισμένος ἐπὶ τοῦ πυθμένος τῆς λέμβου, καὶ ἀνελογίσθη ὅτι θὰ ἐχρειάσθῃ νὰ καταβληθοῦν μεγάλοι καὶ ἀπεγνωσμένοι προσπάθειαι ἐκ μέρους τῶν ναυτῶν, τοῦ Μπουλκε, τοῦ δόκτωρος Γουλιέλμου καὶ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, ὡς καὶ ἐκ μέρους τῆς κυρίας Λήμπλιγκ καὶ τῆς Ἰνγιγέρδης, διὰ νὰ σωθῇ ἡ λέμβος ἀπὸ τὴν μανίαν τῶν κυμάτων καὶ νὰ μὴ ἀνατραπῇ. Τί φορικτὴ ἀντίθεσις μεταξὺ τοῦ τώρα καὶ τοῦ τότε! Διατί δὲ ἀνευφημεῖτο τώρα ὁ ἄνθρωπος χωρὶς χέρια;

Αἱ ἐπευφημίαι αὗται ἤμποροῦσαν νὰ σημαίνουν πολλὰ πράγματα: Ἐπιδοκιμάζομεν Κύριον τὸ Θεὸν μας ὅτι σὲ ἔσωσεν! Ἐπέρασες τόσα βάσανα, πτωχὲ ἄνθρωπε χωρὶς χέρια! Ἐκατοντάδες ἀνθρώπων πού εἶχον καὶ τοὺς δύο των βραχίονας ἐπνίγησαν, καὶ ὅμως σὺ ἠμπορεῖς ἀκόμη νὰ εὐρίσκεισαι ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὡς νὰ μὴ εἶχε συμβῆ τίποτε! Ἐ! πρέπει νὰ ἔχωμεν καὶ ἡμεῖς τὴν διασκεδάσιν μας! Καλύτερα πού ἐσώθης ἐσὺ ὁ ὁποῖος μᾶς διασκεδάξεις καὶ μᾶς εὐχαριστοῖς παρὰ ἄλλοι. Ἐκτὸς αὐτοῦ θέλομεν νὰ σὲ ἀποζημιώσωμεν διὰ τὰ βάσανα καὶ τοὺς κινδύνους πού διήλθες. Τώρα εἶσαι ὡς ἐκ τῆς τέχνης σου καὶ τῆς σωτηρίας σου ἀξιοπεριεργον ζῶν με διπλὴν ἀξίαν!..

Ἐπειδὴ ἡ βοή τοῦ πλήθους, ἄλλη θάλασσα ἐντὸς τῆς ὁποίας κυριολεκτικῶς ἐβυθίζετο ὁ ἐπευφημούμενος, δὲν ἐλάμβανε τέλος, ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἕνας φρακοφόρος κύριος καὶ ἔκαμεν εἰς τὸ κοινὸν νεύματα ὅτι ἤθελε νὰ ὀμιλήσῃ. Ὅταν ἀποκατέστη κάπως ἡ ἡσυχία,

παρεκάλεισε νὰ παύσῃ ὁ θόρυβος διὰ νὰ ὀμιλήσῃ ὁ περιφημὸς σκοπευτῆς Ἄρθουρος Στός, ὁ «πρωταθλητὴς τοῦ κόσμου». Ἀμέσως κατόπιν ἀντήχησεν ἡ ὀξεῖα καὶ διαυγῆς παιδικὴ φωνὴ τοῦ ἄχειρος, τόσον δυνατὴ καὶ διαπεραστικὴ, ὥστε ἠδύνατο νὰ ἀκουσθῇ καὶ εἰς τὰς τελευταίας σειρὰς καθισμάτων τῆς αἰθούσης.

Ὁ Φρειδερίκος ἀντελήφθη τὴν φράσιν «Ἀγαπητοῦ μου Νεοῦορκέζου», καὶ ἤκουσε νὰ γίνεταί λόγος περὶ «φιλοξένων Ἀμερικανῶν», περὶ τῆς «φιλοξένου Ἀμερικανικῆς ἀκτῆς», περὶ τοῦ «Κολόμβου» καὶ τοῦ «χίλια τετρακόσια ἐνενηντα δύο». Εἰς ὅλους τοὺς πίνακας διαφημίσεων, διαβάζει κανεὶς τώρα τὸ ἔτος «χίλια τετρακόσια ἐνενηντα δύο, τὸ ὁποῖον ἐγέννησε τὴν νεωτέραν Ἀμερικὴν». Ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ περιφημοῦ σκοπευτοῦ ἐξήρχοντο φράσεις ὡς «*navigare necesse est, vivere non necesse*», «Ἀπὸ τὴν νύκτα εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας» καὶ παρόμοιαι. «Ἡ κιβωτὸς τοῦ Νῶε», ἔλεγεν ὄχι χωρὶς πνεῦμα ὁ ἄνθρωπος χωρὶς χέρια, δὲν ἔγινεν ἀκόμη περιττὴ, ἀφοῦ τὰ δύο τρίτα τῆς γῆνινης ἐπιφανείας εἶνε πίντοτε σκεπασμένα με νερό. Ἐὰν ὅμως ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καταποντίζεται ἐκεῖ ἕξω κανένα πλοῖον, ἡ κιβωτὸς μολαταῦτα τῆς ἀνθρωπότητος δὲν εἶνε δυνατόν νὰ βυθισθῇ. Δι' αὐτὸ ὁ Θεὸς παρούσασε μέσα ἀπὸ τὰ νέφη τὸ οὐράνιον τόξον! Ὁ Ὁκεανὸς εἶνε καὶ θὰ μείνῃ τὸ λίκνον τοῦ ἠρωϊμοῦ καὶ τὸ στοιχεῖον πού ἐνώνει ὄχι πού χωρίζει τοὺς λαούς». Ἀνὰ τὴν αἰθούσαν ἀντήχησεν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πλοιάρχου φὸν Κέσσελ. Ὁ Φρειδερίκος εἶδε με τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του τὸν νεκρὸν ἠρωα νὰ πλανᾶται ὑπὸ τὸν ἀναστρὸν οὐρανόν

ἔξω ἀνά τὰ κατακλυσμαῖα ὕδατα τῆς γῆς. Μέσα εἰς τὸν λόγον τοῦ καλλιτέχνου διέκρινε τὴν φωνὴν τοῦ πλοιαρχου: «Ὁ ἀδελφός μου ἔχει γυναῖκα καὶ παιδιὰ, κύριε φὸν Καμμάχερ. Εἶνε ἀξιοζήλευτος ἄνθρωπος!».

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Φρειδερίκος ἀφυπνίσθη ἀπὸ τὰς ἐκκωφαντικὰς ἐπιδοκιμασίας τὰς ὁποίας ἔδρεπεν ὁ περίκομπος ρήτωρ.

Ὁ Ἄρθουρος Στὸς ἔλαβε θέσιν ἐφ' ἑνὸς τῶν πολλῶν καθισμάτων, ἐνῶ ὁ Μπουλκε ἐτοποθέτησεν ἐφ' ἐτέρου τὸ βιολίον.

Κατόπιν ὁ λιβρεοφόρος ἤρωσ καὶ σωτῆρ ἀφήρεσε τὰ ὑποδήματα ἀπὸ τοὺς πόδας τοῦ κυρίου του, οὕτω δὲ ἐφαίνοντο οἱ πόδες τοῦ Στὸς μέσα εἰς μελανὰς περικημῖδας, αἱ ὁποῖαι ἄφηνον ἐλευθέρους τοὺς δακτύλους. Ὁ καλλιτέχνης ἔλαβε μὲ τὰ δάκτυλα τοῦ δεξιοῦ ποδὸς τὸ δοξάρι τοῦ βιολίου καὶ ἤρχισε νὰ τρίβῃ τὰς χορδὰς μὲ κολοφώνιον. Πρὸ τοῦ θεάματος αὐτοῦ ψίθυρος θαυμασμοῦ διέδραμε τὸ πλῆθος. Τότε ἡ ὀρχήστρα ἤρχισε νὰ παιανίζῃ τὸ γνωστὸν πρελούντιον τοῦ Μπάχ, ἐνῶ ἀπὸ τὸ βιολίον τοῦ Στὸς ἀνεδίδετο μὲ ὠραίους τόνους τὸ «Ἄβε Μαρία» τοῦ Γκουνώ. Οἱ ἤχοι τοῦ βιολίου κατεμάγευσαν τὸ ἀκροώμενον πλῆθος, ὅπερ, ἀναλογιζόμενον τὸ σοβαρὸν ναυάγιον, κατελήφθη ἀπὸ συγκίνησιν καὶ θρησκευτικὴν κατάνυξιν. Ὁ Φρειδερίκος ὁμως ἠσθάνθη ἀποστροφὴν ἐπὶ τῇ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐκμεταλλεῖσει τοῦ φοβεροῦ δυστυχήματος. Διὰ τοῦτο ἀνεκουφίσθη ὅταν ὁ Ἄρθουρος Στὸς ἤρχισε νὰ «ἐργάζεται» μὲ τὸ ὄπλον. Τώρα ὁ Μπουλκε ἀπέσπα καὶ πάλιν ἀπὸ τὸν Φρειδερί-

κον καὶ τοὺς καλλιτέχνας τόσον θαυμασμόν, ὅσον καὶ ὁ κύριός του. Ἐκράτει μὲ ψυχραιμίαν τὰ παιγνίochαρτα, ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος χωρὶς χέρια τὰ ἐτρύπα μὲ ἀλάνθαστον ἀκριβειαν εἰς τὸ μέσον.

ὍΤΑΝ ὁ Φρειδερίκος ἐξύπνησε τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἀρκετὰ ἀργά, ἐξεπλάγη τὰ μέγιστα διὰ τὴν ἡσυχίαν ἢ ὁποία ἐπεκράτει περὶ αὐτόν. Οὔτε ἡ κλίνη ἐταλαντεύετο, οὔτε ποτήρια καὶ λεκάναι νιπτήρων ἐκροτάλιζον, οὔτε τὸ δάπεδον ἦτο κατωφερές, οὔτε οἱ τοῦχοι ἐφαίνοντο ὅτι θὰ πέσουν ἐπάνω του.

Ὁ Φρειδερίκος ἐσήμανε τὸν ἠλεκτρικὸν κώδωνα, μεθ' ὃ παρουσιάσθη εἰς τὸ δωμάτιόν του ἡ Πετρονίλλα. Ἡ ἴταλις οἰκονόμος διηγήθη ὅτι ἡ μικρὰ μὲς ἐξύπνησεν ὑγιῆς καὶ ροδοπάρειος καὶ ὅτι εἶχεν ἤδη προγευματίσει. Ἐνα γραμματάκι τοῦ Βίλλυ Σνάιντερς διελάμβανεν ὅτι οὗτος εἰργάζετο καθ' ὄρισμένον χρονικὸν διάστημα εἰς τὸ δεῖνα ἐμπορικὸν γραφεῖον καὶ ὅτι κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος θὰ ἦτο στὸ σπίτι.

Ὁ νεαρὸς ἐπιστήμων ἔκαμε λουτρόν, τὸ δεύτερον ἐντὸς δώδεκα ὥρῶν. Τοῦ εἶχον προετοιμάσει ὄλως καινούργη ἐνδύματα καὶ ἐσώρουχα, ἠμποροῦσε λοιπὸν νὰ καθίσῃ εἰς τὸ πρόγευμα καθαρὸς ὡς «νεογέννητος». Ἡ Πετρονίλλα σερβιρίζουσα εἶπεν εἰς αὐτόν ὅτι ἦτο μόνη εἰς τὸ σπίτι. Κατόπιν ἐξῆλθε καὶ ἐπέστρεψε πάλιν διὰ νὰ ἐρωτήσῃ τὸν Φρειδερίκον μήπως ἤθελε τίποτε. Μεθ' ὃ

ἢ δραστηρία οἰκονόμος ἐπιμελῶς ἐνδεδυμένη ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδόν.

Ἄμα ὡς ὁ Φρειδεῦκος παρετήρησεν ὅτι ἡ Πετρονίλλα ἐξῆλθεν, ἔγινεν ἀνήσυχος, ἤναψεν ἓνα σιγαρέττον καὶ ἤρχισε νὰ δαγκάνῃ τὰ χεῖλη του. Ἦτο μόνος μὲ τὴν Ἰγγιγέρδην Χάλστραιμ. Δὲν ἦτο νὰ ἐκπλήσεται κανεὶς μὲ αὐτὰς τὰς συμπώσεις τῆς ζωῆς; Μίαν εὐκαιρίαν, μίαν περίστασιν ὅπως αὐτὴ δὲν θὰ ἤλιπε νὰ ἐπιτύχῃ οὔτε εἰς ἑβδομάδας, οὔτε εἰς μῆνας ἀκόμη, τοῦλάχιστον μέσα εἰς τὴν δίνην καὶ τὸν σάλον τῆς ζωῆς τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἐπειτα ἀπὸ τὸν θόρυβον τοῦ πλοίου καὶ τὴν βοὴν τῆς πόλεως, τὸν περιέβαλλεν αἰφνιδίως εἰδυλλιακὴ γαλήνη Καθίνας ἀπὸ τὰ τέσσαρα ἑκατομμύρια κατοίκων τῆς πόλεως αὐτῆς μετέβαινε τώρα μὲ ἀπαράδειγματιστον καὶ ἔμμονον ζέσιν εἰς τὴν ἐργασίαν του ἢ ἦτο τόσῳ πολὺ ἀπασχολημένος ὑπὸ τὸν σιδηροῦν ζιγὸν τῶν καθηκόντων, ὥστε ἔμενε κωφὸς καὶ τυφλὸς δι' ὅ,τι ἐγίνετο γύρω του.

Ἡ ταραχὴ του ἠῤῥεψε. Δὲν ἠμποροῦσε νὰ μείνῃ ἡσυχος εἰς τὴν θέσιν του. Κάθε νεῦρον, κάθε κύτταρον τοῦ σώματός του, εὐρίσκετο ἐν διεγέρσει καὶ ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν δυνάμεως, ἢ ὁποῖα εἰσέδενε εἰς ὄλον του τὸν ὀργανισμόν. Εἰς μίαν τοιαύτην δύναμιν, ἢ ὁποῖα διαπερᾶ πατώματα, ὀροφὰς καὶ τοίχους, οἱ ἄνθρωποι ἔχουν δώσει διάφορα ὀνόματα. Τὴν ὀνομάζουν μαγνητισμόν, ψυχικὴν συνάφειαν, ἠλεκτρισμόν. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν τελευταῖον ὁ Φρειδεῦκος ἠδυνήθη νὰ λάβῃ ἰδιαίτερον πείραν ἀκριβῶς τώρα πού διὰ νὰ εὔρη ἡσυχίαν ἐκάθησε πρὸ τῆς θερμάστρας. Διότι παντοῦ ὅπου ἔθετε τὴν πυράγραν εἰς

ἐπαφὴν μὲ σίδηρον, ἀνεπήδων κροτοῦντες σπινθῆρες. Ὁλόκληρον τὸ δαμάτιον ἐφαίνετο ὅτι ἦτο κατάφορτον ἀπὸ ἠλεκτρισμόν. Καὶ ὅταν ἀκόμη ὁ Φρειδεῦκος ἔβλεπε μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων του, ἐλαφρῶς τὸν περὶ τὴν θερμάστραν τάπητα ἀνεπήδων σπινθῆρες μὲ τὸν κρότον μι-κροῦ μαστιγίου.

«Αὐτὸ εἶνε!» ἐσκέφθη μειδιῶν ὁ Φρειδεῦκος: «Οἱ φωτοχωρικοί!» Καθὼς δὲ προσεπάθει νὰ ἐνθυμηθῇ ποῦ εἶχε διαβάσει περὶ τῶν περιέργων αὐτῶν ἀνθρωπαρίων, ἀνεπόλησε τὸ ὄνειρον τὸ ὁποῖον εἶχεν ἰδῆ ἐπὶ τοῦ «Ρολάνδου». «Πῶς τὰ περνᾶτε σεῖς φωτοχωριάτες;» εἶπε καθ' ἑαυτὸν καὶ προσεπάθει νὰ πιάσῃ μὲ τὴν παλάμην του σπινθῆρας ὅπως πιάνῃ κανεὶς μυῖγες ἀπὸ ἀνυπομονησίαν. Δὲν παρήλθον πολλὰ λεπτὰ καὶ μέσα εἰς τὸ αἵμά του εἶχον εἰσέλθει σπινθῆρες ἀναρίθμητοι. Ἐγερευθεὶς ἐξῆλθεν εἰς τὸν διάδρομον.

Ἐπί τινος στιγμᾶς ἐστάθη εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς κλίμακος στηρίζων καὶ τὰς δύο χεῖρας ἐπὶ τοῦ παραστάτου. Εἰς τὸ τέλος ἐστήριξεν ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὴν κεφαλὴν του, ἐνῶ τὸ ὄλον του σῶμα ἐρρίγει ὡς νὰ εἶχε καταληφθῆ ἀπὸ ψῦχος.

Αὐτὴ ἦτο ἡ στιγμή καθ' ἣν ἠνόησε τὴν θερμὴν γλῶσσαν τοῦ σώματός του, ἢ ἀποφασιστικὴ δὲ φωνὴ τῶν ἐσωτέρων του ἐπεδοκίμασε τὰς ἀξιώσεις της. Ὅ,τι ἐξεδηλώθη μετὰ τόσης παραφορᾶς τώρα ἦτο ὁ μέγχοι τοῦδε συγκαταθῆεις καὶ ἀνικανοποίητος πόθος. Εἰς τὴν ἐκμαυλιστικὴν αὐτὴν προωὴν γαλήνην τῆς ξένης οἰκίας ὁ πόθος αὐτὸς εἶχε γίνεαι ἰσχυρότατος.

Οὕτως εισήλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἦ Ἰγγιγέρδη, καθημένη παρὰ τὴν θερμάστραν, ἐστεγνῶνε τὴν πλημμύραν τῶν ξανθῶν μαλλίων της.

— "Α, κύριε δόκτωρ, ἀνεφώνησε φοβισμένη ἡ νεᾶνις καὶ τὸν ἐκύτταξε κατάματα.

Δὲν εἶχε προφθάσει νὰ στρέψῃ τοὺς ὀφθαλμούς της πρὸς τὸν μετὰ κόπου ἀναπνέοντα ἄνδρα καὶ ἐπὶ τοῦ προσώπου της διεχύθη μία ἔκφρασις τελείας ἀφοσιώσεως καὶ μάλιστα προκλήσεως.

Μόλις παρετήρησε τοῦτο ὁ Φρειδεῖκος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου θέλησις καὶ ἐρωτικὴ φλόξ εἶχον ἐνωθῆ, ἔγινε πάλιν χωρὶς θέλησιν καὶ περίσκεψιν. Μὲ τὴν ἐπιθυμίαν δὲ νὰ σβέσῃ διὰ μιᾶς τὰς φλόγας αἱ ὁποῖαι ἐβασάνιζον τὰ ἐσώτερα του, ἐροίφθη μὲ ὀρμὴν ἀγρίου ζῴου βαθεῖα εἰς τὰ σιγὰ-σιγὰ δροσίζοντα καὶ ἀπολυτρῶνοντα κύματα τοῦ ἔρωτος.

Ἦτο ἡ ἐνδεκάτη περίτου ὥρα ὅταν ἐπέστρεψεν ἡ οἰκονόμος Πετρονίλλα, συνοδευομένη ἀπὸ ἓνα ἄνδρα ἐνδεδυμένον ὄχι μετὰ συνήθους ἐπιμελείας. Ὁ ξανθὸς κύριος, τοῦ ὁποίου τὰ νευρώδη χέρια ἦσαν χωρὶς χειρόκτια, οἱ δὲ πόδες ἐντὸς ἀκόμψων ὑποδημάτων, ἐκράτει εἰς μὲν τὴν ἀριστερὰν μίαν διάβροχον ὀμβρέλλαν, εἰς δὲ τὴν δεξιὰν ἓνα τριμμένον ἐκ τῆς πολυκαιρίας μαλακὸ καπέλλο, ἐσφύριζε τεχνικώτατα, ἐπηγαινοήρχετο μὲ βήματα μεγάλα καὶ ἤχηρὰ καὶ συμπεριεφέρετο ὡς κάποιος ὁ ὁποῖος εἶνε οἰκειότατος μέσα εἰς τὴν λέσχην τῶν Γερμανῶν καλλιτεχνῶν.

Ὁ πρωῖνὸς αὐτὸς ἐπισκέπτης ἦτο ὁ Πέτρος Σμίτ,

περὶ τοῦ ὁποίου ὁ Φρειδεῖκος εἶχεν ὄνειρευθῆ ἕξω εἰς τὸν Ὁκεανόν. Εἶχεν ἔλθῃ ἀπὸ τὰς Μεριδίας εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην διὰ τὸ ἐπισκεφθῆ τὸν καλὸν Φρειδεῖκον, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα εἶχεν εὖρει μεταξύ τῶν διασωθέντων ἐπιβατῶν τοῦ «Ρολάνδου». Ἐγνώριζε τὰς μεταξὺ Βίλλυ Σνάιντερς καὶ Φρειδεῖκου παλαιὰς σχέσεις καὶ δὲν ἐβρόδυνε νὰ ἀνεύρῃ τὴν διαμονὴν τοῦ φίλου του.

Ἡ πρώτη ἐρώτησις, τὴν ὁποίαν ἀπηύθυνεν ὁ Φρειδεῖκος εἰς τὸν Σμίτ μετὰ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ἐκ τῆς συναντήσεως χαρᾶς, ἦτο αὕτη:

— Πιστεύεις εἰς τὴν τηλεπάθειαν, ἀγαπητέ μου;

— Εἰς τὴν τηλεπάθειαν; Ἰδέαν δὲν ἔχω, ἀπήντησεν ὁ Σμίτ.

Μεθ' ὅ, ἀφοῦ ἐγέλασε θορυβωδῶς, ἐξηκολούθησεν:

— "Ε! παιδί μου, εἶμαι δὰ τριάντα ἐτῶν ἄνθρωπος! Δὲν εἶμαι κανένας ἀνόητος. Ἐλπίζω πὸς δὲν σοῦ ἐγύρισε τὸ κεφάλι κανένας μίστερ Σλάντε ὅπως τὸ ἐγύρισε τοῦ μακαρίτη Τσέλνερ στὴ Λειψία. Τί, μήπως ἔρχεσαι ἐδῶ πέρα διὰ νὰ προεδρεύσῃς σὲ καμμιά πνευματιστικὴ συνεδρίασι; Ἐὰν εἶν' ἔτσι τότε, παιδάκι μου, πάει ἡ φιλία μας!

Αὐτὸς ἦτο ὁ τόνος μὲ τὸν ὁποῖον συνήθιζον νὰ δμιλοῦν ἀναμεταξύ τους οἱ δύο φίλοι ἀπὸ τὰ φοιτητικὰ τῶν χρόνια. Ἐπροξένει καὶ εἰς τοὺς δύο μεγάλην εὐχαρίστησιν. Αἱ σχέσεις τῶν εἶχον μείνει πάντοτε ὡς καὶ πρότερον, χωρὶς νὰ περιορισθοῦν ἀπὸ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου.

— Μὴ φοβάσαι, εἶπεν ὁ Φρειδεῖκος. Διὰ πνευματιστικὰς συνεδριάσεις δὲν αἰσθάνθηκα ἀκόμη κανένα ἐνδια-

φέρον, καίτοι θὰ ἔπρεπε νὰ ἐνδιαφεροθῶ ἔπειτα ἀπὸ ἐκεῖνα πὺν μοῦ συνέβησαν: διότι μοῦ παρουσιάσθης ἕξω εἰς τὸ πέλαγος καὶ μὲ ὠδήγησες νὰ ἰδῶ ἓνα βυθισμένο μέρος τῆς γῆς. Ἄς μὴ μιλάμε ὅμως τώρα γιὰ ὄνειρα.

— Ὁραῖα πράγματα σκαρώνεις, ἐδήλωσεν ὁ φίλος ἅμα ὡς ὁ Φρειδεῖκος ἐβεβαίωσεν εἰς αὐτὸν ὅτι εὐρίσκειτο ἐπὶ τοῦ «Ρολάνδου» κατὰ τὴν ὥραν τῆς καταστροφῆς. Νομίζω πὺς εἶσαι νυμφευμένος, ἔχεις παιδιὰ, ἔξασκεῖς τὸ ἱατρικὸν ἐπάγγελμα στῆ Γερμανία, ἀσχολεῖσαι συγχρόνως μὲ ἐπιστημονικὰς ἐργασίας, καὶ ὅτι κάθε ἄλλο ἤμποροῦσες νὰ κάμης παρὰ ἓνα ταξίδι ἕως τὴν Ἀμερικὴν, ἢ ὁποῖα οὐδέποτε σοῦ ἦτο ἰδιαίτερος συμπαθῆς.

— Δὲν εἶνε ἀπίστευτον, εἶπεν ὁ Φρειδεῖκος, ὅτι ἐπαναβλεπόμεθα αἰφνιδίως κατὰ ἐντελῶς ἀπροσδόκητον τρόπον, εἰς ἐποχὴν καὶ εἰς τόπον πὺν δὲν ἠλπίζαμε νὰ συναντηθοῦμε; Ἐκτὸς δὲ τούτου δὲν φαίνεται ὅτι ὀλόκληρον τὸ περιεχόμενον μιᾶς ὀκταετοῦς ζωῆς ἐχάθη διὰ μιᾶς;

Ὁ Πέτρος Σμίτ προέτεινεν, ἐπειδὴ ἦσαν καὶ οἱ δύο φίλοι τοῦ περιπάτου, νὰ κάμουν ἓνα μικρὸν περίπατον ἀνὰ τοὺς δρόμους τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἡ Ἰνγυέροδη θὰ ἀπησχολεῖτο κατὰ τὰς προσεχεῖς ὥρας μὲ τὴν παραλαβὴν διαφόρων ἐνδυμάτων, εἶπε δὲ μόνον ὅτι ἠλπίζε νὰ ἐπανίδῃ τὸν Φρειδεῖκον κατὰ τὸ γεῦμα. Οὕτως ἐξῆλθον οἱ δύο φίλοι καὶ ἤρχισαν νὰ περιπατοῦν ἐπὶ τῶν ἀσφαλοστρωμένων δρόμων ὑπὸ τοὺς γυμνοὺς καὶ χιονισμένους κλάδους τῶν δένδρων καὶ μεταξὺ τῶν χιονοσκεπῶν ἀτραπῶν τοῦ κεντρικοῦ πάρκου, ἐνῶ ἡ πολυθό-

ρυβος πόλις ἐγέμιζε τὸν ἀέρα μὲ μίαν πολυκύμαντον βοὴν κορυβαντιῶντων.

Ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐπανελάβον συνομιλίαν τὴν ὁποῖαν εἶχον διακόψει πρὸ ἡμισείας ὥρας. Ὁ Φρειδεῖκος δὲν ἀπέκρουσεν εἰς τὸν φίλον τὴν οἰκτρὰν κατάστασιν τῆς ψυχῆς του, ἐξέφρασε δὲ τὴν γνώμην ὅτι τὸ νὰ ἔχη κανεὶς τὴν δύναμιν τῆς ἐγκαρτερήσεως ἀποτελεῖ τὸ τελευταῖον καὶ μεγαλύτερον δῶρον τῆς ζωῆς. Κατὰ τοῦ ἰσχυρισμοῦ ὅμως τούτου ἠναντιώθη ὁ φίλος του ἐντονώτατα.

— Νά, διάβασε ἐδῶ, εἶπεν ὁ Πέτρος Σμίτ, ἐνῶ ἐξεδίπλωνε μίαν ὀγκώδη ἐφημερίδα τὴν ὁποῖαν εἶχεν ἀγοράσει μὸλις πρὸ ὀλίγου, «Ρολάνδος!» «Ρολάνδος!» Πάντοτε ὀλόκληροι στήλαι καὶ σελίδες!

— Νάι, ὑπέλαβεν ὁ Φρειδεῖκος, ἤμουν ὅμως πράγματι καὶ ἐγὼ κατὰ τὴν καταστροφὴν;

— Ἦσο καὶ παραῆσο! παρετήρησεν ὁ Σμίτ. Νά, ἐδῶ εἶνε τυπωμένος μὲ πιχέαι στοιχεῖα: «Ὁ δόκτωρ φὸν Καμμάχερ κάμνει θαύματα ἡρωϊσμοῦ!» Νὰ πάρ' ἡ ὀργή! ἐδῶ ἔχουν καὶ τὴν εἰκόνα σου!

Ὁ σχεδιαστὴς τοῦ «Κόσμου» ἢ τοῦ «Ἡλίου» εἶχε ζωγραφίσει μὲ ὀλίγες πεννιὲς ἓναν ἄνδρα, ὁ ὁποῖος τὸν ὠμοίαζεν ὅπως ὀμοιάζει ἓνας ἄνθρωπος πρὸς τοὺς ἄλλους. Ἡ εἰκὼν αὐτὴ παρίστανε τὸν Φρειδεῖκον μεταφέροντα διὰ σχοινίνης κλίμακος μίαν ἡμίγυμνον νεαρὰν κυρίαν ἀπὸ τὸ κατάστρωμα ἡμιβυθισμένου πλοίου εἰς μίαν λέμβον.

— Ἐκαμες πράγματι κάτι τέτοιο; ἠρώτησεν ὁ Πέτρος Σμίτ.

— Δὲν τὸ πιστεύω, ἀπεκρίθη ὁ Φρειδεῖκος, πρέπει ὅμως νὰ σοῦ ὁμολογήσω ὅτι δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς καταστροφῆς.

Ὁ Φρειδεῖκος ἐσιώπησεν, ὠχρίασε καὶ ἐβυθίσθη εἰς σκέψεις. Μεθ' ὃ εἶπε:

— Δὲν ἠξέυρω τί εἶνε φοβερότερον εἰς μίαν τέτοιαν καταστροφήν: τὸ ὅτι συνέβη πράγματι, ἢ ὅτι ἐκεῖνος ποῦ παρίστατο εἰς αὐτὴν τὴν συνηθίζει βαθμηδὸν καὶ μάλιστα τὴν λησμονεῖ;

Καὶ ὁ Φρειδεῖκος ἐξηκολούθησε, σιωπῶν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς τὸ μέσον τῆς ὁμιλίας του:

— Ὅ,τι ἰδίως προξενεῖ βαθυτάτην ἐντύπωσιν προκειμένου περὶ ἐνὸς τοιούτου συμβάντος, εἶνε ἡ μηδαμινότης, ἢ ἀφθαστος σκληρότης καὶ κτηνωδία!

Θεωρητικῶς εἶνε γνωστὴ αὐτὴ ἡ θηριωδία τῆς φύσεως. Διὰ νὰ ἤμπορῇ ὅμως κανεὶς νὰ ζῆ πρέπει νὰ τὴν λησμονῇ πάντοτε καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν καὶ τὴν πραγματικότητα.

Ἐξέφρασε κατόπιν τὴν γνώμην ὅτι καὶ ὁ πλέον μορφωμένος ἄνθρωπος πιστεύει ἀκόμη εἰς κάτι, εἰς ἕνα κάπου εὐρισκόμενον πανάγαθον Θεόν. Μία ὅμως τοιαύτη πίστις καταρρίπτεται ἀσπλάγχχνως καὶ μὲ σιδηρὰ λακτίσματα κατόπιν παθημάτων ὡς ἐκεῖνο ἐπὶ τοῦ «Ρολάνδου». Ἔτσι ἔμεινε μέσα εἰς τὰ ἐσώτερα του κάτι κωφόν, τυφλὸν καὶ ἀναίσθητον, κάτι τὸ ὁποῖον δὲν ἐπανήλθεν ἀκόμη εἰς τὴν ζωὴν. Τὰ δεινοπαθήματά των ἦσαν τόσῳ μεγάλα, ὥστε ὅταν τὰ ἀναπολῆ κανεὶς νὰ μὴ θεωρῇ παρὰ μίαν χυδαίαν καὶ ἐνσυνείδητον ἀπάτην κάθε

ἔκφρασιν περὶ πίστεως εἰς τὸν Θεόν, εἰς τοὺς ἀνθρώπους, εἰς τὸ μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος, εἰς τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς καὶ εἰς τὰ παρόμοια. Διότι, ἔλεγεν, εἰς τί ὠφελοῦν ὅλα αὐτά, διὰ ποῖον λόγον καὶ πρὸς ποῖον σκοπὸν πρέπει νὰ ὁμιλῆ κανεὶς μὲ σιλλέρειον πάθος περὶ τῆς ἀνωτέρας ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου, περὶ τοῦ θείου προορισμοῦ του κ.λ. ὅταν γίνωνται τέτοια φοβερὰ καὶ παράλογα ἀδικήματα εἰς βάρους ἀθῶων ἀνθρώπων, ἀδικήματα τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε πλέον δυνατὸν νὰ ἐπανορθωθοῦν.

Ὁ Φρειδεῖκος ὠχρίασε καὶ κατελήφθη ἀπὸ μεγάλην ἀδιαθεσίαν. Τὰ βλέφαρά του ἐτεντώθησαν πρὸς τὰ ἐπάνω εἰς τρόπον ὥστε αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἐφαίνοντο ἐξέχουσαι μὲ μίαν ἀλλόκοτον ἔκφρασιν ἀγωνίας καὶ φρίκης. Ὑπέτρεμεν, ἐνῶ δὲ κατατρομαγμένος ἐσφικτοπιάσθη μὲ ζωηρότητα ἀπὸ τὸν βραχίονα τοῦ φίλου του, ἠσθάνετο ὅτι τὸ ἔδαφος εἶχεν ἀρχίσει νὰ κινῆται ὑπὸ τοὺς πόδας του.

— Οὐδέποτε μοῦ παρουσιάσθη τέτοιο πρᾶγμα, εἶπε. Νομίζω ὅτι ἀπὸ τὴν ἱστορίαν αὐτὴν ἐπῆρα κάποιαν ἀσθένειαν.

Ὁ Πέτρος Σμιτ ὠδήγησε τὸν φίλον του μέχρως ἐνὸς πάγκου εὐρισκομένου ἐκεῖ πλησίον. Αἴφνης τὰ χεῖρα τοῦ Φρειδεῖκου ἐπάγωσαν, κρύως ἰδρῶς τὸν περιέλουσε καὶ ἀποτόμως ἔμεινεν ἀναίσθητος.

Ὅταν ὁ πάσχων ἀφωπνίσθη, ἐχρειάσθη ἀρκετὸν χρόνον διὰ νὰ προσανατολισθῇ μὲ τὰ περίξ αὐτοῦ. Ἐλεγε λέξεις αἱ ὁποῖαι ἀπηυθύνοντο εἰς κάποιον καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ἔβλεπε πρὸ αὐτοῦ τὴν σύζυγόν του, τὰ παι-

διά του καὶ τὸν πατέρα του. Ὅταν κατόπιν συνῆλθε πάλιν καὶ ἀνέκτησε τὰς αἰσθήσεις του, παρεκάλεσε θερμοῦς τὸν φίλον του νὰ κρατήσῃ μυστικὴν τὴν τυχαίαν αὐτὴν ἐκδήλωσιν ἀσθενείας.

Ὁ Πέτρος Σμίτ τὸ ὑπεσχέθη, μεθ' ὃ προσέθεσε:

— Τὰ ὑπερεντεταμένα καὶ κατακουρασμένα νεῦρα ἐκδικοῦνται.

Ὁ Φρειδερίκος εἶπεν ὅτι ἦτο ἐφωδιασμένος μὲ τὸν καλύτερον ὀργανισμόν ἀπὸ τὸν πατέρα του καὶ τὴν μητέρα του, ἐν τούτοις κατὰ τὸ τελευταῖο καλοκαίρι καὶ φθινόπωρον ὑπέστη τόσα πολλὰ ἀτιγήματα, ὥστε ἀπὸ πολλοῦ ἀνέμενε μίαν τοιαύτην προσβολήν. Καὶ συνεπέρανε:

— Νομίζω ὅτι τὸ προᾶγμα θὰ ἐπαναληφθῆ. Εὐχόμεαι μόνον νὰ μὴ μοῦ μείνῃ χρόνιον.

— Θὰ ξανάλθῃ, εἶπεν ὁ Σμίτ, ἐὰν ὅμως ζήσης ἥσυχαι μερικoὺς μῆνας θὰ ἐξαφανισθῆ διὰ παντός.

Δὲν παρήλθε πολὺς χρόνος καὶ οἱ φίλοι ἔγιναν πάλιν ζῶηροὶ καὶ εὐθυμοί. Ἡ ὁμιλία των ἐστράφη πρὸς ἄλλα θέματα. Ὁ ἰατρός Πέτρος Σμίτ ἐπιμελῶς ἀπέφειγεν ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης νὰ κάμνῃ λόγον περὶ τοῦ ναυαγίου τοῦ πλοίου.

ΕΙΜΕΘΑ κοντὰ εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Ρίττερ, εἶπεν αἰφνιδίως ὁ Σμίτ, ἐὰν θέλης μπαίνομε μιὰ στιγμή μέσα.

Ὁ Φρειδερίκος συγκατένευσε, παρεκάλεσεν ὅμως νὰ κρατήσῃ μυστικὸν τὸ ἐπεισόδιον.

— Ἦτο εὐτύχημα, εἶπε, τὸ ὅτι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος διευθύνει τὰ πεπρωμένα τῶν ἀνθρώπων ἐπεφύλαξε νὰ μοῦ στείλῃ τοὺς μοιραίους ἐκείνους σπασμοὺς εἰς στιγμήν πού εἶχα σὲ εἰς τὸ πλευρόν μου.

Ὁ Πέτρος Σμίτ ἀντελήφθη πολλάκις εἰς διάστημα ὀλίγων ὥρῶν ὅτι ὁ Φρειδερίκος μετὰ τὸ ταξίδι του εἶχε καταληφθῆ ἀπὸ μίαν πίστιν πρὸς τὸ Πεπρωμένον.

Ἡ ὁδὸς ἐπὶ τῆς ὁποίας εὐρίσκετο τὸ καλλιτεχνικὸν ἐργαστήριον τοῦ Βονιφατίου Ρίττερ ἐγεινίαζε μὲ τὸ κεντρικὸν πάρχον τῆς πόλεως. Μόλις εἰσῆλθον εἰς αὐτὸ οἱ δύο κύριοι εὐρέθησαν κατὰ πρῶτον εἰς τὸ διαμέρισμα ἐνὸς γυψοπλάστου. Ὁ ἐντὸς αὐτοῦ ἐργαζόμενος ἀνὴρ εἶχεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἓνα στρογγυλὸν χάρτινον σκοῦφον τὸν ὁποῖον εἶχε κατασκευάσει ὁ ἴδιος ἐκ τοῦ προχείρου. Ἡ κεφαλὴ του, ἡ μπλουζά του, τὸ πανταλόνι του, ἐφ' ὅσον ἐφαίνετο, καὶ τὰ ὑποδήματά του ἦσαν γεμάτα ἀπὸ ἀπεσκληρωμένα στίγματα γύψου. Νεκρικὰ προσοπεῖα καὶ παντὸς εἶδους ἐκμαγεῖα ἀρχαίων ἀντικειμένων, ἀνατομικῶν παρασκευασμάτων καὶ μελῶν ζώντων ἀνθρώπων ἐκρέμαντο ἀπὸ τοὺς τοίχους. Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἀπετυποῦτο τμηματικῶς ἐπὶ τοῦ γύψου ἓνας ἀνθρωπος γυμνὸς μέχρι τῆς ὀσφύος καὶ μὲ θώρακα ἀθλητικόν. Ὅταν ὁ γυψοπλάστης ἀπεμακρύνθη διὰ νὰ ἀγαγγεῖλῃ τοὺς ἐπισκέπτας, ὁ ἀθλητὴς ἤρχισε νὰ ὁμιλῆ.

— Καὶ τί δὲν κάνει κανεὶς, ἔλεγεν εἰς κοινήν σαξωνικὴν διάλεκτον, διὰ νὰ κερδίξῃ τὸ καθημερινὸν ψωμί του. Κατάγομαι ἀπὸ τὴν Πίρναν (προέφερε Μπέρνε).

Καὶ μοροῶ νὰ σᾶς πῶ ὅτι εἰς αὐτὴν τὴν κατηραμένην Νέαν Ὑόρκην δὲν εἶνε νὰ γελᾷ κανεὶς ἀπὸ μᾶς. Στὴν ἀρχὴ ἐροῦσθηκα ὡς ἀθλητῆς. Μὲ ἔδεναν μὲ ἄλυσιδες καὶ ἐγὼ τὰς ἔρριχνα κάτω μὲ μᾶς. Ἐπειτα ὅμως ἐχρωκότησεν ὁ θεατρῶνης καὶ ἔχασα ὅλα τὰ σύνεργά μου. Δηλαδὴ τὰ σιδερένια ραβδιά μου καὶ τὰ βάρη. Ἡμοροῶ νὰ κρατήσω ἐπάνω στὴν κοιλία μου δώδεκα καντάρια!

Ὁ Ρίττερ διεβίβασεν εἰς τοὺς κυρίους τὴν παράκλησιν νὰ εἰσέλθουν εἰς τὸ διαμέρισμά του.

Ὡδηγήθησαν μέσῳ ἐνὸς δωματίου, ἐντὸς τοῦ οὐοίου νεαρά τις εὐσωμος κυρία εἰργάζετο εἰς μίαν προτομήν. Μοδέλλον πουθενὰ δὲν ἐφαίνεται, τὸ δὲ ἔργον εὐρίσκετο περὶ τὸ τέλος του. Τὸ συνεχόμενον δωμάτιον ἦτο κατειλημμένον ἀπὸ μαρμαρογλύπτας, οἱ ὅποιοι ἀπαθῶς καὶ χωρὶς νὰ ὑψώνουν τὰ βλέμματα, εἰργάζοντο μὲ σμίλας καὶ σφυρία ἐπὶ μαρμαρίνων ὄγκων διαφόρου μεγέθους. Κατόπιν ἀνέβησαν μίαν κονιοροτοβροιδῆ ἐλικοειδῆ κλίμακα, ἣτις κατέληγεν εἰς ἓνα κατάφωτον ὑπερῶν. Ἐντὸς τοῦ ὑπερῶου αὐτοῦ ἐδεξιῶθη τοὺς κυρίους ὁ Βονιφάτιος Ρίττερ.

Μὲ καταφανῆ χαρὰν καὶ ὡς νεᾶνις ἐρυνθριῶν ὁ Ρίττερ, ἀφοῦ ἐχαιρέτισε τὸν Φρειδεριχόν καὶ τὸν δόκτωρα Σμίτ τοὺς παρεκάλεσε νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.

Μετά τινος στιγμᾶς ἔφθασαν εἰς ἓνα μικρὸν δωμάτιον φωτιζόμενον ἀπὸ ἀρχαῖον ὑαλοπαράθυρον προερχόμενον ἀπὸ κάποιαν γαλλικὴν ἐκκλησίαν. Ἡ ὄροφῆ ἦτο χαμηλὴ μὲ δρύινα φατνώματα. Οἱ τοῖχοι ἐκαλύπτοντο ἀπὸ ξύλινον ἐπίστρωμα. Κατὰ μῆκος τοῦ δωμα-

τίου ἦτο τοποθετημένη μία μακρὰ, βαρεῖα τράπεζα ἐκ δρυός, πρὸ τῶν τριῶν πλευρῶν τῆς ὁποίας ὑπῆρχον μεγάλα καθέδραι.

—Ὡς βλέπετε, εἶπεν ὁ Ρίττερ, ἐδῶ ἔχομεν μίαν ἀνετον γωνίαν τῆς γερμανικῆς πατρίδος μας. Ἐσχεδιάσθη, ἐπιπλώθη καὶ ἠτοιμάσθη ἀπὸ τὸν Βίλλυ Σνάιντερς.

Ὁ Φρειδεριχὸς ὡς παλαιὸς φοιτητῆς καὶ καλὸς πατριώτης, ἐδοκίμασε μίαν πολλὴ εὐχάριστον ἔκκληξιν διότι ἐὰν τὸ σύνολον ὁμοίαιε πρὸς τὸ ἐνδιαίτημα ἀγίου τινὸς Ἰερωνύμου, ἐν τούτοις ἦτο ἐπίσης μέχρι καὶ τῶν ἐλαχίστων λεπτομερειῶν ἀπαράλλακτον μὲ τὸ ἱερὸν ἄδυτον γερμανικῆς ταβέρνας. Ἡ ὁμοιότης ἔγινεν ἀκόμη καταφανῆς ὅταν εὐθύς κατόπιν ἐνεφανίσθη ἓνας νεανίας, μαθητευόμενος μαρμαρογλύφος, μὲ κυανῆν ἐμπροσθέλλαν, ὁ ὁποῖος ὅμως ἠμποροῦσε κάλλιστα νὰ ἦτο καὶ οἰνοχόος, καὶ ἔφερε μίαν φιάλην παλαιοῦ οἴνου τοῦ Ρήνου ὡς καὶ ποτήρια πράσινα.

Οἱ τρεῖς φίλοι, καίτοι δι' αὐτοὺς εἶχε πρὸ πολλοῦ παρέλθῃ ἡ ἐποχὴ τῆς πρὸ τοῦ γεύματος οἰνοποσίας, ἐν τούτοις δὲν ἠδυνήθησαν νὰ μὴ δοκιμάσουν ἐκ νέου τὴν ποίησίν της. Ὁ Φρειδεριχὸς μάλιστα κατελήφθη βαθμηδὸν ἀπὸ μεγάλῃν εὐδιαθεσίαν. Τὸν ἠψφραινε τὸ παρὸν καὶ θὰ ἦτο ἔτοιμος νὰ λησμονήσῃ τὸ παρελθὸν καὶ νὰ ἀδιαφορήσῃ διὰ τὸ μέλλον. Τὸ ἡμιφώτιστον δωμάτιον ἀφύπνιζεν εἰς αὐτὸν ἀναμνήσεις νεανικῶν, εὐτυχισμένων ὥρῶν. Δι' αὐτὸ συνέκρουε περιχαρῆς τὸ ποτήρι του μετὰ τῶν ἄλλων καὶ ἐλάμβανε τὴν ἀναπαυτικὴν στάσιν οἰνο-

πότου αποφασισμένου νὰ ἔξακολουθήσῃ τὴν κρασοκατάνυξίν του. Συγχρόνως ἔλεγε :

— Δὲν θὰ μπορέσετε πιά νὰ μὲ βγάλετε σήμερα ἀπ' ἐδῶ μέσα, κύριε Ρίττερ!

Καὶ προσέθετε :

— Δηλαδή θὰ ἤθελα πρῶτα νὰ ἰδῶ τὰ ἔργα σας.

Ὁ Βονιφάτιος Ρίττερ ἀπήντησε φαιδρῶς ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμία βία, μεθὸ ἔφευγεν ἓνα ἀναμνηστικὸν λεύκωμα διὰ νὰ βάλουν τὴν ὑπογραφήν των ὁ Φρειδερίκος καὶ ὁ Πέτρος Σμίτ. Ὅταν ἐτέθησαν αἱ ὑπογραφαί, ὁ Ρίττερ ἔβγαλεν ἀπὸ κάποιον ἐρμάριον τοῦ τοίχου μίαν γερμανικὴν Μαντόνναν τοῦ Ρίμενσαίντεν. Ἡ Μαντόννα ὅμως αὐτὴ μὲ τὸ γλυκὺ καὶ χαριτωμένον φρονιδῆδες προσωπάκι τῆς ἦτο μᾶλλον γνήσιος τύπος Γερμανίδος παρθένου.

Ὁ καλλιτέχνης, ἐπιδεικνύων τὸ χαριτωμένον ἔργον, ἐπεξήγησεν :

— Ὁ Βίλλυ ἰσχυρίζεται ὅτι τὴν Μαντόνναν αὐτὴν τὴν ἠγόρασεν ἀπὸ κάποιον τελωνιακὸν ὑπάλληλον τῆς Νέας Ὑόρκης, ἓνα ἀρρεῖον ὑποκείμενον γερμανικῆς καταγωγῆς. Ἡ ὥραία ξυλογλυφία προέρχεται ἀπὸ τὸν Δημαρχεῖον τῆς Ὁξενφουρτ, ὅπου ὁ πατὴρ τοῦ τελωνιακοῦ ὑπαλλήλου, ξυλουργὸς τὸ ἐπάγγελμα, ἐνεργῶν ἐπισκευάς, τὴν ὑπεξήρσεν ἀφοῦ τὴν ἀντικατέστησε δι' ἄλλης φρεσκοβαμμένης, τὴν ὁποῖαν οἱ καλοὶ κάτοικοι τῆς Ὁξενφουρτ ἐχαιρέτισαν ὡς τὸ ἀνανεωθὲν καὶ ἐξωραϊσθὲν πρωτότυπον. Αὐτὰ δηγεῖται ὁ Βίλλυ Σνάιντεν, εἶπεν ὁ Ρίττερ γελῶν. Ὡς πρὸς ἐμὲ δὲν ἀναλαμβάνω

καμμίαν εὐθύνην δι' ὅλα αὐτά. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι τὸ ἔργον ἔχει γίνεαι ἀπὸ τὸν Ρίμενσαίντεν.

Τὸ καλλιτέχνημα τοῦ Βυρτσμπουργίου ἀρχιτεχνίτου ἐσκόρπιζε μεγάλην γοητείαν, ἣ ὁποῖα ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰ θέλητρα τοῦ τόσῳ χαριτωμένου μικροῦ δωματίου καὶ τὰς πρασινοχρῶσους ἀνταυγείας τῶν ποτηρίων τοῦ οἴνου, ἔφευγεν εἰς τὸν νοῦν τὸ κάλλος τῆς γερμανικῆς πατρίδος, κάλλος τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ εὕρῃ εὐκόλως ἄλλοῦ ἓνας Γερμανὸς ἀστός.

Αἴφνης εἰσώρμησε θορυβωδῶς εἰς τὸ δωμάτιον ὁ Βίλλυ Σνάιντεν.

— Ξέρεις τί, Ρίττερ, εἶπεν εἰς αὐστριακὴν διάλεκτον, ἀφοῦ προηγουμένως ἐχαιρέτισε τοὺς δύο ἄλλους, ἐὰν νομίσῃς ὅτι ἐγὼ δὲν διψῶ, ἀπατάσαι πολὺ.

Ἐκύταξε νὰ ἰδῇ τί περιεῖχεν ἀκόμη ἡ φιάλη. Μεθ' ὃ ἐξηκολούθησεν.

— Εἶδες ἐκεῖ τὸν μπερμπάντη; Ἐξοδεύει ἓνα μπουκάλι κρασί ἀπὸ φραγκοστάφυλα, ἀκριβῶς ἀπὸ τὰ εἴκοσι ἐκεῖνα ποῦ τοῦ ἔστειλεν ὁ γουρουνέμπορος ἀπὸ τὸ Σικάγο ὡς δῶρον διὰ τὸ πορτραῖτο τῆς καμπουριασμένης κόρης του χωρὶς νὰ μὲ εἰδοποιῇ! Τώρα ποῦ ἐξωδεύθη τὸ πρῶτο μπουκάλι πρέπει νὰ ἀνοιχθῇ δεύτερο!

Ὁ Βίλλυ Σνάιντεν ἤρχετο κατ' εὐθειαν ἀπὸ τὴν ἐργασίαν του, ἀπὸ τὸ γραφεῖον τοῦ προϋσταμένου του, ὅπου ἀντέγραφε σχέδια ἀρχιτεκτονικά.

— Τώρα, κύριοι, εὕρισκόμεθα εἰς μίαν εὐχάριστον ταβέρναν!

Ἄναφερόμενος δὲ εἰς τὴν μικρὰν Μαντόνναν τοῦ

Ὁ Ξενφουρτ, ἠρώτησεν ἐὰν δὲν ἦτο πράγματι ὠραία, εὐθὺς δὲ προσέθεσεν ὅτι, μὰ τὸν Ὑψιστον, δὲν ἦτο ἀπὸ χαρτόνι. Ὡς πρὸς αὐτὸν τὸν ἴδιον, ἔλεγε, συλλέγει μόνον εἰκόνας ἰαπωνικὰς, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπίστευε κανεῖς χωρὶς δυσκολίαν ὅταν ἐκύτταζε τὸ μαυριδερὸ κεφάλι του, μὲ τὴν γερμανοῖαπωνικὴν κατατομήν.

Συνεχίζων τὴν ὁμιλίαν τοῦ ὁ Βίλλυ Σνάϊντερς εἶπεν ὅτι ἐπὶ τοῦ παρόντος εἶνε πάμπτωχος, δι' αὐτὸ δὲ ἤρχισε νὰ συλλέγῃ ἰαπωνικὰς ξυλογραφίας. Μόλις ὅμως ἐντὸς τεσσάρων ἢ πέντε ἐτῶν «γεμίση τὸ πουγγί» του τότε θ' ἀρχίσῃ νὰ συλλέγῃ μανιωδῶς παντὸς εἶδους ἰαπωνικὰ καλλιτεχνήματα. Διότι, ὡς εἶπε, κανένας ἄλλος λαὸς δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὰ βάλῃ μὲ τοὺς μικροσκοπικοὺς αὐτοὺς Σατανάδες εἰς τὴν τέχνην.

— Τώρα ὅμως ἔχω νὰ σοῦ πῶ κάτι, ἀγαπητέ μου Ρίττερ, εἶπε στρεφόμενος πρὸς τὸν φίλον του. Ἐὰν δὲν ἔχῃς ἀντίρρησην πηγαίνω νὰ φέρω ἐπάνω τὸν Λόπκοβιτς, πρὸ πάντων δὲ τὴν Μις Εὔαν, ἣ ὁποία μόλις πρὸ ὀλίγων στιγμῶν καὶ καθὼς ἐπερνοῦσα ἀπὸ τὸ ἀτελιέ της μοῦ εἶπεν ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ γνωρίσῃ μὲ κάθε τρόπο τὸν ἥρωα τοῦ «Ρολάνδου».

Χωρὶς δὲ νὰ περιμένῃ ἀπάντησιν ἐξῆλθε διὰ νὰ ἐπαλέθῃ ἀμέσως κατόπιν μὲ τὸν Λόπκοβιτς, ὅστις εἰργάζετο παρὰ τῷ Ρίττερ, καὶ τὴν μαθήτριά του Ρίττερ, τὴν Μις Εὔαν Μπέρνς ἀπὸ τὸ Μπίρμιγγαμ τῆς Ἀγγλίας.

Ὁ μαθητευόμενος νεανίας εἶχε τοποθετήσῃ ἐπὶ τῆς τραπέζης τὴν δευτέραν φιάλην τοῦ πολυτίμου οἴνου, πρᾶσινα ποτήρια καὶ μίαν πιατέλλαν μὲ σάντουιτς. Καθὼς

δὲ συμβαίνει εἰς τοιαύτας περιπτώσεις, οἱ δύο ἱατροὶ ἀντι νὰ πραγματοποιήσουν τὴν ἐκφρασθεῖσαν πρόθεσιν των καὶ νὰ διακόψουν τὴν ἀρκετὰ ἤδη παραταθεῖσαν ἐπίσκεψίν των, ἔμειναν ἀκόμη ἡμίσειαν ὥραν διὰ νὰ λολυμβήσουν μέσα εἰς ποταμὸν εὐθυμίας.

Τὴν ἡμίσειαν ὥραν διεδέχθη ἄλλη, καὶ ἄλλη, καὶ ὅμως ἣ μικρὰ παρέα εὐρίσκετο πάντοτε εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν καὶ ἐξηκολούθει νὰ συζητῇ ἐπὶ τοῦ ἀνεξαντλήτου καὶ προσφιλοῦς εἰς ὅλους θέματος τῆς γερμανικῆς καλλιτεχνίας.

— Κρῆμα, εἶπεν ὁ Φρειδερίκος, ὅτι τὸ πνεῦμα τὸ ὁποῖον ἐδημιούργησε τὴν τέχνην τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ συνδυασθῇ μὲ τὸ ὅλος νέον καὶ βαθυστόχαστον γερμανικὸν πνεῦμα, τὸ ὁποῖον διακρίνει τὰ ἔργα τοῦ Ἀδάμ Κράφτ, τοῦ Βάϊκ Στός καὶ τοῦ Πέτρου Φίσερ.

Ἡ νεαρὰ μὲς ἠρώτησε:

— Κύριε δόκτωρ, ἠσχολήθητε καμμιά φορὰ πρακτικῶς μὲ τὰς εἰκαστικὰς τέχνας;

Ἀντὶ τοῦ Φρειδερίκου ἀπήντησεν ὁ Βίλλυ Σνάϊντερς:

— Ὁ δόκτωρ εἶνε γεμάτος ἀπὸ ταλέντο! Αὐτὸ ἠμπορῶ νὰ τὸ ἀποδείξω.

Καὶ ἀνέφερεν ὅτι εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν του συλλογὴν ἔχει ἀκόμη φυλαγμένα μερικά φύλλα ζωγραφικῆς εἰς τὰ ὁποῖα ὁ παλαιὸς διδάσκαλός του εἶχε ζωγραφίσει μερικὰς σοβαρὰς καὶ γελοιογραφικὰς εἰκόνας.

— Ἐγὼ ταλέντο; εἶπεν ὁ Φρειδερίκος ἐρυσθηρῶν. Ὁ Θεὸς νὰ φυλάῃ, Βίλλυ! Σὰς παρακαλῶ, ἀξιώτιμος δεσποινίς, μὴ πιστεύετε τίποτε ἀπ' ὅ,τι λέγει αὐτὸς ὁ ἄτα-

κτος μαθητής. Ἐὰν εἶχα ταλέντο δὲν θὰ ἔξωγράφιζα ἐπάνω εἰς φύλλα χάρτου. Ναί, κάποτε ἤσυχολήθην πρακτικῶς μὲ τὴν τέχνην. Διατί νὰ ἀρνηθῶ ὅτι καὶ ἐγώ, ὅπως ὅλοι οἱ νέοι ποὺ ἔχουν ἡλικίαν δέκα ἕξι μέχρις εἴκοσι ἐτῶν, ἤμουν ἐρασιτέχνης εἰς τὴν ζωγραφικὴν, τὴν γλυπτικὴν καὶ τὴν φιλολογίαν; Ἀπὸ αὐτὸ ἤμπορεῖτε κάλλιστα νὰ ἐννοήσετε πόσον ἀδέξιος ἤμουν καὶ πόσον ἀσήμανον τάλαντον εἶχα. Ἀγαπῶ τὴν τέχνην, σήμερα δὲ τὴν ἀγαπῶ περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ, διότι εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν ὅλα τὰ πράγματα μου ἔγιναν προβληματώδη ἐκτὸς τῆς τέχνης. Καὶ διὰ νὰ ἐκφρασθῶ καλύτερα: Προτιμῶ νὰ ἔχω μίαν ξυλίνην Μαντόνναν ὅπως αὐτὴν ἐδῶ, καὶ ἔδειξε τὸ ἔργον τοῦ Ριμενσαίντερο, παρὰ νὰ εἶμαι ταυτοχρόνως ὁ Ροβέρτος Κὼχ καὶ ὁ Χέλμχολτς. Αὐτὸ ἰσχύει, ἐννοεῖται, μόνον δι' ἐμέ, ὅστις ἄλλως τε θαναμάζω τοὺς δύο αὐτοὺς ἐπιστήμονας.

— ὦ! νὰ πάρ' ἡ ὀργή, ἐφώνησεν ἀναπηδῶν ἀπὸ τὴν θέσιν του ὁ Πιέτρος Σμίτ, ἀκόμη ἐδῶ εἵμεθα!

Ἄσάκις εὐρίσκειτο εἰς αὐτὸν τὸν κύκλον τῶν καλλιτεχνῶν, οἱ ὅποιοι ἄλλως τε τὸν ἠγάπων πολὺ καὶ πολυτάκις τὸν συνεβουλεύοντο ὡς ἰατρόν, ἤρχετο ἡ στιγμή καθ' ἣν ἐγεννᾶτο τὸ ζήτημα εἰς ἔχρη ἡ τέχνη ἢ ἡ ἐπιστήμη τὰ πρωτεῖα. Κατὰ τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ὁ Σμίτ φυσικῶς τῷ λόγῳ συνηγόρει θερμῶς ὑπὲρ τῆς ἐπιστήμης του.

— Ἐάν, τώρα, εἶπε, ρίψης εἰς τὴν φωτιὰ αὐτὴν τὴν ζωγραφίαν τοῦ Ριμενσαίντερο, θὰ καῖ σὰν ξύλο. Οὕτε τὸ ξύλο, οὕτε ἡ τέχνη ἢ ὁποία εὐρίσκειτο ἐπάνω του,

ἤμποροῦν νὰ ἀντισταθοῦν εἰς τὴν φωτιὰ. Ὅταν ὁμως γίνουν στάκτη δὲν ἔχουν φυσικὰ καμμίαν σημασίαν διὰ τὴν προόδον τῆς ἀνθρωπότητος. Ἄλλως τε, ἀνέκαθεν ὁ κόσμος ἦτο γεμάτος ἀπὸ ξυλίνους θεοὺς καὶ εἰκόνας τῆς Θεομήτορος. Καθ' ὅσον ὁμως ἐγὼ γνωρίζω αὐτὰ τὰ καλλιτεχνήματα δὲν ἔρριψαν φῶς μέσα εἰς τὴν νύκτα τῆς κατὰμαυρης ἀμαθείας.

— Δὲν ἔχω τίποτε ἐναντίον τῆς ἐπιστήμης, ἐδήλωσεν ὁ Φρειδερίκος. Τονίζω μάλιστα ὅτι πρόκειται μόνον περὶ τοῦ πρὸς τὴν τέχνην ἔρωτος ἐνὸς τελείως συντετριμμένου ἀνθρώπου. Ὡστε, ἀγαπητὲ Πέτρο, ἤσυχασε!

— Ἐὰν πράγματι σὰς ἐλκήνῃ ἡ πλαστικὴ, εἶπεν ἡ Εὐα Μπέρνς, ἢ ὁποία ἐν τῷ μεταξύ δὲν ἠκροῦτο εἰμὴ ὅτι ἔλεγεν ὁ καλὸς Φρειδερίκος, τότε διατί δὲν ἀρχίζετε ἀμέσως ἀπὸ αὐτοῦ νὰ μαθητεύετε ἐδῶ πλησίον τοῦ διδασκάλου Ρίττερο;

Ὁ Ρίττερο ὑπέλαβεν εὐθύμως ὅτι ἀπὸ ξυλογλυφίαν δὲν ἐννοεῖ τίποτε, μολαταῦτα ἐτίθετο καθ' ὅλα εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Φρειδερίκου.

Ὁ Φρειδερίκος ἐν ἀμηχανίᾳ εὐρεθεῖς, ἀνέκραξε:

— Μὰ τὴν μικράν μου Μαντόνναν, τὴν ξυλίνην Θεομήτορα, δὲν ἔρχομαι.

Ἠγέρθη τῆς θέσεώς του, ἔλαβε τὸ ποτήρι εἰς τὸ χέρι, συγχρόνως τὸν ἐμμύθησαν καὶ οἱ ἄλλοι, γελῶν δὲ καὶ χωρὶς νὰ πηγαῖν ἄλλοῦ ὁ νοῦς του, προσεκάλεσε τοὺς συμπότας νὰ συγκρούσουν τὰ ποτήρια ὑπὲρ τῆς μικρᾶς Μαντόννας.

Τὰ ποτήρια συνεκρούσθησαν, ὁ δὲ Φρειδερίκος ἐξηκολούθησε κατὰ κάπως τολμηρὸν τρόπον ὡς ἐξῆς:

— Θὰ ἐπεθύμουν πολὺ νὰ μοῦ ἐδίδετο ἡ δύναμις νὰ κάμω μὲ «πνεῦμα Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου χέρι», ὅπως λέγει ὁ Γκαίτε, ὅτι ἡμπορεῖ καὶ πρέπει νὰ κάμῃ ζωϊκῶς ἓνας ἄνδρας εἰς μίαν γυναῖκα.

Ἦνωσε τὰ χέρια του ὡς νὰ ἠθελε νὰ πάρῃ μὲ αὐτὰ νερὸ καὶ ἀνεφώνησεν:

— Αἰσθάνομαι ὡς νὰ ἔχω τὴν Μαντόνναν μου εἰς τὸ κοῖλον μέρος τῶν χειρῶν μου, τὴν αἰσθάνομαι σὰν τὸ ἀνθρωπάριον τῶν ἀλχημιστῶν. Ἐδῶ μέσα ζῆ. Τὰ ἔξω μέρη τῶν χειρῶν μου ἀποτελοῦν χρυσᾶ ὄστρακα. Ὑποθέσατε ὅτι ἡ Μαντόννα μου εἶνε μία σπιθαμὴ μεγάλη καὶ ὅτι ἀποτελεῖται, ἄς ποῦμε, ἀπὸ ζωντανὸν ἔλεφαντοστοῦν. Ἄς φαντασθοῦμε ὅτι τὸ δέρμα της ἔχει κάποιαν ἔλαφρὰν ἀπόχρωσιν ρόδων. Ὑποθέσατε δὲ ὅτι ἡ μικρὴ αὐτὴ Μαντόννα εἶνε ντυμένη μόνον μὲ τὸν πέπλον ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἐφοροῦσεν ἡ Γκόντοβα, δηλαδὴ ἀπὸ τὰ μαλλιά της ἀποτελούμενα ἀπὸ ἀναλυτὲς ἀκτίνες ἡλίου, καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς.

Καὶ ὁ Φρειδερίκος ἤρχισε νὰ στιχουργῇ ἐκ τοῦ προχείρου:

Εἶπ' ὁ Μάστορας: Ἔμπα στὸ ἐργαστήρι μου!

Καὶ ἐπῆρε εἰς τὰ δύο του χέρια

Ὡς ὁ Πλάστης, ἄχ, Θεέ μου!

Ἐν' ἀγαλματάκι.

Ἡ καρδιά του ἐσκιρτοῦσε δυνατά: [τανό...

Ὅπως σὺ τὸ βλέπεις, τὸ εἶδα κάποτε καὶ γὰρ ζων-

Καὶ λοιπά, καὶ λοιπά.

Καὶ τὰ χέρια μου αἰσθανθῆκαν

Κύματα χρυσᾶ καὶ δροσᾶτα χεῖλη...

— Περισσότερα δὲν λέγω! Ἀρκοῦμαι μόνον νὰ πῶ ὅτι θὰ ἠθελε νὰ δώσω ζωὴν εἰς αὐτὴν τὴν ἀπὸ γερμανικὴν φλαμουριὰν Μαντόνναν καὶ κατόπιν ἄς χαθῶ, ἔστω...

Ἡ ἐνθουσιώδης ἔξαρσις τοῦ Φρειδερίκου ἔγινε δεκτὴ μὲ ζωηρὰς ἐπιδοκιμασίας.

Ἡ Εὐα Μπέρνς ἦτο ὠραία γυνή, ὑπερβάσα ἤδη τὸ εἰκοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας της. Οἱ τρόποι της εἶχον ἴσως κάτι τὸ ἀνδρικόν. Τὰ γερμανικὰ καθὼς καὶ τὰ ἀγγλικά τὰ ἐπρόφερε μὲ ἔλαφρὰν τινα τραχύτητα, ὥστε κακόβουλός τις ἀκροατὴς θὰ ἔλεγεν ὅτι εἶχεν εἰς τὸ στόμα της τὴν ὀλίγον χονδρὴν γλῶσσαν ἑνὸς παπαγάλου. Τὰ μαλλιά της, μαῦρα καὶ πλούσια, ἦσαν κτενισμένα εἰς τὸ μέσον καὶ ἐσκέπαζον τὰ αὐτιά. Τὸ ἀνάστημά της εὐσταλὲς καὶ ἄψογον. Ὅλον τὸ διάστημα ποῦ ὁ Φρειδερίκος ὠμίλει καὶ ὅταν ἀκόμη εἶχε παύσει νὰ ὀμιλῇ, ἐκεῖνη τὸν ἐκύτταζε συλλογισμένη μὲ τὰ μεγάλα μαῦρα καὶ ἔξυπνα μάτια της. Ἐν τέλει εἶπε:

— Πρέπει ὅμως νὰ προσπαθήσετε νὰ τὸ κάμετε πράγματι αὐτό!

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Φρειδερίκου συνηντήθησαν μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς δεσποινίδος, ὁ δὲ νεαρὸς ἐπιστήμων ἀπήντησεν εἰς αὐτὴν μὲ τόνον κατὰ τὸ ἥμισυ φοιτητικὸν καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ἱπποτικόν.

Χάουπτιμαν, Ἀτλαντίς, τ. Β'

— Μίς... μίς...

— Εὔα Μπέρνς! ἀνεφώνησεν ὁ Βίλλυ ἐρχόμενος εἰς ἐπικουρίαν του.

— Μίς Εὔα Μπέρνς ἀπὸ τὸ Μπίρμιγγαμ! Μίς Εὔα Μπέρνς ἀπὸ τὸ Μπίρμιγγαμ! εἶπατε ἓνα μέγαν λόγον. Ἰδικόν σας τὸ πταῖσμα, ἐὰν ὁ κόσμος γίνῃ πτωχότερος κατὰ ἓνα κακὸν ἱατρόν, πλουσιώτερος δὲ κατὰ ἓνα κακὸν γλύπτην!

Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε σκοτεινιάσει ἀκόμη περισσότερο, παρέστη δὲ ἀνάγκη νὰ τοποθετήσουν κηρία ἐπὶ τῆς λυχνίας ἣτις ἐκρέματο ὑπεράνω τῆς τραπέζης.

— Δὲν ἔχω καμμίαν ἀντίρρησην, ἐὰν μὲ χέρι ἀνθρώπου, ἢ καὶ μὲ πνεῦμα μόνον Θεοῦ, ἐὰν σ' ἀρέσῃ δηλαδὴ μὲ λογικὴν, θέλῃς νὰ ἐπηρεάσῃς τὴν διὰ καλυτέρων τύπων διαιώνισιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Μὲ αὐτὰς τὰς λέξεις ἔλαβε μέρος εἰς τὴν συζήτησιν καὶ ὁ Πέτρος Σμίτ.

— Διότι, ἐξηκολούθησεν, ἐὰν ἐπιτρέπῃς, αὐτὸς εἶνε ὁ ἴδιος τελικὸς σκοπὸς τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης. Θὰ ἔλθῃ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ τεχνητὴ παραγωγὴ ἀνθρώπων θὰ εἶνε ὑποχρεωτικὴ!

Οἱ καλλιτέχναι ἐξερράγησαν εἰς γέλωτας. Ὁ Σμίτ ὅμως ἀτάραχος προσέθεσε:

— Θὰ ἔλθῃ τότε καὶ μία ἄλλη, ἀκόμη ὠραιότερα ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀνθρώποι ὡς ἡμεῖς δὲν θὰ συγκαταλέγονται παρὰ τὸ πολὺ-πολὺ μεταξὺ τῶν ἀγρίων Ἀφρικανῶν!

Εἶχον ἤδη καὶ ἐξ ὀλοκλήρου τὰ κηρία ὅταν ἡ μικρὰ συντροφία ἀνεγώρισεν ὅτι καιρὸς ἦτο νὰ διαλυθῇ. Ἐντὸς τῶν ἐργαστηρίων ἐπεκράτει σκότος. Οἱ ἐργάται διὰ κάποιον λόγον εἶχον σχολιάσει ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους. Τὰ ὑπολλείμματα τῶν κηρίων ἐρησιμοποιήθησαν διὰ τὸν φωτισμὸν τῶν ἡσύχων δωματίων διὰ τῶν ὀπιῶν διηλθον. Ὁ Λόπκοβιτς ἐδείκνυε κατὰ τὴν δίοδον τὰ διὰ τὸ Σικάγον προωρισμένα ἔργα. Ταῦτα παρίσταν τὸ Ἐμπόριον, τὴν Βιομηχανίαν, τὴν Συγκοινωνίαν, τὴν Ἐργασίαν, τὴν Γεωργίαν, μοδέλα ἀπὸ γύψου καὶ ἀργίλου, τὸ μέγεθος τῶν ὁποίων ἦτο κολοσσαῖον.

— Εἰς τὴν τέχνην δὲν βγαίνουν καὶ πολλὰ πράγματα ἀπὸ τοὺς κολοσσούς! εἶπεν ὁ Ρίττερ.

Τὰ ἔργα αὐτὰ ἔρριπτον γιγαντιαίας σκιάς ὑπὸ τὸ ὑποτρέμον φῶς τῶν κηρίων.

Ὁ Βίλλυ εἶπεν:

— Ὅλα αὐτὰ διὰ τὸ Ἰωβιλαῖον τοῦ χίλια τετρακόσια ἐνενήντα δύο, ὅλα διὰ τὴν μεγάλην παγκόσμιον ἔκθεσιν τοῦ Σικάγου. Ἐκεῖ θὰ ἐπιδειχθῇ καὶ ὁ τελευταῖος ἀπόγονος τοῦ Κολόμβου, ἓνας στραβοπόδης Ἴσπανός! Ἐχει νὰ γίνῃ μέγαν πανηγύρι, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐνθουσιάζει πολὺ τοὺς κυρίους Ἀμερικανούς.

Ὁ Βίλλυ ἐπεξήγησεν, ἀνοίγων σιγὰ-σιγὰ περισσότερο τὸ στόμα του, ὅτι ὁ Ρίττερ ὀφείλει τὰς πολλὰς παραγγελίας ἔργων εἰς τὴν μεγάλην ἀκριβειάν του. Ὁ

ταν οἱ ἄλλοι γλύπται δὲν εἶχον ἀκόμη οὔτε τὸν πηλὸν ὑγράνει, ὁ Ρίττερ εἶχεν ἤδη στείλει εἰς τὴν ἐπιτροπὴν τῆς ἐκθέσεως ὅλα τὰ σκίτσα.

— Ἐπὶ σαρανταοκτὼ ὥρας, εἶπεν ὁ Ρίττερ, δὲν ἐσήκωσα τότε χέρι ἀπὸ τὸ κιβώτιον μὲ τὸ ἀσπρόχρωμα. Εἰργαζόμενη ἀδιακόπως εἰς τὸ μικρὸ μου ἐργαστήριον εἰς τὸ Μπρουκλιν.

“Ὅλα αὐτὰ τὰ διακοσμητικὰ ἔργα συνήραζον μὲ τὴν τεχνοτροπίαν των.

— Δὲν μὲ στενοχωρεῖ δὲ καθόλου ἡ ὑπαρξίς των, προσέθεσεν ὁ Ρίττερ, διότι μόλις κλείσῃ ἡ ἐκθεσις δὲν θὰ ὑπάρχουν παρὰ εἰς φωτογραφίας.

“Ὁ Βίλλυ συνεπέρανεν:

— Ἔτσι εἶνε αὐτοὶ οἱ Ἀμερικανοί. Παρακαλῶ, ἔνα ἀνδριάντα τοῦ Οὐάσιγκτον, μίστερ Ρίττερ! Μήπως κατὰ τύχην ἔχετε ἔνα ἀνδριάντα τοῦ Οὐάσιγκτον εἰς τὴν τσέπην τοῦ γιλέκου σας;

— Ὅχι! Ἀλλὰ ἕως τὸ βράδν θὰ εἶνε ἔτοιμος.

— Κύτταξε ποὺ μπορεῖ νὰ τὸ κάμῃ ὁ μασκαρεῆς! Καὶ ὁ Βίλλυ ἐκύπησεν ἐλαφρῶς τὸν μέχρως ἀποθεώσεως ἀγαπητόν του Ρίττερ. Δι’ αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ ἔχει πέρασιν εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς.

Κατόπιν εἰσῆλθον εἰς τὸ ἰδιαιτερον ἐργαστήριον τοῦ Ρίττερ, ὅπου ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ ἴδῃ ἔργα ὅλων διαφορετικῆς ἀξίας. Ἐνῶ τὰ ἀγάλματα τὰ προωρισμένα διὰ τὸ ἀέτωμα τῆς ἐκθέσεως τοῦ Σικάγου ἐμαρτύρουν περὶ τῆς ἐντυπώσεως, τὴν ὁποίαν ἦσαν προωρισμένα νὰ

κάμουν εἰς τοὺς ἀστούς, ὅλα τὰ ἔργα ποὺ εὐρίσκοντο ἐκεῖ μέσα εἶχον πραγματικὴν καλλιτεχνικὴν ἀξίαν.

Ἐνα μεγάλο ἀνάγλυφον ἀπὸ ἄργιλον, παριστῶν ἄδούσας νεάνιδας, εὐρίσκετο, ἡμιτελὲς ἀκόμη, ἐπὶ ἐνὸς στερεοῦ ὀκρίβαντος· ἐφαίνετο ἔργον καλῆς ἐμπνεύσεως. Ἐβλεπε κανεὶς προσέτι ἔνα διακοσμητικὸν διάζωμα, ἐξ ἄργιλου ἀκόμη, αἴγας καὶ τράγους, Σατύρους χορεύοντας, Μαινάδας, Σιληνὸν ἐπάνω εἰς τὸ γαῖδουράκι του, ἐν γένει μίαν πλουσίαν εἰς μορφὰς βακχικὴν συνοδείαν. Ἐκτὸς αὐτοῦ, ἔνα ἀγαλμα δι’ ἀναβρυτήριον, ἐπίσης ἀπὸ ἄργιλου ἀκόμη, παριστῶν ἄνδρα γυμνόν, ὁ ὁποῖος κρατῶν ψάρι εἰς τὰ χέρια τὸ περιεργάζετο μὲ ὕφος χαρωπόν. Ἐνας Ἅγιος Γεώργιος, προφανῶς ἀντίγραφον ἐκείνου τὸν ὁποῖον εἶχε φιλοτεχνήσει ὁ Ντονατέλλο καὶ ὅστις εὐρίσκετο εἰς τὸ Ἐθνικὸν Μουσεῖον τῆς Φλωρεντίας, εἶχεν ἤδη ἐτοιμασθῆ εἰς γύψον. Εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ ἔργα ἐνυπῆρχεν ἔνας ἐπιτυχὴς μέσος συνδυασμὸς τῆς ἑλληνικῆς τέχνης μὲ τὴν τέχνην τοῦ Ντονατέλλο καὶ ἔνας ρυθμὸς, ὅστις παρ’ ὅλην τὴν ἐπιπετραμμένην ἐξάρτησιν ἐξέφραζεν ἐν τούτοις τὴν ἀτομικότητα τοῦ καλλιτέχνου.

“Ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ ἔργα τὰ ὁποῖα εὐρίσκοντο ἐντὸς τοῦ ἐργαστηρίου τούτου ἦσαν προωρισμένα διὰ τὸ ἀνάκτορον ἐνὸς Ἀμερικανοῦ Κροῖσου, ἐνὸς ἐκκεντρικοῦ, ὁ ὁποῖος ἐνόμιζεν ὅτι ἐξεμεταλλεύετο τὸν νεαρὸν γλύπτην καὶ τὸ ἔργον του καὶ ὅστις ἠγρύπνει ζηλοτύπως ὅπως μὴ περιέλθῃ κανένα ἀπὸ τὰ δημιουργήματά του εἰς ξένας χεῖρας. Ἡσθάνετο καθ’ ὅλα τὸν ἑαυτὸν του ὡς ἔνα νέον Μεδίκον. Τὸ ἀνάκτορόν του, ἀνεγερθὲν ἐν μέσῳ

ἐκτεταμένων κήπων εἰς τὸ Λόγκ Ἄϊλαντ δι' ἑαυτόν, τὴν σύζυγόν του καὶ τὴν θυγατέρα του, ἀπετελεῖτο ἕξ ὀλοκλήρου ἐκ μαρμάρου καὶ εἶχεν ἕως τώρα στοιχίσει ἀρκετὰ ἑκατομμύρια δολλαρίων. Ἡ πλαστικὴ διακόσμησις τῶν κήπων, τῶν στοῶν καὶ τῶν αἰθουσῶν τοῦ μεγάρου εἶχεν ἀνατεθῆ ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν Ρίττερ, ὅστις ἔπρεπε νὰ τὰ δημιουργήσῃ ὅλα κατὰ τὴν ἐλευθέραν ἔμπνευσίν του. Τί γίνεται εἰς αὐτὴν τὴν Ἀμερικὴν! Ἐὰν ἤμποροῦσε κανεὶς νὰ ἀποκτήσῃ καλλιτεχνικὸν τάλαντον τόσῳ εὐκόλως, ὅπως ἀποκτῶνται τὰ δολλάρια εἰς τὴν χώραν τῶν Γιάγκηδων, τότε θὰ εἴχομεν τρίτην Ἀναγέννησιν, μεγαλύτεραν τῆς Ἰταλικῆς.

Ὁ Φρειδεῖκος ἦτο κυριολεκτικῶς καταμαγευμένος ἀπὸ τὴν μοναδικὴν τ' ἔχνην τοῦ νεαροῦ γλύπτου, ἐθαύμαζε δὲ ἰδίως τὴν συναρμογὴν τῶν τεχνικῶν ἐπιτυχιῶν μὲ τὰς ὑλικάς. Ὅταν συνέκρινε τὸν πλοῦτον τῶν φαινομενικῶς μὲ εὐκολίαν δημιουργηθέντων ἔργων αὐτῶν καὶ τὴν ψυχικὴν ἀταραξίαν τοῦ νεαροῦ καλλιτέχνου μὲ τὴν ἰδικὴν του συντετριμμένην ὑπαρξίν, τὸν κατελάμβανε κάτι, ὡς τὸ συναίσθημα ἑνὸς Παρία, καὶ συγχρόνως βαθυτάτη θλίψις.

Καθὼς δὲ τὸ φέγγος τῶν κηρίων ἐγλυστοροῦσεν ἐπάνω ἀπὸ τὸ πλούσιον δημιουργικὸν ἔργον τοῦ Ρίττερ, ὅστις παντοῦ εἶχε δώσει μορφὴν καὶ ψυχὴν εἰς τὸν ἄμορφον πηλόν, ὁ Φρειδεῖκος ἔλεγε καθ' ἑαυτόν:

— Ἡμέλησες τὸν ἑαυτόν σου καὶ τὴν ὑπαρξίν σου! Ἐσπατάλησες τὰς ἡμέρας σου! Οὐδέποτε θὰ ἐπανορθώσης ὅ,τι ἔχασες!

Καὶ μέσα του ὑψοῦτο ἡ φωνὴ τοῦ φθόνου, τῆς πικρᾶς ἀλλὰ ματαίας μομφῆς ἐναντίον κάποιου ἀπροσδιορίστου ἀνωτέρου ὄντος, ἣθ' ἔλεγε δὲ νὰ μάθῃ διατὶ αὐτὸ, τὸ ἀνώτερον ὄν δὲν εἶχεν ἐγκαίρως ὀδηγήσει καὶ αὐτόν τὸν Φρειδεῖκον, εἰς ἕνα τέτοιον δρόμον.

Ἡ ζωὴ τοῦ Ρίττερ εἶχεν ὑποστῆ καίριον πλήγμα εἰς τὴν πατρίδα. Κάποιον ἐπεισόδιον εἰς τὸν στρατὸν εἶχεν ὀδηγήσει τὸν νεαρὸν ἄνδρα εἰς παρανομίαν καὶ κατόπιν εἰς λιποταξίαν. Ἐκτοτε εὐρίσκετο ἀπὸ πολλῶν ἑτῶν εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ἠδύνατο δὲ τις νὰ εἴπῃ ὅτι τὸ παραπάτημα εἰς τὴν πατρίδα ἦτο μοιραῖον διὰ νὰ μεταφυτευθῆ ὁ σπόρος εἰς νέαν γῆν, μᾶλλον κατάλληλον. Λιτή, ἀρμονικὴ καὶ εὐθεῖα ἀνεπύχθη ἐδῶ ἡ προσωπικότης τοῦ Ρίττερ, ὡς προνομιούχόν τι δένδρον, ἡ δὲ ἔλλειψις πειθαρχίας, τὴν ὁποίαν εἶχε δεῖξει ὁ νεαρὸς προῖγκιψ τῆς τέχνης κατὰ τὴν στρατιωτικὴν του ὑπηρεσίαν, εἶχε τώρα ἰσοσταθμισθῆ ἅπαξ διὰ παντὸς ἀπὸ τὴν ὑπεροχὴν ποῦ τοῦ ἐχάρισεν ἡ Μοῖρα.

Αἴφνης εἶπεν ὁ Ρίττερ εἰς τὸν Φρειδεῖκον:

— Εἴχατε ἐπίσης καὶ τὸν Βερολινέζον γλύπτην Τουσσαῖν ὡς συνταξιδιώτην εἰς τὸν «Ρολάνδον», δὲν εἶνε ἔτσι;

Ὁ Πέτρος Σμίτ εἶχεν ἤδη παρακσ' ἰδίως τοὺς καλλιτέχνας νὰ μὴ κάμνουν λόγον περὶ τοῦ ναυαγίου, διότι αὐτὸ ἤμποροῦσε νὰ εἶχε κακὰς συνεπείας ὡς ἐκ τῆς νευρικῆς ἰδιοσυστάσις τοῦ φίλου του. Ἡ σύστασις ὅμως αὕτη ἐλησημονήθη.

— Ὁ δυστυχὴς ὁ Τουσσαῖν, εἶπεν ὁ Φρειδεῖκος, ἤλ-

πιζεν ὅτι θὰ εὕρισκεν ἐδῶ πέρα βουνὰ ἀπὸ χρυσάφι. Καὶ ὁμως δὲν ἦτο ἐπάνω κάτω παρὰ μία μεγαλοφυΐα Ἰαχαροπλάστου.

— Ἐν τούτοις σᾶς βεβαιῶ, εἶπε τώρα ὁ Λόπκοβιτς, ὅτι ὡς ἄνθρωπος ἦτο θαυμάσιος. Εἶχε μόνον τὸ ἀτύχημα παρὰ τὰς μεγάλας ἐπιτυχίας του, νὰ πέσῃ ἔξω οικονομικῶς ἕξ αἰτίας τῆς γυναικός του, ἡ ὁποία ἦτο πάρα πολὺ ἀφωσιωμένη εἰς τὴν κοσμικὴν ζωὴν, καὶ ἕξ αἰτίας τῆς ἀκτινοβολίας κάποιας εὐνοίας ἀνακτορικῶν κύκλων. Ἐὰν ἔφθανεν εἰς τὴν Ἀμερικὴν θὰ ἄφηνε κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὴν γυναικὰ του καὶ θὰ ἐγένετο ἄλλος ἄνθρωπος. Εἶχε μεγάλην ὄρεξιν νὰ δημιουργήσῃ καὶ νὰ ἐργασθῇ ἐν ἀνάγκῃ ἔστω καὶ ἐπάνω εἰς τὴν σκαλωσιὰν κανενὸς οἰκοδομήματος ὑπὸ κατασκευὴν, μεταξὺ ἱκανῶν χειροτεχνῶν, μὲ διπλωμένα πρὸς τὰ ἐπάνω τὰ μανίκια τῶν ὑποκαμίσων των.

Καὶ ὁ Λόπκοβιτς περαίνων τὴν ὁμιλίαν του εἶπε:

— Κάποτε πὺν εἴμεθα μαζί, μοῦ εἶπεν: Ἐὰν καμμιά φορὰ συναντήσετε εἰς τὴν Ἀμερικὴν κανένα κτίστην ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν ὥραν τοῦ διαλείμματος τρώγει ψωμί καὶ τυρὶ καὶ πίνει οὐίσκι καὶ μοῦ ὁμοιάζει, τότε ἠμπορεῖτε ἀδιστακτικῶς νὰ πιστεύσετε ὅτι εἶμαι ἐγώ. Ἐν τούτῃ περιπτώσει δὲν χρειάζεται νὰ μὲ λυπηθῆτε, ἀλλὰ ἠμπορεῖτε νὰ μὲ συγχαρῆτε.

« Ἴδου πάλιν ἓνας, ἐσκέφθη ὁ Φρειδερίκος, ὁ ὁποῖος ἐκράτησε μυστικὸν τὸ καλύτερον μέρος τῆς ὑπάρξεώς του ὑπὸ τὴν κουτουπερηφάνειαν τῆς ἐλοχῆς του.

καὶ ὅστις, ὅπως ἐγώ, εἰς μάτην ἐζήτει νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ φαινομένων καὶ πραγμάτων.

ΠΡΟ τῆς θύρας τοῦ οἰκήματος ἐστάθμευεν ὁ δίφρος τοῦ γλύπτου. Ὁ Ρίττερ τὸν ἔθεσεν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Φρειδερίκου καὶ τοῦ Πέτρου Σμίτ, ὅστις ἤθελε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Μερίδας, ὅπως τοὺς μεταφέρῃ εἰς τὸν σταθμόν. Ἀμφότεροι οἱ κύριοι οὗτοι εὐρέθησαν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ στριμωχθοῦν ἐπὶ τοῦ μικροῦ ὀχήματος πλησίον τοῦ Αὐστριακοῦ ἱππογυμναστοῦ, θαλαμηπόλου, ἢ ὅ,τι ἄλλο ἦτο. Ὁ Ρίττερ τὸν εἶχε παρουσιάσει ὡς μίστερ Μπόμπα. Ἦτο νέος τῆς ἡλικίας τοῦ Ρίττερ. Ἐφοροῦσε τὸ σύνηθες μικρὸ στρογγυλὸ καπέλλο χρώματος μελανοῦ, μελανόχρωμα χειρόκτια καὶ κοντὴν ζακέτταν τζόκευ τοῦ αὐτοῦ χρώματος. Εἶχε πλατὺ πηγούνι, ἡ μύτη του ἦτο λεπτὴ καὶ ἀριστοκρατικὴ, ἐνῶ τὸ ἄνω χεῖλός του ἐκαλύπτετο ἀπὸ ἐλαφρὸν χνούδι μύστακος. Θὰ ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ τὸν ὀνομάσῃ νεανίαν διότι εἰς τὸ πρόσωπόν του ἐκυριάρχει μία ἔκφρασις θάρρους καὶ νεανικῆς ἀφελείας. Ἐμειδία ἐλαφρῶς καὶ σὰν εὐτυχισμένος, ὅταν ᾠδήγει τὸν ἐξάισιον κέλητα μέσῳ τοῦ πλήθους τῶν ἀμαξῶν, κάρρων καὶ τράμ.

Παρ' ὅλους τοὺς φανταστικὸς συνδυασμούς, τοὺς ὁποίους παρουσίαζον αἱ ἄγριαι ὑπερβολαὶ τῆς νεωτέρας τεχνοτροπίας εἰς τὴν μεγαλοῦπολιν αὐτὴν, ἡ πόλις εἶχε τὸν χαρακτῆρα τῆς προσωρινότητος. Ἡ ταχύτης, ἡ ἐπιμέλεια, ἡ σπουδὴ, ὁ βιοποριστικὸς ἀγὼν, τὸ ἔξωφρε-

νικόν κινήγημα τῶν δολλαρίων, εἶχον παντοῦ παρορμήσει τὴν τέχνην εἰς τοὺς πλέον παρατόλμους συνδυασμούς. Εἰκόνα τούτου παρεῖχον οἱ οὐρανοξύσται, κάτωθεν τῶν ὁποίων διήρχοντο οἱ διαβάται, ὁ ὑπόγειος σιδηρόδρομος, μέσῳ τῶν στύλων τοῦ ὁποίου ἐγίνετο ἀναγκαστικῶς ἡ διάβασις, αἱ ἐν μέσῳ πλατεῖα σιδηροδρομικαὶ τροχιαὶ μὴ περικλειόμεναι ἀπὸ κανένα περίφραγμα, διὰ τῶν ὁποίων διήρχετο ἡ ταχεῖα ἀμαξοστοιχία σφυρίζουσα ἀδιακόπως μὲ διφωνίαν καὶ ἀσθμαίνουσα. Ὁ ὑπέργειος σιδηρόδρομος τρέχων ὡς κατάφωτος ὄφει ἐπὶ τῆς μιᾶς μόνης γραμμῆς ὑποβασταγμάτων, ἐκάμπτετο περὶ τὰς γωνίας, εἰσέδυε εἰς κάθε δρομίσκον καὶ εἰς κάθε ρύμην, καὶ σχεδὸν ἤμποροῦσε κανεὶς νὰ ἐγγίση τὰ βαγόνια ἀπὸ τὰ παράθυρα τῶν παρακειμένων οἰκιῶν.

Ἐξωφρενισμός, ἐγκεφαλικὴ παράκρουσις, τρέλλα! εἶπεν ὁ Φρειδερίκος.

— Αὐτὸ δὲν εἶνε τόσον ἀληθές, ὑπέλαβεν ὁ Πέτρος Σμίτ πίσω ἀπὸ ὅλα αὐτὰ κρύπτεται μία ἐξεφροσύνη καὶ σκοπιμότης ποῦ δὲν γνωρίζει οὔτε ἐμπόδια, οὔτε διακρίσεις.

— Θὰ ἦτο πολὺ φοβερὸν τὸ θέαμα ἐὰν δὲν ἦτο τόσῳ μεγαλοπρεπές, ἀνεφώνησεν ἐν μέσῳ τοῦ θυοῦ ὁ Φρειδερίκος.

— Ὁ «Ρολάνδος»... ὁ «Ρολάνδος», τὸ ναύγιον τοῦ γιγαντιαίου ἀτμοπλοίου «Ρολάνδος», ἐφώναζον συνεχῶς οἱ ἐφημεδοπῶλαι.

— Τί εἶν' αὐτό; Τί ἦτο αὐτό; Ἐγὼ εὐρίσκομαι μέ-

σα εἰς τὴν ζωὴν, ἐσκέπτετο ὁ Φρειδερίκος, τί μ' ἐνδιαφέρει αὐτὴ ἡ ἱστορία;

Ὡς ἐκ τῆς μεγάλης ἐν τῇ ὁδῷ κινήσεως, ὁ κέλης ἠναγκάσθη νὰ σταματήσῃ. Ἐδάγκανε τοὺς χαλινούς καὶ ἀνώρθανε τὸ κεφάλι, ἐνῶ ἀφροὶ ἐξήρχοντο ἀπὸ τὸ στόμα του. Ἐστράφη καὶ ἐκύτταξε πρὸς τὰ ὀπίσω ὡς νὰ ἤθελε νὰ ἐτάσῃ μὲ τὸ ἡρωϊκῶς ἀκτινοβολοῦν μάτι του τὴν καρδίαν καὶ τοὺς νεφρούς τοῦ νεαροῦ μετημφισμένου Αὐστριακοῦ ἀξιωματικοῦ, ὅστις ἐκράτει τὰ ἡνία εἰς τὰς χεῖράς του. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἀναγκαστικοῦ αὐτοῦ σταθμοῦ ὁ Φρειδερίκος παρατήρησεν ὅτι σωροὶ τῶν ἐφημερίδων «Κόσμος», «Ἥλιος» καὶ «Ἐφημερίδος τῆς Νέας Ὑόρκης» ἐγίνοντο ἀνάρπαστοι ἀπὸ τὸ συνωθούμενον, συνωστιζόμενον καὶ μυρμηκιάων πλῆθος. Ὅπως ἡ ἀγγελὸς τὸ δροσερὸν γόρτον, ἔτσι καὶ ἡ Νέα Ὑόρκη κατεβρόχθιζε τὰς ἐφημερίδας. Καί, δόξα τῷ Θεῷ, εἰς τὸν «Κόσμον», τὸν ὁποῖον ἠγόρασεν ὁ Πέτρος Σμίτ ἀπὸ ἓνα ἐφημεριδοπῶλην, ὅστις εἶχε προχωρήσει ἐπὶ κινδύνῳ τῆς ζωῆς του μέχρι τῆς ἀμάξης, εὐρίσκετο πρὸ τοῦ ναυαγίου τοῦ «Ρολάνδου» μία ἄλλη εἴδησις ἐξ ἴσου συγκλονιστικὴ: «Μεταλλευτικὸν ἀτύχημα εἰς Πενσυλβανίαν. Τριακόσιοι μεταλλωρύχοι ἐτάφησαν ὑπὸ τὰ χάματα».

Ἐκτὸς τούτου ἀνηγγέλλετο ἡ ἀποτέφρωσις ἑνὸς ὑφαντουργείου. Κατὰ τὴν πυρκαϊᾶν αὐτὴν τετρακόσαιο ἐργάτιδες εἶχον εὐρεῖ τὸν θάνατον.

— Μεθ' ἡμᾶς ἡ καταστροφή! εἶπεν ὁ Φρειδερίκος. Τὰ κάρβουνα εἶνε ἀκριβὰ, τὸ οἶνόπνευμα, τὸ πετρέλαιον,

ὄλα ἀκριβὰ. Οἱ ἄνθρωποι ὅμως εἶνε εὐθνηοὶ σὰν βατό-
μουρα. Δὲν φρονεῖτε τὸ ἴδιον καὶ σεῖς, κύριε Μπόμπα,
συνεπέραναν ὁ Φρειδερίκος, ὅτι δηλαδὴ ὁ πολιτισμὸς μας
εἶνε ἓνας πυρετὸς σαρανταενὸς βαθμῶν; Δὲν θὰ ἦτο ἴ-
σως παράτολμον, κατὰ τὴν γνώμην μου, νὰ εἰπῆ κανεὶς
ὅτι δλόκληρος ἡ Νέα Ὑόρκη εἶνε ἓνα ἀπέραντον φρε-
νοκομεῖον;

Ὁ δελφικὸς ὅμως ἠνίοχος Μπόμπα ἔφερε τὸ ἐ-
λευθερον χέρι του εἰς τὸ πηλήκιον μὲ τὴν χάριν καὶ τὴν
λεπτότητα Αἰσθητικῶν ἀξιοματικοῦ, ἐνῶ δὲ αἱ γωνίαι τοῦ
στόματός του συνεπτύσσοντο εἰς ἓνα ἔλαφρον καὶ χαρω-
πὸν μειδίαμα, ἔδιδεν ἀπάντησιν σχεδὸν ἀρητικῆν.

— Ἐ, καλά, ἐγὼ ὅμως θέλω νὰ ζήσω. Κ' ἐδῶ ζῆ
κανεὶς πραγματικά. Ὅταν δὲν εἶνε πόλεμος στὴν Εὐ-
ρώπῃ, δὲν γίνεται τίποτε ἐκεῖ πάνω.

Ὡμίλει ἀγγλιστί, δι' αὐτοῦ δὲ τοῦ τρόπου ἄφηνε νὰ
ἐννοηθῆ σαφῶς ποία ἦτο ἡ σχέσις του μὲ τὴν παλαιὰν
ἠπειρον.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸν σταθμὸν, ὁ Πέτρος Σμίτ
εἶπεν εἰς τὸν Φρειδερίκον, ἐνῶ ἔσφιγγε τὸ χέρι του κατὰ
γερμανικὸν τρόπον.

— Τώρα ὅμως θὰ ἔλθῃς ἐσύ, καὶ γογγύρα μάλιστα,
νὰ μὲ συναντήσῃς ἔξω εἰς τὰς Μερίδας. Οἱ Μερίδες εἶνε
ἐξοχή, καὶ ἐκεῖ ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ ἀναλάβῃ καλύτερα
παρὰ ἐδῶ.

Ὁ Φρειδερίκος μὲ ἔλαφρον μειδίαμα μοιρολάτρων
ἀπήντησε.

— Ναί, ἀλλὰ παλληκάρι μου δὲν εἶμαι ὅλως ἐλεύ-
θερος εἰς τὰς ἀποφάσεις μου.

— Γιατί ὄχι;

— Ἐχω καθήκοντα... ἔχω ὑποχρεώσεις...

Τώρα ὅμως εἶπεν εἰς αὐτὸν ὁ Σμίτ μὲ τὴν ἀκρι-
τομυθίαν ἣτις ἀπορρέει ἀπὸ στενωτάτην φιλίαν.

— Σχετίζεται ἴσως αὐτὸ τὸ πράγμα μὲ τὴν ξυλίνην
Μαντόναν;

— Ἴσως εἶνε κάτι τέτοιο, ἀπήντησεν ὁ Φρειδερί-
κος. Τὸ φτωχὸν πλασματάκι ἔχασε τὸν πατέρα του, δη-
λαδὴ τὸν προστάτην του; ἐπειδὴ δὲ εἶχα λάβει καὶ ἐγὼ
κάπως μέρος εἰς τὴν διάσωσίν του...

— Ὡστε νὰ ποὺ συνέβῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία, εἶπεν ὁ
Σμίτ, τὸ κορίτσι μὲ τὸ πουνκάμισο καὶ ἡ σχοινίνη σκάλα...

— Ναὶ καὶ ὄχι! Θὰ σοῦ διηγηθῶ ἀργότερα λεπτο-
μερείας. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὑπάρχουν στιγμαὶ κατὰ
τὰς ὁποίας αἰφνιδίως καὶ χωρὶς νὰ τὸ περιμένῃ κανεὶς
ἀναλαμβάνει τὴν ὅλην εὐθύνην διὰ κάποιον ἄνθρωπον.

Ὁ Πέτρος Σμίτ ἐγέλασε.

— Ἐννοεῖς, εἶπε, τὴν περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποίαν
μέσα εἰς τὴν τύρβην τῆς μεγαλοπόλεως συμβαίνει νὰ
παρουσιασθῆ εἰς τινὰ μία γυναῖκα μὲ βρέφος, νὰ τὸ
βάλλῃ εἰς τὴν ἀγκάλην του μὲ τὴν παράκλησιν νὰ τὸ
κρατήσῃ μόνον διὰ μισὸ λεπτὸ τῆς ὥρας, κατόπιν δὲ ἡ
γυναῖκα αὐτὴ νὰ μὴ ξανάλθῃ;

— Θὰ σοῦ διηγηθῶ ἀργότερα δλόκληρη τὴν ἱστορία.
Τὸ τραῖνον μὲ τὰ ἐπιμήκη καὶ νεότευκτα βα-

γόνια ἐτέθη βραδέως εἰς κίνησιν, ἀθορύβως δὲ καὶ ἀργὰ ἀργὰ ἐγλύστρησε πρὸς τὰ ἔμπροσ καὶ ἀπεμακρύνθη.

Ο ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ἐπιστρέψας εἰς τὴν λέσχην, ἠρώτησε διὰ τῆς Πετρονίλλας τὴν Ἰνγιγέρδην ἐὰν ἦτο εἰς αὐτὴν εὐχάριστος ἢ ἐπίσκεψίς του. Ἡ γηραιὰ οἰκονόμος ὁμως ἔφερε τὴν εἶδησιν ὅτι ἡ σινιορίνα τὸν παρακαλεῖ νὰ περιμένη ἐπὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας. Καὶ προσέθεσεν: ὁ κύριος ζωγράφος Φράνκ εἶνε μαζί της.

Προτοῦ προφεροθῆ ἡ τελευταία αὐτῆ φράσις, ὁ Φρειδερίκος ἐσκόπευε νὰ μεταβῆ εἰς τὸ δωμάτιόν του ὅπως εὐτροπισθῆ καὶ ἀλλάξῃ ἐνδύματα. Τώρα ὁμως ἀνέβη τὸ αἶμα εἰς τὸ κεφάλι του καὶ διασκελίζων ἀνὰ δύο καὶ τρεῖς τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος ἀνέβη ἀμέσως ἐπάνω εἰς τὸ τρίτον πάτωμα καὶ ἐκτύπησε μετ' ἐπιτότητα εἰς τὴν θύραν τῆς Ἰνγιγέρδης. Ἐπειδὴ οὐδεὶς ἐφώναξεν «ἐμπρός», εἰσῆλθεν ἀπρόσκλητος εἰς τὸ δωμάτιον καὶ εἶδε νὰ κάθεται πλησίον τῆς νεάνιδος, πλευρὸν μετ' ἐπιτότητα, ὁ νεαρὸς ἀθίγγανος Φράνκ. Εἶχεν ἀπλώσει κάτω ἀπὸ τὸν ἡλεκτρικὸν λαμπτήρα ἕνα ἀρκετὰ μεγάλο φύλλο χάρτου καὶ ἐσχεδίαζε κάτι τὸ ὁποῖον ὁ Φρειδερίκος πλησιάζας ἀνεγνώρισεν ὡς σκίτσα ἀμφίσεων.

— Ἀλλὰ σὰς παρεκάλεσα νὰ ἔλθετε μόνον μετὰ δεκαπέντε λεπτά, εἶπεν ἡ Ἰνγιγέρδη μετ' ὕψους ἐπιπλήξεως.

— Καὶ ἐγὼ ἔρχομαι ὅταν μοῦ ἀρέσῃ, ὑπέλαβεν ὁ Φρειδερίκος.

Ὁ Φράνκ ἠγέρθη ἀπὸ τὴν θέσιν του, ἀργὰ δὲ καὶ

χωρὶς τὴν ἐλαχίστην σπουδὴν ἐπροχώρησε πρὸς τὴν ἔξοδον, περιγελῶν κυριολεκτικῶς κατὰ πρόσωπον τὸν Φρειδερίκον. Καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήρχετο, ἡ Ἰνγιγέρδη τοῦ ἐφώναξεν:

— Ἀλλὰ, Ρίγκο, ὑπεσχέθητε νὰ ἐπανέλθετε.

Μὲ καταφανῆ θυμὸν καὶ μετ' ἀρκετὴν τραχύτητα ἠρώτησεν ὁ Φρειδερίκος.

— Τί ζητεῖ λοιπὸν στὸ δωμάτιό σου αὐτὸς ὁ νέος, Ἰνγιγέρδη; Καὶ Ρίγκο; Τί σημαίνει λοιπὸν Ρίγκο; Εἶσθε καὶ οἱ δύο σας τρεῖλοι;

Καίτοι ὁ τόνος αὐτὸς ἦτο κάτι νέον διὰ τὴν μικρὰν ναυαγόν, ἐφάνη ὅτι ἦτο ὁ ἀρμόζων, διότι εἶπε μετ' ἐπιτότητα ταπεινοφροσύνην:

— Γιατί ἐμείνατε τόσῳ πολὺ ἔξω;

— Αὐτὸ θὰ σοῦ τὸ διηγηθῶ ἀργότερα, Ἰνγιγέρδη, ἀλλὰ ὅπως εἶνε τώρα αἱ σχέσεις μας σοῦ ἀπαγορεύω τέτοιαις φιλίαις. Ἐὰν θέλῃς νὰ κάμῃς κανένα καλὸ, χάρισε στὸ βρωμόπαιδο ἕνα κτένι, μίαν βουρτσίσαν διὰ τὰ νύχια καὶ μίαν ἄλλην διὰ τὰ δόντια. Ἄλλως τε ὁ νέος δὲν ὀνομάζεται Ρίγκο ἀλλὰ Μάξ, εἶνε ἀρκετὰ ξεπεσμένος καὶ συντηρεῖται ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τοὺς φίλους του.

Ἦτο εὐκόλον εἰς τὴν Ἰνγιγέρδην νὰ ἐντροπιάσῃ τὸν Φρειδερίκον...

— Ἐὰν κανεῖς, εἶπεν, εἶνε πτωχὸς ἢ πλούσιος, καλὰ ἢ ἄσχημα ντυμένος. δι' αὐτὴν εἶνε τὸ ἴδιο.

Ὁ Φρειδερίκος δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλ' ἐπίεσε τὰ χεῖλη του ἐπὶ τῆς χωρίστρας τῶν μαλλιῶν της.

— Ποῦ ἦσο; ἠρώτησεν ἡ νεάνις.

Ὁ Φρειδεῖκος διηγήθη περὶ τοῦ Πέτρου Σμιτ καὶ περὶ τῶν εὐχαρίστων ὥρων τὰς ὁποίας διήλθεν εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Ρίττερ.

Ἡ Ἰνγιέρδη ὁμως εἶπεν :

— Αὐτὸ δὲν μ' ἀρέσει καθόλου. Τέτοια γλέντια δὲν τὰ θέλω!

Μεθ' ὃ προσέθεσε :

— Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ πίνη κανεὶς κρασί!

Μίαν περίπου ὥραν κατόπιν τῶν συμβάντων τούτων, ὁ Φρειδεῖκος παρεκάλεσε τὸν πρῶην μαθητὴν του Βίλλυ Σνάιντερος νὰ τὸν βοηθήσῃ ὅπως εὔρη πανσιὸν διὰ τὴν Ἰνγιέρδην. Πρέπει, εἶπε, νὰ ἐννοήσῃ ὁ Βίλλυ ὅτι ἦτο ἀνάρμοστον νὰ ἀφήνῃ κανεὶς μίαν νεάνίδα νὰ κατοικῇ μέσα εἰς μίαν λέσχην νέων ἀνδρῶν ἀγάμων. Ὁ Βίλλυ ἀνεγνώρισε τοῦτο, εἶπε μάλιστα ὅτι εἶχεν εὔρει ἤδη μίαν ἐξαίρετον κατοικίαν εἰς τὴν Πέμπτην Λεωφόρον.

Τὴν πρωτῆν τῆς ἐπομένης ἡμέρας ὁ Φρειδεῖκος ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν νέου ἐρεθισμοῦ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἰνγιέρδης. Ἡ ἀπόφασις τὴν ὁποίαν εἶχε λάβει αὐτὴν τὴν φορὰν εἶχεν ὡς ἀφορμὴν κάποιαν ψυχικὴν τρικυμίαν τὴν ὁποίαν ἤθελε νὰ καταστείλῃ.

— Ἡ Μοῖρα, Ἰνγιέρδη, εἶπεν εἰς αὐτήν, μᾶς ὠδήγησε τὸν ἕνα κοντὰ εἰς τὸν ἄλλον. Ὅπως ἐγώ, θὰ ἔχῃς ἴσως καὶ σὺ τὸ συναίσθημα ὅτι παρ' ὅλα τὰ τυχαῖα παθήματα τὰ ὁποῖα ὑπέστημεν μαζί, ὑπῆρξεν εἰς

τὸ μέσον κάποια ἀνωτέρα δύναμις ἡ ὁποία εἶχεν ὀρίσει τὰ πάντα ἐκ τῶν προτέρων.

Καὶ ἤρχισε μίαν διεξοδικὴν ἐξομολόγησιν περὶ τοῦ παρελθόντος του. Διηγήθη τὰ τῶν νεανικῶν του χρόνων, διηγήθη μὲ ὅσον τὸ δυνατόν διακριτικώτερον τρόπον καὶ μὲ ἀγάπην περὶ τῆς συζύγου του καὶ προσέθεσεν ὅτι δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐλπίς νὰ τὴν ἐπανίδῃ ὑγιᾶ.

— Ὡς πρὸς αὐτήν, ἐξηκολούθησε, δὲν ἔχω νὰ ἀπευθύνω ἄλλην μομφὴν πρὸς τὸν ἐαυτόν μου ἢ ὅτι ἀκριβῶς εἶμαι ἕνας ἄνθρωπος μὲ καλὰς προθέσεις καὶ ἑλλιπῆ δύναμιν ἐκτελέσεως. Ἴσως δὲ ἀκριβῶς δὲν ἤμουν ὁ κατάλληλος σύζυγος δι' αὐτήν, διότι δὲν ἠμποροῦσα νὰ τὴν βοηθήσω μὲ ψυχικὴν ἠρεμίαν τὴν ὁποίαν ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν εἶχα. Ὅταν τέλος ἦλθεν ἡ καταστροφή, ἦλθαν μαζί καὶ ἄλλα ἀτυχήματα, διότι ἕνα κακὸν συνοδεύεται καὶ ἀπὸ σειρὰν ἄλλων, ἔτσι δὲ εἰρέθην εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ κυττάξω νὰ σώσω τὸν ἐαυτόν μου. Τὸ λέγω μὲ δυσ-αρέσκειαν, ἐξηκολούθησεν, ἀλλ' αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια, ὅτι προτοῦ σὲ ἴδω, πολλὰς φορὰς ἐκράτησα δι' ὠρισμένον σκοπὸν τὸ ρεβόλβερ εἰς τὸ χέρι. Ἡ ζωὴ μὲ ἐβάρυνε σὰν μολύβι. Δὲν μὲ ἐνδιέφερε πλέον καθόλου. Ἡ συνάντησίς σου, Ἰνγιέρδη, καὶ κατὰ παράδοξον τρόπον τὸ ναυάγιον τὸ ὁποῖον ἐπέπρωτο νὰ ὑποστῶ ὄχι μόνον συμβολικῶς ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν πραγματικότητα, μὲ ἔκαμαν νὰ ἐκτιμῶσιν ἄλλοι τὴν ἀξίαν τῆς ζωῆς. Νὰ ἐκτιμῶσιν σὲ καὶ τὴν ζωὴν, τὰ δύο πράγματα ποῦ ἔσωσα ἀπὸ τὴν καταστροφὴν τοῦ πλοίου. Ἐζήτησα νὰ μάθω τί συνέβη,

Χάουπμαν, Ἀτλαντίς, τ. Β'

Ἰνγιέρδη. Κατὰ τὰς ἀναζητήσεις ὁμως αὐτὰς ἔδοκίμασα πολλά, πάρα πολλά πράγματα.

Τώρα εὐρίσκομαι πάλιν εἰς τὴν ξηράν. Ἀγαπῶ τὸ στερεὸν ἔδαφος, θὰ ἤθελα νὰ τὸ χαιδεύσω. Καὶ ὁμως δὲν ἐσώθηκα ἀκόμη, Ἰνγιέρδη. Καὶ ὁμως πάσχω ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς. Ὑπέστης καὶ σὺ ἀπωλείας, ὅπως καὶ ἐγώ. Εἶδαμεν τὴν ἀντίστροφον ὄψιν τῆς ζωῆς, τὸ σκοτεινὸν βάραθρον τῆς ὑπάρξεως, Ἰνγιέρδη! Θέλεις νὰ συνδεθοῦμε, καὶ ὁ ἓνας νὰ εἶνε στήριγμα τοῦ ἄλλου εἰς τὴν ζωὴν; Θέλεις νὰ εἶσαι ἢ γαλήνη καὶ ἢ εἰρήνη δι' ἓνα συντετριμμένον καὶ πολυβασανισμένον, δι' ἓνα ὁ ὁποῖος πότε ποθεῖ καὶ πότε ἀηδιάζει, δι' ἓνα ὁ ὁποῖος λαχταροῦν εἰρήνην καὶ ἡσυχίαν; Θὰ ἠμποροῦσες νὰ ἀφήσης κατὰ μέρος ὅ,τι ἐγέμισε τὴν ζωὴν σου ἕως τώρα, Ἰνγιέρδη, ἐὰν λησμονήσω καὶ ἐγώ ὅ,τι με ἐβασάνισεν ἕως τώρα; Θέλεις νὰ ἀρχίσωμεν οἱ δύο μας μίαν νέαν ζωὴν, ἀπλὴν καὶ ἀνεπίδεικτον, καὶ νὰ ζήσωμεν καὶ νὰ ἀποθίνωμεν ὡς ἀπλοῖ καὶ ἡσυχιοὶ θνητοῖ; Θὰ σὲ λατρεύω ὡς θεάν μου, Ἰνγιέρδη. Θὰ σὲ φέρω πάντοτε εἰς τὰ χέρια μου.

Καὶ ἔδωκεν εἰς τὰ χέρια του τὸ σχῆμα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶχε δώσει ὅταν εὐρίσκετο μεταξὺ τῶν καλλιτεχνῶν καὶ ὅταν ὠμίλει περὶ τῆς Μαντόνας του.

— Θέλεις...

Διεκόπη ὁμως καὶ εἶπε :

— Ὅμιλει! Εἶπέ ναι ἢ ὄχι. Ἰνγιέρδη! Ἢμπορεῖς... ἠμπορεῖς νὰ γίνης σύντροφός μου;

Ἡ Ἰνγιέρδη ἴστατο πλησίον τοῦ παραθύρου, ἐ-

κυττοῦσε ἔξω εἰς τὴν ὀμίχλην καὶ ἐκτύπα με ἓνα μολυβδοκόνδυλον τὰ τζάμια τοῦ παραθύρου. Αἴφνης εἶπεν :

— Ἴσως ναι, κύριε φὸν Καμμάχερ!

Ἐκεῖνος ἀνετινάχθη:

— «Ἴσως ναι!» καὶ «κύριε φὸν Καμμάχερ!»

Ἡ νεάνις ἐστράφη πρὸς αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπε ταχέως:

— Γιατί θυμώνεις πάντοτε ἔτσι ἀμέσως; Εἶνε δυνατὸν λοιπὸν νὰ ξεύρω τί ἠμπορῶ καὶ τί δὲν ἠμπορῶ καὶ ἂν εἶμαι κατάλληλος δι' ἐκεῖνο ποῦ θέλεις καὶ χρειάζεσαι;

— Ἐδῶ ὁμως πρόκειται περὶ ἀγάπης!

— Σὲ ἀγαπῶ, ναι, εἶπεν ἡ Ἰνγιέρδη. ἐὰν ὁμως εἶνε ἔρωσ αὐτὸ ποῦ αὐσθάνομαι γιὰ σένα πῶς ἠμπορῶ νὰ τὸ ξεύρω;

Εἰς τὸν Φρειδεῖρικον ἐφάνη ὅτι οὐδέποτε ἄλλοτε εἰς τὴν ζωὴν του εἶχε ταπεινωθῆ ὅσον τώρα.

ΕΝ τοσοῦτῳ κάποιος ἐκτύπησεν εἰς τὴν θύραν, ἀμέσως δὲ εἰσῆλθε προφέρων τὴν λέξιν «συγγνώμη» ἕνας κύριος με ἐπανωφόρι. Ἐφοροῦσε συνήθη χειρόκτια εἰς τὰ χονδρά του χέρια, ἐνῶ με τὴν ἀριστερὰν ἐκρατοῦσε τὸ ὑψηλὸν του καπέλλο. Ἄμα ὡς ἐπέισθη ὅτι εὐρίσκετο πρὸ τῆς Ἰνγιέρδης Χάλστραιμ, συνέστησεν ἑαυτὸν ὡς τὸν κύριον Λίλιενφελδ, διευθυντὴν τοῦ θεάτρου τῆς Πέμπτης Λεωφόρου, συγχρόνως δὲ ἐνεχείρισε τὸ ἐπισκεπτήριον του.

Ἐνῶ ὁ ἐπισκέπτης ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ πρὸς τὴν Ἰνγιέρδη, ὁ Φρειδεῖρικός ἔρριπεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἐπι-

σκεπηγρίου του και ἐπληροφορήθη ὅτι ὁ Λίλιενφελδ δὲν ἦτο μόνον διευθυντῆς τοῦ θεάτρου τῆς Πέμπτης Λεωφόρου, ἀλλὰ και ἰδιοκτῆτης ἐνὸς ἄλλου θεάτρου ποιικιλιῶν και ἐν γένει ἦτο θεατρῶνης τὸ ἐπάγγελμα. Ὁ κύριος Λίλιενφελδ εἶπεν ὅτι ἔμαθε τὴν διεύθυνσιν τῆς «ἀξιότιμου δεσποινίδος» ἀπὸ τὸν ἄχειρα ἀρχισκοπευτὴν Στός. Εἶχε φθάσει εἰς τὰ ὄτια του ἡ φήμη ὅτι ἀνεφύησαν διαφοραὶ μεταξὺ τῆς καλλιτέχνιδος και τῶν Οὐέπστερ και Φόρστερ. Ἀμέσως ἐσκέφθη ὅτι ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐπρεπε νὰ ὑπάγῃ νὰ εὔρη τὴν κόρην ἐνὸς καλοῦ φίλου. Δὲν εἶχε γνωρίσει τὸν πατέρα της μόνον ἀλλὰ και τὴν μητέρα της.

Και ὁ κύριος θεατρῶνης Λίλιενφελδ κατέληξεν εἰς τὸ νὰ ἐκφράσῃ τὰ συλλυπητήριά του ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ πατρὸς της και φίλου του.

— Ἡ δεσποινὶς Ἰνγιγέρδη Χάλστραϊμ, εἶπεν ὁ Φρειδερίκος, δὲν ἠμπόρσεν ἕως τώρα νὰ ἀναβῆ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἕνεκα λόγων ὑγείας. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁμοῦ οἱ Οὐέπστερ και Φόρστερ ἠπείλησαν τὴν δεσποινίδα μὲ τόσον ἀνάρμοστον και βάνανυσον τρόπον δι' ἐπιστολῶν ὡς και μεσαζόντων προσώπων, ὥστε αὕτη ἔλαβε τώρα τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ παραστήσῃ κατ' οὐδένα τρόπον εἰς τὸ θέατρον τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν.

— Ποτέ! εἶπεν ἡ Ἰνγιγέρδη. Οὐδέποτε!

Ὁ Φρειδερίκος ἐξηκολούθησεν:

— Ἐκτὸς αὐτοῦ ἡ ἀμοιβὴ τὴν ὁποίαν τῆς εἶχον ὀρίσει εἶνε μηδαμινή. Ἐδῶ ἔχομεν ἐπιστολὰς μὲ προσφορὰς αἱ ὁποῖαι ἀνήλθον εἰς τὸ τριπλοῦν και τὸ τετραπλοῦν ἀκόμη.

— Πολὺ φυσικὸν αὐτό, ἐδήλωσεν ὁ διευθυντῆς Λίλιενφελδ. Ἐπιτρέψατέ μου και μίαν συμβουλὴν. Κατὰ πρῶτον θὰ ἤθελα νὰ σᾶς καθησυχάσω ἐὰν τυχὸν σᾶς ἐφόβισαν αἱ ἀπειλαὶ τῶν Οὐέπστερ και Φόρστερ. Διότι διὰ διαφοροὺς λόγους τὸ συμφωνητικὸν τὸ ὁποῖον ἔκλεισαν οἱ κύριοι αὐτοὶ μὲ τὸν κύριον πατέρα σας δὲν ἔχει καμμίαν νομικὴν ἰσχύν. Ἐκ συμπτώσεως εὐρέθην εἰς τὴν θέσιν νὰ μάθω ἐξωδίκως ὡς και ἀπὸ τὸν ἀδελφόν μου, δικηγόρον τοῦ ἀποθανόντος πατρὸς σας, ὅλας τὰς λεπτομερείας τοῦ διαζυγίου μεταξὺ τοῦ πατρὸς σας και τῆς μητρὸς σας. Τὸ δικαστήριον σᾶς ἐπεδίκασε τότε, δεσποινίς, ρητῶς εἰς τὴν μητέρα σας, ὥστε κατὰ νόμον ὁ πατὴρ σας δὲν εἶχε κανένα δικαίωμα νὰ συνάπτῃ συμφωνητικὰ διὰ λογαριασμόν σας. Σεῖς ἐφύγατε ἀπὸ τὴν μητέρα σας, ἐπήγατε μὲ τὸν πατέρα σας, διότι εἴσθε ἀφωσιωμένη εἰς αὐτὸν ψυχῇ τε και σώματι και διότι ἴσως δὲν συμφωνοῦσατε τόσον καλά μὲ τὴν κυρίαν μητέρα σας. Δὲν ἠμπορῶ δὲ νὰ μὴ ὁμολογήσω ὅτι ἐκάματε πολὺ καλά νὰ ὑπάγετε μὲ τὸν πατέρα σας, διότι ἐκεῖνος σᾶς ἐμόρφωσε και σᾶς ἔκαμε μεγάλην καλλιτέχνιδα!

— Ὡ! μάλιστα, εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ Ἰνγιγέρδη γελῶσα ἀκουσίως και διαμαρτυρομένη και εἰς τὴν ἀπλὴν ἔτι ἀνάμνησιν μιᾶς τοιαύτης καλλιτεχνικῆς ἀνατροφῆς. Κίαιθε ἡμέρα, και κατὰ τὰς προωινὰς ὥρας, μὲ ἔβανε νὰ πηδῶ και νὰ κάμπτωμαι ὀλόγυμνη ἐπάνω εἰς ἕνα τάπητα. Μετὰ τὸ μεσημέρι ἐκάθητο στὸ πιάνο και ἤρχιζεν ἐκ νέου ἡ ἴδια ἱστορία!

Ὁ διευθυντῆς ἐξηκολούθησε:

—Ὁ πατήρ σας ἦτο εἰς τὴν ἐγκύμνασιν αὐτὴν πραγματικῶς θαυμάσιος. Ἐξεγύμνασε καὶ κατήρτισε τρεῖς ἢ τέσσαρας διεθνεῖς ἀστέρας πρώτου μεγέθους εἰς τὸν χορόν. Ἦτο ὁ χοροδιδάσκαλος καὶ τῶν δύο κόσμων.

Ὁ διευθυντῆς ἐξεροράγη εἰς πολυσήμαντον γέλωτα.

—Ἄ, ναί, προσέθεσεν, ἦτο συγχρόνως ἐνδιαφέρων καὶ εἰς ἄλλα πράγματα ἀκόμη. Ἄλλ' ἄς μείνωμεν εἰς τὸ κύριον ζήτημα. Ἐὰν σεῖς θέλετε, τὸ συμφωνητικόν σας μὲ τοὺς Ουδέπστερ καὶ Φόρστερ δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν.

—Δὲν ἄρνοῦμαι, ἤροχισεν ἐκ νέου καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν ἐστράφη ἰδίως πρὸς τὸν Φρειδεῤῆικον, δὲν ἄρνοῦμαι ὅτι ἐκτὸς τῆς ιδιότητός μου ὡς τζέντελμαν εἶμαι καὶ ἐπιχειρηματίας. Ὑπὸ τὴν τελευταίαν μου δὲ αὐτὴν ιδιότητα λαμβάνω τὸ θάρρος νὰ ἀπευθύνω μίαν ἐρώτησιν εἰς σᾶς, κύριε δόκτωρ. Ἔχετε ὀλωσθήποτε τὴν πρόθεσιν νὰ ἀφήσετε τὴν προστατευομένην σας νὰ ἀνέλθῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἢ ἀπεφασίσατε μαζὶ μὲ τὴν δεσποινίδα νὰ ἀποσυρθῆτε εἰς τὴν ἰδιωτικὴν ζωὴν;

—ὦ! ὄχι, εἶπεν ἡ Ἰνγιερόδη μὲ μεγάλην ἀποφασιστικότητα.

Τὴν στιγμήν αὐτὴν ἐφάνη εἰς τὸν Φρειδεῤῆικον ὅτι εὗρίσκετο εἰς τὴν λίαν στενόχωρον θέσιν ἐνὸς θαυματοποιῦ καταπίνοντος σπαθιά, ὁ ὁποῖος δὲν ἤμπορεῖ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀμέσως ἀπὸ τὸν χάλυβα πού ἔχει ἐντὸς τοῦ λαιμοῦ του.

—Ὁχι! εἶπε καὶ αὐτός. Καὶ θὰ ἐπεθύμουν μὲν νὰ μὴ ἀνήχοιτο πλέον εἰς τὴν σκηνὴν ἢ δεσποινὶς Ἰνγιερόδη διότι εἶνε πολὺ λεπτῆς ιδιοσυγκρασίας, ἢ ἰδία ὅμως ἰσχυρίζεται ὅτι ἔχει ἀνάγκην μεγάλων ἐντυπώσεων. Ὁταν δὲ λαμβάνω ὑπ' ὄψει μου τὰς προτάσεις πού κάμνουν εἰς αὐτὴν ὡς καὶ τοὺς μισθοὺς πού τῆς προσφέρονται, τότε δὲν ἠξεύρω ἐὰν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὴν ἐμποδίσω.

—Κύριε δόκτωρ, εἶπεν ὁ διευθυντῆς, σᾶς παρακαλῶ μὴ τὸ κάμνετε αὐτό! Εὗρηκα τὴν θύραν κάτω ἀνοιχτή, ἐμπήκα εἰς τὸ σπίτι, ἐκτύπησα εἰς πολλὰς θύρας, κανεῖς ὅμως δὲν ἀπὴντα, κανεῖς δὲν ἤνοιγεν. Ἐπὶ τέλους ἐφθασα ἕως ἐδῶ καὶ εἶχα τὸ εὐτύχημα νὰ εὗρισκωμαι εἰς τὸ τέρμα. Δεσποινίς, κύριε δόκτωρ, ἀφήσατε εἰς ἐμὲ τὴν φροντίδα νὰ τὰ βγάλω πέρα μὲ τοὺς Ουδέπστερ καὶ Φόρστερ, μὲ ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι εἶνε πράγματι καὶ ἐκμιζήται αἵματος καὶ οἱ ὁποῖοι ἄλλως τε προσέβαλον τὴν δεσποινίδα. Διότι ἤμπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι ἀπὸ αὐτοὺς τίθενται εἰς κυκλοφορίαν φῆμαι τοῦ χειρίστου εἴδους.

—Παρακαλῶ, ὀνόματα! εἶπεν ὠχρῶν ὁ Φρειδεῤῆικος.

—Ψίτ!..

Ὁ διευθυντῆς ὕψωσε καθησυχαστικῶς τὰ δύο του χέρια, ὁ δὲ Φρειδεῤῆικος ἐνόμισεν ὅτι ὁ θεατρῶνης ἐκάμμε λαθραίως τοὺς ὀφθαλμούς. Αἴφνης ἡ σοβαρότης του ὑπεχώρησε καὶ ἐξεροράγη εἰς ἓνα πλατὺν καὶ ἐνοχλητικόν γέλωτα.

— ὦ Θεέ μου, εἶπε, πάρα πολὺ τιμὴ, πάρα πολ-
λὲς σκοτοῦρες!

Καὶ ὁ θεατρῶνης ἐκύτταξε τὸν Φρειδερίκον κυνι-
κῶς καὶ ἀσκαρδαμυκτεῖ. Μεθ' ὃ ἐξηκολούθησε:

— Προκειμένου περὶ προσλήψεως τῆς δεσποινίδος εἰς
τὸ θέατρον προσφέρω πεντακόσια μάρκα, δηλαδή περὶ
τὰ ἑκατὸν σαράντα δολλάρια περισσότερον ἂν ὅτι προσ-
φέρουν ἄλλοι, ἐκτὸς τῶν σχετικῶν ἐξόδων. Ἐμπορεῖτε, δε-
σποινίς, νὰ ἀρχίσετε τὰς παραστάσεις ἐντὸς δύο, τριῶν
ἢ τεσσάρων ἡμερῶν. Ἐὰν εἴσθε σύμφωνοι, ἡμποροῦ-
μεν νὰ ὑπάγωμεν ἀμέσως εἰς τὸν δικηγόρον.

Δὲν εἶχον παρέλθῃ δέκα λεπτὰ ἀπὸ τῆς συνομιλίας
ταύτης καὶ ὁ Φρειδερίκος εὗρίσκετο μετὰ τῆς Ἰγγιγέρ-
δης καὶ εἴκοσι ξένων προσώπων ἐντὸς γιγαντιαίου ἀνελ-
κυστήρος, ὅστις τοὺς μετέφερεν εἰς τὸ πέμπτον πάτωμα
μιᾶς μεγάλης οἰκίας μετὰ γραφεῖα. Ὁ Λίλιενφελδ, ὅστις
παρευρίσκετο ἐπίσης, εἶπεν εἰς τὸν Φρειδερίκον:

— Ἐὰν δὲν εἶδατε ἀκόμη κατὶ τέτοιο, θὰ ἐκπλαγῆτε
διὰ τὰ γραφεῖα ἐνὸς μεγάλου Ἀμερικανοῦ δικηγόρου.
Τὸ γραφεῖον αὐτὸ ἀνήκει ἄλλως τε εἰς δύο τοιούτους,
τὸν Μπράουν καὶ τὸν Σάμουελσον. Ὁ Μπράουν ὅμως
δὲν ἀξίζει τίποτε. Ὁ ἄλλος τὰ κίβναι ὄλα.

Ἀμέσως κατόπιν εὗρίσκοντο πρὸ τοῦ Σάμουελσον,
τοῦ περιφήμου δικηγόρου τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἐντὸς ἐκ-
τεταμένης αἰθούσης, μᾶλλον γραφεργοστασίου, μέσα εἰς
τὸ ὅποιον εἰργάζοντο ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἐπὶ γραφο-
μηχανῶν, ὑπῆρχεν ἓνα χωριστὸν διαμέρισμα ἀπὸ ξύλον
καὶ θαμβοὺς ὑελοπίνακας διὰ τὸν διευθυντὴν τοῦ γρα-

φείου. Οὗτος, μετρίου ἀναστήματος, ἦτο ὠχρὸς καὶ ἔ-
φερε γένειον ὡς τὸ τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἐνδυμασία του δὲν
ἦτο καθόλου νέα, ἐφαίνετο δὲ μᾶλλον πολὺ τριμιμένη.
Ἐν γένει δὲν ἦτο ὑπόδειγμα ἀμερικανικῆς καθαριότη-
τος. Τὸ ἐτήσιον εἰσόδημά του ἔξετιμᾶτο εἰς πολλὰς ἑκα-
τοντάδας χιλιάδων δολλαρίων.

Τὸ μετὰξὺ Λίλιενφελδ καὶ Ἰγγιγέρδης συμφωνητικὸν
συνετάχθη καὶ ὑπεγράφη ἐντὸς δέκα πέντε λεπτῶν τῆς
ῥας. Εἰρησθῶ δ' ἐν παρόδῳ ὅτι ὡς ἐκ τῆς ἀνηλικό-
τητος τῆς Ἰγγιγέρδης τὸ συμφωνητικὸν αὐτὸ ἦτο ἐπίσης
ἄκυρον ὡς καὶ ἐκεῖνο ποὺ εἶχε κλεισθῆ μετὰ τοὺς Οὐέ-
πστερ καὶ Φόρστερ. Πρὸς τούτοις ὁ κύριος Σάμουελσον,
ὅστις ὠμίλει πάντοτε μετὰ σιγανὴν φωνήν, ἐφάνη ὅτι ἦτο
πολὺ καλὰ πληροφορημένος περὶ τῆς διαφορᾶς ἢ ὅποια
ὑφίστατο μετὰξὺ Χάλστραιμ ἂν ἑνὸς καὶ Οὐέπστερ
καὶ Φόρστερ ἂν ἑτέρου. Ὅταν ἔγινε λόγος περὶ τῶν κυ-
ρίων αὐτῶν καὶ τῶν ἀπαιτήσεών των, ὁ κύριος Σάμου-
ελσον ἐμειδίασε μετὰ ὕφος καταφρονήσεως καὶ εἶπεν:

— Ἀφήσατέ τους νὰ κάμουν ὅ,τι θέλουν.

Ὅταν κατόπιν ἡ Ἰγγιγέρδη καὶ ὁ Φρειδερίκος, ἐπι-
στρέφοντες εἰς τὴν κατοικίαν των, ἐκάθηντο μόνοι ἐντὸς
τῆς κλειστῆς ἀμάξης, ὁ Φρειδερίκος ἐνηγκαλίσθη μετὰ πα-
ραφορὰν τὴν νεάνιδα.

— Ἐὰν ἀναβῆς στὴν σκηνὴν καὶ παραστήσης, Ἰν-
γιγέρδη, εἶπεν εἰς αὐτήν, θὰ τρελλαθῶ.

Ὁ ἀτιχῆς νεαρὸς ἐπιστήμων ἤρχισε πάλιν νὰ ἐκδη-
λώνῃ, ἐν μέσῳ φλογερῶν ἐναγκαλισμῶν αὐτὴν τὴν φο-
ρὰν, ὄλα τὰ μαρτύρια τῆς καρδιάς του. Καὶ ἔλεγεν:

—Εἶμαι ἄνθρωπος ποῦ πνίγεται! Ποῦ θὰ πνιγῆ ὄχι πλέον εἰς τὸ πέλαγος, ἀλλὰ ἐδῶ εἰς τὴν ξηρὰν ἐὰν δὲν τοῦ δώσης τὸ χέρι καὶ δὲν τὸν βοηθήσης. Εἶσαι δυνατώτερη ἀπὸ ἐμέ. Ἦμπορεῖς νὰ μὲ σώσης. Ὁ κόσμος δὲν μὲ ἐνδιαφέρει καθόλου. Ὅ,τι ἔχασα δὲν τὸ συλλογίζομαι, οὔτε θὰ τὸ συλλογίζωμαι ἐὰν λάβω σὲ ὡς ἀντάλλαγμα.

—Δὲν εἶσαι ἀδύνατος! εἶπεν ἡ Ἰνγίγερδη.

Ἄνέπνεε μὲ δυσκολίαν, τὰ δὲ μικρὰ χεῖλη της ἔτρεμον. Πάλιν ὅμως διεχύθη ἐπὶ τοῦ προσώπου της τὸ φοβερὰ γοητευτικὸν μειδιάματά της. Ἐν τέλει εἶπεν εἰς αὐτὸν μὲ φωνὴν μόλις ἀκουομένην:

—Πάρε με μαζί σου! πάρε με μακρὰ!

Ἐμειναν ἐπὶ μακρὸν σιωπηλοί, ἐνῶ ἡ ἄμαξα μὲ τοὺς ἀπὸ καουτσούκ τροχοὺς ἐκυλίετο πρὸς τὰ ἔμπρός. Ἐν τέλει εἶπεν ὁ Φρειδερίκος:

—Ἄς σὲ περιμένουν τώρα ὅσον θέλουν, Ἰνγίγερδη. Αὐριον θὰ εἴμεθα εἰς τὸ σπίτι τοῦ Πέτρου Σμίτ, εἰς τὰς Μερίδας!

Ἐκείνη ὅμως ἐγέλασε, καὶ μάλιστα ἐμπαικτικῶς, καὶ ὁ Φρειδερίκος ἀντελήφθη καλῶς ὅτι εἶχε κατακτῆσει τὸ σῶμά της ὄχι ὅμως καὶ τὴν ψυχὴν της.

Ἡ ἄμαξα ἐστάθη πρὸ τῆς πανσιόν, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκει ἡ Ἰνγίγερδη. Ὁ Φρειδερίκος τὴν ὠδήγησε μέχρι τῆς θύρας, ἄφωνος δέ, συγκεκινῆμένος καὶ αἰσχυρόμενος, τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι. Σιωπηλὸς εἰσηλθεν ἐκ νέου εἰς τὴν ἄμαξαν, ἐνῶ ἔδωκεν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην μίαν τυχαιάν διεύθυνσιν.

ΟΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ συνεμαξεύθη μὲ μεγάλην ἀθυμίαν εἰς τὴν γωνίαν τῆς ἀμάξης. Ἦτο κατησχυμένος. Μόλις ἔμεινε μόνος ἀπηύθυνεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του τὰς χειροτέρας ὕβρεις. Ἐβγαλε τὸ καπέλλο του, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀντικατασταθῆ ἀπὸ τὸν ὑψηλὸν πῖλον τῆς Νέας Ὑόρκης, ἐσφόγγισε τὸν ἰδρώτα ἀπὸ τὸ μέτωπόν του καὶ συγχρόνως τὸ ἐκτύπησε μὲ θυμόν.

—Φτωχέ μου πατέρα! εἶπεν. Ἐντὸς ἐνὸς μόνον μηνὸς δὲν θὰ εἶμαι παρὰ ἑνασ ἀνδρας τὸν ὁποῖον διατηρεῖ μία πόρνη! Θὰ μὲ ξέρουν καὶ θὰ μὲ ἐκτιμοῦν κατ' ἀξίαν. Κάθε Γερμανὸς κουρεῖς εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην θὰ διηγῆται ποῖος εἶνε ὁ πατήρ μου, ἀπὸ τί ζῶ καὶ ποίαν γυναῖκα κηηγῶ. Θὰ εἶμαι τὸ σκυλάκι, ἡ μαϊμουδίτσα καὶ τὸ κοπέλλι αὐτοῦ τοῦ μικροῦ θηλυκοῦ διαβόλου. Ὅλαι αἱ γερμανικαὶ παροικίαι τῶν πόλεων εἰς τὰς ὁποίας θὰ πηγαίνωμεν, θὰ βλέπουν εἰς τὸ πρόσωπόν μου τὸ τυπικὸν παράδειγμα, μέχρι ποίας καταπτώσεως ἠμπορεῖ νὰ φθάσῃ ἕνας Γερμανὸς ἀριστοκράτης, εἰς ποῖον βάρανθρον εἶνε δυνατὸν νὰ πέσῃ ἕνας ἄλλοτε διακεκριμένος ἄνθρωπος καὶ οἰκογενειάρχης.

Ἐνῶ εὐρίσκετο εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν τῆς ἐπιστροφῆς εἰς ἑαυτὸν καὶ τῆς συντριβῆς ὁ Φρειδερίκος, καθ' ἣν ὥραν ἡ ἄμαξα διέσχισε τὴν Μπρόντγουεὺ ἐκύτταξε μὲ ἀδιάφορον καὶ ἀπλανὲς βλέμμα τὰς ἐπὶ τῆς λεωφόρου οἰκίας. Αἴφνης ἀνετινάχθη ἀπὸ τὴν γωνίαν εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο συμμαζεμένος, διότι προσέκρουσεν εἰς τοὺς ὀ-

φθαλμούς του ἢ ἐπιγραφή «Μπάρ Χόφμαν». Ἐκύτταξε τὸ ὄρολόγιόν του καὶ ἐνεθυμήθη τὸν λόγον τὸν ὁποῖον εἶχε δώσει ἐπὶ τοῦ «Ἀμβούργου». Ἦτο ἡ ἡμέρα καὶ ἡ ὥρα (μεταξὺ δωδεκάτης καὶ μιᾶς) κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ διασωθέντες ναυαγοὶ τοῦ «Ρολάνδου» εἶχον συμφωνήσει νὰ συναντηθοῦν διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν εἰς τὸ μπάρ τοῦ Χόφμαν. Ἡ ἄμαξα, καίτοι ὁ Φρειδερίκος ἔκαμεν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην σημεῖον νὰ σταματήσει, ἐπροχώρησε πέραν τοῦ μπάρ. Μετ' ὀλίγον ὁ Φρειδερίκος κατήλθε τοῦ ὄχηματος, ἐπλήρωσε καὶ εἰσήλθεν εἰς τὸ γνωστὸν ποτοπωλεῖον τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ἐκεῖ μέσα εἶδεν ἓνα μακρὸν πάγκον, πολλὰ μάρμαρα, ὀρείχαλκον, ἄργυρον καὶ καθρέπτας, ἐπὶ τῶν ὁποίων οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον μόριον σκόνης διεκρίνετο. Ἐπίσης πολλὰ ἀπαστρόπτοντα ἀδειανὰ ποτήρια, ποτήρια μὲ ἐπενδύσεις ἕξ ἀργύρου καὶ ποτήρια ἐκ κρυστάλλου. Ὑπηρεῖται μὲ ἀμέμπτους λινὰς περιβολὰς ἐκόμιζον τὰ διάφορα ἀμερικανικὰ ποτὰ μὲ ἐπιτηδειότητα φθάνουσαν μέχρι τέχνης καὶ μὲ μίαν ὄλως διόλου ἀδιατάρακτον ἡρεμίαν.

Ὅπισθεν τοῦ πάγκου τοῖχος εἶχε μέχρις ἀρκετοῦ ὕψους πολλοὺς ἀπαστρόπτοντας στρόφιγγας ἀπὸ σιλβνὸν μέταλλον, ὡς καὶ εἰσόδους εἰς τὰς ἀποθήκας καὶ τὰ διαμερίσματα τῆς ὑπηρεσίας. Ὑψηλότερα εὐρίσκοντο ἀνηρητημένα εἰκόνες. Ἐπάνω ἀπὸ τὰς κεφαλὰς τῶν κατὰ μῆκος τοῦ μπάρ ἱστάμενων ἢ καθημένων θαμῶνων, οἱ ὁποῖοι εἶχον ὑψώσει πρὸς τὰ ὀπίσω τὸ ὑψηλὸν ἢ χαμηλὸν των καπέλλο, ὁ Φρειδερίκος εἶδε τὴν εἰκόνα μιᾶς

χαριτωμένης γυμνῆς γυναικὸς τοῦ Κουρμπέ, εἶδε πρόβατα τοῦ Τρογιόν, μίαν θαλασσογραφίαν τοῦ Ντυρὲ καὶ διαφόρους ἐκλεκτοὺς πίνακας τοῦ Καρόλου Φραγκίσκου Ντωμπινύ: ἓνα παραθαλάσσιο τοπίο μὲ πρόβατα ἓνα ἄλλο μὲ τὴν πανσέληνον εἰς τὸν ὀρίζοντα καὶ μὲ δύο ἀναμηρκαζομένους ταύρους εἰς τὸ βάθος. Εἶδεν ἐπίσης καὶ μίαν εἰκόνα τοῦ Κορό: δένδρα, ἀγελάδες, νερά, καθαρὸν οὐρανόν, ἐσπέρας. Μίαν ἄλλην τοῦ Διαζ: μίαν λιμνοῦλα μὲ παλαιὰς σημύδας καὶ φωτεινὰς ἀντανυγείας εἰς τὸ νερό. Ἐπίσης μίαν εἰκόνα τοῦ Ζὰν Φρανσουά Μιλλέ: Μίαν πιατέλλαν μὲ κοκκινογούλια, κοινὰ κουτάλια καὶ μαχαίρια. Ἐνα πορτραῖτο τοῦ Δελακουρά. Ἐπειτα ἀκόμη μίαν εἰκόνα τοῦ Κουρμπέ παριστῶσαν τοπίον. Ἐκτὸς αὐτῶν μίαν μικρὰν εἰκόνα τοῦ Μπαστιὰν Λεπάξ: ἓνα κορίτσι καὶ ἓναν ἄνδρα ἐπάνω εἰς τὸ χορτάρι, μὲ πολὺ φῶς! καὶ πολλὰς ἄλλας ἐκλεκτὰς εἰκόνας. Τὸ θέαμα αὐτὸ εἶχε τόσον πολὺ ἀποσπάσει τὴν προσοχὴν του, ὥστε σχεδὸν ἐλησμόνησε τί τοῦ εἶχε συμβῆ πρὸ ὀλίγου καὶ διατί εἶχεν εἰσελθῆ εἰς τὸ μπάρ.

Αἴφνης, ἐνῶ ὁ Φρειδερίκος, ἀφαιρεθεὶς μέχρι σημείου νὰ λησμονήσῃ τελείως τὸν ἑαυτὸν του, εἶχε προσηλώσει τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπὶ τῆς ἐκλεκτῆς αὐτῆς πινακοθήκης γαλλικῆς τέχνης, ἤκουσε φωνὰς καὶ θόρυβον προερχόμενον ἀπὸ ἓνα ὄμιλον θαμῶνων, οἱ ὁποῖοι ἔξεχώριζον ἀπὸ τοὺς ἄλλους μὲ τὰς φωνὰς των, τὰ γέλοια των καὶ κάποιαν δόσιν ἀνησιχίας. Μετ' ὀλίγον ὁ Φρειδερίκος ἠσθάνθη κάποιο χέρι ἐπὶ τοῦ ὤμου του. Ἐτρόμαξε, στρέψας δὲ τοὺς ὀφθαλμούς εἶδεν ἓνα ἄνδρα

τοῦ ὁποίου ἡ παγωνοφόρος κεφαλή ἐφάνη εἰς αὐτὸν ὄλως ξένη καὶ κοινή. Ἡ ἐπιδεξιότης τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ εἶχε γίνει κυανωπὴ ὡς ἐκ τῶν ποτῶν τὰ ὁποῖα εἶχε πίνει.

Ἐξένος εἶπεν εἰς τετριμμένην γερμανικὴν διάλεκτον:

— Τί σημαίνει λοιπὸν αὐτό, ἀγαπητὲ δόκτωρ, δὲν ἀναγνωρίζετε τὸν πλοίαρχον Μπουτορ;

Ἄ, ναί, ἦτο ὁ πλοίαρχος, ὁ ἀνθρώπος εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Φρειδερίκος ὄφειλε τὴν ζωὴν του.

Ἐξένος ἀνεγνώρισε τότε καὶ τὸν ἴδιον, ὁ θόρυβος τοῦ ὁποίου τὸν εἶχεν ἐνοχλήσει κατὰ τὴν στιγμήν ποῦ ἐκύτταζε τὰς εἰκόνας. Ἦτο ὁ ἄξιον Ἀρθούρος Στός, ὁ ὑπηρετὴς τοῦ ὁποίου Μπουλκε ἐκάθητο ὀλίγον παρὰ μέρη. Ἐκεῖ ἦτο καὶ ὁ δόκτωρ Γουλιέλμος, ὁ ζωγράφος Φλάισμαν καὶ ὁ μηχανικὸς Βέντλερ. Παρίσταντο ἐπίσης δύο ναῦται τοῦ «Ρολάνδου», οἱ ὁποῖοι τῶρα ἐφόρουσαν νέας ἐνδυμασίας καὶ κούκους καινουργεῖς. Τοὺς εἶχον ἀποσπάσει εἰς ἄλλο ἀτμόπλοιο.

Ἐξένος εἶπεν εἰς τὸν δόκτωρα: «Ὁ Φρειδερίκος ἐχαιρέτισθη ζωηρῶς ἀπὸ ὅλων. Ὁ Ἀρθούρος Στός ἐπανελάμβανεν ἀκριβῶς τὸ παλαιὸν του τραγούδι, ὅτι δηλαδὴ ἐντὸς ὀλίγου θὰ παύσῃ νὰ ταξιδεύῃ καὶ θὰ ἡσυχάσῃ. Συγχρόνως διηγεῖτο πολλὰ πράγματα περὶ τῆς συζύγου του καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἀπέδιδε σημασίαν εἰς τὸ νὰ γνωσθῇ ὅτι εἶχε πράγματι μίαν. Αἱ ἐπιτυχίαι του, ἔλεγεν, ἦσαν αὐτὴν τὴν φορὰν κολοσσιαῖαι. Τὴν προηγουμένην ἡμέραν ὁ κόσμος ἔκαμιν ἕφοδον ἐπὶ τῆς σκηνῆς, τὸν ἤρπασε καὶ τὸν περιήγαγεν ἐπὶ τῶν ὤμων εἰς τὸ θέατρον.

— Ἐ, λοιπὸν συνάδελφε, ἠρώτησεν ὁ δόκτωρ Γουλιέλμος, τί νέα; Πῶς ἐπεράσατε τὸν καιρὸν σας;

Ἐξένος ἀπεκρίθη: Ὁ Φρειδερίκος ὑψωσε τοὺς ὤμους καὶ ἀπήντησε:

— Καλοῦσικα!

Οὔτε ὁ ἴδιος ἐγνώριζε πῶς ἦλθεν εἰς τὰ χεῖλη του ἡ περιληπτικὴ αὐτὴ ἀπάντησις περὶ τοῦ τρόπου κατὰ τὸν ὁποῖον διήλθε τὸν καιρὸν του. Παραδόξως ὅμως, ἐδῶ εἰς τὴν ξηρὰν, εἰς τὸ μῆκος τοῦ Χόφμαν, δὲν ἠσθάνετο οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ὄρεξιν νὰ ἀνακοινώσῃ τὰ κατ' αὐτὸν εἰς τὸν συνάδελφόν του.

— Τί γίνεται ἡ μικρὴ μας; ἠρώτησεν ὁ Γουλιέλμος καὶ ἐμεῖδιάσε μὲ μεῖδιωμα πολυσήμαντον.

— Δὲν ξέρω! ἀπήντησεν ὁ Φρειδερίκος μὲ τὴν ἐκφρασιν ψυχρᾶς ἐκπλήξεως. Ἡ ποῖον ἐννοεῖτε, ἀγαπητὲ συνάδελφε;

Ἐπειδὴ ὁ Φρειδερίκος ὑπεξέφευγε μὲ τὰς ἀπαντήσεις του, ἡ συνομιλία δὲν ἐπροχώρει καθόλου. Ὁ νεαρὸς ἰατρὸς κατὰ τὰ πρῶτα δέκα ἢ δέκα πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ διὰ ποῖον λόγον εἶχεν εἰσεέλθῃ ἐκεῖ μέσα. Ἐκτὸς αὐτοῦ εἶχε γίνει ἀτυχῶς γνωστὸν μεταξὺ τῶν θαμνῶν τοῦ μῆκος ὅτι ὁ θορυβώδης ἴδιος ἀπετελεῖτο ἀπὸ ναυαγῶν τοῦ «Ρολάνδου». Τὴν γενικὴν ἰδίαν προσοχὴν ἀπέσπασε ὁ Στός, ὁ ἀνθρώπος χωρὶς χέρια. Αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν ἔπινε καθόλου, ἔπαιζεν ὅμως τὸν ρόλον τοῦ ἀμφιγύου, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐνεθάρρυνε τὸν πλοίαρχον Μπουτορ, τὸν μηχανικὸν Βέντλερ, τὸν ζωγράφον Φλάισμαν καὶ τοὺς ναύτας νὰ ἀδειάζουν τὰ ποιήρια των μὲ μεγάλην ὄρεξιν. Καὶ ὁ

δόκτωρ Γουλιέλμος ἔπινεν ἐπίσης μὲ ἀρκετὴν προθυμίαν. Ἐν τῷ μεταξύ ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν Φρειδερίκον μὲ σιγανὴν φωνὴν ὅτι εἰς τὴν «Ἐφημερίδα τῆς Νέας Ὑόρκης» ἠνοιχθὴ κατάλογος εἰσφορῶν ὑπὲρ τοῦ ζωγράφου Φλάισμαν, καὶ ὅτι ἐδόθη ἤδη εἰς αὐτὸν ἓνα ποσὸν δολλαρίων, τὸ ὁποῖον ἀσφαλῶς ὁ πτωχὸς καλλιτέχνη οὐδέποτε εἶχεν ἴδῃ ἕως τῶρα εἰς τὰ θηλάκια του. Μετὰ τὰς πληροφορίας αὐτὰς ὁ Φρειδερίκος ἐγέλασε μὲ τὴν καρδιάν του, διότι τῶρα ἠνόει διατι ὁ Φλάισμαν ἔπινε μὲ τόσην ἀφροντισίαν καὶ ἦτο τόσῳ εὐθυμος.

— Πῶς σᾶς φαίνεται αὐτό, κύριε δόκτωρ; Μὲ αὐτὰς τὰς λέξεις ἐστράφη ὁ Φλάισμαν πρὸς τὸν Φρειδερίκον, ἐγέλασε καὶ ταυτοχρόνως ἔδειξεν εἰς αὐτὸν τὰς εἰκόνας αἱ ὁποῖαι ἦσαν ἀνηρημέναι εἰς τὸν τοίχον. Παρατηρήσατέ τας, τί λέτε; Καὶ αὐτὸ ὀνομάζεται τέχνη! Τέτοια ἔργα ἀγοράζονται ἀπὸ τὴν Γαλλίαν ἀντὶ πολλῶν ἑκατομμυρίων. Μὲ αὐτὰ ξεγελοῦν τοὺς Ἀμερικανούς! Στοιχηματίζω ὅτι ἐὰν ἓνας καλλιτέχνης εἰς τὸν τόπον μας δὲν ζωγραφίῃ καλύτερα ἀπὸ τὸν δεῖνα ἢ τὸν τάδε—καὶ συγχρόνως ἐδείκνυε διαφόρους εἰκόνας—τότε τὸν κατατάσσουν εἰς τὸν Μόναχον, τὴν Δρέσδην ἢ τὸ Βερολίνον μεταξὺ τῶν ζωγράφων ποὺ δὲν ἀξίζουν τίποτε.

— Ἐχετε πληρέστατο δίκαιο, εἶπε γελῶν ὁ Φρειδερίκος.

— Προσέξαιτε νὰ ἰδῆτε, εἶπε κραυγάζων ὁ Φλάισμαν, πῶς θὰ ἀνοίξω τὰ μάτια τῶν Ἀμερικανῶν. Ἡ Γερμανικὴ τέχνη...

Ὁ Φρειδερίκος ὁμως δὲν ἤκουε πλέον. Μόνον κα-

τόπιν εἶχε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἐν τῷ μεταξύ ὁ Φλάισμαν εἶχε κάμει ἐπανειλημμένως χρῆσιν καὶ κατάχρησιν τῶν αὐτῶν λέξεων.

Μετ' ὀλίγον εἶπεν ὁ Φρειδερίκος ἀρκετὰ μεγαλοφώνως εἰς τὸν Γουλιέλμον:

— Ἐνθυμεῖσθε πῶς ἡ βροχωμένη αὐτὴ φάκη, αὐτὸ τὸ μανιωδῶς γελῶν ζῶον ἐπρόβαλεν αἰφνιδίως μέσα ἀπὸ τὰ κύματα ἔμπρὸς εἰς τὴν βάρκαν μας;

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ πλοίαρχος Μπούτορ καὶ ὁ μηχανικὸς Βέντλερ, ἀφοῦ ἐγέλασαν εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν διὰ κάτι, ἐπλησίασαν μὲ φουσκωμένα μάτια τοὺς δύο ἰατρούς, ὡς νὰ εἶχεν ἔλθῃ ἡ ὥρα νὰ σοβαροποιηθοῦν δι' ὀλίγας στιγμάς.

— Ἠκούσατε, κύριοι, εἶπεν ὁ πλοίαρχος, ὅτι μερικοὶ ψαράδες τῆς Νέας Φούντλανδ εὗρηκαν πτώματα καὶ διάφορα ἀντικείμενα ἀπὸ τὸ νανάγιον; Εὐρέθησαν καὶ σωσίβια ἀπὸ τὸν «Ρολάνδον». Τὰ πτώματα καὶ τὰ συντρίμματα ἐξεβράσθησαν εἰς κάποιαν ἀκρογιαλιάν. Λέγεται ὅτι ἐκεῖ κοντὰ τριγυρίζουν τῶρα πολλοὶ καρχαρία καὶ πάρα πολλὰ θαλασσοπούλια.

Ὁ Γουλιέλμος ἠρώτησε:

— Τί λέτε, πλοίαρχε; Ἐχετε τὴν γνώμην ὅτι ἡμπορεῖ νὰ εὗρεθῇ κανένας νεκρὸς ἢ ζωντανὸς ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἦσαν εἰς τὸν «Ρολάνδον»;

Ὁ Μπούτορ δὲν ἤθελε νὰ δώσῃ ἐλπίδας περὶ τῆς πιθανῆς εὐρέσεως ζωντανῶν ναυαγῶν.

— Πιθανόν, εἶπεν, ἡ μία ἢ ἡ ἄλλη βάρκα νὰ παρυσύρθη ἀπὸ τὸ ρεῦμα τῆς θαλάσσης νοτιώτερα καὶ νὰ ἔ-

φθασεν εἰς θάλασσαν γαληνιαίαν. Ἐκεῖ ὅμως θὰ εὐρίσκειτο πολὺ μακρὰ ἀπὸ τὴν τροχιὰν τῶν ἀτμοπλοίων, ἴσως δὲ νὰ ἐπέρασαν τρεῖς καὶ τέσσαρες ἡμέρες χωρὶς νὰ συναντήσουν κανένα πλοῖον. Ναυαγημένα πλοῖα, συντρίμματα καὶ νεκροὶ σπρώχνονται ἀπὸ τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ Λαβράτορ πρὸς νότον, διὰ νὰ λάβουν κατόπιν ἄλλην διεύθυνσιν βορειοανατολικήν. Ὅταν ὅμως συναντήσουν εἰς τὸν δρόμον τοὺς τὸν ποταμὸν κοντὰ εἰς τὰς Ἀζόρας νήσους καὶ στραφοῦν πρὸς νότον, τότε ἤμποροῦν ἐντὸς μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος νὰ προχωρήσουν κατ' ἄρκετὰς χιλιάδας μιλίων πρὸς βορρᾶν καὶ μάλιστα νὰ πλησιάσουν τὰς σκοτικὰς ἀκτᾶς.

— Τότε, εἶπεν ὁ Φρειδερίκος, ἤμπορεῖ ἴσως ὁ ξανθὸς καὶ λαμπρὸς πλοίαρχός μας νὰ εὔρη τὸν τάφον του εἰς κανένα νεκροταφεῖον ἀνωνύμων νεκρῶν, εἰς σκοτικὴν γῆν.

— Ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς πτωχοὺς πλοίαρχους, εἶπεν ὁ Μποῦτορ ὁ ὁποῖος ἔκαμνε τὴν ἐντύπωσιν Γερμανοῦ τραμβαγέρη, ἀπαιτοῦν νὰ τιθασεύσωμε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν τρικυμίαν καθὼς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὅταν δὲ μᾶς εἶνε ἀδύνατο νὰ κάμωμεν ἓνα τέτοιο πρᾶγμα τότε δὲν μᾶς μένει παρὰ νὰ ἐκλέξωμε ἐν ἀπὸ τὰ δύο: ἢ νὰ πνιγοῦμε εἰς τὴν θάλασσαν ἢ νὰ ἀφήσωμε νὰ μᾶς κρεμάσουν εἰς τὴν ξηράν.

Εἰς τὴν συνομιλίαν ἔλαβε τώρα μέρος καὶ ὁ Ἄρθουρος Στός.

— Ἥμπορεῖτε, εἶπε, νὰ ἐνθυμηθῆτε, κύριοι, ἐὰν ὅταν ἐβυθίζετο τὸ πλοῖον ἦσαν κλειστὰ τὰ ἀμπάρια;

Ὁ Φρειδερίκος προσεπάθησε νὰ ἐνθυμηθῆ, μεθ' ὃ ἀπήνητησεν:

— Ὅχι! Δὲν ἦσαν κλειστὰ.

— Τὴν ἴδια ἐντύπωσι ἔχω καὶ γώ, εἶπεν ὁ Στός. Οἱ ναῦται ἰσχυρίζονται ὅτι δὲν γνωρίζουν τίποτε σχετικόν. «Ἐκτελέσαμεν τὰς διαταγὰς ποῦ μᾶς ἔδωκαν», λέγουν.

— Τὰ ἀμπάρια δὲν ἦσαν κλεισμένα, ἀνεφώνησε παρεμβαίνων ὁ ζωγράφος Φλάϊσμαν. Τὸν πλοίαρχον δὲν τὸν εἶχα ἰδῆ διόλου, ὥστε δὲν γινώσκω τί ἄνθρωπος ἦτο. Ὅπωςδὴποτε ὅμως τὰ ἀμπάρια δὲν ἦσαν κλειστὰ.

Καὶ ὁ Φλάϊσμαν ἐξηκολούθησε:

— Ἡ ἰδική μου θέσις ἦτο κοντὰ εἰς μίαν οἰκογένειαν Ρωσοεβραίων μεταναστῶν. Αἴφνης αἰσθανόμεθα ἓνα φοβερὸν τρανταγμὸν, καὶ συγχρόνως κρότον συνθλιβομένων καὶ συντριβομένων ξύλων, ὡς νὰ εἶχε πέσει τὸ πλοῖον ἐπάνω εἰς κανένα βράχον ἀπὸ γρανίτην. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤρχισεν ὁ πανικός. Ὅλοι ἀλλόφρονες ἐκ τοῦ φόβου καὶ τῆς ἀγωνίας ἔτρεχον πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις: οἱ μὲν ἐπέφταμεν ἐπὶ τῶν δὲ καὶ ἐκτυπούσαμεν τὰ κεφάλια μας ἐπάνω εἰς τοὺς τοίχους.

Ὁ ζωγράφος ἔτεινε τὸν βραχίονα πρὸς τὰ ἔμπροσς καὶ ἐξηκολούθησε:

— Κυττάξτε τώρα νὰ ἰδῆτε πῶς ἐσώθηκα. Τὴν σωτηρίαν μου τὴν ὀφείλω εἰς μίαν μελαχροινὴν Ρωσίδα, ἣ ὁποία εἶχε φροντίσει ὥστε ἕως τότε νὰ μὴ μοῦ φανῆ μακρὸς ὁ χρόνος τοῦ ταξιδίου...

Ὁ Γουλιέλμος εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς τελευταίας φράσεως ἔρριψε πολυσήμαντον βλέμμα εἰς τὸν Φρειδερίκον.

— Δὲν μὲ ἄφηνε νὰ ξεφύγω ἀπὸ τὰ χέρια της! Ἐπὸ τις πολλὲς φωνὲς εἶχε βραχνιάσει! Ἡ φωνή της εἶχε γίνεи πλέον σὰν σφύριγμα... Μὲ ἐκρατοῦσε σφιγκτά, μὰ πάρα πολὺ σφιγκτά, καὶ μοῦ ἐπανελάμβανε πάντοτε: Ἡ θὰ πνιγῆτε καὶ σεῖς μαζί μου ἢ θὰ μὲ σώσετε! Τί ἠμποροῦσα λοιπὸν νὰ κάμω ἐγώ; Εὐρέθηκα εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ τῆς δώσω μία στὸ κεφάλι καὶ ἔτσι ἐγλύτωσα...

— Ναί, τί πρέπει νὰ κάμνη κανεῖς εἰς τέτοιας περιστάσεις; εἶπεν ὁ μηχανικὸς Βέντλερ, μεθ' ὃ προσέθεσεν ὑψῶν τὸ ποτήρι του: «στὴν ὑγεία σας κύριοι!»

— «Ἄ προσπό», εἶπεν ὁ Στός, κύριε δόκτωρ φὸν Καμμάχερ, τώρα ἐσυλλογίσθηκα τὴν μικρὴν Χάλστραϊμ. Πρέπει νὰ τὴν πείσετε νὰ ἐξομαλύνῃ ὅσον τὸ δυνατόν γρηγορώτερα τίς διαφορὰς της μὲ τοὺς Οὐδέστερ καὶ Φόρστερ. Ἐὰν ἐμποδίζετε τὸ κορίτσι νὰ δώσῃ παραστάσεις τότε τὴν βλάπτετε πραγματικῶς.

— Ἐγώ; εἶπεν ὁ Φρειδεριῖκος, πῶς σὰς ἦλθε λοιπὸν αὐτὴ ἡ ἰδέα;

Ἐὐ ἄνθρωπος χωρὶς χέρια ἐξηκολούθησε ἀτάραχος:

— Οἱ Οὐδέστερ καὶ Φόρστερ δὲν εἶνε πολὺ καθὼς πρέπει ἄνθρωποι, ἔχουν ὅμως μεγάλην ἐπιρροὴν καὶ δύναμιν ἐδῶ πέρα! Ἄλλοίμονον, ἐὰν τὰ βάλῃ κανεῖς μαζί τους!

— Παρακαλῶ, κύριε Στός, μὴ λαμβάνετε τὸν κόπον νὰ ἐξακολουθήσετε. Δὲν παίζω κανένα ρόλον κηδεμόνος διὰ τὴν πτωχὴν ὄρφανὴν περὶ τῆς ὁποίας ὀμιλεῖτε.

— Αὐτὴ πτωχὴ ὄρφανή; εἶπεν ὁ Στός. Αὐτὴ ἔχει χρυσουρχεῖο μέσα της. Διότι μὴ λησμονῆτε ὅτι εὐρισκόμεθα ἐδῶ εἰς τὴν χώραν τῶν δολλαρίων.

Ἐὐ Φρειδεριῖος εἶχεν ἀγανακτήσει. Ἐσθάνετο τὴν ὄρεξιν νὰ πάρῃ τὸ καπέλλο του καὶ νὰ φύγῃ. Δὲν ἠμποροῦσε πλέον νὰ ἐννοήσῃ διὰ ποῖον λόγον ἦλθεν εἰς συνάντησιν μὲ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους. Διὰ ν' ἄλλάξῃ δὲ θέμα ὀμιλίας καὶ διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ μερικὰς κακοβούλους ἐκφράσεις, ἀκόμη δὲ καὶ δι' ἄλλον εὐγενέστερον λόγον, ἤρχισεν αἰφνιδίως νὰ ὀμιλῇ περὶ τῆς ὑπηρετρίας Ρόζας καὶ νὰ ἐπιτιμᾷ τοὺς παρισταμένους ὅτι δὲν ἀνέφερον καθόλου τὸ πρόσωπον αὐτό. Δι' αὐτὸν θὰ ἦτο πολὺ σπουδαιότερον νὰ κάμῃ κάτι πρὸς χάριν τῆς Ρόζας ἢ πρὸς χάριν ἄλλης τινὸς γυναικός. Ὅταν ὅμως συλλέγονται χρήματα καὶ δὲν ἐνεργοῦνται ἔρανοι διὰ τὴν Ρόζαν, τότε δὲν ἔγινε τίποτε διὰ μίαν πραγματικὴν ἡρωίδα τοῦ «Ρολάνδου».

— Πῶς αὐτό; Διατί; ἠρώτησεν ὁ Φλαίσιμαν φοβισμένος καὶ μὲ κάποιαν τραχύτητα.

Ἐὐ ναυαγημένος καλλιτέχνης ἐφοβήθη μήπως τύχῃ καὶ ἀφαιρέσουν κανένα μέρος ἀπὸ τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα εἶχον συλλεγῆ δι' αὐτόν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπενέβη εἰς τὴν συνομιλίαν ὁ ὑπηρετὴς τοῦ Στός, Μπουλκε.

— Ἐνθυμεῖσθε εἶπε, κύριε Φλαίσιμαν, ὅτι ἡ Ρόζα σὰς εἶδε πρώτη ἀπ' ὅλους ὅταν ἐκινδυνεύατε νὰ πνιγῆτε! Ἐὰν δὲν ἦτο ἡ Ρόζα καὶ ἐὰν δὲν σὰς ἀνέστυρεν ἀπὸ τὴν θάλασσαν—εἶνε πολὺ δυνατό κορίτσι—δὲν θὰ σὰς ἔσωζε κανένας ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἐμᾶς, ἀλλὰ μᾶλλον θὰ ἐτρόγωγε μὰ κουπιὰ εἰς τὸ κεφάλι!

— Ὅ,τι λές σὺ αὐτοῦ ζωντόβολο, εἶπεν ὁ Φλαί-

σμαν, στρεφόμενος πρὸς τὰ ὀπίσω, εἶνε καθαρὲς ἀνοησίες! Τίποτε δὲν εἶν' ἀλήθεια ἀπὸ αὐτά!

Κατόπιν ἐστράφη πρὸς τὸν τοῖχον μὲ τὰς εἰκόνας, ἀναφερόμενος δὲ εἰς ἓνα θαυμάσιον πίνακα τοῦ Ντωμπινὸν εἶπε:

— Νὰ πάρ᾽ ἡ ὀργή! δὲν βλέπω παρὰ βώδια μπροστά μου!

Ὁ Φρειδερίκος ἐπλήρωσεν, ἐχαιρέτισε τοὺς παρισταμένους καὶ ἀπῆλθε. Προηγουμένως εἶχεν ἀπορρίψει μὲ ἀβρότητα τὴν πρότασιν ὅπως γευματίη μαζί με τοὺς ἄλλους.

ΟΤΑΝ εὐρέθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ὁ Φρειδερίκος διηρωτήθη διὰ ποῖον λόγον ἦτο τόσῳ ἄθυμος. Κατὰ τὴν ἔπειαν οἱ ἀθῶοι αὐτοὶ ἄνθρωποι ὅτι ἦτο τόσῳ ἠρεθισμένος; Ἦτο συνηθισμένος ὡς ἐκ τοῦ χαρακτήρος του νὰ ἐπανορθῶνῃ ἀμέσως κάθε ἀδίκημα τὸ ὁποῖον θὰ ἀνεγνώριζεν ὡς τοιοῦτον. Διὰ τοῦτο κατόπιν ὀλίγης σκέψεως, ἐγύρισεν ὀπίσω μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸ γεῦμα ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἦσαν σύντροφοὶ του εἰς τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν δυστυχίαν.

Ἐπρεπε νὰ παρέλθουν ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας πρὶν ἢ παρουσιασθῇ πάλιν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἡ εἴσοδος τοῦ μπάρ Χόφμαν. Ὡς πάντοτε ἡ λεωφόρος Μπρόντγουεῦ ἦτο γεμάτη ἀπὸ κόσμον καὶ διεσχίζετο ἀπὸ δύο ἀδιακόπους σειρὰς κιτρίνων ὀχημάτων τοῦ τραίμ. Ὁ ἀῆρ ἦτο ψυχρὸς, ὁ δὲ θόρυβος μέγας. Αἴφνης ὁ Φρειδερί-

κος εἶδε τοὺς συνναυαγούς του νὰ ἐξέρχονται ἀπὸ τὸ μπάρ. Ἦτο ἔτοιμος νὰ κάμῃ εἰς αὐτοὺς νεῦμα μὲ τὸ χέρι, ὅταν ἐγλύστρησεν. Εἶχε πατήσῃ κάποιαν φλοῦδαν ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου, ὀλίγον δ' ἔλειψε νὰ πέσῃ κάτω. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤκουσε νὰ τοῦ φωνάζουν:

— Προσέξτε μὴ πέσετε, κύριε δόκτωρ. Χάου ντου γιὸν ντού; (Πῶς ἔχετε);

Ὁ Φρειδερίκος ἐπανεῦρε τὴν ἰσορροπίαν του καὶ εἶδε πρὸ αὐτοῦ μίαν εὐσωμον ὠραίαν κυρία μὲ διαφανῆ καλύπτραν εἰς τὸ πρόσωπον. Ἡ κυρία αὕτη ἐφορε μακρὸν ἐπανωφόρι ἀπὸ γοῦναν, ὁ δὲ Φρειδερίκος ἀνεγνώρισε μετ' ὀλίγον τὴν μὲς Μπέρνς.

— Κύριε δόκτωρ, εἶμαι τυχερή, εἶπεν ἡ μὲς Μπέρνς, διότι πολὺ σπανίως ἔρχομαι εἰς αὐτὸ τὸ μέρος. Ἐλοξοδρομησα σήμερον ἀπὸ ἐδῶ, διότι προτοῦ ὑπάγω εἰς τὸ ρεστωρὰν ποὺ τρώγω ἤθελα νὰ ἀγοράσω κάτι ἐδῶ πλησίον. Ἐὰν ὅμως δὲν ἐγλυστρούσατε δὲν θὰ σᾶς παρατηροῦσα καθόλου. Ἐκτὸς αὐτοῦ ἔμεινα περισσότερον τοῦ συνήθους εἰς τὸ ἀτελιὲ τοῦ Ρίττερ, διότι εἶχεν ἔλθῃ σήμερα ἐκεῖ μετὸν κύριον Φράνκ μία γνωστή σας δεσποινίς, ἡ δεσποινίς Χάλστραϊμ.

— Τρώγετε μόνη, μὲς Μπέρνς; ἠρώτησεν ὁ Φρειδερίκος.

— Ναί, μόνη, εἶπεν ἐκείνη. Σᾶς ἐκπλήττει αὐτό;

— Καθόλου, ἔσπευσε νὰ διαβεβαιώσῃ ὁ Φρειδερίκος. Ἦθελα μόνον νὰ ἐρωτήσω ἐὰν δέχεσθε νὰ γευματίσω μαζί σας.

— Ἄλλά, κύριε δόκτωρ, αὐτὸ θὰ μοῦ φέρῃ μεγάλην χαρὰν.

Τὸ ἐκλεκτὸν ζεῦγος ἐνῶ προὔχῳρει ἀπέσπα τὴν γενικὴν προσοχὴν τῶν διαβατῶν.

— Θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ σταματήσωμε μιὰ στιγμή, εἶπεν ὁ Φρειδερίκος. Διότι ἀκριβῶς τώρα μπαίνουν εἰς ἓνα τραῦ ἀνθρωποὶ οἱ ὁποῖοι ὡς ἐκ τῶν ἀνεξιχνιάστων βουλῶν τοῦ Θεοῦ ἔγιναν ἐν μέρει μὲν σωτήρες ἐν μέρει δὲ συνναυαγοὶ μου. Θὰ ἤθελα νὰ μὴν τοὺς συναντήσω πάλιν.

Ὅταν ὁ ὄμιλος τὸν ὁποῖον ἀπέφευγεν ὁ Φρειδερίκος ἔλαβε μὲ τὸ τραῦ τὴν πρὸς τὸ Μπροῦκλιν κατεύθυνσιν, ἐξηκολούθησε:

— Δοξάζω τὸν Ὑψιστον, μὲς Μπέρονς...

Ἐκόμπιασεν. Ἐκείνη ὅμως τοῦ εἶπε γελῶσα:

— Διότι σᾶς ἔσωσα ἀπὸ τοὺς κυρίους πού ἐμπῆκαν εἰς τὸ τραῦ;

— Ὅχι, ἀλλὰ διότι σᾶς συνήντησα καὶ διότι μὲ ἐσώσατε ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς κυρίους. Ὁμολογῶ ὅτι εἶμαι ἀγνώμων. Νὰ ἐκεῖνος ἐκεῖ εἶνε πλοίαρχος. Ὅταν εἶδα εἰς τὸν Ὠκεανὸν νὰ πλησιάζῃ τὸ πλοῖόν του καὶ αὐτὸν νὰ στέκῃ ἐπάνω εἰς τὴν γέφυραν μοῦ ἐφάνη ὅτι ἐὰν δὲν ἦτο ἀρχάγγελος, θὰ ἦτο ἴσως ὄργανον τοῦ Θεοῦ. Δὲν ἦτο ὁ πρῶτος τυχὼν ἀνθρωπος, ἀλλὰ ὁ ἀνθρωπος. Ὁ σῶζων θεάνθρωπος! Ἐκτὸς αὐτοῦ δὲν ὑπῆρχε ἄλλος. Ἡ ψυχὴ μου καὶ ἡ ψυχὴ ὄλων μας τὸν ἐκάλουν εἰς βοήθειαν, μὲ λατρείαν. Ἐδῶ ὅμως ὁ πλοίαρχος αὐτὸς ἔγινεν ἓνας καλός, ταπεινὸς καὶ ἀνιαρὸς ἀνθρωπάκος!

Ὁ ἄχειρ Στός, τοῦ ὁποῖου τὸ ζωηρὸν πνεῦμα ἦτο εὐεργετικὸν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ταξιδίου, ἔγινε τώρα ἓνας συνήθης ἀνθρωπος. Τὸν ἰσοπέδωσε τὸ καθήκον. Ἴδου καὶ ὁ ἰατρὸς τοῦ πλοίου, ὁ καλὸς μου συνάδελφος. Κατὰ βάθος μὲ εἶχεν ἐκπλήξει ἡ αὐστηρότης του. Τώρα πού δὲν εὐρισκόμεθα ἐπὶ τοῦ πλοίου δὲν μᾶς συνδέει τίποτε πλέον.

Ὁ Φρειδερίκος ὠμίλει ὡς νὰ εἶχεν ἀνοιχθῆ ἓνας ὑδροφράκτης. Καὶ ἐξηκολούθησεν:

— Ὅτι μὲ ἐφόβισεν ἰδιαιτέρως σήμερα εἶνε τὸ γεγονός ὅτι ὁ ἀνθρωπος ἤμπορεῖ καμμιά φορὰ νὰ καταπιῇ πολλὰ λόγια καὶ πολλὰ πράγματα. Ὡς πρὸς ἐμὲ δὲν ἤμπορῶ νὰ ἐννοήσω πῶς εἶνε δυνατόν νὰ συμβαίῃ ὥστε νὰ ἀμφιβάλλω διὰ τὸ γεγονός τῆς καταβυθίσεως τοῦ κολοσσίου αὐτοῦ ἀτμοπλοίου, τὸ ὁποῖον εἶχα γνωρίσει μέχρι καὶ τῆς τελευταίας του γωνίας. Εἶδα τὴν καταστροφὴν, τώρα ὅμως εἶμαι τόσῳ μακρὰ ἀπ' αὐτήν, ὥστε ἡ ὄλη ὑπαρξίς μου νὰ μὴ ἤμπορῇ νὰ τὴν καταλάβῃ. Μόλις τώρα αἰσθάνομαι νὰ ζωντανεύῃ μέσα εἰς τὴν ψυχὴν μου τὸ γιγάντειον πλοῖον. Τρεῖς, τέσσαρες, πέντε φορὲς τὴν ἡμέραν ἐπαναλαμβάνεται εἰς τὴν ψυχὴν μου τὸ ναυάγιον. Τὴν περασμένη νύκτα ἀνετινάχθην περιχυμένος πρᾶγματι ἀπὸ κρῦον ἰδρώτα. Μὲ εἶχαν ἐξυπνήσει ἀπαίσιοι κωδωνισμοί, ἔβλεπα δὲ ἐμπρός μου τὴν φρικαλέαν εἰκόνα τῆς καταστροφῆς, τὰ σήματα τοῦ κινδύνου, τὰ αἱματομένα πρόσωπα καὶ τὰ ἀνθρώπινα μέλη πού ἔπλεαν ἐπάνω εἰς τὸ νερό...

—Καθὼς μοῦ φαίνεται, εἶπε γελῶσα ἡ μὴς Μπέρνος, οἱ φίλοι σας ἐφέρθησαν πολὺ ἄσχημα.

ἽΟ Φρειδερίκος δὲν ἠδύνατο νὰ βεβαιώσῃ τοιοῦτον τι. Ἐπανέλαβε μόνον:

—Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἐμάσησαν καὶ κατέπιαν διὰ μιᾶς ὀλόκληρον τὸ πλοῖον μὲ τὰ ξύλα του καὶ τὰ σιδηρικά του...

Τὸ ζεῦγος εἶχε φθάσει πρὸ τῆς θύρας ἐνὸς μικροῦ ἐστιατορίου.

—Ἐὰν θέλετε πράγματι νὰ γευματίσετε μαζί μου, κύριε δόκτωρ, εἶπεν ἡ μὴς Μπέρνος, δὲν πρέπει νὰ ἔχετε τὰς ἀξιώσεις πού ἔχει ὁ μίστερ Ρίττερ.

Εἰσηλθὼν εἰς τὸ ἐστιατόριον καὶ εὐρέθησαν ἐντὸς ἐνὸς μικροῦ δωματίου τοῦ ὁποίου τὸ δάπεδον ἀπετελεῖτο ἀπὸ κόκκινα πλακάκια, ἡ δὲ ὄροφῆ καὶ οἱ τοῖχοι ἦσαν ἐπεστρωμένα μὲ σανίδωμα. Τὸ μικρὸν διαμέρισμα ἦτο λίαν καθαρὸν καὶ ἐσυχνάζετο ἀπὸ κοινὸν ἐργατικῶν ἀνθρώπων: ἀπὸ Γερμανοὺς κουρεῖς, ἀμαξηλάτας καὶ ὑπαλλήλους, οἱ ὅποιοι εὐρισκόν ἐκεῖ μέσα εὐθηνὸν γεῦμα καὶ ποτᾶ. Ὁ διευθυντῆς τοῦ ἐστιατορίου εἶχε τοποθετήσῃ εἰς τοὺς τοίχους μίαν μικρὰν συλλογὴν εἰκόνων ἀπὸ τὴν ἀθλητικὴν ζωὴν: ὀνομαστοὺς τζόκεῦ μὲ τὰ ἄλογά των, ἀθλητάς, κολυμβητάς κ.λ. Ὁ ἐν λόγῳ διευθυντῆς εἶχεν ὄψιν ἡ ὁποία ἐδείκνυεν ὅτι ἀργὰ τὸ βράδυ καὶ κατὰ τὴν νύκτα εἶχε νὰ κάμῃ μὲ ὅλως διαφορετικὸν κοινόν.

ἽΟ Φρειδερίκος ἔπασχε πάντοτε ἀπὸ τὴν μανίαν τῆς ἀξιοπρεπείας. Δι' αὐτὸ ἐνδομύχως εἶχεν ἐκπλαγῆ ὅτι ἡ Εὐᾶ Μπέρνος ἐτόλμα νὰ συχνάξῃ εἰς τοιοῦτον κατάστημα.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἐνεφανίσθη πρὸ αὐτῶν ὁ διευθυντῆς τοῦ ξενοδοχείου καὶ εἶπεν ἀγγλιστὶ καὶ μὲ προσποιητὴν σοβαρότητα:

—Ἐρχεσθε ἀργά, δεσποινὶς Μπέρνος. Τὸ ρίξτε ἴσως λιγάκι ἔξω σήμερα;

—Οὔτε κατ' ἐλάχιστον, μίστερ Μπράουν. Εἶμαι πάντοτε ὠλοραῖτ! ἀπήντησεν ἐκείνη μὲ ζωηρότητα καὶ ἐτοιμότητα.

Εὐθύς δὲ κατόπιν παρεκάλεσε νὰ φέρουν εἰς αὐτὴν τὸ σύνηδες γεῦμα, προσέθεσε δὲ ὅτι ὅσον ἀφορᾷ τὸν κύριον πού τὴν συνώδευε πιθανὸν νὰ μὴ ἔμενεν εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ φαγητόν. ἽΙσως ὁ μίστερ Μπράουν ἔχει εἰς τὸ ὀψοφυλάκιόν του τίποτε ἐκλεκτότερον. Ὁ Φρειδερίκος ὅμως ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ φάγῃ ὅτι θὰ ἔτρωγε καὶ ἡ δεσποινὶς.

—ἽΩ!, εἶπεν ἐκείνη ἅμα ὡς ἀπεμακρύνθη ὁ ξενοδόχος, σᾶς κάμνω προσεκτικόν! Φρονῶ ὅτι δὲν θὰ μένετε διόλου εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν διαίταν μου. Οὐδέποτε τρώγω κρέας. Σεῖς εἴσθε βεβαίως «σαρκοφάγος».

ἽΟ Φρειδερίκος ἐγέλασεν.

—ἽΗμεῖς οἱ ἱατροί, εἶπε, δὲν παρατῶμε κρέας!

—Εὐρίσκω ὅτι εἶνε φοβερὸν νὰ τρώγῃ κανεὶς κρέας! Νὰ ἔξῃ κανεὶς ἕνα ὄμορφο κοτόπουλο στὸ σπῆτι, νὰ τὸ βλέπῃ κάθε μέρα καὶ κατόπιν νὰ τοῦ κόβῃ τὸ λαιμὸ καὶ νὰ τὸ τρώγῃ, ἅ, αὐτὸ δὲν ἠμποροῦσα νὰ τὸ κάμω. Ὅταν ἦμουν παιδί εἶχαμε ἕνα ἄλογάκι. Μιὰ μέρα ὅμως ἐσκοτώθη κάπου, κατόπιν δὲ τὸ ἔφαγαν μερικοὶ ἐργάται. Πολλοὶ τρώγουν εὐχαρίστως κρέας ἄλογον.

Ἐφῆρεσε τὰ μακρὰ χειρόκτια ἀπὸ τὰ χέρια της, χωρὶς ὄμως καὶ νὰ τὰ τραβήξῃ ἀπὸ τοὺς βραχιόνάς της. Μεθ' ὃ ἐξηκολούθησε:

— Τὸ φοβερότερον ὄμως ἀπ' ὅλα εἶνε αὐτὴ ἡ συνεχῆς αἱματοχυσία ἡ ὁποία εἶνε ἀναγκαία πρὸς διατήρησιν τῶν σαρκοφάγων ἀνθρώπων! Αὐτὰ τὰ γιγάντεια σφαγεῖα τοῦ Σικάγου μέσα εἰς τὰ ὁποῖα σκοτώνονται συνεχῶς μὲ μηχανὰς καὶ καθ' ὁμάδας ἀθῶα ζῶα! Καὶ ὄμως ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ ζήσῃ χωρὶς νὰ κρεοτρῶγῃ! Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τρώγῃ κανεὶς κρέας.

Ἔλα αὐτὰ τὰ εἶπεν ἡ μὴς Μπέρνος μὲ κάποιαν εὐθυμον σοβαρότητα καὶ μάλιστα εἰς καλὴν γερμανικὴν, μόνον ὅτι ἡ προφορά της ἦτο κάπως τραχεῖα.

Ὁ Φρειδερίκος ἐξέθεσε τοὺς λόγους διὰ τοὺς ὁποίους δὲν εἶχεν ἀκόμη καταλήξει εἰς ὀριστικὰ συμπεράσματα ἐν σχέσει μὲ τὸ ζήτημα τοῦτο, εἶπεν ὄμως ὅτι θὰ ἠμποροῦσε νὰ ζήσῃ καὶ χωρὶς κρέας. Εἶνε εὐχαριστήμενος ὄμως νὰ ἔχῃ τὸ μεσημέρι τὴν κοττολέτταν του καὶ τὸ βράδν τὸ ρόσμπιφ του. Τίποτε ἄλλο δὲν χρειάζεται.

Ἡ μὴς ἐξεπλάγη ἀπὸ τὴν ἀντίφασιν αὐτὴν τοῦ νεαροῦ ἱατροῦ, κατόπιν ὄμως ἐγέλασε μὲ τὴν καρδιάν της διὰ τὴν ἀθῶαν αὐτὴν ἀστειολογίαν.

— Εἶσθε ἱατρός! ἀνεφώνησε. Σεῖς οἱ ἱατροὶ βασανίζετε ὅλοι σας πολὺ τὰ ζῶα!

— Ἐννοεῖτε τὰ πειράματα ἐπὶ ζωντανῶν ζῴων;

— Μάλιστα, αὐτὸ ἐννοῶ. Εἶνε αἶσχος, εἶνε ἓνα ἀμόρημα νὰ γίνεταί τέτοιο πρᾶγμα! Εἶνε μεγάλη ἀγριότης ἐκ μέρους τῶν ἱατρῶν νὰ βασανίζουν σκληρότατα

καὶ μὲ ψυχραιμίαν τὰ ζῶα μόνον διὰ νὰ παρατείνουν τὴν ζωὴν τοῦ πρώτου τυχόντος ἀνθρώπου.

Ὁ Φρειδερίκος ἐσιώπησεν ἐπ' ὀλίγον, διότι ἦτο τόσῳ ἀφωσιωμένος εἰς τὴν ἐπιστήμην του, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ συμφωνήσῃ μὲ τὴν ὁμοτράπεζόν του εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο.

Ἐκείνη τὸ ἀντελήφθη ἀμέσως καὶ τοῦ εἶπε:

— Σεῖς οἱ Γερμανοὶ εἶσθε τρομεροὶ ἀνθρωποὶ. Ὁσάκις ἤμουν στὸ Βερολίνο εἶχα πάντοτε τὸν φόβον μήπως ἀπέθνησκα καὶ τότε θὰ μὲ μετέφεραν εἰς τὰ φοβερὰ ἀνατομεῖά σας.

— Ἄ! ἔχετε ὑπάγει εἰς τὸ Βερολίνον, μὴς Μπέρνος: ἠρώτησεν ὁ Φρειδερίκος.

— Ὡ! φυσικά, κύριε δόκτωρ. Ἐχω ὑπάγει παντοῦ.

— Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ξενοδόχος ἔφερε τὸ γεῦμα τὸ ὁποῖον συνίστατο ἀπὸ τηγανιτὰ γεώμηλα, σπανάκια καὶ αὐγὰ «μάτια». Τὸ γεῦμα αὐτὸ δὲν θὰ ἐπῆρκει ἄλλοτε εἰς τὸν Φρειδερίκον. Τώρα ὄμως ὁ ἱατρός ἔτρωγε μὲ ὄρεξιν καὶ ἔπινεν, ὡς καὶ ἡ μὴς Εὔα, τὸ σύνηδες ἀμερικανικὸν παγωμένον νερό.

Ἡ μετὰ τῆς δεσποινίδος συνδιάλεξις ἦτο ἀνεπιτήδευτος καὶ φυσικῆς ζωηρότητος. Ἡ μὴς Μπέρνος εἶχε παρατηρήσει ὅτι τὸ νανάγιον εἶχεν ἐγχαραχθῆ ζωηρότατα εἰς τὴν μνήμην τοῦ Φρειδερίκου, ἐπειδὴ δὲ ἐνεθυμεῖτο καὶ τὴν σύστασιν τοῦ Πέτρου Σμίτ, προσεπάθει πάντοτε νὰ ἀλλάσῃ θέμα ὁμιλίας. Ὁ Φρειδερίκος, ὅστις ἦτο δυσηρεστημένος μὲ τὸν ἑαυτὸν του ὡς ἐκ τῶν ἐκφράσεών του περὶ τῶν συνναυαγῶν του, ἠθέλησεν ἐπα-

νειλημμένως νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ ἴδιον θέμα. Ἐν γένει ἐφαίνετο ὅτι τὸν ἐβασάνιζε πολὺ ἡ ἀναπόλησις τῶν προσφάτων γεγονότων.

— Γίνεται λόγος, εἶπε, περὶ τῆς ἀπειρου δικαιοσύνης τοῦ ἀνωτάτου ὄντος. Διὰ τί ὅμως νὰ σωθοῦν τόσῳ ὀλίγοι καὶ τόσῳ κοινοὶ ἄνθρωποι, ἐνῶ τόσοι ἄλλοι, μετὰ τὸν ὅποιον ὁ ἀλησμόνητος πλοίαρχος φὸν Κέσσελ καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐκλεκτοὶ ἐπιβάται τοῦ «Ρολάνδου», νὰ πνιγοῦν; Διὰ τί δὲ καὶ πρὸς ποῖον σκοπὸν νὰ σωθῶ ἐγώ;

— Κύριε δόκτωρ, εἶπεν ἡ μὴ Μπέρνς. Χθὲς εἶσθε ὅλος διαφοροετικὸς ἄνθρωπος. Εἶσθε χαρωπὸς ἐνῶ σήμερα εἶσθε πολὺ θλιμμένος. Νομίζω ὅτι ἔχετε ἄδικον νὰ μὴ εἶσθε εὐγνώμων πρὸς τὴν καλὴν σας μοῖραν. Κατὰ τὴν γνώμην μου σεῖς δὲν εὐθύνεσθε οὔτε διὰ τὴν ποιότητα τῶν διασωθέντων, οὔτε διὰ τὴν ἰδίαν σας σωτηρίαν, οὔτε διὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν πνιγόντων. Τὰ γεγονότα δὲν ἔγιναν ἕξ αἰτίας σας, πρέπει δὲ νὰ τὰ δεχθοῦμε ὅπως ἔγιναν. Τὸ νὰ δέχεται κανεὶς τὴν ζωὴν ὅπως εἶνε, ἀποτελεῖ τέχνην εἰς τὴν ὁποίαν εἶνε ὠφέλιμον νὰ ἀσκῆται κανεὶς συνεχῶς.

— Ἐχετε δίκαιον, εἶπεν ὁ Φρειδερίκος. Εἶμαι ὅμως ἄνδρας καὶ ἀπὸ τὴν οἰκογένειάν μου ἔχω κληρονομήσει μίαν πολὺ ἀνωφελεῖ ῥοπήν νὰ εἶμαι ὀλιγώτερον θετικιστῆς καὶ περισσότερον ἰδεολόγος. Ὁ κόσμος εἶνε ἐξηρωθωμένος, λέγει ὁ Δανοάγγλος σας Ἀμλέτος. Αἰσχος δι' ἐμὲ καὶ λυπηρὸν ὅτι ἠθέλησα νὰ τὸν διορθώσω. Δὲν ἤμπορῶ νὰ ξεσυνηθίσω ἀκόμη τὴν ἀκαταλόγηστον αὐτὴν μεγαλομανίαν. Ἐκτὸς αὐτοῦ, κάθε καλὸς Γερμανὸς

ὁ ὁποῖος ὑπολήπτεται τὸν ἑαυτὸν του, ἐμμένει εἰς τὸ φαιουσικόν: «Ἐσπούδασα ἄχ! φιλοσοφίαν, ἱατρικὴν καὶ νομικὴν...» καὶ λοιπά. Ἔτσι ἀπογοητεύεται κανεὶς ἀπὸ πάσης ἀπόψεως καὶ θὰ ἤθελε νὰ πωληθῇ εἰς τὸν διάβολον, τὸ πρῶτον τοῦ ὁποίου φάρμακον εἶνε παραδόξως καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μία ξανθὴ Γκρέτχεν ἢ κάτι ὅμοιον.

Ἡ δεσποινὶς ἐσιώπα διὸ ὁ Φρειδερίκος εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐξακολουθήσῃ.

— Δὲν ἠξεύρω, εἶπεν, ἐὰν σὰς ἐνδιαφέρῃ νὰ ἀκούσετε περισσοτέρας λεπτομερείας περὶ τῶν ἀλλοκότων περιπετειῶν ἐνὸς ἰδεολόγου χρεωκόπου τῆς ζωῆς.

Ἐκείνη ἐγέλασε καὶ εἶπεν:

— Ἐνὸς χρεωκόπου; Ἐγὼ δὲν σὰς θεωρῶ τοιοῦτον! Φυσικὰ ὅμως μ' ἐνδιαφέρουν ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα σὰς ἀφοροῦν καὶ τὰ ὁποῖα θέλετε νὰ μοῦ εἰπῆτε.

— Πολὺ καλὰ, ὑπέλαβεν ὁ Φρειδερίκος, ἄς ἴδωμεν ἐὰν ἔχετε δίκαιον. Φαντασθῆτε ἓνα ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος μέχρις ἡλικίας τριάκοντα ἐτῶν εὐρίσκετο πάντοτε παραστρατημένος εἰς στραβὸν δρόμον, ἢ ὅτι ἢ ἐπὶ τοῦ δρόμου αὐτοῦ πορεία του ἐτελείωνε πολὺ γρήγορα πότε διότι ἔσπαζε τὸ πόδι του καὶ πότε διότι εὕρισκεν ἀνυπέροβλητα ἐμπόδια ἐμπρὸς του. Εἶνε δὲ ἀκόμη θαῦμα ὅτι αὐτὴν τὴν φορὰν διέφυγα ἀπὸ τὸ πραγματικὸν ναυάγιον. Μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι τὸ ἰδικόν μου πλοῖον πάει πλέον, ἐνανάγησε, καὶ ὅτι μαζί μὲ αὐτὸ κατεποντίσθη καὶ ἐγώ! ἢ ὅτι κοντεύω νὰ καταποντισθῶ. Διότι δὲν βλέπω πλέον καμμίαν ξηράν! Δὲν βλέπω κάτι τὸ ὁποῖον νὰ εἶνε σταθερὸν καὶ ἀσφαλές. Μέχρις ἡλικίας δέκα ἐτῶν ἤμουν

κλεισμένος μέσα εις μίαν προπαιδευτικὴν στρατιωτικὴν σχολήν. Τότε μὲ εἶχε καταλάβει μία τάσις πρὸς αὐτοκτονίαν, συχνὰ δὲ μὲ ἐτιμωροῦσαν δι' ἀπειθείαν. Δὲν ἦσθάνομην καμμίαν ὄρεξιν νὰ βλέπω ὅτι μὲ προπαιδεύουν διὰ τὸ μέλλον μέγαλον αἱματοκύλισμα. Δι' αὐτὸ ὁ πατέρας μου μὲ ἀπέσυρεν ἀπὸ τὴν σχολήν, καίτοι, ἐπειδὴ εἶνε στρατιώτης ψυχῇ τε καὶ σώματι, ἦσθάνθη μεγάλην λύπην ὅτι ἔτσι ἐναυαγοῦσεν ἕνα προσφιλές του σχέδιον. Κατόπιν ἐτελείωσα τὸ ὑπὸ πολλῶν καταπολεμούμενον ἀνθρωπιστικὸν γυμνάσιον. Ἔγινα ἰατρός, ἐπειδὴ δὲ ἐνδιαφερόμην πολὺ διὰ τὴν ἐν γένει ἐπιστήμην, ἐπεδόθη ἐν τὴν βακτηριολογίαν. Ἀποτυχία ὅμως! Ἐμπόδια! Ἡ ἐργασία αὐτὴ ἐτελείωσε πλέον δι' ἐμέ. Δὲν περιμένω πλέον νὰ ἐργασθῶ ἐκ νέου εἰς τὸν κλάδον αὐτόν. Ἐνυμφεύθη ἐξ ἄλλου. Εἶχα προηγουμένως φαντασθῆ ὑπὸ καλλιτεχνικὴν μορφὴν τὴν ὅλην ἱστορίαν τοῦ γάμου: Ἐνα σπῖτι, ἕνα μικρὸν κῆπον, μίαν καλόγνωμη γυναῖκα τὴν ὁποίαν θὰ διεμόρφωνα ἐγὼ ἐπὶ τὸ καλύτερον· συγχρόνως ἄσκησις τοῦ ἰατρικοῦ ἐπαγγέλματος εἰς μίαν ἐξοχικὴν περιφέρειαν, διότι εἶχα τὴν ἰδέαν ὅτι ἐκεῖ ἔξω ἤμποροῦσα νὰ εἶμαι χρησιμώτερος ἢ εἰς τὸ κέντρον τοῦ Βερολίνου. Πολλοὶ ἐν τούτοις μὲ συνεβούλευαν νὰ μείνω στὸ Βερολίνο, διότι μὲ τὸ οἰκογενειακὸν ὄνομα πού ἔχω καὶ τὰς σχέσεις μου, τὰ κέρδη μου θὰ ἦσαν διπλάσια, τριπλάσια, τετραπλάσια. Ἡ καλή μου σύζυγος κατ' οὐδένα τρόπον ἤθελε νὰ κάμωμεν παιδιά! Ἀπὸ τὴν στιγμὴν πού ὑπῆρχε βλέψις ἀποκίσεως τέκνου μέχρι τοῦ τοκετοῦ ἐφιλονικούσαμεν ζωηρότατα, ἡ δὲ ζωὴ μου εἶχε γίνει ἀληθινὴ κόλασις.

Ἦχι σπανίως, ἀντὶ νὰ κοιμηθοῦμε, ἡ γυναῖκα μου κ' ἐγὼ ἐμαλώναμε νύκτας δολοκλήρους. Ἐπεχείρουν νὰ τὴν πείσω μὲ συμβουλὰς, μὲ παρηγορίας, σιγὰ ἢ δυνατὰ, μὲ μαλακὸν ἢ ζωηρὸν τρόπον, μὲ τρυφερότητα ἢ μὲ θυμόν! Ἐπίσης ἡ μητέρα της δὲν μὲ ἐννοοῦσεν. Ἡ γυναῖκα μου ἦτο ἀπογοητευμένη ἀπὸ ἐμέ, ἡ μητέρα της ἐπίσης, διότι κατόπιν τῶν ἀτυχιῶν μου προσπαθειῶν νὰ ἀκολουθήσω μεγάλην σταδιοδρομίαν, ἐκείναι διέβλεπον εἰς τὴν γέννησιν ἑνὸς παιδίου τὴν γέννησιν ἑνὸς παράφρονος. Πρὸς τούτοις συνέβαινε κάτι τὸ ὁποῖον δὲν ξέρω εἰς ἂν γίνεται εἰς ὅλους τοὺς γάμους, δηλαδὴ κάθε φορὰ πού ἐπρόκειτο νὰ γεννηθῆ ἕνα παιδί ἐσυζητούσαμε καὶ ἐφιλονικούσαμε διὰ τὸν τρόπον τῆς ἀνατροφῆς του. Ἐσυζητούσαμε εἰς ἂν ἔπρεπε νὰ ἀναθρέψωμε τὸ παιδί μας στὸ σπῖτι, ὅπως ἤθελα ἐγὼ, ἢ εἰς κανένα δημόσιον σχολεῖον, ὅπως ἤθελεν ἡ σύζυγός μου. Ἡ ὅταν ἔλεγα ἐγὼ: Ἐὰν τύχη καὶ ἀποκτήσωμε κορίτσι θὰ τοῦ δώσωμε καὶ μαθήματα γυμναστικῆς, ἡ γυναῖκα μου ὑπεστήριξε τὸ ἐναντίον! Ἐν τούτοις ὅμως τὸ παιδί δὲν ἦτο γεννημένο. Πολλὰς φορὰς ἀπειλούσαμεν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μὲ διαζύγιον καὶ μὲ αὐτοκτονίαν. Ἡ γυναῖκα μου ἐκλειδώνετο εἰς τὸ δωμάτιόν της. Τότε ἐκτυποῦσα δυνατὰ τὴν πόρτα της, διότι ἐφοβούμην μήπως πάθῃ ἢ κάμῃ τίποτε. Κατόπιν ἤρχετο ἡ συμφιλίωσις. Αἱ συνέπειαι δὲ τῆς συμφιλίσεως αὐτῆς ἠῤῥξαν περισσότερον τὴν νευρικότητα καὶ τὴν δυστυχίαν εἰς τὸ σπῖτι μας. Μία ἡμέρα εὐρέθη ἐν τὴν ἀνάγκην νὰ κλείσω τὴν πόρταν εἰς τὴν πεθεράν μου. Ἦτο ἕνα μέσον καὶ αὐτὸ διὰ νὰ εὐρω

ήσυχίαν. Εἰς τὸ τέλος ἀνεγνώρισε καὶ ἡ γυναῖκα μου ὅτι εἶχα δίκαιον. Ἐν γένει ὅμως ἠγάπα ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, καὶ παρ' ὅλας τὰς ἔριδας, ἡ ἀμοιβαία συμπάθεια ἦτο μεγάλη. Εἶχαμε τρία παιδιά: τὸν Ἀλβέρτον, τὸν Βερνάρδον καὶ τὴν Ἀνναμαρίαν. Ἐγεννήθησαν ἐντὸς τριῶν ἐτῶν, τὸ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου. Οἱ τοκετοὶ αὐτοὶ ἔκαμαν ὥστε ἡ νευρική προδιάθεσις τῆς συζύγου μου νὰ μεταβληθῇ εἰς κρίσιν. Εἶχεν ἤδη γεννηθῆ ὁ Ἀλβέρτος ὅταν κατελήφθη ἀπὸ μελαγχολίαν. Ἡ πεθερά μου ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἡ κόρη της εἶχε τὰς ἰδίας νευρικὰς προσβολὰς καὶ ὅταν ἦτο ἀκόμη παιδί. Ἐπειτα ἀπὸ τὸν τελευταῖον τοκετὸν ἐταξίδευσα μὲ τὴν γυναῖκά μου εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅπου ἐμείναμεν δύο μῆνας. Ἦτο τότε μία καλὴ ἐποχὴ, καὶ ἡ ψυχὴ τῆς συζύγου μου ἐφαίνετο ὅτι πράγματι ἐφαιδρύνετο ὑπὸ τὸν «ὠραῖον οὐρανὸν τῆς Ἰταλίας». Ἡ ἀσθένεια ὅμως προυχώρει σιγὰ-σιγὰ περισσότερον. Εἶμαι τριάκοντα ἐνὸς ἔτους καὶ νυμφευμένος ἀπὸ ὀκτὼ ἐτῶν. Τὸ μεγαλύτερό μου παιδί εἶνε ἑπτὰ ἐτῶν. Εἶνε τώρα... — ὁ Φρειδεῖκος διεκότη ἐπ' ὀλίγας στιγμὰς συλλογισμένος—ἔχομεν τώρα ἀρχὰς Φεβρουαρίου, ὥστε θὰ ἦσαν περίπου μέσα Ὀκτωβρίου τοῦ προηγουμένου ἔτους, ὅταν εὗρηκα τὴν γυναῖκά μου νὰ κάθηται εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ νὰ ψαλιδίζῃ εἰς πολὺ μικρὰ τεμάχια ἕνα ἀρκετὰ ἀκριβὸν μεταξωτὸ ὕφασμα, τὸ ὁποῖον εἶχαμεν ἀγοράσει εἰς Ζυρίχην καὶ τὸ ὁποῖον εἶχε κλείσει εἰς τὰ συρτάρια της περισσότερον ἀπὸ τέσσαρα ἔτη. Ἐπῆρα τὸ κόκκινον ὕφασμα, δηλαδὴ ὅτι εἶχε ἀπομείνει, εἰς τὰ χέρια μου, ἔρριψα ἕνα

βλέμμα εἰς τὸν σωρὸν τῶν μικρῶν τεμαχίων, τὰ ὁποῖα εὗρισκοντο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καὶ εἶπα εἰς αὐτήν· «Ἄγγελα, τί κάμνεις ἐκεῖ; Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀντελήφθην ἀμέσως τὸ δυστύχημα ποῦ μᾶς ἔπληξε! Μολαταῦτα ἤλπιζα ἀκόμη ἐπ' ἀρκετὸν καιρὸν. Μίαν νύκτα ὅμως ἐξυπνήσας αἰφνιδίως, εἶδα πολὺ πλησίον μου τὸ πρόσωπον τῆς συζύγου μου μὲ μίαν ἔκφρασιν ἀφηρημάδας. Συγχρόνως ἠσθάνθην κάτι εἰς τὸν λαιμὸν μου. Ἦταν τὸ ἴδιο ψαλίδι, μὲ τὸ ὁποῖον εἶχε κόψει τὸ μεταξωτὸ ὕφασμα, καὶ μοῦ ἔλεγεν:

— Ἔλα Φρειδεῖκε, ντύσου, πρέπει νὰ πᾶμε καὶ οἱ δύο μας νὰ κοιμηθοῦμεν εἰς ἕνα φέρετρο ἀπὸ φλαμοριὰ.

Εὐρέθηκα εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ καλέσω εἰς τὸ σπίτι τοὺς ἰδικούς μου καὶ τοὺς ἰδικούς της συγγενεῖς. Διότι ἐπὶ τέλους ἐκινδύνευαν καὶ τὰ παιδιά μας, ἐὰν ὑποτεθῇ ὅτι ἐγὼ θὰ ἦμουν εἰς θέσιν νὰ προστατευθῶ ἀπὸ τὴν μανίαν της. Βλέπετε, λοιπόν, συνεπέρανεν ὁ Φρειδεῖκος, ὅτι καὶ εἰς τὸν γάμον εἶχα τὴν ἰδίαν ἀποτυχίαν ποῦ εἶχα καὶ εἰς τὰς ἰατρικὰς μου μελέτας. Θέλω τὰ πάντα καὶ δὲν θέλω τίποτε. Τὸ πνεῦμά μου ἐφορτώθη μὲ πολλὰ πράγματα, συγχρόνως ὅμως ἔμεινε καὶ ἀδειανό.

Ἡ μὲς Εὐὰ Μπέρονς εἶπεν ἀπλῶς:

— Πράγματι, σᾶς συνέβη κάτι σοβαρό!

— Ναί, εἶπεν ὁ Φρειδεῖκος, ἀλλὰ τότε μόνον ἔχετε δίκαιον, μὲς Μπέρονς, ἐὰν ἀντὶ τῆς μορφῆς τοῦ παρελθόντος λάβετε ὑπ' ὄψιν τὴν μορφὴν τοῦ παρόντος, καὶ ἐὰν προηγουμένως ἀναμετρήσετε τὰ πράγματα ἐκεῖνα, μὲ τὰ ὁποῖα

ἡ περίπτωσις αὐτὴ περιπλέκεται ἀκόμη περισσότερο. Τὸ ζήτημα εἶνε αὐτό: Πταῖω ἐγὼ διὰ τὴν πορείαν, τὴν ὁποῖαν ἔλαβεν ἡ ψυχικὴ ἀσθένεια τῆς συζύγου μου, ἢ ἢ-μπορῶ νὰ ἀπαλλάξω τὸν ἑαυτὸν μου ἀπὸ κάθε μομφῆν; ἢ Μπορῶ μόνον νὰ εἶπω ὅτι τώρα γίνεται ἡ διαδικασία τῆς περιπτώσεως αὐτῆς, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐγὼ ὁ ἴδιος εἶμαι κατηγορούμενος, κατήγορος καὶ δικαστής, καὶ ὅτι δὲν εἶνε ἀκόμη δυνατὸν νὰ προῖδω τὸ εἶδος τῆς ἀποφάσεως. Δὲν φρονεῖτε, μὲς Μπέρνς, ὅτι ἔχει κάποιαν σημασίαν τὸ γεγονός, ὅτι ἀκριβῶς ὁ Ἄτλαντικὸς Ὁκεανὸς δὲν ἠθέλησε νὰ μὲ καταπιῇ; ἢ ὅτι ἐπάλαισα ὡς παρὰ φρον διὰ νὰ σώσω τὴν ζωὴν μου; καὶ ὅτι μερικὸς δυστυχεῖς, οἱ ὅποιοι ἠθέλαν νὰ πιασθοῦν ἀπὸ τὴν βάρκα μας τοὺς ἐκτύπησα μὲ τὸ κουπὶ εἰς τὸ κεφάλι τόσοσιν δυνατά, ὥστε ἀμέσως νὰ ἐξαφανισθοῦν εἰς τὸ νερό; Δὲν εἶνε μία χυδαιότης ἐκ μέρους μου τὸ ὅτι ἐξακολουθῶ νὰ σφικτοπιάνωμαι ἀπὸ τὴν ζωὴν καὶ ὅτι προτιμῶ νὰ κάμνω ὅ,τιδήποτε ἄλλο, παρὰ νὰ δώσω ἕνα τέρμα εἰς αὐτὴν τὴν ὅλως διόλου ναυαγημένην ὑπαρξιν;

Ἔλα αὐτὰ τὰ εἶπεν ὁ Φρειδερίκος ὠχρὸς, τεταραγμένος, ἀλλὰ πάντοτε εἰς τόνον ἠσυχου συνομιλίας. Ὁ ξενοδόχος εἶχε πάρει ἤδη πρὸ πολλοῦ τὰ κενωθέντα πιάτα ἀπὸ τὸ τραπέζι.

Ἡ μὲς Εὐα, ἴσως ὅπως ἀποφύγη ὀδυνηρὰν τινα ἀπάντησιν, εἶπε:

— Θὰ πάρωμεν ἐδῶ τὸν καφέ ἢ ὄχι κύριε δόκτωρ;

— Ὅ,τι ἐπιθυμεῖτε σεῖς, σήμερα ἢ αὔριο ἢ πάντοτε, ἐφ' ὅσον δὲν σᾶς εἶμαι ἐνοχλητικὸς. Εἶμαι ὅμως ἕνας

θλιβερός σύντροφος διὰ σᾶς. Δὲν ὑπάρχει ἐγωϊσμὸς τόσοσιν μικροπρεπῆς καὶ ἀνόητος, ὅσον ὁ ἰδικὸς μου. Σκεφθῆτε ὅτι ἡ γυναῖκα μου εἰς τὴν κλινικὴν, εἰς τὴν ὁποῖαν εὐρίσκεται τώρα, ἀσχολεῖται μὲ τὸ νὰ ἀποδεικνύη ὅτι εἶνε ἀμαρτωλὸς, ἀναξιοπρεπῆς, κακὴ καὶ μηδαμινή. Διότι δὲ εἶνε τόσοσιν ἀναξιοπρεπῆς, ὅπως λέγει, καὶ διότι ἐγὼ ἔμπρὸς εἰς αὐτὴν εἶμαι μεγάλος, εὐγενὴς καὶ ἀξίος θανμασμοῦ, δι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὴν ἐπιτηρῶ κανεὶς πάντοτε διὰ νὰ μὴ κάμη κακὸ εἰς τὸν ἑαυτὸν της. Δὲν εἶνε μία πολὺ ὠραία ἱστορία αὐτὴ δι' ἐμέ; καὶ δὲν πρέπει νὰ εἶμαι πράγματι ὑπερήφανος δι' αὐτὴν;

Ἡ μὲς Μπέρνς ὁμως εἶπε:

— Δὲν τὸ πιστεύω ποτὲ ὅτι μέσα εἰς ἕνα τόσοσιν εὖσωμον ἄνδρα θὰ ὑπῆρχε ψυχὴ τόσοσιν ἀδύνατη καὶ τόσοσιν κατατρομαγμένη. Ὅ,τι ἔχετε νὰ κάμετε εἶνε κατὰ τὴν γνώμην μου τὸ ἐξῆς: νὰ λησμονήσετε ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερο δλόκληρον τὸ παρελθόν. Ὅλοι μας πρέπει νὰ κάμνωμε κάτι τέτοιο, διὰ νὰ εἴμεθα ἱκανοὶ νὰ ζήσωμε.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Φρειδερίκος, εἶμαι τελείως ἀνίκανος δι' αὐτό. Κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸν μου καλά, διότι ἀπέναντί μου ἔχω ἄνθρωπον, εἰς τὸν ὁποῖον δι' ἕνα οἰονδήποτε λόγον ἢ μπορῶ νὰ ὀμιλήσω εὐλικρινῶς.

— Πρέπει νὰ συγκεντρωθῆτε εἰς τὸν ἑαυτὸν σας, πρέπει νὰ ἀρχίσετε νὰ ἐργάζεσθε, ὑπέλαβεν ἡ μὲς Μπέρνς. Πρέπει, ἐὰν εἶνε δυνατὸν, νὰ ἐργάζεσθε μέχρις ἀπολύτου κοπώσεως.

— Ὅ! ἀξίότιμος δεσποινίς, ἀνεφώνησεν ὁ Φρειδε-

ρῆκος, πόσον μὲ ὑπερτιμᾶτε! Ἔργασία; Ἄλλὰ διὰ νὰ ἐργασθῆ κανεὶς χρειάζεται πεποίθησιν εἰς τὸν ἑαυτὸν του καὶ ὄρεξιν κ' ἐγὼ τὰ ἔχασα ἀνωχῶς καὶ τὰ δύο. Ἐὰν δὲ κάθημαι εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν ἐδῶ, εἰς μίαν χώραν ἢ ὁποία συγκεντρώνει πολὺ ἰσχυροτέραν θέλησιν ἀπὸ τὴν τῶν Εὐρωπαίων, κάθημαι—αὐτὸ δὲ εἶνε τὸ σημεῖον τὸ ὁποῖον κάμνει νὰ διαφέρουν οἱ ἄνθρωποι τῆς σήμερον ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ παρελθόντος—κάθημαι, διότι ἔχω χάσει κουπιὰ καὶ πηδάλιο καὶ διότι ἢ αὐτοπεποίθησίς μου ἔφυγε καὶ πάει.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκομίσθη ὁ καφές, τόσον δὲ ὁ Φρειδερίκος ὅσον καὶ ἡ μὲς Μπέρνς ἐκίνουν ἐν σιωπῇ τὰ κουταλάκια ἐντὸς τῶν κυαθίσκων. Αἴφνης ἡ μὲς Μπέρνς ἠρώτησε:

—Πῶς λοιπὸν ἐχάσατε, ὅπως λέγετε, τὴν αὐτοπεποίθησίν σας;

—«Τερίντιουμ τρίστε», εἶπεν ὁ Φρειδερίκος, καὶ ἀμέσως ἀνεμνήσθη τοῦ παραδείγματος τῆς κοινῆς ἀράχνης, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀναφέρει ὁ δόκτωρ Γουλιέλμος ἐν σχέσει μὲ τὴν Ἰνγιγέρδην.

Ὁ Φρειδερίκος ἐφήρμοξε τώρα τὸ παράδειγμα τοῦτο ὑπὸ εὐρύτεραν ἔννοιαν εἰς τὴν ἐνέργειαν τῆς Μοίρας. Φυσικῶ τῷ λόγῳ ἡ μὲς Μπέρνς δὲν τὸν ἠγνόει. Ἐκεῖνος ὅμως διεκόπη καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ δώσῃ τὰς ἐξηγήσεις τὰς ὁποίας τοῦ ἐζήτησεν. Ἡ δεσποινὶς ἀπέσυρε μὲ τὴν αὐτὴν ταχύτητα καὶ προθυμίαν τὴν ἐρώτησίν της καὶ εἶπεν ὅτι θὰ εὔρισκεν ὡς ὀρθὸν καὶ καλὸν ἐὰν ἄφηνε κατὰ μέρος τὸν μὲ γερμανικὴν βαθύνουσαν συνδεδεμένον

αὐτὸν τρόπον τῆς ὀμιλίας του καὶ εἰσήρχετο εἰς τὴν σφαῖραν τὴν ἰδικήν της, δηλαδή τὴν σφαῖραν ἑνὸς ἐπιπολαίου ἀνθρώπου. Ἐν τέλει δέ, μετὰ τὴν παρατήρησιν αὐτὴν, διετύπωσε τὴν ἀκόλουθον συμβουλήν: Καίτοι κατακρίνει τόσῳ πολὺ τὸν ἑαυτὸν του διότι ἐνῶ ἠκολούθησε τόσους δρόμους δὲν ἔφθασεν εἰς τὸ τέρας, ἐν τούτοις πρέπει νὰ ἀκολουθήσῃ ἡσυχος ἕνα νέον καὶ ἐφ' ὅσον εἶνε δυνατόν νὰ περιορισθῆ εἰς κάτι τὸ ὁποῖον θὰ τοῦ ἀπασχολήσῃ κατ' ἴσον βαθμὸν τὸ χέρι, τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ πνεῦμα. Μὲ ὀλίγα λόγια: Ὅφείλει νὰ κάμῃ νέαν ἀπόπειραν μὲ τὸν παλαιὸν του ἔρωτα, τὴν γλυπτικὴν. Ἴσως θὰ ἐγίνετο ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν ὁ ἀριστοτέχνης μιάς Μαντόννας ἀπὸ πολύχρωμον ξύλον.

—Ἀπατᾶσθε, εἶπεν ὁ Φρειδερίκος, διότι ἐγὼ εἶμαι ἕνας ἀεροκοπανιστής. Ἀφῆστέ μου τὴν ἀπατηλὴν ἰδέαν ὅτι μέσα μου ὑπάρχει ἕνας μεγάλος καλλιτέχνης, ὁ ὁποῖος περιμένει τὴν στιγμὴν τῆς ἀπολυτροφώσεως. Μᾶλλον θὰ ἔπρεπε νὰ γίνω ἀμαξηλάτης, θαλαμηπόλος ἢ ἐπιστάτης τοῦ μίστερ Ρίττερ.

Η ΜΙΣ Εὐὰ Μπέρνς ἔλαβεν ἀνὰ χεῖρας τὸ τσαντάκι της καὶ ἐπλήρωσε τὸν λογαριασμόν της, διότι δὲν ἤθελε νὰ πληρώσῃ δι' αὐτὴν ὁ Φρειδερίκος. Κατόπιν ἐξῆλθον ἀμφότεροι εἰς τὴν πολυθρόνον ὁδόν. Καὶ τώρα, ὅπως καὶ πρότερον, ἐπέσυρον τὴν προσοχὴν παντοῦ ὅπου ἐνεφανίζοντο.

—Νὰ πάρ' ἢ ὀργή, εἶπεν ὁ Φρειδερίκος ὅστις μέσα

εἰς τὴν τύρβην καὶ κίνησιν τῆς ὁδοῦ εἶχε γίνεαι πάλιν ἄλλος ἄνθρωπος. Πολὺ ἐφλυάρησα μαζί σας, μὶς Μπέρνος! Ἐκαμα κατάχρησιν τῆς ὑπομονῆς σας καὶ σᾶς ἔκαμα νὰ πλήττετε τρομερά. Δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ὡ, ὄχι, ἀπήντησεν ἐκεῖνη. Εἶμαι συνηθισμένη εἰς τέτοιαις συνομιλίαις. Ἀπὸ πολλὰ χρόνια τώρα συναναστρέφομαι καλλιτέχνας.

— Ἐλπίζω ὅτι μὲ αὐτὸ δὲν θέλετε νὰ θέσετε ἐν ἀμφιβόλῳ τὴν εἰλικρίνειάν μου, μὶς Μπέρνος; ἠρώτησεν ὀλίγον τρομαγμένος ὁ Φρειδεργίκος.

— Ὅχι, ἀλλὰ δὲν φρονῶ εἶπεν ἐκεῖνη ἠσύχως καὶ σχεδὸν μὲ ἀνδρικὴν σταθερότητα φωνῆς, ὅτι ἡ φύσις, ἐὰν μᾶς κάμνη καμμιὰ φορὰ νὰ ὑποφέρωμε διὰ κάτι, σκοπεύει νὰ μᾶς κάμνη πάντοτε νὰ ὑποφέρωμεν μὲ τὸ ἴδιον αὐτὸ κάτι. Μοῦ φαίνεται ὅτι μεταξὺ δύο ἡμερῶν παρενεβλήθη, ὄχι ἀσκόπως ἀπὸ τὸν δημιουργόν, παντοῦ καὶ δι' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἡ νύκτα καὶ ὁ ὕπνος.

— Ὅχι παντοῦ καὶ πάντοτε, ὑπέλαβεν ὁ Φρειδεργίκος, ἐνῶ ταυτοχρόνως ἀνελογίζετο τὴν δυσκολίαν μὲ τὴν ὁποίαν ἠδυνήθη νὰ κοιμηθῇ ὀλίγας ὥρας κατὰ τὰς παρελθούσας νύκτας.

Εἰς ἓνα σταυροδρόμιον ἡ μὶς Μπέρνος ἐστάθη διὰ νὰ περιμεῖν ἓνὰ τραμ τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ τὴν φέρῃ πάλιν εἰς τὸ ἐργαστήριόν της.

— Κυττάξατε ἐκεῖ! εἶπεν ὁ Φρειδεργίκος καὶ ἔδεικνυεν ἕξ πανομοιότυπους πελωρίας ρειλάμας, αἱ ὁποῖαι μὲ κτυπητὰ χρώματα παρίστανον τὴν «Μάραν, τὸ θῦμα τῆς

ἀράχνης». Ἐφ' ἐκάστου τοιχοκολλήματος εἶχεν ἐπικολληθῆ λοξῶς μία πρασίνη ταινία, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀνεγινώσκετο ὅτι ἡ χορεύτρια ἠμποδίσθη ἕως τώρα νὰ ἀρχίσῃ τὰς παραστάσεις της ὡς ἐκ τῶν συνεπειῶν τοῦ ναυαγίου, ὅτι ὅμως θὰ ἐνεφανίζετο τὴν ἐπομένην ἡμέραν πρὸ τοῦ ἀμερικανικοῦ κοινοῦ εἰς τὸ θέατρον τῶν Οὐέπστερ καὶ Φόρστερ. Ἐπάνω ἀπὸ τὰς διαφημίσεις αὐτὰς εὐρίσκοντο ἄλλαι μὲ τὸν Ἀρθούρον Στός, ὀλόκληρον, εἰς μέγεθος μεγαλύτερον τοῦ φυσικοῦ. Αἱ εἰκόνες τοῦ Στός ἦσαν ἕξ μέχρις ὀκτὼ κατὰ σειράν.

— Ἡ μικρὴ αὐτῆ, εἶπεν ἡ μὶς Μπέρνος, προσεκάλεσε τὸν μίστερ Ρίττερ διὰ μεθαύριον τὸ πρῶτ' εἰς τὴν δοκιμὴν, εἰς κάποιον θέατρον τῆς Πέμπτης Λεωφόρου, ὄχι ὅμως τῶν Οὐέπστερ καὶ Φόρστερ.

Ὁ Φρειδεργίκος ἐξήγησεν εἰς αὐτὴν τί εἶχε συμβῆ ἐν τῷ μεταξύ. Ἦτο ὅμως κάτι νέον δι' αὐτὸν ἡ πληροφορία περὶ τῆς ἐπικειμένης δοκιμῆς. Μεθ' ὃ εἶπε μὲ ἀδιάφορον ὕφος:

— Κατὰ βάθος μοῦ προξενεῖ οἶκτον αὐτὸ τὸ κορίτσι. Θὰ ἐπεθύμουν, μὶς Μπέρνος, νὰ ἐλαμβάνετε τὴν καλωσύνην νὰ ἐνδιαφερθῆτε δι' αὐτὸ τὸ πτωχὸ πλάσμα ποὺ δὲν ἔχει κανένα νὰ τὸ χειραγωγῆσῃ.

— Καλὴ ἀντάμωσι! Κυττάξατε νὰ ἔλθετε ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερα εἰς τὸ ἀτελιὲ νὰ ἐργασθῆτε, εἶπεν ἡ μὶς Μπέρνος ἐνῶ ἀνέβαιεν ἐπὶ τοῦ τραμ.

Ἄμα ὡς ἡ μὶς Μπέρνος ἐξηφανίσθη μέσα εἰς τὸν χείμαρρον τῆς συγκοινωνίας τῆς Νέας Ὑόρκης, ὁ Φρει-

δεριῖος ἠσθάνετο παραδόξως τὸν ἑαυτὸν του ὡς ἐγκαταλειμμένον.

— Καὶ ἂν ἀκόμη, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, κινδυνεύσω νὰ στέψω τὴν ἀποτυχίαν μου μὲ νέαν γελιοποίησιν, θὰ ὑπάγω ἐν τούτοις αὖριον εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Ρίττερ νὰ τεθῶ εἰς τὴν διάθεσίν του, νὰ χῶσω τὰ χέρια μου μέσα εἰς τὸν γύψον καὶ νὰ προσπαθῆσω νὰ μετασχηματίσω ριζικῶς τὴν ζωὴν μου σὰν νὰ ἦταν ἀπλῶς ἕνας ὑγρὸς σβῶλος πηλοῦ.

ΤΗΝ ἐπομένην περὶ τὴν δεκάτην πρωϊνὴν, ὁ Ρίττερ εἶχεν ἤδη εὐχηθῆ τὸ «καλῶς ὠρίσατε» εἰς τὸν Φρειδερίκον ἐλθόντα εἰς τὸ ἐργαστήριόν του. Εἰς τὸν νεαρὸν ἰατρὸν ἐδόθη ἕνα μικρὸν δωμάτιον ἐργασίας, τοῦ ὁποίου ἡ θύρα ἦτο ἀνοικτὴ πρὸς τὸ διαμέρισμα τῆς μίς Μπέρης.

Τότε ὁ Φρειδερίκος ἔλαβε μὲν διὰ πρώτην φορὰν ἀνὰ χεῖράς του τὴν πολύτιμον ἐκείνην ὑγρὰν ἄργιλον ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔπλασαν οἱ θεοὶ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀνθρώποι τοὺς θεοὺς, εἶχεν ὅμως ἄλλοτε ἰδῆ εἰς τὴν Ρώμην πῶς τὸν ἐπεξεργάζοντο μὲ τὰ δάκτυλά των γνώριμοί του γλύπτται, οὕτως ὥστε ἡ ἐργασία ἐπροχώρει. Ἐγένετο τώρα μὲ εὐκολίαν πρὸς ἰδίαν του ἐκπληξιν καὶ πρὸς θαυμασμόν τῆς μίς Μπέρης. Φυσικὰ εἰς τοῦτο ἐβοηθήθη πολὺ καὶ ἀπὸ τὰς ἀνατομικὰς του γνώσεις. Ἀφοῦ εἶχεν ἐργασθῆ πυρετωδῶς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ὥρας μὲ ἀνεστραμμένας τὰς χεῖρίδας τοῦ ὑποκαμίσου του καὶ καθ' ἣν στιγμὴν εὐρίσκετο πρὸ αὐτοῦ εἰς μεγά-

λας γραμμὰς ὁ μυώδης βραχίων ἀνθρώπου, ὁ Φρειδερίκος ἠσθάνετο ἕνα ὅλως νέον δι' αὐτὸν συναίσθημα ἱκανοποίησεως. Κατὰ τὸ διάστημα κατὰ τὸ ὁποῖον εἰργάζετο εἶχεν ἕξ ὀλοκλήρου λησμονήσει ποῖος ἦτο καὶ ὅτι εὐρίσκετο ἐν Νεῶ Ὑόρκῃ. Ὅταν ὁ Βίλλυ Σνάιντερς, μεταβαίνων ἀπὸ τὸ γραφεῖόν του εἰς τὸ γεῦμα, ἦλθε κατὰ τὴν συνήθειάν του νὰ χαιρετίσῃ τὸν Βονιφάτιον Ρίττερ καὶ τὴν τέχνην, ἐφάνη εἰς τὸν Φρειδερίκον ὡς νὰ ἀφυπνίσθη καὶ νὰ ἐπέστρεψεν εἰς ζωὴν ἡ ὁποία τοῦ ἦτο ξένη. Ἐλυπεῖτο ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀφήσῃ τὴν ἐργασίαν, εὔρε δὲ ὅτι τὸ μεσημβρινὸν φαγητὸν ἦτο κάτι πολὺ ἐνοχλητικόν.

Τόσον ἡ μίς Μπέρης ὅσον καὶ ὁ Βίλλυ εἶχον κάμει τὸν Φρειδερίκον ὑπερήφανον μὲ τοὺς ἐπαίνους των. Ὅταν ὅμως ἦλθεν ὁ Ρίττερ ἐσιώπησαν καὶ ἐπερίμεναν νὰ ἀκούσουν τί θὰ ἔλεγεν.

Ὁ Ρίττερ, ἀφοῦ προηγουμένως παρετήρησε τὸ πρῶτον τοῦτο δοκίμιον τοῦ ἰατροῦ, ἐξέφρασε τὴν γνώμην ὅτι οὗτος εἶχε βεβαίως ἐργασθῆ καὶ ἄλλοτε μὲ πηλόν. Ὁ Φρειδερίκος ἠρνήθη τὸ τοιοῦτον ἐν πάσῃ συνειδήσει.

— Τότε, εἶπεν ὁ Ρίττερ, ἐχειρίσθητε τὴν ὕλην σὰν κάποιος ὁ ὁποῖος ἔχει μεγάλην ἰδιοφυίαν. Ἐπειτα ἀπὸ τὴν πρώτην αὐτὴν δοκίμην μου φαίνεται ὡς νὰ εἶχατε περιμείνει τὴν ἐποχὴν πού θὰ εἰργάζεσθε μὲ πηλόν καὶ ὡς νὰ ἐπερίμενε σὰς ὁ πηλός.

— Γιὰ νὰ δοῦμε! ὑπέλαβεν ὁ Φρειδερίκος.

Μεθ' ὃ προσέθεσεν ὅτι κατὰ τὴν γενικὴν γνώμην

κάθε ἀρχὴ εἶνε δύσκολος, κατὰ τὴν ἰδικήν του ὄμως πείραν εἰς αὐτὸν συμβαίνει τὸ ἀντίστροφον. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κερδίζει τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον παιγνίδι εἰς τὸ σκάκι ἢ εἰς τὸ μπιλιάρδο, ἐνῶ ἔπειτα χάνει πάντοτε. Αἱ διδακτορικαὶ του ἐργασίαι, αἱ πρῶταί του βακτηριολογικαὶ προσπάθειαι καὶ αἱ πρῶταί του ἰατρικαὶ ἐπέτυχον διὰ τὰ ἀποτύχον βραδύτερον. Ἐν τοσούτῳ οἱ καλλιτέχνη δὲν ἤθελον νὰ πιστεύσουν αὐτοὺς τοὺς ἰσχυρισμούς, εἰς τοὺς ὁποίους ἄλλως τε ὑπῆρχε καὶ κάποια δόσις ἀληθείας, ὁ δὲ Φρειδερίκος ἐξῆλθε τοῦ ἐργαστηρίου εἰς καλυτέραν ψυχικὴν διάθεσιν, ὁμοίαν τῆς ὁποίας ἀπὸ ἐτῶν δὲν εἶχε δοκιμάσει.

Ἄτυχῶς ἡ διάθεσις του αὐτὴ μετεβλήθη ἅμα ὡς συνωμίλησε μετὰ τὴν Ἰνγιγέρδην Χάλστραϊμ εἰς τὴν λέσχην τῶν καλλιτεχνῶν. Ἡ νεῆνις ἤκουσε μετὰ ἀδιαφορίαν, ἂν μὴ μετὰ εἰρωνείαν, τὰ τῆς νέας του ἐνασχολήσεως. Ὁ Ρίττερ, ὁ Βίλλυ καὶ ὁ Λόπκοβιτς χωρὶς νὰ τὸ φανερώσῃσαν ἦσαν ἐν τούτοις ὄργισμένοι διὰ τὰ παρατηρήσεις της. Ἀπήτησεν ἀπὸ τὸν Φρειδερίκον ὅπως μεταβῆ εἰς τοὺς Οὐέπστερ καὶ Φόρστερ καὶ τοὺς πείσῃ νὰ ἀποσύρουν τὴν καταγγελίαν τὴν ὁποίαν εἶχαν ὑποβάλει εἰς τὴν «Ἐταιρείαν πρὸς πρόληψιν κακοποιήσεως τῶν παιδίων» ἀπὸ λόγους ἐκδικήσεως, ἀφοῦ διέφυγεν ἀπὸ τὰς χεῖράς των ὁ θησαυρὸς ὁ ὁποῖος ἐνεκλείετο μέσα εἰς τὴν μικρὰν ναυαγόν, καὶ τοῦτο διότι ὡς ἐκ τοῦ νέου συμφωνητικοῦ τῆς τελευταίας μετὰ τὸν Λίλιενφελδ ἔπρεπε νὰ ματαιωθοῦν καὶ τὰ σχέδια τοῦ ἀνταγωνιστοῦ των. Ἡ Ἰνγιγέρδη ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ τὴν ἐπομένην ἡμέραν

τὰς πρῶτας δοκιμὰς. Κατὰ τὰς δοκιμὰς δὲ αὐτὰς ἀνηγγέλθη ὅτι θὰ παρίστατο καὶ ἓνας ἀντιπρόσωπος τῆς «Ἐταιρείας πρὸς πρόληψιν κακοποιήσεως τῶν παιδίων». Φυσικὰ ἢ νεῆνις ἦτο ἐκτὸς ἐαυτῆς διὰ τοῦτο, διότι κατὰ πρῶτον ἤθελε μετὰ κάθε τρόπον νὰ δεῖξῃ τὴν τέχνην της ἐν Νέα Ὑόρκῃ καὶ νὰ δοξασθῇ διτῶς, δηλαδὴ νὰ ἀποσπᾷ τὸν θαυμασμόν ὡς καλλιτέχνης καὶ τὴν λύπην ὡς ναυαγός, ἐκτὸς τούτου δὲν ἤθελε νὰ χάσῃ τὴν εὐκαιρίαν ὅπως σχηματίσῃ ἓνα καλὸν χρηματικὸν κεφάλαιον. Ἐὰν δὲν τὴν ἄφηναν νὰ παραστήσῃ εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην, τότε κατέστρεφε ὅλην της τὴν ἐργασίαν εἰς τὴν Ἀμερικὴν.

Οὐδεὶς ἤμποροῦσε ν' ἀντεπεξέλθῃ κατὰ τῆς σιδηρᾶς θελήσεως τῆς νεάνιδος. Ἦθελε δὲν ἤθελεν ὁ Φρειδερίκος ἠναγκάσθῃ, γεμᾶτος ἐσωτερικὴν ἀηδίαν, νὰ παίξῃ ἀπὸ τῆς μεσημβρίας μέχρι τῆς ἐσπέρας τὸν ρόλον ἀγγελιοφόρου καὶ ὑπηρέτου τοῦ μικροῦ θεατρικοῦ ἀστέρος. Ἀπὸ τοὺς Οὐέπστερ καὶ Φόρστερ ἔτρεξεν εἰς τοῦ Λίλιενφελδ, ἀπὸ τοῦ Λίλιενφελδ εἰς τὸ γραφεῖον τῶν δικηγόρων Μπράουν καὶ Σάμουελσον, ἀπὸ τὴν Δευτέραν Λεωφόρον εἰς τὴν Τετάρτην, ἀπὸ τὴν Τετάρτην εἰς τὴν Πέμπτην, ἐν τέλει δὲ ἐκτύπησε τὴν θύραν τοῦ μίστερ Μπάρου, προέδρου τῆς «Ἐταιρείας πρὸς πρόληψιν κακοποιήσεως τῶν παιδίων». Ὁ μίστερ Μπάρου ὄμως δὲν τὸν ἐδέχθη.

Ἦτο εὐτύχημα ὅτι ὁ καλὸς Βίλλυ Σνάιντεργς ἔμεινε μετὰ ἡρωϊκὴν ἀνταπάρνησιν εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ πρῶτον διδασκάλου του καὶ τὸν ἐβοήθει. Πρὸς τὸν σκο-

πὸν τοῦτο εἶχε λάβει ἄδειαν δι' ὅλον τὸ ἀπόγευμα ἀπὸ τὸ γραφεῖόν του, οὕτω δὲ διηυκόλυνεν ὅσῳ τὸ δυνατόν περισσότερον τὸν Φρειδερίκον. Ἡ κάπως προπετής και χονδροειδής εὐθυμολογία του και αἱ εὐθυμοὶ παρατηρήσεις του περὶ τῶν ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ συνθηκῶν ἀνεκούφιζον πολὺ τὸν νεαρὸν ἱατρόν.

Ἦτο καλὸν ὅτι οἱ ἰδιοκτῆται τῶν ἀνακτόρων τῆς Πέμπτης Λεωφόρου δὲν ἤκουον τοὺς λόγους τοῦ Βίλλυ, εἰδεμὴ θὰ διήρχοντο ὥρας αἱ ὁποῖαι δὲν θὰ ἦσαν εὐχάριστοι. Εἶνε ἀδύνατον νὰ φαντασθῶν οἱ ἐν Εὐρώπῃ μὲ τί ἄρὰς και βλασφημίας πληροῦνται τὰ πέραξ τῶν κατοικιῶν τῶν Γκούλντς, τῶν Βάντερμπιλτ και τῶν ἄλλων πολυταλάντων. Τὰ ἐξ ἀμμίτου λίθου και μαρμάρου πληκτικὰ αὐτὰ ἀνάκτορα θεωροῦνται ὡς κλωβοὶ ἀγρίων θηρίων, ὡς ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους βλέπομεν εἰς τὰς πανηγύρεις, ἢ ὡς κτίρια κατασκευασθέντα ἀπὸ αἱματωμένα ἀργύρια Ἰούδα, ἀπὸ ἐκεῖνα χάριν τῶν ὁποίων, κατὰ τὴν παράδοσιν, ὁ Ἰσακαριώτης ἐπρόδωκε τὸν διδάσκαλόν του.

Κατὰ τὴν γενικὴν συνήθειαν, δὲν παρέλειψεν οὔτε ὁ Βίλλυ Σνάϊντερς νὰ βομβαρδίση μὲ ἀσεβεστάτας ἐκφράσεις τοὺς πολυταλάντους τῆς Νέας Ὑόρκης. Μία τοιαύτη συνήθεια εἶνε κάτι φυσικὸν εἰς χώραν ὅπου εἶνε ἀδύνατον εἰς τοὺς πολίτας νὰ μὴ θεωροῦν ὡς ἴσον και ὅμοιον οἰονδήποτε ἄλλον, και ὅπου ἔλλειπει μία ἀνωτέρα ἐξυγίασμένη πολιτειακὴ κορυφή, οὔτε δὲ εἶνε δυνατόν νὰ ἀποκτηθῇ διὰ χρημάτων ἢ διὰ λόγων μία αἰγλήσσο ἀριστοκρατία. Δὲν ὑπάρχουν ἐκεῖ κάτω πρίγκιπες, ἀλλὰ

μόνον ἄνθρωποι, περὶ τῶν ὁποίων λέγεται ὅτι συνεσώρευσαν δι' ἄρπαγῶν, κλοπῶν και ἀπατῶν τεράστια πλοῦτη.

Ὁ Φρειδερίκος ἠσθάνετο τὸν ἑαυτὸν του εὐτυχῆ ὅταν τὴν πρώτην τῆς ἐπομένης εὐρέθη πλησίον τοῦ κιβωτίου μὲ τὸν γύψον και ἐπανέλαβε τὴν ἐργασίαν του πρὸς κατασκευὴν μοδέλων. Ἐδῶ, ἐργαζόμενος πυρετωδῶς μὲ χεῖρας και ὀφθαλμούς, ἠμποροῦσε νὰ καταπραύνη τὴν ἐκ τοῦ θορύβου τῆς Νέας Ὑόρκης βομβοῦσαν κεφαλὴν του. Ἐμακάριζε τὸν ἑαυτὸν του ὅτι ἔσπερεῖτο πρακτικοῦ πνεύματος και ὅτι οὕτω δὲν ἠδύνατο νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν φοβερὰν αὐτὴν ἐμπορικὴν πανήγυριν τῶν ὁδῶν, εἰς τὰς αἰωνίους αὐτῆς πολυμόρφους πομπὰς χάριν τοῦ ἁγίου Δολλαρίου.

Ὅταν ἡ πνοὴ τῆς ἐν λόγῳ τύρβης τοῦ κατεξέσχισεν εἰς ῥάκη τὸ ἔνδυμα τῆς ψυχῆς του, ἠσθάνετο, ἐνῶ ἀντέγραφεν ἐπὶ τοῦ γύψου τὰς λεπτομερείας τοῦ ἀθλητικοῦ βραχιόνος, ὅτι μέσα του ἐτελεῖτο μία ἐνέργεια ἐξυγιαντικὴ. Πολλάκις ἤρχετο εἰς τὸ δωμάτιόν του και ἡ μὴ Εὐὰ διὰ νὰ ἴδῃ πῶς ἐπήγαιεν ἡ ἐργασία του και διὰ νὰ ἀνταλλάξῃ μετ' αὐτοῦ ὀλίγας λέξεις. Τοῦτο τὸν ηὐχαρίστει πολὺ. Ἡ συναδελφικὴ της παρουσία τὸν καθησύχαζε, και μάλιστα τὸν ἔκαμνεν εὐτυχῆ. Ἡ γαλήνη τῆς ὑπάρξεώς της προεκάλει συνεχῶς τὸν σιωπηλὸν θαυμασμὸν τοῦ Φρειδερίκου. Ὅταν εἶπεν εἰς αὐτὴν ὅτι ἡ νέα αὐτῆ ἐργασία ἐπενήργει ἐπ' αὐτοῦ ὡς καταπραῦντικὸν φάρμακον, ἐκεῖνη τοῦ εἶπεν ὅτι ἐγνώριζε τοῦτο ἐξ ἰδίας πείρας, ἐξέφρασε δὲ τὴν γνώμην ὅτι ἐὰν

δὲν διακόψῃ τὴν ἐργασίαν του καὶ ἐμμείνη εἰς αὐτήν, ταχέως θὰ αἰσθανθῇ βαθύτερον τὴν εὐεργετικὴν ἐπίδρασίν της.

ΕΙΣ τὰς δώδεκα οἱ καλλιτέχνηαι ἦσαν προσκεκλημένοι ἀπὸ τὴν Ἰγγιγέρδην Χάλστραιμ νὰ παραστοῦν εἰς τὰς δοκιμάς της. Ἡ συγκέντρωσις ἔγινε μὲ κάποιαν δόσιν πανηγυρικότητος εἰς τὸ ἐργαστήριον τῆς μῆς Εὔας. Ἐκτὸς τοῦ Ρίττερ καὶ τοῦ Λόπκοβιτς εἶχεν ἔλθῃ ὁ Βίλλυ Σνάιντερς καὶ ὁ ἀθιγγανοειδὴς Φράνκ, κρατῶν ἕνα μεγάλο βιβλίον σχεδιασμάτων ὑπὸ τὸν βραχίονά του. Ἐπειδὴ ὁ οὐρανὸς ἦτο αἶθριος καὶ αἱ ὁδοὶ στεγναί, ἡ μικρὰ παρέα, εἰς ἣν φυσικὰ ἔλαβε μέρος καὶ ἡ Εὔα Μπέρνς, ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ πεζῇ μέχρι τοῦ θεάτρου τῆς Πέμπτης Λεωφόρου. Καθ' ὁδὸν ὁ Ρίττερ διηγῆθη εἰς τὸν Φρειδερεϊκὸν ὅτι ἀνεγείρει μίαν μικρὰν ἐξοχικὴν οἰκίαν εἰς Λόγκ Ἀϊλαντ, ὁ τελευταῖος ὅμως οὗτος ἐγνώριζεν ἤδη περισσότεράς λεπτομερείας ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου. Ὡς εἶχε προδώσει εἰς αὐτὸν ὁ Βίλλυ Σνάιντερς, ἐπρόκειτο περὶ ἀρκετὰ μεγαλοπρεποῦς οἰκοδομημάτων, τὸ ὁποῖον ὁ νεαρὸς γλύπτης ἀνήγειρεν ἐπὶ τῇ βάσει ἰδικῶν του σχεδίων. Ὁ Ρίττερ ἐξέφρασε τὴν γνώμην ὅτι οἱ δωρικῷ ρυθμοῦ στῦλοι εἶνε οἱ φυσικώτεροι καὶ εὐγενέστεροι ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους καὶ δι' αὐτὸ ταιριάζουν καθ' ὅλα εἰς πᾶν εἶδος περιβάλλοντος. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον τοὺς προὔτιμῃσε καὶ διὰ τὴν ἔπαυλίν του. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἐσωτερικὰ διαμερίσματα ἔλαβεν ὡς βάσιν ἐν μέρει ρυθμοὺς

πομπηϊανούς. Εἶχε κατασκευάσει ἐπίσης νάρθηκα εἰς τὴν οἰκίαν του. Κατόπιν ἔκαμε λόγον περὶ ἑνὸς ἀγαματίου δι' ἀναβρυτήριον ὡς καὶ συμπλέγματος κρουσῶν, τὸ ὁποῖον θὰ ἐτοποθεῖται ἐντὸς τετραγώνου δεξαμενῆς.

Οἱ καλλιτέχνηαι, ἔλεγεν ὁ Ρίττερ, σήμερον δὲν εἶνε διόλου ἐφευρετικοὶ ὅσον ἀφορᾷ τὸ σημεῖον τοῦτο. Ἐδῶ θὰ ἦσαν δυνατοὶ οἱ τρελλότεροι καὶ εὐθυμότεροι συνδουασμοί. Τὰ γνωστὰ ἔργα «Χηνοειδὲς ἀνθρωπάριον» καὶ «Ἀναβρυτήριον ἀρετῆς» τῆς Νυρεμβέργης τὰ ἐχαρακτήριζεν ὡς ἀπλοῖκά γερμανικὰ παραδείγματα. Τὸν αὐτὸν χαρακτηρισμὸν ἔδιδε καὶ εἰς τὸν «Σάτυρον μὲ τὸν ἄσκον», ὅστις εὐρίσκεται εἰς τὸ Ἐρκουλάνουμ τῆς Ρώμης, καὶ εἰς ἄλλα ἀρχαῖα ἔργα.

— Τὸ νερό, ἔλεγε, τὸ ὁποῖον ὡς κινούμενον στοιχεῖον εἶνε συνδεδεμένον μὲ τὸ ἀκίνητον τεχνούργημα, ἡμπορεῖ νὰ τρέχῃ νὰ στάζῃ, νὰ ὀρμᾷ, νὰ ἀναπηδᾷ, νὰ ραντίζῃ, νὰ ἀναβλύζῃ πρὸς τὰ ἑπάνω, νὰ ὑψοῦται μὲ λαμπρότητα, θὰ ἡμποροῦσε νὰ συρρίζῃ ἢ νὰ σκορπίζεται γύρω καὶ νὰ σηκῶνῃ σκόνην. Δὲν βγαίνει καθόλου καλὰ ἀπὸ τὸν ἄσκον τοῦ Σατύρου εἰς τὸ Ἐρκουλάνουμ.

Ἐνῶ ὁ Φρειδερεϊκὸς ἐβάδιζεν εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ εὐσταλοῦς καὶ κομψῶς ἐνδεδυμένου Βονιφατίου Ρίττερ καὶ μέσα εἰς τὴν ψυχρὰν καὶ ἠλιόλουστον ἀτμόσφαιραν ἔβλεπε διὰ τῆς φαντασίας ἑλληνικὰς πλαστικὰς εἰκόνας, ἡ καρδία του ἐκτυποῦσε δυνατὰ. Ὅταν ἀνελογίζετο ὅτι μεθ' ὅλα ὅσα συνέβησαν ἐν τῷ μεταξῷ ἔπρεπε νὰ ἴδῃ τὴν Ἰγγιγέρδην Χάλστραιμ νὰ χορευῇ πάλιν τὸν χορὸν
Χάουπμαν, Ἀτλαντίς, τ. Β'

ρόν της, τοῦ ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἦτο πλέον εἰς θέσιν νὰ παρακολουθήσῃ τὸν χορὸν τοῦτον.

Τὸ ἐπὶ τῆς Πέμπτης Λεωφόρου θέατρον ἦτο κενὸν καὶ σκοτεινὸν ὅταν εἰσῆλθεν εἰς αὐτὸ ὁ Ρίττερ καὶ ἡ συνοδεία του. Κάποιος νεαρὸς ὑπάλληλος ὠδήγησε τοὺς κυρίους εἰς τὴν πλατεῖαν. Μόνον ψηλαφητὰ ἤμποροῦσαν νὰ προχωροῦν. Βαθμηδόν, ἀφοῦ οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν ἐξοικειώθησαν πρὸς τὸ ἡμίφως, διέκρινον τὴν σκηνὴν, τὰς σειρὰς τῶν καθισμάτων καὶ τὰ θεωρεῖα. Τὸ σκότος, τὸ ὁποῖον ἐμύριζε σκόνην καὶ μούχλαν, ἐπίεξεν εἰς τὸ στήθος τὸν Φρειδερίκον.

Ἡ ὅλη ἐκτεταμένη θολωτὴ αἴθουσα εἶχε βαθουλώματα τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο ὡς κοιλώματα πρὸς ἀπόθεσιν φερέτρων. Ἡ σκηνή, ἀπὸ τῆς ὁποίας εἶχεν ἀρθῆ ἡ αὐλαία, ἐφωτίζετο ἀσθενῶς ἀπὸ θαμβοὺς λαμπτήρας εἰς ἓνα ἡμικύκλιον, τὸ ὁποῖον βαθμηδόν ἐγίνετο μεγαλύτερον ἐφ' ὅσον οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξοικειοῦντο πρὸς τὸ ἀσθενὲς φῶς.

Οἱ κύριοι, ἀπὸ τοὺς ὁποίους οὐδεὶς μέχρι τοῦδε εἶχεν ἴδῃ κενὸν καὶ ἀφώτιστον θέατρον, ἤσθάνοντο κάποιαν στενοχωρίαν ἐκεῖ μέσα, ἄνευ δὲ ἰδιαίτερου λόγου κατεβίβασαν τὸν τόνον τῆς φωνῆς των μέχρι ψιθυρίσματος. Εὐνόητον ὅτι ὑπὸ τὰς συνθήκας αὐτὰς ἡ καρδιά τοῦ καλοῦ Φρειδερίκου ἐκτύπα δυνατώτερα. Ἄλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ ὄχι εὐκόλως ταρασσόμενος καὶ πάντοτε πρὸς τὸν σαρκασμὸν κλίνων Βίλλυ Σνάϊντεργς ἐτοποθέτησεν ἐπὶ τῆς μύτης του τὰ ματογυάλια του καὶ σιωπῶν προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς σκηνῆς εἰς τρόπον ὥστε

ἢ μελαγχροινὴ ἰαπωνοειδῆς κεφαλὴ του παρεῖχε μίαν προκλητικῶς κωμικὴν ἐντύπωσιν.

Παρηλθὸν ἀρκετὰ λεπτὰ ἀναμονῆς χωρὶς νὰ ἀρχίσουν αἱ δοκιμαίαι, οἱ δὲ καλλιτέχναι ἦσαν ἔτοιμοι ν' ἀνοίξουν ζωηρὰν συνομιλίαν μεταξύ των, ὅταν αἴφνης ἡ γαλήνη διεσεύσθη ἀπὸ κάποιον ποδοβολητόν, ἡ δὲ σκηνὴ ἀντήχησεν ἀπὸ τὸν θόρυβον μιᾶς ἠχηρᾶς, κάπως στενοχωρημένης καὶ κάθε ἄλλο παρὰ μελωδικῆς ἀνδρικῆς φωνῆς. Ἐν τέλει εἶδαν ὅτι ἦτο ὁ θεατρῶνης Λίλιενφελδ μὲ ἐπανωφόριον, τὸν ὑψηλὸν πῖλον ἀνακεκλιμένον πρὸς τὰ ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς, κρατῶν εἰς τὸ χεῖρ ἰσπανικὸν καλάμι καὶ ζωηρῶς ἐπιπλήττων. Πρὸ τοῦ θεάματος αὐτοῦ οἱ καλλιτέχναι ἠσθάνθησαν ἀκατάσχετον ὄρεξιν νὰ ἐκραγοῦν εἰς γέλωτας, μόλις δὲ μετὰ μεγάλης βίας κατώρθωσαν νὰ συγκρατηθοῦν.

Ὁ Λίλιενφελδ ἐβρουχάτο. Ἐκάλει διὰ φωνῶν τὸν ἀρχικλητῆρα τοῦ θεάτρου. Κάποια γυναῖκα ἀπὸ ἐκεῖνας ποὺ ἐκαθάριζον τὴν σκηνὴν εὐρεθεῖσα πρὸ αὐτοῦ ἐπετάχθη ἔξω ἀπὸ τὸν Λίλιενφελδ κατὰ βάρβαρον τρόπον. Ποῦ ἦτο ὁ τάτης; ὠρύετο ὁ θεατρῶνης. Ποῦ ἦτο ἡ μουσική; Ποῦ ἦτο αὐτὸς ὁ τραμποῦκος ὁ φωτιστής, τὸν ὁποῖον οἱ ἄλλοι εἶχε διατάξει νὰ εὐρίσκετο ἐκεῖ εἰς τὰς δώδεκα; Κάποιος ἔλεγεν ὅτι ἡ δεσποινὶς εὐρίσκετο ὀπίσω εἰς τὸν διάδρομον καὶ ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἱματιοφυλάκιον. Μία φωνὴ ἀπὸ τὴν πλατεῖαν, ἡ φωνὴ τοῦ νέου ἐκείνου ὁ ὁποῖος εἶχεν εἰσαγάγει τοὺς καλλιτέχνας εἰς τὸ θέατρον, προσεπάθει μὲ ἓνα δειλὸν «κύριε διευθυντά, κύριε διευθυντά» νὰ ἐπισύρῃ τὴν προσοχήν

του. Ἐπὶ τέλους ὁ Λίλιενφελδ κρατῶν πάντοτε εἰς τὸ χέρι τὸ ἰσπανικὸν καλάμι προυχώρησε πρὸς τὸ προσκήνιον καὶ ἠκροάσθη τὸν νέον. Ἀμέσως ὅμως ἐξέσπασεν ἐπὶ τοῦ τελευταίου τούτου μὲ διπλασίαν ἔντασιν ἢ πρὸς στιγμὴν συγκρατηθεῖσα ὀργή του. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦλθε ὁ ἠλεκτρολόγος καὶ ἤκουσε καὶ αὐτὸς τὸν ἀναβαλλόμενόν του. Ταῦτοχρόνως ἕνας κύριος μὲ ὑψηλὸν πῖλον εἰσήγαγε τρεῖς ἀνθρώπους μὲ τὰμ-τάμ, κύμβαλον καὶ πλαγιάυλον.

— Ποῦ εἶνε τὸ ἄνθος; τὸ ἄνθος! τὸ ἄνθος! ἐφώναζεν ὡς μαινόμενος ὁ Λίλιενφελδ.

Κάποιος ἐτόλμησε νὰ εἶπῃ ἀπὸ τὸ βάθος: «δὲν ἠξεύρω!» Ὁ θεατρῶνης ὅμως ἐξηφανίσθη εἰς τὰ παρασκήνια φωνάζων πάντοτε: «Ποῦ εἶνε τὸ ἄνθος; ποῦ εἶνε τὸ ἄνθος;»

«Ποῦ εἶνε τὸ ἄνθος; τὸ ἄνθος! τὸ ἄνθος!» ἀντῆχει μέσα εἰς τὸ ἀτελείωτον χάος τοῦ θεάτρου πότε ἀπὸ κοντὰ καὶ πότε ἀπὸ μακρὰν, πότε ἀπὸ ἐπάνω καὶ πότε ἀπὸ τὰ πλάγια, πότε ἀπὸ τὴν σκηνὴν καὶ πότε ἀπὸ τὰς τελευταίας σειρὰς καθισμάτων τῆς πλατείας. Αἱ φωναὶ αὐταὶ ἐφαίδρυναν ἔτι μᾶλλον τοὺς καλλιτέχνας.

Ἐπὶ τέλους μετεφέρθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἕνα παράδοξον, μέγα κατέρυθρον χάριτινον ἄνθος, ἐνῶ ὁ φωτισμὸς ἐγίνεν ἐντονώτερος. Ὁ Λίλιενφελδ ἐνεφανίσθη τώρα περισσότερον εὐχαριστημένος καὶ ἤρχισε νὰ συνομιλῇ μὲ τοὺς μουσικούς. Τοὺς ἠρώτα ἐὰν ἐμελέτησαν τὸν χορὸν, ὁ ὁποῖος ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελεσθῇ, καὶ ὑπεδείκνυεν εἰς αὐτοὺς τὸν ρυθμὸν. Κατόπιν ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυ-

μίαν νὰ ἀκούσῃ πῶς θὰ ἔπαιζαν τὸν χορὸν, ὕψωσε τὸ ἰσπανικὸν καλάμι, ὡς νὰ ἦτο ράβδος μουσικοδιδασκάλου, καὶ εἶπε μὲ ὕφος προστακτικόν:

— Ἐ! λοιπόν, ἀρχίσατε!

Οὕτω οἱ μουσικοὶ ἤρχισαν νὰ ἀνακρούουν καὶ εἰς τὸν νέον κόσμον τὸν διεγερτικὸν ἐκείνον ρυθμὸν, τὴν ἐν μέρει βαθεῖαν καὶ ἐν μέρει ὀξεῖαν ἐκείνην βάρβαρον μουσικὴν, ἢ ὁποῖα εἶχε καταδιώξει τὸν Φρειδερίκον εἰς τὸν παλαιὸν κόσμον. Ὁ νεαρὸς ἱατρὸς ἐδόξαζεν ἐνδομύχως τὸν Ὑψιστον ὅτι τὸ σκότος ἐκρυπτε τὴν συγκίνησίν του. Ἔως τώρα τὸν εἶχον πάντοτε οἱ ἴδιοι ἦχοι προσελκύσει, παραπλανήσει ἢ διευθύνει. Ποία λοιπὸν ἦτο ἢ πρόθεσις τοῦ παραδόξου αὐτοῦ Ἄριελ καὶ ποῖος τὸν εἶχε ἐπιφορτίσει νὰ ἐνεργῇ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὅταν ὄχι μόνον προुकάλει μέσα του ψυχικὰς τρικυμίας, ἀλλὰ καὶ ἤθελε νὰ τὸν ἐξολοθρεύσῃ μέσα εἰς τὴν φοβερὰν πραγματικὴν τρικυμίαν ἐν τῷ Ὁκεανῷ; διατὶ τὸν ἐκέντρειεν αὐτὴ ἢ μουσικὴ καὶ διατὶ περιέβαλλε μὲ σχοινία καὶ ἀλύσεις τὰ μέλη του, πῶς δὲ συνέβαινεν, ὥστε οἱ διαβολικοὶ αὐτοὶ ἦχοι νὰ παράγονται μὲ τὴν αὐτὴν δύναμιν ἐκεῖ μέσα;

Δὲν ἐκτύπησε μὲ τὰς πυγμάς του τὰ περὶ αὐτόν, οὐτε ἐτρόπη εἰς φυγὴν, καὶ ὅμως ἐπλησίαζεν εἰς τὸ σημεῖον νὰ τὰ κάμῃ καὶ τὰ δύο. Τοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἡ κεφαλὴ του εἶχε περιπλακῆ ἐντὸς καρaboπάνου καὶ ὅτι εὐρίσκετο εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς ἀναγκαστικῆς αὐτῆς τυφλότητος καὶ νὰ ἀντιπαραταχθῇ ἐναντίον τοῦ ἐ-

ξωτικοῦ του ἀντιπάλου, εἴτε ὁ Ἄριελ, εἴτε ὁ Κάλιμπαν ἦτο οὗτος!

Εἶνε ἀναμφισβήτητον, ἐσκέπτετο ὁ Φρειδεῖκος, ἐνῶ ἡ μουσικὴ τὸν ἐτυράννει καὶ τὸν ἐξώργιζεν, ὅτι οἱ ἀνθρώποι ἐπιζητοῦν πάντοτε τὴν παραφροσύνην καὶ παραδίδονται εἰς αὐτήν. Μήπως δὲν εἶνε παραφροσύνη ἐκεῖνο πὺν κάμνουν οἱ ἀνθρώποι: νὰ μεταβάλλουν τὰ ἀδύνατα εἰς δυνατὰ καὶ νὰ διαπλέουν τὸν Ὠκεανόν, ἐνῶ οὔτε ψάγια εἶνε οὔτε πτηνά;

Εἰς Σκάγεν τῆς Δανιμαρκίας ὑπάρχει ἐκτεθειμένη εἰς τὸ ἐστιατόριον ἐνὸς ξενοδοχείου ὕπνου μία συλλογὴ ἀξιοπερίεργος. Ἡ συλλογὴ αὐτὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ Γοργόνας ναυαγημένων πλοίων, αἱ ὁποῖαι εἶχον ἐκβρασθῆ εἰς τὴν ξηρὰν μαζὶ μὲ ἄλλα συντρίμματα. Ὅλα αὐτὰ τὰ ξύλινα ὁμοιώματα, ἄνδρες καὶ γυναῖκες μὲ τὰ ἔγχρωμα πρόσωπα καὶ ἐνδύματα, εἶχεν ὠρισμένως ἐγγίσει ἡ χεὶρ τῆς παραφροσύνης. Ὅλα ἐκύτταζον ὑψηλὰ κάπου μακρὰν ὅπου ἐφαίνοντο ὅτι ἔβλεπον κάτι, καὶ μὲ ὑψωμένην τὴν μύτην ἐζήτουν νὰ ὁσφρανθοῦν εἰς τὸν ἀέρα χρυσὸν ἢ ἀρώματα ξωτικῶν οὐσιῶν. Ὅλα εἶχον κατὰ τινα τρόπον ἀνακαλύψει κάποιον μυστικὸν καὶ εἶχον ὑψώσει τοὺς πόδας ἀπὸ τὴν πατρώαν γῆν εἰς τὸν ἀέρα ὡς διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ ἄπειρον ὅπως παραδοθοῦν εἰς ὄνειροπολήσεις καὶ φαντασμαγορίας καὶ ἀνακαλύψουν νέα μυστικά. Ἀπὸ τοιαῦτα ὁμοιώματα ἀνεκαλύφθη τὸ Ντοράντο. Αὐτὰ ὠδήγησαν ἑκατομμύρια καὶ ἑκατομμύρια ἀνθρώπων εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης.

Καὶ ἡ Ἰνγιέροδη Χάλστραιμ παρουσιάζετο ἤδη εἰς

τὴν φαντασίαν τοῦ Φρειδεῖκου ὡς μιὰ πραγματικὴ γόησσα καὶ ἐκστατικὴ Γοργόνα, ἐνῶ ὀλίγον πρότερον τὴν εἶχε φαντασθῆ ὡς Μαντόνναν ἀπὸ ξύλον. Τώρα τὴν ἔβλεπε νὰ ταξιδεύη ὑπὲρ τὸ ὕδωρ εἰς τὴν κορυφὴν τῆς πρῶρας ἱστιοφόρου, κολπουμένην ὡς κύκνος, μὲ στόμα ἀνοικτὸν καὶ ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους εἰς τὸ κενόν, ἐνῶ τὰ χρυσὰ τῆς μαλλιά ἐπιπτον ὡς ξανθοὶ καταρράκται καθέτως πρὸς τοὺς κροτάφους τῆς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔπαυσεν ὁ θόρυβος τῆς μουσικῆς καὶ ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἡ Ἰνγιέροδη.

Περὶ τὸ σῶμά τῆς εἶχε ρίψει ἕνα μακρὸν κυανοῦν ἐπανωφόριον θεάτρου, ἐνῶ ὑπ' αὐτὸ ἐφόρει τὴν ἐνδυμασίαν τοῦ ρόλου τῆς. Στραφεῖσα πρὸς τὸν Λίλιενφελδ εἶπε μὲ πολὺ ζωντὸν τόνον:

— Ἀγαπητὲ κ. διευθυντά, νομίζω ὅτι εἶνε ὀλίγον ἀνόητον νὰ ἀλλάξωμεν τὸν τίτλον τοῦ χοροῦ μου καὶ ἀντὶ «Μάρα ἢ τὸ θῦμα τῆς ἀράχνης» νὰ τὸν ὀνομάσωμεν «Ἡ ἐκδίκησις τοῦ Ὀμπερον».

— Ἀγαπητὴ μου, εἶπεν ὁ Λίλιενφελδ θυμωμένος, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἀφήσατε νὰ κανονίσω αὐτὸ τὸ πρῶγμα ὅπως ἐγὼ θέλω. Γνωρίζω τὸ ἐδῶ κοινόν. Ἄς ἀρχίσωμεν τὴν δοκιμὴν, ἀγαπητὴ μου, διότι πρέπει νὰ τελειώσωμεν γρήγορα.

Καὶ ὁ Λίλιενφελδ ἀφοῦ ἐκρότησε τὰς χεῖρας ἐφώναξε πρὸς τοὺς μουσικοὺς:

— Ἐμπρός, ἀρχίστε χωρὶς ἀργοπορίες!

Ἡ μουσικὴ ἤρχισεν ἐκ νέου, ἀμέσως δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὴν σκηνὴν χορεύουσα ἡ Μάρα. Ὁμοίαζε μὲ γυ-

μνήν Νεραΐδαν ἢ ὁποία κινουμένη ἠωρεῖτο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Καθὼς ἐπετοῦσε κατὰ μεγάλους κύκλους γύρω ἀπὸ τὸ ἀκόμη ἀόρατον ἄνθος, ἐφαίνετο πάλιν μέσα ἀπὸ τὸν χρυσοποίκιλτον διαφανῆ πέπλον τῆς ὡς μυθώδης καὶ ἐξωτικῆ χρυσαλλίς. Ὁ Βίλλυ Σνάιντερς τὴν ἀπεκάλεσε παρθένον τῆς θαλάσσης, ὃ δὲ Ρίττερ φάλαιναν. Ὁ ζωγράφος Φράνκ κατέτρωγε τὴν μεταμορφωθείσαν Ἰγγιγέρδην μὲ τοὺς ὀφθαλμούς.

Κατόπιν ἦλθεν ἡ στιγμή κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ νεᾶνις κλείουσα ρεμβωδῶς τὰ βλέφαρα, ἤρχιζε νὰ ἀναζητῇ τὸ ἄνθος. Μέσα εἰς τὴν ἀναζήτησιν αὐτὴν ἐνυπῆρχεν ἀγνότης καὶ φιληδονία. Μεθὸ ἤρχιζε τὸ ἀπείρως λεπτεπίλεπτον ἐκεῖνο ρῖγος τὸ ὁποῖον παρατηρεῖται εἰς τὸν θερμὸν ἐρωτισμὸν τῶν νυκτερινῶν λεπιδοπτέρων. Ἐπὶ τέλους ἡ Ἰγγιγέρδη ὠσφράνθη τὸ ἄνθος καὶ, ὡς ἐφάνη ἀπὸ τὸ αἰφνίδιον κατατρόμαγμά τῆς, εἶδεν ἐπ' αὐτοῦ τὴν χονδρὴν ἀράχνην.

Ὡς ἦτο γνωστὸν εἰς τὸν Φρειδεῤῆικον, ἡ Ἰγγιγέρδη δὲν συνήθιζε νὰ παριστᾷ πάντοτε μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον τὴν φρίκην, τὴν ἐκ τοῦ τρόμου ἀμηχανίαν καὶ τὴν φυγὴν. Σήμερον ὅλοι ἐθαύμαζον τὴν ἐναλλαγὴν τῆς ἐκφράσεως ἐπάνω εἰς τὸ γλυκὺ πρόσωπον τῆς χορευτρίας, τὸ ὁποῖον ἀλλεπαλλήλως συνεσπᾶτο εἰς ἔκφρασιν ἀποστροφῆς, ἀηδίας, τρόμου καὶ ἀνατριχιασμοῦ. Πετῶσα καὶ ὡς νὰ τὴν ἐφύσησε κανεὶς ὀπισθοχώρησε μέχρι τοῦ ἀκροτάτου σημείου τοῦ φωτεινοῦ κύκλου.

Τότε ἤρχισεν ἡ νέα φάσις τοῦ χοροῦ: ἐκείνη κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ νεᾶνις ἐθεώρει ὡς ἀκίνδυνον τὴν ἀράχνην

καὶ ἐνέπαιζε τὸν ἑαυτὸν τῆς διὰ τὸν τρόπον ποὺ ἐδοκίμασεν. Ὅλη αὐτὴ ἡ σκηνὴ ἐξετελέσθη μὲ ἀπαράμιλλον χάριν, ἔκφρασιν ἀθωότητος καὶ εὐθυμίας.

Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγας στιγμὰς γλυκείας ἠρεμίας ἤρχισεν ἡ σκηνὴ μὲ τοὺς φανταστικοὺς ἰστούς τῆς ἀράχνης, ἠκούσθη ἀπὸ τὸ μέρος τῆς πλατείας ὁ κρότος ἀνοιγομένης θύρας. Ταυτοχρόνως ὠδηγήθη εἰς τὴν αἴθουσαν ἓνας εὖσωμος γέρων. Ὁ γηραιὸς αὐτὸς κύριος ἐκράτει τὸ ὑψηλὸν κυλινδροειδὲς καπέλλο του εἰς τὸ χέρι. Τὸ πρόσωπόν του ἦτο τελείως ἐξυρισμένον, τὸ δὲ ὅλον παρουσιαστικόν του ἐφανέρωνε τὸν τζέντλεμαν. Ὁ νέος ὃ ὁποῖος εἶχεν εἰσαγάγει τὸν ξένον ἐπροχώρησε τρέχων πρὸς τὰ ἐνδότερα τῆς αἰθούσης, ὃ δὲ τζέντλεμαν σταθεὶς ἐκεῖ ἔνθα εὐρέθη ἐκάθησεν εἰς τὴν πρώτην θέσιν ἢ ὁποία παρουσιάσθη ἐμπρὸς του. Μετ' ὀλίγον ὅμως προσῆλθε πρὸς αὐτὸν ὁ Λίλιενφελδ καὶ ἐν μέσῳ συνεχῶν ὑποκλίσεων τὰς ὁποίας ἐξετέλει μὲ τὴν ἐλαστικότητα σκόληκος, παρεκάλει τὸν γηραιὸν Ἀμερικανὸν ἀριστοκράτην νὰ καθήσῃ εἰς μίαν τῶν ἐμπροσθίων θέσεων.

Ὁ κύριος μίστερ Μπάρρυ, πρόεδρος τῆς «Ἐταιρείας πρὸς πρόληψιν κακοποιήσεως τῶν παιδίων» καὶ πολλῶν ἄλλων ἐταιρειῶν, ἔκαμεν ἀρηθρικὸν νεῦμα καὶ προσήλωσε τὴν προσοχὴν του εἰς τὴν παράστασιν. Ἐν τοσοῦτῳ ἡ Ἰγγιγέρδη, ταραχθεῖσα ἀπὸ τὸν κρότον τῆς ἀνοιχθείσης θύρας, τὴν ἀφίξιν τοῦ νέου θεατοῦ καὶ τὰς βραγγνάς φωνὰς τοῦ ἱμπρεσαρίου τῆς διέκοψε τὴν παράστασιν.

— Ἐμπρός! Ἐμπρός! ἐφώναζεν ὁ Λίλιενφελδ.

Ἡ μικρὰ ὄμως προὐχώρησε μέχρι τοῦ προσκηνίου καὶ ἠρώτησε μὲ θυμόν:

— Τί συμβαίνει λοιπόν;

— Τίποτε, ἀπολύτως τίποτε, ἀγαπητή μου, διεβεβαίωσεν αὐτὴν ὁ θεατρῶνης.

Ἡ Ἰνγυιέρδη ἐκάλεσε τὸν δόκτωρα φὸν Καμμάχερ. Ὁ Φρειδερίκος ἐτρόμαξε μὲν ἤκουσε νὰ ἀντηχῆ τὸ ὄνομά του. Τοῦ ἦτο δυσάρεστον νὰ ὑπάγῃ μέχρι τοῦ προσκηνίου εἰς τὴν Ἰνγυιέρδην. Ὅταν τὴν ἐπλησίασεν, ἐκείνη ἔκαμψε πρὸς αὐτὴν τὸ σῶμά της καὶ τὸν ἐπεφόρτισε νὰ ψαρεύσῃ τὸν «γέρο ξεκουτιάστην» τῆς «Ἐταιρείας» καὶ νὰ τὸν προδιαθέσῃ ὑπὲρ αὐτῆς.

— Ἐὰν μὲ ἐμποδίσουν νὰ παραστήσω δημοσίᾳ, εἶπεν ἡ νεᾶνις, θὰ πηδήσω ἀπὸ τὴν γέφυραν τοῦ Μπροῦκλιν κάτω εἰς τὸ νερὸ καὶ τότε ἠμποροῦν νὰ μὲ ζητήσουν μὲ τὰ ἀγκίστρια ἐκεῖ πού εἶνε ὁ πατέρας μου.

Ὅταν ἡ Ἰνγυιέρδη, ἐν μέσῳ σπασμῶν καὶ ἀποπνιγομένη ἀπὸ τοὺς ἰστούς τῆς ἀράχνης, ἐτερμάτιζε φαινομενικῶς τὴν ζωὴν της, πραγματικῶς δὲ τὸν χορόν της, ὁ Φρειδερίκος εἶχε παρουσιασθῆ εἰς τὸν μίστερ Μπάρρου. Ὁ γηραιὸς καὶ μὲ τεντωμένον τὸ σῶμα ἀπόγονος τῶν τυχοδιωκτῶν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι εἶχον ἀποβιβασθῆ εἰς τὴν Ἀμερικὴν μὲ τὸν Μαῦφλάουερ, ἔρριπεν ἐπὶ τοῦ Φρειδερίκου βλέμμα τὸ ὅποιον εἶχε τὴν ἐχθρικὴν λάμπην βλέμματος γάτου καὶ τὸ ὅποιον ἐφάνερονε μεγάλην αὐστηρότητα. Ὁ Μπάρρου ὠμίλει ἠμέρας, ὅτι ὄμως ἔλεγεν ἐφάνερονεν ὅτι δὲν ἔπρεπε κανεὶς νὰ περιμένη ἀπ' αὐτὸν ἐπιείκειαν καὶ ἀνοχήν.

— Τὸ κορίτσι, εἶπεν ὁ Μπάρρου ἀφοῦ προηγουμένως ἤκουσε μερικὰς διασαφήσεις τοῦ Λίλιενφελδ, τὸ ἔξεμεταλλεύθη ἤδη ὁ πατέρας του δι' ἀξιοκατακρίτους σκοπούς. Ἡ ἀνατροφή τοῦ παιδιοῦ εἶνε παρημελημένη. Προφανῶς οὔτε μίαν φορὰν ἔγινεν εἰς αὐτὸ λόγος περὶ αἰδοῦς καὶ εὐπρεπείας.

Καὶ προσέθεσε μὲ ψυχρότητα καὶ ὑψηλοφροσύνην ἢ ὅποια ἀφώπλιζε πᾶσαν ἀντιλογίαν, ὅτι ἀτυχῶς δὲν ὑπάρχει ἀκόμη νόμος πρὸς παρεμπόδισιν παραστάσεων τόσῳ ἀηδῶν καὶ τόσῳ προσβλητικῶν διὰ τὸ δημόσιον συναίσθημα τῆς ἠθικῆς. Ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἐλάμβανε καθόλου ὑπ' ὄψει τὰς ἀντιπαρατηρήσεις τοῦ Λίλιενφελδ.

Εἰς τὸν Φρειδερίκον ἦτο δύσκολον νὰ παρέμβῃ ἐπειδὴ δὲν ἐγνώριζεν ἐπαρκῶς τὴν Ἀγγλικὴν. Ἐν τούτοις ἐτόλμησε νὰ τονίσῃ τὴν ἀνάγκην εἰς ἣν εὐρίσκετο ἡ Ἰνγυιέρδη νὰ κερδίσῃ τὸ ψομί της. Ἀμέσως ὄμως ἠναγκάσθη νὰ σιωπήσῃ ὡς ἐκ τῆς ἀκολούθου ἐρωτήσεως τὴν ὅποιαν τοῦ ἀπηύθυνεν ὁ Μπάρρου:

— Εἴθετε ἀδελφὸς τοῦ κοριτσιοῦ;

Ὁ πρόεδρος τῆς «Ἐταιρείας πρὸς προστασίαν τῶν παιδιῶν» ἀπῆλθε τῆς αἰθούσης, ὁ δὲ Λίλιενφελδ ἐμαίνετο ἀπαγγέλλον ἀγρίας κατάρας κατὰ τῆς ἀχρείας ὑποκρισίας αὐτῶν τῶν Γιάγκηδων καὶ πουριτανῶν. Εἶχεν ὄμως τὴν σταθερὰν προαίσθησιν ὅτι θὰ ἀπηγορεύετο εἰς τὴν Ἰνγυιέρδην Χάλστραιμ νὰ δώσῃ δημοσίως παραστάσεις. Ὅλα αὐτὰ τὰ εἶχον κάμει οἱ Οὐδέποτε καὶ Φόρστερ. Ἡ Ἰνγυιέρδη ἔκλαιε τὴν στιγμὴν πού ὁ Φρειδερίκος μετέβη εἰς τὸ ἱματιοφυλάκιον διὰ νὰ τὴν παρα-

λάβη και την συνοδεία κατά την έξοδον, κατελήφθη δὲ ἀπὸ ὀργὴν μόλις τὸν εἶδεν.

—Εἰς σὰς τὰ ὀφείλω ὅλα αὐτά, εἶπε. Διὰ τοῦτο δὲν μὲ ἀφήνατε νὰ ἀρχίσω τὰς παραστάσεις ἀμέσως ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν ὅπως μὲ συνεβούλευεν ὁ Στὸς καὶ ὅπως μὲ συνεβούλευαν οἱ ἄλλοι;

Ἐπειδὴ ὁ Φρειδεῖκος ἦτο ἀηδιασμένος ἀπὸ ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν. Ἡ ἐμφάνισις τοῦ μίστερ Μπάρου εἶχεν ἐπαναφέρει εἰς τὴν μνήμην του τὴν μορφήν τοῦ πατρὸς του. Καίτοι οὗτος οὐδέποτε ἐξέφρασε τὰς ἰδέας του ὑπὸ τὴν μορφήν τῶν ἰδεῶν τοῦ μίστερ Μπάρου, ἐν τούτοις αὐταὶ ἦσαν συγγενεῖς μὲ τὰς τοῦ Ἀμερικανοῦ, εἰς τὴν ψυχὴν μάλιστα τοῦ Φρειδεῖκου εἶχον μείνει ἀνεξάλειπτα πολλὰ πράγματα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εἶχε χαράξει εἰς αὐτὴν γέννησις καὶ ἀνατροφή.

Αἴφνης εἰσώρμησεν εἰς τὸ ἱματιοφυλάκιον ὁ ἀθιγανοειδὴς Φράνκ καὶ ἤρχισε νὰ συμπεριφέρεται ὡς τρελλός. Ὁ ἐνθουσιασμός του, ὅστις ἐκαλυτέρευεν ὀλίγον τὴν ψυχικὴν διάθεσιν τῆς Ἰνγυέρδης, τὸν ἔκαμε νὰ τραυλίσῃ καὶ νὰ ἀγωνίζεται νὰ ἐξεύρῃ λέξεις ὅπως τὸν ἐκφράσῃ. Ὁ Φρειδεῖκος εἶδε μὲ ἀποστροφὴν τὸν ζωγράφον καὶ ἐτρόμαξε μόλις ἀνεγνώρισεν εἰς αὐτὸν τὰ συμπτώματα τοῦ ἰδιοῦ του ἐρωτικοῦ πάθους. Ἡ Ἰνγυέρδη ἀφῆκεν εἰς τὸν ζωγράφον τὸ χέρι της, ἐκεῖνος δὲ τὸ κατεκάλυψε μὲ παράφορα φιλήματα. Τὰ φλογερὰ αὐτὰ φιλήματα ἐπεξέτάθησαν ἀπὸ τῆς χειρὸς μέχρι τοῦ βραχίονος, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἡ νεᾶνις εὕρισκεν ἐντελῶς φυσικόν.

Ἡ Ἰνγυέρδη ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν ὅπως ὁ Φρει-

δεῖκος μετέβαινεν ἐκ νέου πρὸς συνάντησιν τοῦ προέδρου Μπάρου διὰ νὰ τὸν ἐπηρέαζε μὲ παραλήσεις ἢ ἀπειλάς, ἐν ἀνάγκῃ δὲ μὲ βίαν ἢ χρήματα. Ὁ Φρειδεῖκος παρετήρησεν εἰς αὐτὴν ὅτι τοιαύτη ἀπόπειρα οὐδεμίαν παρουσίαζεν ἐλπίδα ἐπιτυχίας. Τότε ἡ νεᾶνις ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ εἶπεν ὅτι εἶχε φίλους οἱ ὁποῖοι τὴν ἤθελαν μόνον διὰ νὰ τὴν ἐκμεταλλεύονται. Διὰ τὴν νὰ μὴ εἶνε τώρα ἐκεῖ ὁ Ἀχλαῖτνερ; Διὰ τὴν νὰ ἀποθάνῃ ἀκριβῶς ἐκεῖνος καὶ ὄχι ἄλλοι; Ὁ Ἀχλαῖτνερ ἦτο δι' αὐτὴν πραγματικὸς φίλος, ἦτο ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε καὶ τὸν κόσμον ἐνῶ συγχρόνως ἦτο πλούσιος καὶ ἀνιδιοτελής.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν διεβιβάσθη πρᾶγματι εἰς τὴν Ἰνγυέρδην ἡ ἀπαγόρευσις. Ἀπηγορεύετο εἰς αὐτὴν νὰ δώσῃ δημοσίᾳ παραστάσεις. Μόλις τὸ ἤκουσε αὐτὸ ἡ νεᾶνις ἔγινεν ἔξω φρενῶν. Ἐν τοσοῦτῳ ὁ Λίλιενφελδ εἶπεν εἰς αὐτὴν ὅτι ἐπέστη ἡ στιγμή νὰ φέρῃ τὴν ὑπόθεσιν μέχρι τοῦ δημάρχου τῆς Νέας Ὑόρκης. Συγχρόνως ὑπέδειξεν εἰς τὴν Ἰνγυέρδην ὅτι ἔπρεπε νὰ παύσῃ κατοικοῦσα εἰς τὴν πανσιὸν τῶν καλλιτεχνῶν ἐὰν δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἐγκλείσουν εἰς κανένα ὀρφανοτροφεῖον. Ὁ Λίλιενφελδ, ὁ ὁποῖος ἦτο νυμφευμένος ἀλλ' ἄνευ τέκνων, προσέφερεν εἰς αὐτὴν ἄσυλον εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἦθελε δὲν ἤθελεν ἠναγκάσθῃ ἡ Ἰνγυέρδη νὰ δεχθῇ τὴν προσφορὰν του.

Ὅταν τὴν ἐπομένην ἀπὸ τῆς μετοικεσίας τῆς Ἰνγυέρδης ἡμέραν ὁ Φρειδεῖκος φορῶν καινουργὴν λινὸν

μανδύαν, κατασκευασθέντα ἀπὸ τὴν μίς Εὐάν Μπέρον, ἴσατο πρὸ τοῦ γυψίνου μοντέλου του, εἶχε καταληφθῆ ἀπὸ συναίσθημα ἀνακουφίσεως.

Ὁ γλύπτης Ρίττερ εἶχεν ἐκφράσει εἰς τὴν μίς Εὐάν Μπέρον τὴν ἐπιθυμίαν νὰ χρησιμοποιήσῃ ὡς μοντέλον τὴν χορεύουσαν νεάνίδα. Ὁ Φρειδερίκος ὅμως, μόλις ἤκουσε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, προσεπάθησε νὰ τὸ ἐμποδίσῃ διὰ παντὸς τρόπον.

— Δὲν θέλω, μίς Εὐά, εἶπεν εἰς τὴν δεσποινίδα, νὰ ἐμποδίσω κάτι τὸ ὁποῖον ἔχει σχέσιν μὲ τὴν τέχνην. Εἶμαι ὅμως μόνον ἄνθρωπος, ἐὰν δὲ ὁ διδάσκαλός μας Ρίττερ θέλει νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν μικρὰν ὡς γυμνὸν μοντέλον, τότε ἐγὼ δὲν θὰ ἔχω καμμίαν πλέον ἡσυχίαν.

Ἡ μίς Εὐά ἐγέλασε.

— Σεῖς γελάτε, εἶπεν εἰς αὐτήν, ἐγὼ ὅμως εὐρίσκομαι ἐν ἀναρρώσει, ὅπως δὲ ξεύρετε κάθε ὑποτροπὴ ἀρρώστειας ὑπάρχει κίνδυνος νὰ προκαλέσῃ τὸν θάνατον.

Παρθῆλον ὀκτῶ ἡμέραι, κατὰ τὸ διάστημα δὲ αὐτὸ ὁ Φρειδερίκος διεξήγαγε μὲ τὸν ἑαυτὸν του ἀλλόκοτον, ἀλλὰ καὶ φοβερὸν ἀγῶνα. Καθ' ἐκάστην εἰργάζετο εἰς τὸ ἐργαστήριον, βαθμηδὸν δὲ ἡ μίς Μπέρον ἔγινεν ἡ ἐμπιστός του φίλη, ἐγνώριζεν ἤδη ἀπὸ τὰς ἐκμυστηρέσεις αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ὅτι ἡ Ἰνγιγέρδη τὸν εἶχε τυλίξει εἰς τὰ δίκτυά της. Ἡ μίς ἔγινε σύντροφός του καὶ σύμβουλος χωρὶς ποτὲ νὰ ἀναμιγνύεται εἰς τὰ ἐσώτερα τῆς τεταραγμένης ψυχῆς του εἰμὴ κατόπιν προσκλήσεώς του. Ὁ Φρειδερίκος ἀνεκοίνωσεν ἐπίσης εἰς αὐτήν τὴν ἀπόφασίν του, ὅπως ἀπελευθερωθῆ ἀπὸ τὴν Ἰνγιγέρδη.

Διηγεῖτο ὅτι κάθε φορὰν ποὺ εὐρίσκετο πλησίον τῆς νεάνιδος ἠσθάνετο ἀγανάκτησιν καὶ ἀνίαν, ἐλάμβανε δὲ τότε τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ ξαναπατήσῃ ἐκ νέου εἰς τὴν κατοικίαν της. Ἡ ἰσχὺς ὅμως τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς δὲν διήρκει ἢ ὀλίγας μόνον ὥρας. Μὲ τὴν ἄπειρον μακροθυμίαν τὴν ὁποίαν ἐδεικνυεν ἡ μίς Εὐά, ὁ Φρειδερίκος δὲν εὐρίσκετο ποτὲ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἀλλάξῃ θέμα. Ἡ ψυχὴ τῆς Ἰνγιγέρδης ἐξητάζετο ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη της, ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς, τὸ δὲ περιεχόμενόν της ἔσταθμιζετο ἑκατοντάκις μετὰ πάσης ἀκριβολογίας.

Μίαν ἡμέραν εἶπεν ἡ νεάνις εἰς τὸν Φρειδερίκον:

— Πάρε με μαζί σου, ἀπάγαγέ με, εἶμαι ὅλη δική σου, Φρειδερίκε!

Τὸν εἶχε παρακινήσει νὰ εἶνε αὐστηρὸς καὶ μάλιστα σκληρὸς μαζί της.

— Κλείσε με κάπου, εἶχεν εἰπῆ εἰς αὐτόν, ἐκτὸς ἀπὸ σὲ δὲν θέλω νὰ βλέπω ἄλλους ἄνδρας.

Μίαν ἄλλην φορὰν τοῦ εἶχεν εἰπῆ παρακλητικῶς τὰ ἑξῆς:

— Θέλω νὰ γίνω καλή, Φρειδερίκε, κάμε με καλήν.

Τὴν ἐπομένην ὅμως εἶχε φέρει τὸν προστάτην της καὶ φίλον εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ τὴν μεμφθῆ διὰ πράγματα ἀσυγχώρητα. Ἦτο πλέον γεγονὸς ὅτι εἶχε κάμει ὥστε νὰ τρέχουν χάριν αὐτῆς πολλοὶ ἄνδρες καὶ μάλιστα τοὺς ἄφηνε νὰ πληρώνουν τοὺς λογαριασμούς της.

Ὅτι δὲν ἠμποροῦσε νὰ ξεσνηθίσῃ ὁ Φρειδερίκος ἦτο αὐτὸ τὸ εὐθραυστον, ξανθὸν καὶ γλυκὺ πλασματάκι. Καὶ ὅμως ἦτο ἀποφασισμένος νὰ διακόψῃ κάθε δεσμὸν μὲ

τὴν νεάνιδα. Ἡμέραν τινὰ ἦλθεν ἡ Ἰνγυγέρδη εἰς τὸ ἐργαστήριον νὰ ποζάρῃ πρὸ τῆς μῆς Εὕας. Ὁ Φρειδερίκος ἔστρεψε τὸ κάθισμά του πρὸς τὰ ἐκεῖ διὰ νὰ βλέπῃ. Δὲν ἦτο τόσῳ εὐκρινῆς ὁ λόγος διὰ τὸν ὅποιον ἡ μῆς Μπέρνς εἶχε προκαλέσει αὐτὸ τὸ ποζάρισμα. Ἐφ' ὅσον ὅμως ὁ Φρειδερίκος ἐξήταξεν ἐπισταμένως τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ εἰδώλου του, ἡ ἐξέτασις αὐτὴ ἐπενήργει ἐπ' αὐτοῦ κατὰ παράδοξον τρόπον.

Τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ μετώπου, αἱ ὀφρυές, αὐτὴ ἡ θέσις τῶν ὀφθαλμῶν, ἡ καμπὴ τῶν κροτάφων, τὸ σχῆμα τῶν αὐτιῶν, μικρὰ καὶ λεπτὴ μύτη, τὰ περὺγιά της, ἡ παραπλεύρως τῆς μύτης ρυτίς, οἱ λακκίσκοι εἰς τὰς γωνίας τοῦ στόματος, τὸ ὠραῖον ἀλλὰ καὶ ζφῶδες πηγούνι, ὁ ὄχι καὶ τόσον ὠραῖος λαιμὸς μὲ κοίλωμα ὡς ἐκεῖνο τῶν πλυντριῶν, ὅλα αὐτὰ παρουσιάζοντο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τόσον ἄνοστα, ὥστε ἐξηφανίζετο κάθε ἐξωραϊστικὴ δύναμις. Ἴσως ἡ μῆς Εὕα Μπέρνς ἐγνώριζε τί σημαίνει ἡ ἐπὶ μακρὸν παρατήρησις ἐνὸς μοντέλου.

Ἐκτὸς τούτου τὰ μακρὰ ποζαρίσματα τὰ ὁποῖα προὐκάλει ἡ Ἰνγυγέρδη ἐμαρτύρουν περὶ τῆς ἐλαφρότητος καὶ κενοδοξίας τοῦ χαρακτῆρός της. Ὁ Φρειδερίκος, ἐνῶ ἐθαύμαζε τὴν μῆς Εὕαν Μπέρνς, ἠσθάνετο ὅτι τὸ μῶδον ὑπελείπετο αὐτῆς κατὰ πολὺ. Κάποτε ἡ Ἰνγυγέρδη εἶχε φέρει μαζί της μίαν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸ Παρίσι, προσερχομένην ἀπὸ τὴν μητέρα της. Τὴν ἀνέγνωσε μεγαλοφώνως, συγχρόνως δὲ εἶχε τὸ ὕφος κατηγορουμένης.

Ἡ ἐπιστολὴ τῆς μητρὸς της ἦτο αὐστηρά, σοβαρά, γεμάτη ἀνησυχίαν, ἀλλὰ ὄχι καὶ χωρὶς ἀγάπην. Μέσα εἰς αὐτὴν ἐγένετο μετὰ θλίψεως μνεῖα τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς, ἡ δὲ Ἰνγυγέρδη προσεκαλεῖτο νὰ μεταβῇ εἰς τὸ Παρίσι.

Ἡ μήτηρ της ἔγραφε: «Δὲν εἶμαι πλουσία. Ὅταν θὰ εἶσαι πλησίον μου θὰ ἀναγκασθῆς, κορίτσι μου, νὰ ἐργάζεσαι, θὰ προσπαθῆσω ὅμως νὰ σοῦ εἶμαι μητέρα ὕφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις»—καὶ ἠκολούθει ὁ ὅρος τῆς προσκλήσεως!—ἀρκεῖ μόνον νὰ ἀλλάξῃς τὸν τρόπον τῆς ζωῆς σου».

Τὰ σχόλια τὰ ὁποῖα ἔκαμνεν ἡ νεάνις εἰς τὰς ἐκφράσεις αὐτὰς τῆς μητρὸς της ἀπέπνεον μῖσος ἄγριον καὶ ἀνόητον.

—Πρέπει, ἔλεγεν ἐμπαικτικῶς καὶ μὲ παραμορφωμένην τὴν φωνήν της, νὰ ὑπάγω μαζί της καὶ νὰ ἀλλάξω ζωὴν, διότι ὁ Θεὸς μὲ ἔσωσε κατὰ τόσον παράδοξον τρόπον. Μάλιστα! αὐτὸ μοῦ λείπει τώρα. Αὐτὴν τὴν βλακεία θὰ κάμω. Ἐγὼ δὲν ἐνοῶ νὰ γίνω ράπτρια καὶ νὰ ὑπακούω συνεχῶς σ' ὅ,τι θέλει ἡ μαμά μου. Ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι διὰ τὴν τύχην μου, δὲν θέλω μόνον νὰ εὐρίσκωμαι ὑπὸ κηδεμονίαν.

Αὐτὰ καὶ ἄλλα παρόμοια ἔλεγε, ἔφθανε μάλιστα μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἀναφέρῃ καὶ τὰ μυστικὰ τῆς ζωῆς τῶν γονέων της.

ΚΑΤΟΠΙΝ ἐνεργειῶν τοῦ Λίλιενφελδ καὶ τῶν δικηγόρων του εἶχεν ὀρισθῆ ἡ εἰκοστὴ πέμπτῃ Φεβρουαρίου ὡς ἡμέρα ἐκδικάσεως τῆς ὑποθέσεως τῆς Ἰνγυγέρδης

ἐνώπιον τοῦ δημάρχου Νέας Ὑόρκης. Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπρόκειτο νὰ ἀποφασισθῇ ἐν τῷ Δημαρχεῖῳ ἐὰν ἔπρεπε νὰ ἀρθῇ ἢ νὰ διατηρηθῇ ἢ ἀπαγορευσις τῶν παραστάσεων τῆς νεαρᾶς χορευτρίας. Ἡ Ἰνγίγερδη, στολισθεῖσα «σμάρτ» ἀπὸ τὴν κυρίαν Λίλιενφελδ, ὠδηγήθη ὑπ' αὐτῆς ἐντὸς ἀμάξης εἰς τὸ Δημαρχεῖον. Ὁ Φρειδερίκος καὶ ὁ Λίλιενφελδ εἶχον ἀναχωρήσει προηγουμένως δι' ἐτέρας ἀμάξης. Τὸ ζήτημα εἶνε τὸ ἐξῆς, ἐπεξήγησεν ὁ Λίλιενφελδ εἰς τὸν Φρειδερίκον καθ' ἣν ὥραν διέσχισον τὴν ψυχρὰν καὶ σκοτεινὴν Νέαν Ὑόρκην, ὅτι κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἡ Νέα Ὑόρκη εὐρίσκειται εἰς τὰ χέρια τῆς εταιρείας τῶν Τάμμαν. Οἱ ρεπουμπλικάνοι ἀπέτυχον κατὰ τὰς τελευταίας ἐκλογάς. Ὁ τωρινὸς δήμαρχος Ἰλροῦ εἶνε ἄνθρωπος τῶν Τάμμαν. Ὅταν ὁ ἀμαξηλάτης θὰ μᾶς ὀδηγήσῃ μέσα ἀπὸ τὴν στοὰν Τάμμαν, θὰ σᾶς δείξω τὴν ἔδραν τῆς ἰσχυροτάτης αὐτῆς εταιρείας, ἡ ὁποία ἔχει ὡς ἔμβλημα μίαν τίγριν. Τὸ ὄνομα Τάμμαν προέρχεται ἀπὸ ἓνα προφήτην Ἰνδιάνον ὀνομαζόμενον Τάμενοντ. Οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ κόμματος ἔχουν παιδαριώδη ἰνδικὰ ὀνόματα καὶ τίτλους. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ σᾶς ἐξαπατήσῃ αὐτὸς ὁ ἰνδιάνικος ρωμαντισμός. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἔχουν μυαλὸ καὶ ξεύρουν τὴν δουλειά τους. Ἡ Ταμμανικὴ τίγρις εἶνε μέσα εἰς τὴν νεοῦορκέζικην προβατοστάτην ζῶον μὲ τὸ ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀστεῖζεται κανεὶς.

Ὁ θεατρῶνης διεκόπη δι' ὀλίγας στιγμάς, μεθ' ὃ ἐξηκολούθησε:

— Ἄλλως τε ἠμποροῦμεν νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι θὰ

ἔχομεν μὲ τὸ μέρος μας τὴν Ταμμανικὴν τίγριν, ἐπομένως καὶ τὸν δήμαρχον εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς μικρῆς, καίτοι αὐτὸ δὲν εἶνε ἀπολύτως βέβαιον. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὁ μίστερ Μπάρου εἶνε ρεπουμπλικάνος καὶ ἄσπονδος ἐχθρὸς τοῦ κόμματος τῶν Τάμμαν. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον ὁ δήμαρχος Ἰλροῦ θὰ ἔδιδε μὲ τὴν μεγαλυτέραν εὐχαρίστησιν μίαν «μνηχτὴν» εἰς αὐτὸν καὶ τὴν βλακώδη «Ἐταιρείαν πρὸς πρόληψιν κακοποιήσεως τῶν παιδιῶν». Ἀφ' ἐτέρου, ὅμως, πρέπει νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν μας ὅτι ἐντὸς ὀλίγου λήγει ἡ δημοχία του καὶ ἐπειδὴ ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ ἐκλεγῇ πάλιν, θὰ ἤθελεν ἴσως νὰ κάμῃ μρικὰς παραχωρήσεις εἰς τοὺς ρεπουμπλικάνους διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ὑποστήριξίν των. Ἐ! θὰ τὸ ἰδοῦμε αὐτό. Πρέπει νὰ περιμένωμεν.

Εἶχον φθάσει εἰς τὸ πάρκον τοῦ Δημαρχείου, καὶ πρὸ τοῦ δημαρχικοῦ μεγάρου, μιᾶς μαρμαρίνης οἰκοδομῆς μὲ κωδωνοστάσιον καὶ πολύστυλον στοᾶν. Κάτω ἀπ' αὐτὴν τὴν στοᾶν ἐπερίμεναν τὴν ἀφίξιν τῶν δύο κυριῶν.

Ἐνῶ οἱ δύο ἄνδρες περιεπάτουν ἐντὸς τῆς στοᾶς τοῦ Δημαρχείου, αἴφνης ὁ Φρειδερίκος ἠποθάνθη ὅτι κάποιος τὸν ἔσυρεν ἀπὸ τὸ ἔνδυμα. Στραφεὶς εἶδεν ἓνα κονκλοειδὲς κοριτσάκι ἐνδεδυμένον σύμφωνα μὲ τὴν μόδαν. Ἀμέσως ἀνεγνώρισε τὴν Ἑλλην Λημπλικ.

— Ἑλλη, κορίτσι μου, ποῦ εὐρέθης ἐδῶ; τὴν ἠρώτησε.

Ἡ μικρὰ Λημπλικ ἔκλινε ὀλίγον τὸ γόνυ πρὸς χαιρετισμὸν καὶ εἶπεν ὅτι εἶχεν ἐξέλθει εἰς περίπατον

μαζί με την Ρόζαν. Πράγματι δὲ ἡ ὑπηρετρία ἴστατο πρὸ τῶν βαθμίδων τοῦ Δημοσχείου καὶ ἐχαιρέτισε λέγουσα:

— Καλημέρα, κύριε δόκτωρ.

Ὁ Φρειδερίκος παρουσίασε τὴν Ἑλλην εἰς τὸν κύριον Λίλιενφελδ ὡς μίαν μικρὰν ναναγόν.

— Καλὴ μέρα, μικρὴ μου, εἶπεν ὁ Λίλιενφελδ, ἀληθεύει λοιπὸν πράγματι ὅτι ἦσουν καὶ σὺ κατὰ τὴν φρενὸν καταστροφὴν τοῦ «Ρολάνδου»;

Θαυραλέα καὶ δροσερὰ καὶ μὲ μίαν παιδικῶς φιλάρεσκον ὑπερηφάνειαν ἀπήντησεν ἡ Ἑλλη:

— Μάλιστα! Ἔχασα καὶ ἓνα ἀδελφὸν κατὰ τὸ ναυάγιον.

— Φτωχὸ παιδάκι! εἶπεν ὁ Λίλιενφελδ.

Ὁ θεατρῶνης ὅμως ἦτο ἤδη ἀφηρημένος, διότι ἐσκέπτετο τὴν στάσιν τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ τηρήσῃ ἀπέναντι τοῦ δημάρχου.

— Μὲ συγχωρεῖτε! εἶπεν αἰφνιδίως εἰς τὸν Φρειδερίκον καὶ ἀπεμακρύνθη ὀλίγα βήματα ὅπως ρίψη ἓν βλέμμα ἐφ' ἑνὸς σημειωματαρίου τὸ ὁποῖον ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του.

Τοῦτο ὅμως δὲν ἠμπόδισε τὴν Ἑλλην νὰ φωνάξῃ:

— Ἡ μαμά μου ἦτο ἐπίσης νεκρά, ἀλλὰ κατόπιν ἐζωντάνευσε πάλιν!

— Μπᾶ; Πῶς ἔγινε αὐτό; ἠρώτησεν ὁ Λίλιενφελδ, κυττάζων κάτω ἀπὸ τὰ χρυσὰ γυαλιά του.

Ὁ Φρειδερίκος ἐξήγησεν εἰς αὐτὸν ὅτι ἡ μήτηρ τῆς μικρᾶς εἶχε σωθῆ κατόπιν τῆς λατρικῆς περιθάψεως καὶ τῶν ἐντριβῶν. Καὶ προσέθεσε:

— Ἐὰν ἐπεκράτει δικαιοσύνη εἰς ὅλα τὰ πράγματα, τότε ἡ ἀπλοϊκὴ ἐκείνη χωριατοπούλα—καὶ ἔδειξε τὴν Ρόζαν—θὰ ἔπρεπε νὰ δοξασθῆ περισσότερον ἀπὸ ὅσον ἐδοξάσθη ἄλλοτε ὁ μακαρίτης Λαφαγέτ, ὁ ἥρωρ δύο κόσμων. Ἡ ὑπηρετρία αὐτὴ ἔκαμε θαύματα. Οὐδέποτε ἐσκέφθη διὰ τὸν ἑαυτὸν της, ἀλλ' ἐφρόντιζε πάντοτε διὰ τὰ ἀφεντικά της καὶ δι' ἐμᾶς τοὺς ἄλλους.

Ὁ Φρειδερίκος ἐπροχώρησε πρὸς τὴν ὑπηρετρίαν διὰ νὰ τὴν χαιρετίσῃ.

Ὅταν τὴν ἠρώτησε διὰ τὴν κυρίαν Λήμπλιγκ, ἡ Ρόζα ἔγινε κόκκινη σὰν παπαροῦνα. Ἀπήντησεν ὅτι ἡ κυρία της εὐρίσκετο πολὺ καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν της. Κατόπιν ἐξεροράγη εἰς δάκρυα, διότι ἐνεθυμήθη τὸν μικρὸν Σίγκφρηδ. Διηγῆθη δὲ ὅτι ὅλαι αἱ διατυπώσεις τῆς κηδείας εἶχον ἐνεργηθῆ ἀπὸ αὐτὴν καὶ ἀπὸ ἓνα προξενικὸν ὑπάλληλον, καὶ ὅτι μόνον αὐτὴ παρίστατο κατὰ τὸν ἐνταφιασμὸν τοῦ μικροῦ πτώματος εἰς τὸ ἰσραηλιτικὸν νεκροταφεῖον.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπλησίασεν ἓνας καλοενδεδυμένος κύριος, τὸν ὁποῖον ὁ Φρειδερίκος μόνον ὄταν ἦλθε πολὺ πλησίον ἀνεγνώρισεν ὡς τὸν Μποῦλκε, τὸν ὑπηρετὴν τοῦ ἄχειρος Ἀρθούρου Στός.

— Κύριε δόκτωρ, εἶπεν ὁ Μποῦλκε, ἡ ἀρραβωνιαστικὴ μου δὲν ἠμπορεῖ νὰ λησμονήσῃ αὐτὴν τὴν ἱστορίαν. Δὲν θὰ ἠμπορούσατε, κύριε δόκτωρ, νὰ εἰπῆτε εἰς τὴν ἀρραβωνιαστικὴν μου ὅτι δὲν εἶνε σωστὸ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα καὶ ὅτι πρέπει νὰ λησμονοῦνται αὐτὰ τὰ

θλιβερά πράγματα; Καὶ δικό της παιδί ἐὰν ἔχανε, δὲν θὰ ἐθρηνοῦσεν ἔτσι!

— Ἐὰν ἠρραβωνίσθης, κύριε Μποῦλκε, τότε πρέπει κανεὶς νὰ σᾶς καλοτιγίσῃ καὶ νὰ σᾶς συγχαρῆ εὐκρινῶς.

Ἄ Μποῦλκε ἠχαραίστησε, μεθ' ὃ εἶπε.

— Μόλις ἠμπορέσωμεν νὰ φύγωμεν ἐγὼ ἀπὸ τὸν κύριόν μου καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὴν κυρίαν της, θὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Εὐρώπην. Προτοῦ ὑπηρετήσω στὸ πολεμικὸ ναυτικὸ ἤμουν κρεοπώλης, τώρα δὲ ὁ ἀδελφός μου ἀπὸ τὴν Βρέμην μοῦ γράφει ὅτι πωλεῖται ἐκεῖ ἓνα μικρὸ μαγαζὶ ζωοτροφῶν διὰ τοὺς ναυτικούς. Ἔχω κάμει ἀρκετὰς οἰκονομίας, δὲν βλέπω δὲ τὸν λόγον γιατί νὰ μὴ δοκιμάσω καὶ αὐτὴ τὴν δουλειά. Δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐργάζεται πάντοτε διὸ ξένους ἀνθρώπους.

— Εἶμαι τελείως τῆς γνώμης σας, ὑπέλαβεν ὁ Φρειδερίκος.

Αἰφνιδίως ἢ ἐκεῖ πλησίον ἰσταμένη Ρόζα ἀνήγγειλε τὴν προσέλευσιν τῆς κυρίας της μετὰ τὰς λέξεις: «Ἡ ἀξιότιμος κυρία!»

Ἡ κυρία Λήμπλιγκ ἤρχετο ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ πάρκου εἰς τὸ πλευρὸν ἐνὸς κυρίου μετὰ μαῦρον πώγωννα. Ἡ ἐνδυμασία τὴν ὁποίαν ἐφόρει καὶ ἡ ὁποία θὰ ἤρμοζε μᾶλλον εἰς τὴν σύζυγον Ρώσου ἀρχιδουκός, ἀπεδείκνυνεν ὅτι ἐν τῷ μεταξὺ ἡ θελκτικὴ κυρία εἶχεν εὔρει εὐκαιρίαν νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν ἀπώλειαν τῶν ἐνδυμασιῶν της. Ὁ Φρειδερίκος ἠσπάσθη τὴν χεῖρα τῆς κυρίας καὶ ἐσυλλογίσθη τὴν ἑλπίαν, ἢ ὁποία εὐρίσκετο εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ στήθους της, ὡς καὶ ἄλλα χαρακτηριστικά

στικά τοῦ ὠραίου γυναικείου σώματος τὸ ὁποῖον ἄλλοτε εἶχεν ἀναζωογονήσει βαθμηδὸν καὶ εἶχε ἀναγκάσει νὰ ἀναπνέῃ πάλιν. Ἡ κυρία Λήμπλιγκ τὸν συνέστησε εἰς τὸν μελαγχροῦν καὶ κομπὸν κύριον, ὅστις τὸν ἐκύτταζε ὑπόπλως καὶ ἀποκρουστικῶς. «Παράδοξον, ἐσκέφθη ὁ Φρειδερίκος, αὐτὸς ὁ μικροκέφαλος θὰ ἔπρεπε νὰ γνωρίζῃ τί μοῦ χρεωστῆ. Ὁραῖο κι' αὐτό! Μοχθεῖ κανεὶς, ἀνασταίνει νεκροὺς ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου του, αἰσθάνεται τὸν ἑαυτὸν του ὡς τὸ ἡθικώτατον ὄργανον τῆς Προνοίας, εἰς τὸ τέλος δὲ τί βλέπει ὅτι ἔκαμε; Εἰργάσθη διὰ νὰ προετοιμάσῃ μίαν ἰδιαιτέραν διασκέδασιν ἐνὸς πού καλοζῆ».

Ἡ κυρία Λήμπλιγκ ἦτο καταμαγευμένη ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν. Ἔλεγε μεγαλοφώνως:

— Πῶς σᾶς φαίνονται τὰ ξενοδοχεῖα τῆς Νέας Ὑόρκης; Κατοικῶ εἰς τὸ «Βάλντορφ Ἀστόρια». Δὲν εἶνε μεγαλοπρεπῆ; Κρατῶ τέσσαρα ἐξωτερικὰ δωμάτια. Τί ἡσυχία! τί πολυτέλεια! τί ὠραῖαι εἰκόνες! ὅπως εἰς τὰ παραμύθια τῆς Χαλιμάς! Ἀγαπητὲ δόκτωρ, πρέπει ὀρισμένως νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸ ρεστωρὰν Ντελμόνικο! Οὔτε σύγκρισις μετὰ τοῦ Βερολίνου ἢ καὶ τῶν Παρισίων ἀκόμη. Τέτοιο ἐστιατόριον, τέτοια ξενοδοχεῖα ὕπνου δὲν τὰ εὐρίσκετε εἰς τὴν Εὐρώπην.

Ἐμβρόντητος ὁ Φρειδερίκος ἐξέφρασε τὴν γνώμην ὅτι δυνατὸν νὰ συμβαίῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

— Ἐπήγατε εἰς τὸ Μελόδραμα Μετροπόλιταν;...

Μὲ τοιαύτας καὶ παρομοίας ἐρωτήσεις ἀλλὰ χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ παρασύρῃ εἰς ζωνρὰν συζήτησιν τὸν

Φρειδερίκον, ἐξηκολούθησε τὴν συνομίλιαν ἢ κυρία Λήμπλιγκ, ἀπαντῶσα ἢ ἰδία εἰς τὰς ἐρωτήσεις της.

Ὁ Φρειδερίκος ἐσυλλογίζετο τὴν Ρόζαν καὶ τὸν Σίγκφρην, εἶχε δὲ πάντοτε καιρὸν νὰ παρατηρῇ ἐπανειλημμένως τὰ ὀλοκαίνουργα λουστρίνια ὑποδήματα, τὸ τσάκισμα τῆς σιδερωμένης περισκελίδος, τὰ μπρελόκες, τὰ ἀδαμάντινα κομβία, τὸ μεγάλο ἀτλάζινον πλαστρόν, τὸν μονύελον, τὸν ὑψηλὸν κυλινδροειδῆ πῖλον καὶ τὸν ἐκ γούνας κοντὸν ἐπεγδύτην τοῦ βραχυσώμου μεσημβρινοῦ δανδῆ, τὸν ὁποῖον ἢ κυρία εἶχε συστήσει ὡς σινιὸρ δεῖνα.

Ὅταν ὁ Φρειδερίκος ἐνεφανίσθη πάλιν εἰς τὴν στοᾶν τοῦ Δημαρχείου, τὸν ἠρώτησεν ὁ Λίλιενφελδ:

— Τί σχέσιν ἔχετε σεῖς μὲ τὸν περιφημὸν μας τερόρον τοῦ Μελοδράματος;

Η ΟΛΗ συνάντησις παρουσίασε εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Φρειδερίκου κατὰ τοιοῦτον τρόπον τὴν τραγικὴν κωμωδίαν τῆς ζωῆς, ὥστε τώρα δὲν ἦτο ἱκανὸς νὰ λάβῃ ὑπὸ σοβαρὰν ἔποψιν τὸ ὀδυνηρὸν παρόν. Μετ' ὀλίγον ἔφθασεν ἢ ἄμαξα μὲ τὰς δύο κυρίας, συγχρόνως δὲ προχώρησε πρὸς τὴν εἴσοδον τῆς στοᾶς ἡμίσεια δωδεκάς δημοσιογράφων, οἱ περισσότεροι τῶν ὁποίων, πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν τοῦ Φρειδερίκου, ἔσφιγγον τὴν χεῖρα τῆς νεάνιδος καὶ ἐφέροντο οἰκείως πρὸς αὐτήν.

Ἡ Ἰνγιγέρδη γεμάτη χάριν καὶ παιδικὴν χαρὰν ἀνῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν συνεδριάσεων τοῦ Δημαρχ-

χείου συνοδευομένη ἀπὸ πολυάριθμον συντροφίαν μαζί μὲ τὴν κυρίαν Λίλιενφελδ καὶ τὸν κύριον Σάμουελσον. Πρὸ ἐπιμήκουσ τραπέζης καὶ πλησίον τῆς κενῆς προεδρικῆς καθέδρας τοῦ δημάρχου ἐκάθητο ὁ ὑψηλὸσωμος μίστερ Μάρου. Ἐκράτει τὰ ματογυαλιά του εἰς τὸ χεῖρι καὶ ἐνίοτε ἐξεφύλλιζε τὰ χαρτιά του. Ὁ κύριος Σάμουελσον καὶ ὁ Λίλιενφελδ ἔλαβον θέσιν ἀπέναντί του. Ὁ ὑπόλοιπος περὶ τὴν τράπεζαν χῶρος κατελήφθη ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ Τύπου, καὶ ἀπὸ τοὺς λοιποὺς ἐνδιαφερομένους. Μεταξὺ αὐτῶν εὐρίσκοντο ὁ Φρειδερίκος, ἢ λιὰν κομπή σύζυγος τοῦ Λίλιενφελδ καὶ ἢ Ἰνγιγέρδη, τὸ ἀντικείμενον τῆς συζητήσεως.

Αἴφνης εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ὁ δήμαρχος, Ἰρλανδὸς τὴν καταγωγὴν, ἀπὸ μίαν μικρὰν θύραν ἢ ὁποία ἠνοίγετο ὀπισθεν τῆς καθέδρας του. Ἦτο ἀνὴρ πονηρός, μὲ ἓνα ἔλαφρὸν μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη. Δὲν ἔχαιρέτα ὅλους μὲ τὸν αὐτὸν φιλικὸν τρόπον, ἐν τούτοις ἔρριπτε βλέμματα πλήρη καλωσύνης. Κάποιος ἐπιθύρσεν εἰς τὸν Φρειδερίκον:

— Ἡ ὑπόθεσις τῆς δεσποινίδος πηγαίνει καλά. Ὁ δήμαρχος θὰ δώσῃ τώρα ἓνα γερὸ μάθημα εἰς τὸν γερο-ὑποκριτὴν Μάρου.

Πράγματι δέ, ὁ δήμαρχος ἐδείκνυνεν εἰς τὸν πρὸς τὰ δεξιὰ γείτονά του μίαν ἐγκαρδιότητα ἢ ὁποία δὲν προέλεγε καλὰ πράγματα.

Μόλις ἐσιώπησαν ὅλοι, ὁ λόγος ἐδόθη εἰς τὸν μίστερ Μάρου.

Ὁ γηραιὸς ἀνὴρ ἠγέρθη τῆς θέσεώς του μὲ τὴν

σοβαρότητα και την ανεξάρτητον εκείνην βεβαιότητα ή οποία συνήθως διακρίνει τούς επιφανείς πολιτευτάς. Ὁ Φρειδερίκος δὲν ἐκύτταζε παρὰ αὐτὸν καὶ μόνον. Σχεδὸν ἐλπιεῖτο ὅτι ἡ ἀγόρευσις του ἦτο ἐκ τῶν προτέρων καταδικασμένη εἰς ἀποτυχίαν.

Ὁ μίστερ Μπάρρυ 'κατ' ἀρχὰς ἀνέπτυξε μετὰ σαφηνείας τούς σκοποὺς τῆς ὑπὸ τὴν προεδρίαν του εταιρείας. Ἀνέφερε διαφόρους περιπτώσεις, κατὰ τὰς ὁποίας παιδιά εὐρισκόμενα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς βιομηχανίας, τοῦ ἐμπορίου, τῆς χειροτεχνίας ἢ τοῦ θεάτρου ἐκακοποιοῦντο καὶ κατεστρέφοντο.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν κάποιος ἐψιθύρισεν εἰς τὸ αὐτὶ τοῦ Φρειδερίκου:

— Ἄς κυττάξῃ πρῶτα τὸν ἑαυτὸν του. Διότι ὁ γέρος εἶνε ἀπὸ τούς ἐπιχειρηματίας πού ἀπασχολοῦν εἰς τὰ ἐργοστασία τῶν ἀναρίθμητα παιδιά, ἀνήκει δὲ εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν χειροτέρων ἐκμεταλλευτῶν!

— Τὰ ἄτοπα αὐτά, ἐξήγησεν ὁ μίστερ Μπάρρυ, κατέστησαν ἀναγκαίαν τὴν ἴδρυσιν τῆς λαμπρᾶς «Ἐταιρείας πρὸς πρόληψιν τῆς κακοποιήσεως τῶν παιδίων». Ἡ ἐταιρεία, ἐξηκολούθησεν ὁ Μπάρρυ, θεωρεῖ καθήκον της νὰ μὴ ἐπεμβαινῇ ἢ εἰς ἀποδεδειγμένας περιπτώσεις. Τοιαύτη περίπτωσις εἶνε καὶ ὁ τῆς δεσποινίδος Χάλστραϊμ. Ἀπὸ τινος ἢ Νέα Ὑόρκη ἔχει πλημμυρίσει ἀπὸ ἓνα ἰδιαιτέρον εἶδος ἐκμεταλλευτῶν, καὶ ἐτόνισεν ἰδιαιτέρως τὴν τελευταίαν αὐτὴν λέξιν! Τοῦτο συνεσχετίζετο μὲ τὴν αὔξουσαν ἀσέβειαν, τὴν ἔλλειψιν θρησκείας καὶ τὴν συναφῆ ἐπιδιώξιν διασκεδάσεων καὶ ἡδονῶν. Ἡ αὔξουσα ἀνηθι-

κότης καὶ ἡ γενικὴ διαφθορὰ ἀποτελοῦν τὸν ἄνεμον ὃ ὀποῖος ὠθεῖ τὰ ἱστία τοιούτων πειρατῶν. Ἡ ἐπιδημία ὅμως τῆς διαφθορᾶς δὲν ἐγεννήθη εἰς αὐτὴν τὴν χώραν ἀλλὰ προέρχεται ἀπὸ τὰ καταγῶγια τῶν εὐρωπαϊκῶν μεγαλοπόλεων, τοῦ Λονδίνου, τῶν Παρισίων, τοῦ Βερολίνου, τῆς Βιέννης. Πρέπει ὅμως νὰ τεθῆ φραγμὸς εἰς τὸ κακὸν καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον νὰ περιορισθοῦν οἱ ὄλονεν πληθυνόμενοι ἐκμεταλλευταί.

— Οἱ ἐκμεταλλευταὶ οὗτοι, ἐσυνέχισεν ὁ μίστερ Μπάρρυ τονίζων ἰδιαιτέρως ἐκάστην λέξιν, δὲν εἶνε καλοὶ Ἀμερικανοὶ πολῖται, δὲν εἶνε καὶ πολῖται! Διὰ τοῦτο ἀδιαφοροῦν ἐὰν παραβλάπτεται ἡ θρησκεία μας, ἡ ἠθικὴ μας καὶ τὰ καλά μας ἦθη καὶ ἔθιμα. Τὰ ἀρπακτικὰ ταῦτα ὄρνεα εἶνε πολὺ προσεκτικά, ὅταν δὲ γεμίζον τὴν κοιλίαν των, ἐξαφανίζονται ἐπιστρέφοντα εἰς τὰς πέραν τοῦ Ὠκεανοῦ ἀσφαλεῖς φωλεάς των. Ἐπέστη ὅμως ἡ ὄρα νὰ ἀμυνθῇ ὁ Ἀμερικανὸς καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης καὶ νὰ ἀποκρούσῃ τοιαύτας καταστρεπτικὰς ἐπιδρομάς.

Ἐνῶ ὁ γηραιὸς ἠθικολόγος ἀπήγγελλε μὲ ὑψωμένην τὴν κεφαλὴν τὰς λέξεις ταύτας, ὁ Φρειδερίκος δὲν ἐκουράζετο νὰ παρατηρῇ κάθε κίνησιν τοῦ τραχέος καὶ εὐγενοῦς γεροντικοῦ του προσώπου. Παράδοξον δέ, ὅτι ἡ ἔκφρασις τοῦ ρήτορος, ὁμιλοῦντος περὶ ἀρπακτικῶν ὄρνέων, προσέδιδεν εἰς αὐτὸν τὴν ὁμοιότητα πρὸς Ἴερακα. Ἰστατο μὲ τὴν ράχιν ἐστραμμένην πρὸς τὰ παράθυρα, ἡ κεφαλὴ του ὅμως εἶχε μίαν πλαγίαν κλίσιν, εἰς τρόπον ὥστε ὅταν ὠμίλει περὶ φωλεῶν, ὁ τεφροκύανος ὀφθαλ-

μός του ἐφαίνετο εἰς τὸν Φρειδεῖρκον ὅτι ἀνέδιδε μίαν λευκάζουσαν λάμπιν.

Τότε ὁ Μπάρου ἐστράφη πρὸς τὴν Ἰνγιγέρδην: Ὡς ἐκ τῶν ἀνεξιχνιάστων βουλῶν τοῦ Ὑψίστου εἶχε λάβει χώραν μέγα ναυάγιον, γεγονός προωρισμένον νὰ φέρῃ εἰς θεογνωσίαν τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ ρήτωρ διεκόπη καὶ ἐδήλωσεν ὅτι ἦτο ἀνωφελὲς νὰ μακρηγορήσῃ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, διότι ὅσοι δὲν ἦσαν εἰς θέσιν νὰ ἀρυσθοῦν διδάγματα ἀπὸ τὴν γενομένην καταστροφὴν, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ συνεισθοῦν διὰ λόγων. Μεθ' ὃ ἐξηκολούθησε:

— Προτείνω ὅπως ἡ διασωθεῖσα νεᾶνις, περὶ τῆς ὁποίας δὲν ἀπεδείχθη ἐὰν εἶχε συμπληρώσει τὸ δέκατον ἔκτον ἔτος ἢ ὄχι, ἐγκλεισθῆ εἰς ἓνα νοσοκομεῖον, νὰ προσκληθῆ δὲ ἡ ἀτμοπλοικὴ ἐταιρεία νὰ τὴν μεταφέρῃ ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ νὰ τὴν παραδώσῃ εἰς τὴν μητέρα της ἢ ὁποία ζῆ ἐν Παρισίοις. Ἡ νεᾶνις εἶνε ἀσθενής, δὲν ἔχει ἀκόμη τελειῶς ἀναπτυχθῆ καὶ ἀνήκει εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἰατρῶν. Πρὸς τούτοις πρέπει νὰ τεθῆ ὑπὸ κηδεμονίαν. Τὴν ἤσκησαν εἰς τὸν χορόν, ἀλλ' ὅταν χορεύῃ περιπίπτει εἰς κατάστασιν ἣτις δὲν διαφέρει ἀπὸ ἐπιληπτικὸς σπασμούς. Ἀκίνητεῖ ὡς νὰ εἶνε ἀπὸ ξύλον. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξέρχονται ἀπὸ τὰς κόγχας των. Μαδᾶ βαμβάκι μὲ τὰ δάκτυλα. Εἰς τὸ τέλος λιποθυμεῖ καὶ χάνει κάθε συναίσθησιν τοῦ ἑαυτοῦ της. Τοιαῦτα πράγματα, ἐξηκολούθησεν ὁ μίστερ Μπάρου, πρέπει νὰ γίνωνται μόνον εἰς τὸ νοσοκομεῖον ὑπὸ τὰ ὄμματα τοῦ ἰατροῦ καὶ τῆς νοσοκόμου, καὶ ὄχι εἰς τὸ θέατρον. Θὰ ἦτο ἀνήκουστον, θὰ ἀπετέλει πρόκλησιν τῆς

κοινῆς γνώμης ἐὰν παριστάνετο ἐν τῷ θεάτρῳ ἥτι γίνεται εἰς τὰ ἐσώτερα ἐνὸς νοσοκομεῖου. Διαμαρτύρομαι ἐναντίον τοῦ τοιοῦτου, ἐν ὀνόματι τῆς καλαισθησίας, ἐν ὀνόματι τῆς δημοσίας ἠθικῆς καὶ ἐν ὀνόματι τῆς ἀμερικανικῆς ἠθικότητος. Δὲν ἀρμόζει νὰ σύρεται εἰς τὴν σκηνὴν ἡ πτωχὴ καὶ δυστυχὴς αὐτὴ νεᾶνις, καὶ νὰ ἐκμεταλλεύονται τὴν δυστυχίαν της μόνον καὶ μόνον διότι, ὡς ἐκ τοῦ ἐπισυμβάντος ναυαγίου, εἶνε εἰς τὰ στόματα ὄλων.

Ἔλα αὐτὰ ἀπηγγέλθησαν εὐκρινῶς καὶ μετ' ἐμφάσεως. Ὅταν ἐκάθησεν ὁ Μπάρου, ἠγέρθη ὅπως ὀμιλήσῃ ὁ κύριος Σάμουελσον. Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἠγόρευεν ἦτο γνωστός. Ὅλοι ἐγνώριζον ὅτι κατ' ἀρχὰς συνήθιζε νὰ ὀμιλῆ μὲ προφύλαξιν, ὅπως βραδύτερον ἀφαρπάσῃ ἐξ ἀπροόπτου τοὺς ἀκροατὰς του μὲ ζωηρὰν ἔκρηξιν πάθους.

Ὅταν ἦλθεν εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, παρετηρήθη ὅτι ἡ ἔκρηξις τοῦ πάθους δὲν ἀνταπεκρίνετο καθ' ὅλα εἰς τὰς προσδοκίας τὰς ὁποίας εἶχον ἐξαρτήσῃ ἀπ' αὐτοῦ ὁ Λίλιενφελδ, ὁ Τύπος καὶ ὁ Φρειδεῖρκος. Ἦτο προφανὲς ὅτι ἡ ἐκφραζομένη ἀγανάκτησις δὲν προήρχετο ἐκ φυσικῆς πηγῆς, ἀλλ' ὅτι εἶχεν ἐπιβληθῆ δι' ἀμοιβῆς καὶ παρ' ἀνωτέρας θελήσεως. Ὁ ἀπὸ κουρασμένον ἐρεθισμὸν κυριευμένος πωγωνοφόρος ἀνὴρ καὶ μὲ τὴν κηλιδωμένην καὶ ἀναιμικὴν ἐπιδερμίδα ἐνδιέφερε κατὰ βάθος μόνον ὡς θῦμα τοῦ ἐπαγγέλματος του, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς ἦτο ὀλιγώτερον ἐπιβλητικὸς καὶ περισσότερον ἄξιος συμπαθείας, ἀ-

τυχῶς δὲ ἀπέσπα τὸν οἶκτον καθ' ἣν στιγμὴν ἐκέντριζε καὶ ἔμαστιγwane τὸν Πήγασον τῆς εὐγλωττίας, ὅπως ὑπερπηδήσῃ καὶ καταπατήσῃ τοὺς ἀντιπάλους του. Ὁ μίστερ Μπάρρου καὶ ὁ μίστερ Ἰλρού ἔρριπτον πρὸς ἀλλήλους βλέμματα τὰ ὁποῖα ἐσήμαινον πολλά, καὶ ἐφαίνοντο ὡς νὰ εἶχον ὄρεξιν νὰ ἔλθουν εἰς βοήθειαν τοῦ λυπηροῦ τούτου ρήτορος.

Ὁ Λίλιενφελδ δὲν ἤμποροῦσε πλέον νὰ κρατηθῇ. Ἐγίνε κατέρευθρος, ἡ φλέψ τοῦ μετώπου του ἔξωγκώθη, ὁ χρόνος τῆς σιωπῆς εἶχε παρέλθει καὶ ἤλθεν ἡ ὥρα τοῦ λόγου. Ἀφοῦ ὁ ἀνὴρ μὲ τὰς ἑκατὸν γραφομηχανὰς καὶ τὸ ἕξ ἑκατομμυρίων εἰσόδημα δὲν ἦτο ἀντάξιός τῆς εἰς αὐτὸν ἀνατεθείσης ἐντολῆς, ἔπρεπε νὰ ἐπέμβῃ ὁ ἴδιος ὁ ἐνδιαφερόμενος. Τὸ ἐσκέφθη καὶ τὸ ἔκαμε! Ἀπὸ τὰ χεῖλη δὲ τοῦ κοντοχόνδρου ἐπιχειρηματίου μὲ τὸν ταύρειον τράχηλον ἐξήρχοντο μὲ ὀργήν, ἀλλὰ καὶ μὲ καταπλήσσουσαν εὐκολίαν, αἱ λέξεις.

Τώρα, ὁ μίστερ Μπάρρου κατέβαλε προσπαθείας νὰ μείνῃ ἥσυχος καὶ νὰ ἀνέχεται χωρὶς ταραχὴν καὶ σπασμοὺς τῶν βλεφάρων του, τὰς μαστιγώσεις καὶ τὰ κτυπήματα τοῦ ἀντιπάλου. Εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἀκροασθῇ καὶ καταπιῇ διάφορα πράγματα περὶ κακοποιήσεως παιδίων εἰς μερικὰ ἐργοστάσια τοῦ Μπροῦκλιν, περὶ πουριτανικῶν ὑποκρισιῶν, περὶ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἐνῶ δημοσίᾳ κηρῦσσουν τὴν ὕδατοποσίαν πίνουν ἐν κρυπτῷ οἶνον. Ἦκουσε τὴν πιστοποίησιν ὅτι ἦτο μέλος τῆς στενοκεφάλου ἐκείνης τάξεως ἡ ὁποία ἐχθρευομένη τὴν τέχνην, τὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν ζωὴν νομίζει ὅτι ὁ

Σαίξπηρ, ὁ Βύρων καὶ ὁ Γκαίτε εἶνε διάβολοι μὲ ὄνυχας καὶ μακρὰς οὐράς.

Τοιοῦτοι ἀνθρώποι, ἔλεγεν ἐντόνως ὁ Λίλιενφελδ, προσπαθοῦν πάντοτε νὰ στρέψουν πρὸς τὰ ὀπίσω τὸν δείκτην τοῦ ὥρολογίου τῆς ἐποχῆς, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εἶνε ἀνάρμοστον καὶ ἀποκρουστικώτατον εἰς τὴν χώραν τῆς ἐλευθερίας, εἰς τὴν πολυῦμητον ἐλευθέραν Ἀμερικὴν. Τοιαῦται ὅμως προσπάθειαι, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ ρήτωρ, δὲν ἔχουν καμμίαν πιθανότητα ἐπιτυχίας. Παρῆλθε πλέον διὰ παντὸς ἡ ἐποχὴ τῆς πουριτανικῆς σεμνοτυφίας, τῶν πουριτανικῶν βασάνων τῆς συνειδήσεως, τῆς πουριτανικῆς ὀρθοδοξίας καὶ τοῦ φανατισμοῦ. Τὸ ρεῦμα τῆς ἐποχῆς, τὸ ρεῦμα τῆς προόδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ δὲν ἀνακόπτεται ἀπὸ αὐτὰ τὰ πράγματα! Αὐταὶ ὅμως αἱ ἀπολυταρχικαὶ δυνάμεις, βλέπουσαι ὅτι ἀπειλεῖται τὸ σκότιον ἔργον των, ἤρχισαν ἕνα μικροπόλεμον μικροπρεπῶν, δειλῶν, καὶ ἀξίων οἴκτου ἐρίδων. Ἐστία τοιούτων ἐπικινδύνων ἐρίδων εἶνε ἡ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ μίστερ Μπάρρου ἑταιρεία. Ἐδῶ δὲ λέγει ἀντιστρόφως ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶχεν εἶπει προηγουμένως ὁ μίστερ Μπάρρου: Ἡ ἑταιρεία πρὸς πρόληψιν κακοποιήσεως τῶν παιδίων εἶνε μολυσματικὴ ἐστία ἐὰν ὑπάρχῃ τοιαύτη ἐπὶ τοῦ ἀμερικανικοῦ ἐδάφους! Ἐδῶ, εἰς αὐτὴν τὴν ἑταιρείαν, εἶνε ἡ ἐστία τῆς πανώλους, ἐὰν ὑπάρχῃ πανώλης ἐν Ἀμερικῇ. Ὁ μίστερ Μπάρρου γίνεται γελοῖος ὅταν ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ Εὐρώπη εἶνε γεμάτη μολύσματα. Ἡ Εὐρώπη εἶνε ἡ μήτηρ τῆς Ἀμερικῆς, χωρὶς δὲ τὸ πνεῦμα ἐνὸς Κολόμβου—ἐορτάζομεν δὲ τώρα τὸ ἰωβιλαῖον τοῦ χίλια

τετρακόσια ἑνεήντα δύο!—χωρὶς τὸ πνεῦμα ἑνὸς Κολόμβου καὶ τὴν πάντοτε αὔξουσαν συρροὴν εὐφυῶν Εὐρωπαίων, Γερμανῶν, Ἀγγλων, Ἰρλανδῶν—καὶ ὁ Λίλιενφελδ ἔξοριπτε τὸ βλέμμα του πρὸς τὸν ἰρλανδικῆς καταγωγῆς δήμαρχον—ἡ Ἀμερικὴ θὰ ἦτο ἀκόμη σήμερον μία ἔρημία.

Ἀφοῦ προηγουμένως ὁ Λίλιενφελδ ἐκίνησεν ἀλληλοδιαδόχως οὐρανόν, γῆν καὶ θάλασσαν πρὸς χάριν τῆς μικρᾶς χορευτρίας, ἀπέδειξεν ἀστήρικτον τὴν καταγγελίαν τοῦ ἀντιπάλου του, χρησιμοποίησαντος τὴν ἔταιρειάν διὰ τοὺς ἐπιμέμπτους σκοπούς του καὶ ἀπέκρουσε μετ' ἀγανακτήσεως τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ Μπάρρου ὅτι αὐτός, ὁ Λίλιενφελδ, εἶνε ἕνας ἐκμεταλλευτῆς. Ἴσως ὁ ἀντίπαλός του εἶνε τοιοῦτος. Ἡθέλησε δὲ νὰ ἀποδείξῃ πόσον ἐπωφελεῖς διὰ τὴν Ἰνγιγέρδην ἦσαν οἱ ὄροι ὑπὸ τοὺς ὁποίους συνεβλήθη μαζί της. Ἐκεῖ ἐκάθητο ἡ σύζυγός του, ἡ ὁποία ὑπὸ πολλὰς ἀπόψεις ἐχρησίμευσεν ὡς μήτηρ εἰς τὴν νεάνίδα ἡ ὁποία εὗρεν ἄσυλον εἰς τὴν οἰκίαν του.

—Ἄλλως τε, ἐξηκολούθησεν ὁ ρήτωρ, ἡ νεᾶνις δὲν εἶνε ἀσθενής. Εἰς τὰς φλέβας της ρέει γνησιώτατον καὶ καλλιτεχνικὸν αἷμα. Εἶνε μία ἀναίσχυντος θρασύτης νὰ θίγεται ἡ τιμὴ καὶ τὸ ἠθικὸν τῆς νεαρᾶς δεσποινίδος. Αὕτη δὲν εἶνε καμμία διεφθαρμένη οὔτε ἐκλελυμένη ἀλλὰ τοῦναντίον, ἀπλούστατα, μία πολὺ μεγάλη καλλιτέχνης.

Τὸ τελευταῖόν του ὅμως ἀτοῦ τὸ ἐπεφύλαξεν ὁ Λίλιενφελδ διὰ τὸ τέλος. Διότι πρὸ τεσσάρων ἑβδομάδων εἶχε γίνει διὰ διαφόρους λόγους Ἀμερικανὸς πολίτης. Τώρα δὲ διεκήρυσσε τὸ τοιοῦτον τόσον δυνατὰ ὥστε τὰ

ὑψηλὰ τοξωτὰ παράθυρα, ὀπισθεν τῶν ὁποίων ἐβροντολόγει ἡ βοή τῆς Νέας Ὑόρκης, ἐκροτάλιζον. Κραυγάζων ἔλεγεν ὅτι ὁ μίστερ Μπάρρου τὸν εἶχεν ὀνομάσει ξένον, ἐκμεταλλευτὴν καὶ τὰ παρόμοια. Ἀπαγορεύει κατηγορηματικώτατα τὸ τοιοῦτον, διότι εἶνε ἐπίσης Ἀμερικανὸς πολίτης ὡς εἶνε καὶ ὁ μίστερ Μπάρρου. Καὶ ἐφώναζε, τὴν μίαν φορὰν μετὰ τὴν ἄλλην, ἐνῶ ἐκύτταζεν ἀσκαρδαμυκτὶ τὸν γηραιὸν Γιάγκην καὶ ἔκλινε τὸ σῶμα πολὺ ὑπὲρ τὴν τράπεζαν.

— Μίστερ Μπάρρου, ἀκοῦτε; Εἶμαι πολίτης! Ἀκοῦτε, μίστερ Μπάρρου; Εἶμαι Ἀμερικανὸς πολίτης! Κύριε Μπάρρου εἶμαι πολίτης καὶ θέλω νὰ ἔχω τὰ δικαιώματά μου ὅπως σεῖς!

Ἐσιώπησεν. Ἐκ τῶν ἀναπνευστικῶν του ὀργάνων ἐξήρχεο ἕνας ρόγγος ὅταν ἐπανεκάθησεν εἰς τὴν θέσιν του. Εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ μίστερ Μπάρρου δὲν ἔγινε καμμία μεταβολή.

Μετὰ μικρὰν παῦσιν ἔλαβε τὸν λόγον ὁ δήμαρχος. Οἱ λόγοι ἐξήρχοντο ἐκ τοῦ στόματός του μετὰ γαλήνης καὶ μετὰ τὴν ἐλαφρὰν ἐκείνην ἀμχανίαν ἡ ὁποία τοῦ ἦτο οἰκεία καὶ τοῦ ἤρμοζε τόσῳ καλῶς. Ἡ ἀπόφασίς του ἦτο ἀκριβῶς τοιαύτη ὡς τὴν εἶχον προείπει οἱ πολιτικοὶ οἰωνοσκόποι. Ἐπετρόπη εἰς τὴν Ἰνγιγέρδην νὰ δώσῃ δημοσίᾳ παραστάσεις. Εἰς τὸ αἰτιολογικὸν ἀνεφέρετο ὅτι, συμφώνως πρὸς τὰ πιστοποιητικὰ τῶν ἱατρῶν ἡ νεᾶνις ἦτο ὑγιής, ἐκτὸς δὲ τούτου εἶχεν ὑπερβῆ τὴν ἡλικίαν τῶν δέκα ἕξ ἐτῶν καὶ δὲν ὑπῆρχε καμμία ἀφορμὴ νὰ τεθῆ ἐν ἀμφιβόλῳ τοῦτο καὶ νὰ ἐμποδισθῆ

εἰς αὐτὴν ἐξάσκησις ἐπαγγέλματος, μιᾶς τέχνης τὴν ὁποῖαν ἐξήσκησεν ἤδη ἐν Εὐρώπῃ.

Οἱ δημοσιογράφοι ἐκρυφογέλων κατ' ἄρκυτὰ δηλωτικὸν τρόπον. Τὸ πάτριον μῖσος τοῦ Ἰρλανδοῦ καθολικοῦ καὶ δημάρχου κατὰ τοῦ ἀγγλικῆς καταγωγῆς πουριτανοῦ εἶχεν ἐκδηλωθῆ μὲ ζωνρότητα. Ὁ μίστηρ Μπάρου ἐγεροθεῖς ἔσφιξε μετὰ ψυχρᾶς ἀξιοπροεπείας τὴν χεῖρα τοῦ ἐχθροῦ του. Κατόπιν προὐχώρησεν εὐθυτενῆς χωρὶς νὰ δώσῃ καιρὸν εἰς τὸν δεύτερον, ὅπως διαφορετικόν, ἀντίπαλόν του, νὰ τὸν κυττάξῃ κατὰ πρόσωπον πρὸς ἀποχαιρετισμόν, καὶ ἐξῆλθεν.

Ἡ Ἰνγιγέρδη περιεκυκλώθη ἀπὸ ὅλους τοὺς παρῶντας. Δὲν ἐπρόφθανε νὰ δέχεται συγχαρητήρια. Ἦτο μεγάλη εὐχαρίστησις δι' αὐτὴν τὸ ὅτι δύο κόσμοι ἤριζον περὶ τῆς κατοχῆς της. Ἐμάχοντο κυριολεκτικῶς δι' αὐτὴν, τὴν ἐπροσκύνουν. Οὔτε μία πριγκίπισσα θὰ ἠδύνατο κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην νὰ ἀποσπάσῃ τὸ ἐνδιαφέρον ἀπὸ τὴν μικρὰν καλλιτέχνην, ἥτις ἠκτινοβόλει ἀπὸ εὐτυχίαν καὶ εὐγνωμοσύνην.

Ὁ θεατρῶνης Λίλιενφελδ προσεκάλεσεν ἀμέσως εἰς πρόγευμα ὅλους τοὺς παρευρισκομένους δημοσιογράφους.

Ὁ Φρειδερίκος, διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν συντροφιάν, προέβαλε τὴν δικαιολογίαν ὅτι εἶχε μερικὰς ἐργασίας, ἠναγκάσθη ὅμως νὰ ὑποσχεθῆ εἰς τὴν νεάνίδα ὅτι θὰ ἐπῆγγαινε νὰ τὴν ἴδῃ μετὰ τὸ φαγητόν. Μεθὸ ἀπεχαιρέτισε τοὺς ἄλλους καὶ ἔμεινε μόνος.

ΚΑΤΑ πρῶτον ὁ Φρειδερίκος διέσχισε τὸ πάγκον τοῦ Δημαρχείου καὶ μετέβη εἰς τὸ κεντρικὸν ταχυδρομεῖον, κολοσσαῖον μέγαρον, ἐντὸς τοῦ ὁποῦ εἰργάζοντο δύο χιλιάδες πεντακόσιοι περίπου ταχυδρομικοὶ ὑπάλληλοι. Ἐφοῦ ἔγραψε καὶ παρέδωκεν ἐν τηλεγράφημα, ἐξῆλθεν ἐκ νέου εἰς τὴν τύρβην τῆς πόλεως, ἔνθα οἱ ἄνθρωποι ἐπηγαινοήροχοντο βιαστικοί, τὰ δὲ ὄρα ἐβόμβουν ἀπὸ τὴν ἀδιάκοπον κυκλοφορίαν τῶν τράμ, τῶν ἄμαξῶν καὶ τῶν κάρρων, μεθ' ὃ ἐξαγαγὼν τὸ ὄρολόγιόν του, παρετήρησεν ὅτι ἦτο ἡμίσεια μετὰ μεσημβρίαν, δηλαδὴ ἀκριβῶς ἡ ὥρα κατὰ τὴν ὁποῖαν ἡ μὲν Εὐὰ Μπέρνς ἤρχιζε συνήθως τὸ λιτόν της γεῦμα ἐντὸς τοῦ μικροῦ ἐστιατορίου πλησίον τοῦ μεγάλου κεντρικοῦ σταθμοῦ τῆς πόλεως. Εἰσῆλθεν ἐντὸς μιᾶς ἀμάξης καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην ἐντολὴν νὰ τὸν μεταφέρῃ ἐκεῖ.

Θὰ ἦσθάνετο μεγάλην ἀπογοήτευσιν ἐὰν ἀκριβῶς αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν εὗρισκε τὴν μὲν Εὐὰν εἰς τὴν συνήθη της θέσιν. Ἐκεῖνη ὅμως ἦτο ἐκεῖ καί, ὡς πάντοτε, ἐχάρη μόλις εἶδε τὸν νεαρὸν ἐπιστήμονα.

— Μὲν Εὐὰ, ἀνεφώνησε πρὸς αὐτὴν ὁ Φρειδερίκος, ἐν τῷ προσώπῳ μου βλέπετε ἕνα ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος μόλις πρὸ ὀλίγου ἀφῆθη ἐλεύθερος ἀπὸ τὴν εἰρκτήν, ἀπὸ τὸ σωφρονιστήριον, ἀπὸ τὸ φρενοκομεῖον. Συγχαρῆτέ με! Σήμερον εἶμαι πάλιν ἀνεξάρτητος, ἔγινα πάλιν ἐλεύθερος ἄνθρωπος!

Ἦτο εὐδαιμονέστατος καὶ λιαν εὐθυμος ὅταν ἐκά-

θησεν ἔφ' ἑνὸς καθίσματος. Εἶχεν, ὡς ἔλεγεν, ὄρεξιν διὰ τρεῖς, εὐθυμίαν δι' ἕξ καὶ τόσῳ καλὴν διάθεσιν ὥστε νὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ φαιδρύνῃ ἀκόμη καὶ αὐτὸν τὸν Τίμωνα, τὸν γνωστὸν μισάνθρωπον τῶν Ἀθηνῶν.

— Μοῦ εἶνε, εἶπεν, ὅλως διόλου ἀδιάφορον τί θὰ γίνῃ ἀργότερα μὲ ἐμέ! Ἐν πάσῃ ὁμως περιπτώσει εἶνε τώρα βέβαιον ὅτι καμμία Κίρκη δὲν ἀσκεῖ πλέον γοητεῖαν ἐπάνω μου.

Ἡ μὲς Εὐὰ Μπέρος τὸν συνεχάρη καὶ ἐγέλασεν ἔγκαρδίως. Κατόπιν ἠθέλησε νὰ μάθῃ τί εἶχε συμβῆ.

— Ὀλόκληρον τὴν ἰλαροτραγωδίαν τοῦ Δημορχείου, εἶπεν ὁ Φρειδερίκος, θὰ σᾶς τὴν διηγηθῶ ἀργότερα. Τώρα ὁμως εὐρίσκομαι εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ σᾶς προξενήσω φοβερὰν θλίψιν! Προσπαθήσατε νὰ συγκρατηθῆτε, μὲς Εὐὰ Μπέρος! Τώρα προσέξατε, θὰ μὲ χάσετε!

— Ἐγώ, σᾶς;

Ἡ μὲς ἐγέλασεν ἠχηρῶς καὶ ἀβιάστως, ἡ στάσις της ὁμως προέδιδεν ἔκπληξιν, ἐνῶ ἓνα ζωηρὸν ἐρύθημα ἦλθε καὶ παρήλθε ταχέως ἀπὸ τὸ πρόσωπόν της.

— Μάλιστα, σεῖς ἐμέ! ἀπήντησεν ὁ Φρειδερίκος. Μόλις πρὸ ὀλίγου ἐτηλεγράφησα εἰς τὸν Πέτρον Σμιτ εἰς τὰς Μερίδας. Ἀπόψε ἢ τὸ βραδύτερον αὖριον τὸ πρωῖ σᾶς ἀφήνω, ἀφήνω τὴν Νέαν Ὑόρκην, πηγαίνω εἰς τὴν ἐσοχὴν καὶ γίνομαι ἀγροκτηματίας!

— ὦ! τώρα εἶμαι πράγματι ἠναγκασμένη νὰ εἰπῶ ὅτι θὰ λυπηθῶ ἐὰν ἀναχωρήσετε, εἶπεν ἡ μὲς Εὐὰ χωρὶς νὰ δεῖξῃ τὴν ἐλαχίστην αἰσθηματικότητα.

— Διατί νὰ λυπηθῆτε; ἀνεφώνησεν ἐκεῖνος μὲ ζωηρότητα. Ἐρχεσθε καμμιά φορὰ ἐκεῖ ἔξω καὶ μ' ἐπισκεπτεσθε! Ἐως τώρα μὲ γνωρίζετε μόνον ὡς χαραιοφάνη. Ὅταν θὰ ἔλθετε ἔξω, θὰ ἀνακαλύψετε ἴσως ἐν τῷ προσώπῳ μου ἓνα ἰκανὸν ἄνθρωπον.

Καὶ ἐξηκολούθησεν:

— Ἄς πάρωμεν παράδειγμα ἀπὸ τὴν χημείαν. Μία διάλυσις ἀλάτων μένουσα ἄθικτος ἀπὸ τὸ κουτάλι τοῦ Θεοῦ ἀρχίζει νὰ ἀποκρυσταλλοῦται. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ ἐμέ. Κάτι θέλει νὰ ἀποκρυσταλλωθῆ μέσα μου. Ποιὸς ξέρει ἐὰν ὅταν ἀπὸ τὴν διάλυσιν τοῦ ἄλατος ἐξαφανισθοῦν ὅλα τὰ ξένα σώματα, δὲν σχηματισθῆ μέσα εἰς τὸ ποτήρι μία νέα συμπαγῆς μᾶζα ὡς τὸ ἀποτελεσμα ὅλων αὐτῶν τῶν χημικῶν ἀλλοιώσεων; Ἴσως δὲν ἀποκλείεται ἢ πρὸ τοῦ 30οῦ ἔτους ἀνάπτυξις ἑνὸς Γερμανοῦ. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει φαίνεται ὅτι διῆλθα τὴν ἀνδρικὴν κρίσιν τὴν ὁποίαν κατὰ πᾶσαν πιθανότητα διέφυγα καὶ τὴν ὁποίαν οὕτως ἢ ἄλλως ἔπρεπε νὰ διέλθω.

Κατόπιν ὁ Φρειδερίκος διηγήθη τὰ κυριώτερα μέρη ἀπὸ τὴν ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως τῆς Ἰνγιγέρδης ἐν τῷ Δημορχείῳ, τὴν κωμικὴν ἀντιπαραβολὴν τῶν δύο κόσμων εἰς τοὺς λόγους τοῦ Μάρου καὶ τοῦ Λίλιενφελδ, τὴν ὁποίαν ἐχαρακτήρισεν ὡς «πολὺν θόρυβον διὰ μίαν ὁμελέτταν». Ἀνεκοίνωσε τὴν ἀπόφασιν τοῦ δημάρχου καὶ ἐδήλωσεν ὅτι ἡ στιγμή τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἢ ὁποία ἦνοιγεν εἰς τὴν Ἰνγιγέρδην τὴν σταδιοδρομίαν τὴν ὁποίαν ἐκεῖνη ἐπεθύμει, ἦνοιξε καὶ εἰς αὐτὸν ἐλεύθερον τὸν δρόμον πρὸς τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἀνε-

ξαρτησίαν. Συνησθάνθη σχεδὸν ὅτι ἡ ἀπόφασις τοῦ δη-
μάρχου ἀφεώρα καὶ αὐτόν.

Περιέγραψε τὸν Μπάρου καὶ δὲν ἀπέκρυψεν ὅτι,
παρὰ τὴν ἀντίθεσιν τῶν ἰδεῶν, ὁ ἀπόγονος τῶν περὶ τὸν
Κρόμβελ Ἕγγλων ἐκείνων οἱ ὅποιοι κατεδίκασαν καὶ
ἐθανάτωσαν τὸν Κάρολον τὸν Α΄ τῆς Ἀγγλίας, τοῦ
ἐπέβαλε σεβασμόν. Ἐὰν ὁ Μπάρου ἦτο πράγματι ὑπο-
κριτής, τί ἦτο ὁ Λίλιενφελδ καθ' ἣν στιγμὴν ὠμίλει με-
γαλοφώνως περὶ τῆς ἀγνότητος τῆς Ἰνγυιέροδης Χάλ-
στραϊμ, ἐνῶ αὐτὸς μὲν, ὁ Φρειδεῖκος, εὐρέθη εἰς τὴν
ἀνάγκην νὰ ρύψῃ γύρω του περίφοβα βλέμματα, οἱ δὲ
δημοσιογράφοι ἔχαμογέλον κατ' ἀρχετὰ δηλωτικὸν τρό-
πον; Μήπως δὲν ἦτο ἡ ὑποκρισία γενικὴ καὶ δὲν ἦτο
κάτι εὐνόητον καὶ φυσικὸν δι' ὅλους;

Ὁ Φρειδεῖκος ἠσθάνετο πάλιν τὸν ἑαυτὸν του
πολὺ εὐχαριστημένον μὲ τὴν συντροφίαν τῆς μῖς Εὐᾶς
Μπέργς. Ὅταν αὕτη ἦτο πλησίον του, ὁ νεαρὸς ἰατρός
κατελαμβάνετο πάντοτε ἀπὸ ἓνα συναίσθημα τάξεως καὶ
ἐξίλασμοῦ.

Ἦμποροῦσε νὰ ἐκμυστηρευθῆ τὰ πάντα εἰς αὐτήν,
ὅτι δὲ ἀπῆντα ἐκείνη τὸν καθησύχαζε καὶ τὸν ἐφώ-
τιζε. Μόνον ὅτι σήμερον ὁ Φρειδεῖκος δὲν ἦτο τό-
σφ εὐχαριστημένος ὡς πάντοτε μαζί της. Ἡ χαρὰ της
διὰ τὴν ἀπελευθέρωσίν του δὲν ἐφαίνετο εἰς αὐτὸν ἀρ-
κετὰ μεγάλη, δὲν ἐγνώριζε δὲ ποῦ ἔπρεπε νὰ τὸ ἀποδώσῃ
αὐτό, εἰς ἔλλειψιν μεγάλου ἐνδιαφέροντος ἢ εἰς μυστι-
κὰς ἀμφιβολίας.

— Ἦλθα νὰ σὰς συναντήσω, μῖς Μπέργς, εἶπεν

εἰς αὐτήν, διότι δὲν ἐγνώριζα καὶ δὲν γνωρίζω κανένα
εἰς τὸν ὅποιον νὰ ἐμπιστευθῶ τὴν νέαν φάσιν τῆς ζωῆς
μου. Εἶπατέ μου καθαρὰ καὶ μὲ εἰλικρίνειαν ἐὰν εἶχα
δίκαιον νὰ κάμω αὐτὸ τὸ πράγμα καὶ ἐὰν σεῖς ἠμπο-
ρεῖτε νὰ ἐννοήσετε εἰς ποίαν ψυχικὴν κατάστασιν εὐρί-
σκεται ἓνας ἄνθρωπος τὸν ὅποιον δὲν δεσμεύει πλέον
ἓνα παράλογον πάθος.

— Ἴσως τὸ ξεύρω αὐτό, εἶπεν ἡ μῖς Εὐᾶ Μπέργς,
ἀλλά...

— Ἀλλά; ἠρώτησεν ὁ Φρειδεῖκος.

Ἐκείνη δὲν ἀπήντησεν, ὁ δὲ νεαρὸς ἐπιστήμων ἐξη-
κολούθησε:

— Θέλετε νὰ εἰπῆτε ὅτι δὲν ἠμπορεῖτε νὰ πεισθῆτε
περὶ τῆς ἐξυγιάνσεως ἑνὸς ἀνθρώπου τῆς ἰδικῆς μου
ἰδιοσυγκρασίας. Καὶ ὅμως σὰς δίδω τὴν διαβεβαίωσιν
ὅτι οὐδέποτε θὰ εὐρεθῶ μεταξὺ τῶν θεατῶν τῆς ἐπὶ τῆς
σκηνῆς γυμνώσεως τῆς χορευτικῆς καὶ ἀκόμη ὅτι οὐδέ-
ποτε θὰ τὴν ἀκολουθήσω εἰς τὴν θεατρικὴν της περιο-
δείαν. Ἀπηλλάγην πλέον ἀπὸ αὐτήν! Καὶ θὰ σὰς τὸ
ἀποδείξω αὐτό.

— Ἐὰν ἠμπορούσατε νὰ τὸ ἀποδείξετε αὐτὸ εἰς τὸν
ἑαυτὸν σας, ἴσως θὰ εἶχε διὰ σὰς πολὺ μεγάλην σπου-
δαιότητα.

Ἐκεῖνος ὅμως ἐπροτίμησε νὰ τὸ ἀποδείξῃ εἰς αὐτήν.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου
του μίαν ἐπιστολὴν τοῦ Πέτρου Σμίτ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν
συνήγετο ὅτι ὁ ἰατρός εἶχεν ἐξεύρει, κατ' ἐντολήν του,
μίαν ἀγροτικὴν οἰκίαν, καὶ ὅτι τὸ σχέδιον νὰ ἀποσυρθῆ

ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς μεγαλοπόλεως ὑφίστατο ἀπὸ πολλοῦ διὰ τὸν Φρειδερίκον.

—Θὰ ἔχετε νέα μου, εἶπεν εἰς αὐτήν, ὅταν ἐπανέλθω εἰς τὸν ἑαυτὸν μου μέσα εἰς τὴν γαλήνην τῶν ἀγρῶν. Ὑπάρχει δὲ βάσιμος ἐλπίς ὅτι θὰ γίνῃ τοῦτο.

Τὸ γεῦμα εἶχε τελειώσει. Ὁ Φρειδερίκος εἶχε φάγει ἐπίσης ἀπὸ τὰ φυτοφαγικὰ ἐδέσματα τὰ ὅποια συνήθιζεν ἢ μὴς Εὔα, μεθ' ὅ, ἐγερωθεῖς, ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν δεσποινίδα τὴν ἄδειαν νὰ ἀσπασθῇ τὴν χεῖρά της, ὅπως οὕτω τὴν εὐχαριστήσῃ ἐγκαρδιώτερον διότι τὸν ἤκουσε μεθ' ὑπομονῆς, καὶ ἀπῆλθε ταχέως, θέλων νὰ τηρήσῃ τὴν ὑπόσχασίν του καὶ νὰ φθάσῃ ἐγκαίρως εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Λίλιενφελδ, ἔνθα εἶχε παρατεθῆ πανηγυρικὸν γεῦμα ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς κατὰ τοῦ Μπάρρου νίκης.

Η ΕΠΙ τῆς Ἑκατοστῆς εἰκοστῆς πέμπτης ὁδοῦ μονοκατοικία, εἰς ἣν κατῴκει τὸ ἄτεκνον ζεῦγος Λίλιενφελδ, ὁμοίαζε μετὰς ἄλλας οἰκίας τῆς ὁδοῦ καὶ ἐσωτερικῶς ἦτο μὲ πολλὴν εὐμάρειαν ἐπιλωμένη. Ὅταν ὁ Φρειδερίκος εἰσῆλθεν εἰς αὐτήν, οἱ συνδαιτυμόνες ἔπινον τὸν καφέν των ἐντὸς μιᾶς αἰθούσης τοῦ ἰσογείου ἐστολισμένης μὲ τάπητας, πολυτίμους λυχνίας, ἰαπωνικὰ ἀγγεῖα καὶ βαθύχροα ἐκ ξύλου καρυᾶς ἐπιπλα. Ἡ αἴθουσα αὕτη ἦτο πλήρης καπνοῦ προερχομένου ἀπὸ τὰ βαρέα ποῦρα τῶν δημοσιογράφων. Ἐνας πολυτελής πολυέλαιος ἐσκόρπιζεν ἄπλετον ἠλεκτρικὸν φῶς προσδίδον εἰς τὴν αἴθουσαν μίαν φανταστικὴν ὠραιότητα.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν δημοσιογράφων ἐκάθητο ἡ Ἰνγυέρδη ἀναπαυτικῶς ἀνακλιμένη ἐπὶ μιᾶς καθέδρας καὶ καπνίζουσα σιγαρέττον. Τὰ μαλλιά της ἦσαν λυμένα, ἐν γένει δὲ τὸ παρουσιαστικόν της δὲν παρείχεν εὐνοϊκὴν δι' αὐτήν ἐντύπωσιν. Ἐπειδὴ δὲν ἐταίριαζαν εἰς αὐτήν μακρὰ ἐνδύματα, ἦτο ἐνδεδυμένη ὡς κοράσιον καὶ ὁμοίαζεν ὡς παιδίσκῃ ἀπὸ ἐκείνας ποὺ χορεύουν ἐπάνω εἰς τὸ σύρμα.

Ὅταν ὁ Φρειδερίκος φὸν Καμμάχερ ἐνεφανίσθη εἰς τὴν αἴθουσαν, ἡ Ἰνγυέρδη ἠρυσθίασε καὶ ἔτεινε πρὸς αὐτὸν μὲ νωθρότητα τὸ χέρι της. Τὸ χέρι αὐτὸ εἶχε κοντά, κοινὰ δάκτυλα, καὶ ἐπειδὴ ὁ Χάλστραϊμ, ὁ πατὴρ τῆς νεάνιδος, εἶχε μακρὰς καὶ ὠραίας χεῖρας, ἦτο προφανὲς ὅτι τὰ ἐκληρονόμησεν ἀπὸ τὴν μητέρα της. Ὁ Φρειδερίκος ἤσπασθη τὴν χεῖρα τῆς κυρίας Λίλιενφελδ καὶ ἐζήτησε συγγνώμην ὅτι μετέβη τόσῳ ἀργά.

Φυσικῶ τῷ λόγῳ ἀντικείμενον τῆς ὁμιλίας ἦτο ἡ ἐν τῷ Δημαρχεῖῳ διαδικασία. Ὁ θεατρῶνης Λίλιενφελδ ἔτρεχε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ περιεποιεῖτο τοὺς δημοσιογράφους μὲ ποῦρα καὶ μὲ ἡδύποτα. Ἐκαμνε δὲ τοῦτο μὲ σκόπιμον φιλοφροσύνην, ἥτις ἔφθανε μέχρι τοῦ σημείου, ὥστε οἱ κύριοι νὰ δέχωνται εἰς τὰ θυλάκιά των ἐκλεκτὰ ποῦρα Ἀβάνας.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ Λίλιενφελδ ἐλάμβανε κατὰ μέρος καὶ ἓνα τῶν δημοσιογράφων διὰ νὰ διηγηθῇ εἰς αὐτὸν περὶ τοῦ παρελθόντος τῆς Ἰνγυέρδης, τῆς προελεύσεώς της, τῆς σωτηρίας της, τοῦ πατρός της, τῶν ἐπιτυχιῶν της, περὶ τοῦ τρόπου κατὰ τὸν ὅποιον ἀνεκα-

λύφθη τὸ τάλαντόν της καὶ ἐν γένει περὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἀπετέλουν ἓνα ἀρχαῖα ὑπερβολικὸν μίγμα ἀληθείας καὶ ποιήσεως. Διότι ὁ θεατρῶνης ἐγνώριζεν ὅτι ὅλα αὐτὰ θὰ ἀνεγράφοντο τὴν αὐτὴν ἐσπέραν εἰς τὰς ἐφημερίδας τῆς Νέας Ὑόρκης μαζί με τὴν περιγραφὴν τῆς ἐν τῷ Δημαρχεῖῳ διαδικασίας. Εἶχε κατασκευάσει τὸ παραμῦθι του τῇ βοηθείᾳ διαφόρων λεπτομερειῶν τὰς ὁποίας εἶχεν ἀκούσει καὶ ἀνέμενεν ἀσφαλὲς ἀποτέλεσμα.

Ἡ Ἰνγυγέρδη ἐφαίνετο πολὺ κουρασμένη, εἶχεν ὅμως λάβει διαταγὴν νὰ εἶνε ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον φιλόφρων καὶ περιποιητικὴ ἐφ' ὅσον δὲν ἔφευγε καὶ ὁ τελευταῖος δημοσιογράφος. Ὁ καλὸς ὁ Φρειδερεϊκὸς τὴν ἐλυπεῖτο. Ἀντελήφθη ἀμέσως ὅτι εἶχεν ἀρχίσει ἢ ἐπαγγελματικὴ καὶ βιοποριστικὴ τῆς ὑπηρεσία.

Ἡ κυρία Λίλιενφελδ, μετὰ τὴν ὁποίαν ἠσχολήθη κατ' ἀρχὰς ὁ Φρειδερεϊκός, ἦτο μία ἡσυχὴ καὶ μετὰ καλαισθησίαν ἐνδεδυμένη κυρία, ὅχι μὲν τόσῳ ὡραία ἀλλ' ὀπωσδήποτε ἐλκυστικὴ. Εἶχε κανεὶς τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι ὁ σύζυγός της, ὁ ὁποῖος προφανῶς ἦτο τυφλῶς ἀφωσιωμένος εἰς αὐτήν, ἦτο συνηθισμένος νὰ κανονίξῃ τὴν στάσιν του κατὰ τὰ σχεδὸν ἀδιόρατα νεύματα τῶν ὀφθαλμῶν της. Ὁ κύριος Λίλιενφελδ, παρὰ τὴν ζωηρότητα τοῦ χαρακτήρος του, ἦτο ἐνώπιόν της ὡς ἓνα δειλὸν παιδίον. Ἐὰν ὁ Φρειδερεϊκὸς δὲν ἠσθάνετο ἐντὸς του τὴν βεβαιότητα μιᾶς στεροῦς ἀποφάσεως, ἴσως θὰ παρεσύρετο νὰ ἀνοίξῃ σημαντικὴν ὁμιλίαν μετὰ τὴν ἐν λόγῳ κυρίαν, ἢ ὁποία ἀπηύθυνεν εἰς αὐτὸν διερευνητι-

κὰς ἐρωτήσεις. Ἀντελαμβάνετο ὅτι ἡ κυρία Λίλιενφελδ εἶχε κάποιαν ὠρισμένην πρόθεσιν καὶ ἐπιθυμίαν νὰ τὸν βοηθήσῃ μέσα εἰς τὰς ἐπισηφαλεῖς λοξοδρομίας τοῦ ἐρωτικοῦ του πάθους.

Εἰς ἐλαφρόν, ἀπείρως ὑποτιμητικὸν μειδίαμα, ὠμίλει εἰς τὸν Φρειδερεϊκὸν περὶ τῆς νεάνιδος, ἢ ὁποία φλυαροῦσα ἀνοησίας, ἀπεδοκιμάζετο ἀπὸ ὅλους, ἀπεκάλεσε τὴν μικρὰν δεσποινίδα κουκλίτσαν μετὰ κινούμενα μέλη, ἀπὸ ἐκείνας ποὺ εἶνε ἐκτεθειμένοι εἰς τὰ λαϊκὰ μουσεῖα περιέργων ἀντικειμένων, τῶν ὁποίων ἢ ἐκ πορσελλάνης κεφαλῆ εἶνε γεμάτη ἀπὸ ἄχρυα.

— Μᾶλλον ἓνα παιγνίδι εἶνε αὐτὸ τὸ κορίτσι, ἔλεγεν ἡ κυρία Λίλιενφελδ. Γιατί ὄχι; Καὶ μάλιστα παιγνίδι δι' ἓνα ἄνδρα! Ἀλλὰ καὶ ἐμπορεύσιμον ἀντικείμενον! Τίποτε περισσότερο ὅμως, ὄχι! Τέτοιο παιγνίδι ἀξίζει ἴσως τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα θὰ ἔδιδε κανεὶς διὰ νὰ τὸ ἀγοράσῃ, τίποτε ἄλλο ὅμως ὄχι! Οὔτε ἓνα λεπτὸν περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι κοστίζει οἰονδήποτε μηδαμινὸν ἀντικείμενον.

Ἡ Ἰνγυγέρδη, καταληφθεῖσα ἴσως ἐκ ζηλοτυπίας, ἐπλησίασε καὶ ἠρώτησε τὸν Φρειδερεϊκὸν, χωρὶς νὰ φαντάζεται ποίαν σημασίαν εἶχε δι' αὐτὸν ἢ ἐρώτησίς της, ἐὰν εἶχεν ἐτοιμάσει τὰς ἀποσκευάς του.

— Ὅχι ἀκόμη! Διὰ τί; ὑπέλαβεν ὁ Φρειδερεϊκός.

— Ὁ κύριος Λίλιενφελδ, εἶπεν ἐκείνη, ἐκλείσει συμφωνίαν νὰ δίδῃ κάθε ἑβδομάδα δύο παραστάσεις εἰς τὴν Βοστώνην. Ἐτοιμάσατε τὰ πράγματά σας. Μεθαύριον πρέπει νὰ ἀναχωρήσετε μαζί μου διὰ Βοστώνην!

— Ἐως τὴν ἄκρην τοῦ κόσμου! εἶπεν ὁ Φρειδερεϊκός.

Ἡ Ἰγγιγέρδη ἔμεινεν εὐχαριστημένη καὶ ἐκύτταξε τὴν κυρίαν Λίλιενφελδ μὲ ἀνάλογον ἔκφρασιν.

ΟΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ἠσθάνθη μεγάλην χαρὰν ὅταν εὐρέθη μακρὰν τῆς οἰκίας τοῦ Λίλιενφελδ. Βοηθούμενος ἀπὸ τὸν Βίλλυ Σνάϊντερς ἠγόρασεν ἐνδύματα, ἐσώρουχα, μίαν βαλίτσαν καὶ ἄλλα πράγματα, τὰ ὁποῖα καὶ ἐταξιδέτησε κατόπιν. Τὸ τελευταῖον ἀπόγευμα πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του τὸ διήλθεν ἐν γαλήνῃ ἐντὸς τῆς λέσχης. Ὡς πρὸς τὸ ἐσπέρας ἐγένετο σκέψις νὰ πανηγυρισθῇ ἐν ζωηρότητι ὁ ἀποχαιρετισμὸς τοῦ ἀγαπητοῦ ξένου.

Ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ὁ Φρειδερίκος δὲν ἠσθάνετο τὸν ἑαυτὸν του τόσον ἥσυχον καὶ εὐχαριστημένον ὅσον κατὰ τὰς ὥρας τοῦ ἀπογεύματος ἐκείνου. Ὁ Βίλλυ Σνάϊντερς εἶχε προσκαλέσει τὸν ἄλλοτε διδάσκαλόν του εἰς τὴν γκαρσονιέραν του διὰ νὰ δεῖξη ἐπὶ τέλους εἰς αὐτὸν τὴν καλλιτεχνικὴν συλλογὴν του. Ὁ ψευτοῖάπων αὐτὸς συνέλεγε γνήσια ἰαπωνικὰ τεχνουργήματα. Ἐπὶ μίαν ὥραν καὶ πλέον ἐδεικνυεν εἰς τὸν Φρειδερίκον ἐντὸς τοῦ μικροῦ καὶ γεμάτου ἀπὸ ἀρχαῖα ἀντικείμενα χώρου πρὸ παντὸς ἰαπωνικὰ τεχνουργήματα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἰαπωνιστὶ ὀνομάζονται τσούμπας. Τὰ τσούμπας αὐτὰ εἶνε μικρὰ φοειδῆ φύλλα μετάλλου τὰ ὁποῖα ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ κρύψῃ εὐκόλως ἐντὸς τῆς παλάμης του. Ἐπάνω εἰς αὐτὰ εἶνε ζωγραφισμέναι εἰκόνες ἐν ἀναγλύφῳ, μὲ ἐπιθέματα χαλκοῦ, χρυσοῦ καὶ ἀργύρου.

—Μικρὸν ἀντικείμενον, μεγάλη πίστις! εἶπεν ὁ Φρειδερίκος, ἀφοῦ ἐξήτασεν ἐπισταμένως πολλὰ ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματα αὐτά.

Κατόπιν εἶδεν ἄλλα, ρυθμοῦ Καμακούρα καὶ Ναμπάν, ἔργα τῆς ἀπὸ αἰῶνων ὑφισταμένης σχολῆς τοῦ Γκότο, τοῦ Γιακουσί, τοῦ Κινάι, τοῦ Ἀκαζάκα καὶ τοῦ Νάρα!—ἔργα τοῦ Φουσιμί ἀπὸ τὸν δέκατον πέμπτον καὶ δέκατον ἕκτον αἰῶνα, ἔργα τοῦ Γκοκινόι Καγκομάννι, ὠραῖα κεντήματα ἐπὶ φύλλων ἐκ μετάλλου εἰς ρυθμὸν Μαρουμπόρι, Μαρουμπόρι-Τσογκάν, καὶ Χικονιμπάρι, ἔργα Χαμανοῦ καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Μέσα εἰς τὰ τεχνουργήματα αὐτὰ ἔβλεπε κανεὶς καὶ τὴν ἀριστοκρατικὴν γενεαλογίαν τοῦ Γκότο Μισουνόρι, ὅστις ζήσας κατὰ τὸ τέλος τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος, ἠρίθμει πρὸ αὐτοῦ δεκαεννέα γενεὰς προγόνων, οἱ ὁποῖοι ὅλοι ἦσαν περίφημοι χαράκται. Θαυμαστὸν γένος καλλιτεχνῶν, τὸ ὁποῖον δὲν διετήρησε μόνον τὴν ζωὴν του διὰ μέσου τῶν αἰῶνων, ἀλλὰ καὶ τὴν τέχνην.

Ὅλα δὲ αὐτὰ παρίσταντο καὶ ἐξωγραφίζοντο ἐπὶ τῶν μικρῶν αὐτῶν φοειδῶν φύλλων ἐκ μετάλλου: ἢ εἰς δύο χωρισμένη γογγύλη τοῦ θεοῦ τῆς εὐτυχίας Ντάι-κοκοῦ· ὁ θεὸς Σεννὶν μὲ τὴν πνοήν του δημιουργῶν ἕνα ἄνθρωπον· ἕνας τρόχος στηριζόμενος ἐπὶ τῆς κοιλίας καθ' ἣν στιγμὴν εἴλκυε πρὸς τὸν βάλλον ἕνα ὀδοιπόρον· νῦξ μὲ πανσέληνον καὶ μὲ χῆνας ποῦ περυσίζουσι κατόπιν πάλιν ἄγριαι χῆνες πετώσαι πρὸς μίαν ἀκρογιαλιὰν γεμάτη βρούα· εἰς τὸ βάθος ἀνατολῆ τῆς σελήνης μεταξὺ χιονισμένων βουνῶν. Ὅλα δὲ αὐτὰ κα-

τεσκευασμένα ἀπὸ σίδηρον, χουσὸν καὶ ἄργυρον μέσα εἰς φθοειδῆ πλάκα, τὸ μέγεθος τῆς ὁποίας δὲν ὑπερέβαινε τὸ μέγεθος μικροῦ πινακίου. Μέσα εἰς τὴν ὄλην εἰκόνα ἐφαίνετο καὶ ὁ ὑπὸ τοῦ σεληνόφωτος ἐπηγυρωμένος ὁρίζων.

Ὁ Φρειδεῦκος καὶ ὁ Βίλλυ Σνάιντερς δὲν ἔπαυον νὰ θαυμάζουν τὴν ἀριστοτεχνικὴν σύνθεσιν τῶσαν λεπτομερειῶν ἐντὸς τοῦ περιορισμένου χώρου τῆς πλακῆς. Ἐν ἓκ τῶν φθοειδῶν τεχνουργημάτων ἐδείκνυε περίπτερον τεῖον ὄπισθεν μιᾶς αἵμασιᾶς. Εἰς τὸ εὐρὺ τοπίον ἓνας ρυᾶξ, ὁ οὐρανὸς καὶ ὁ ἄηρ, παρίσταντο τελείως δι' ὁπῶν ἐντὸς τοῦ σιδήρου! Μία ἄλλη μεταλλογραφία ἐδείκνυε τὸν ἥρωα Χιντεσάτο, ὅστις κατέβαλεν ἐπὶ τῆς γεφύρας Σέτα ἓνα κολοσσὸν μὲ χιλίους πόδας! Ἐτέρα παρίστα τὸν σοφὸν Λάο-Τσέ ἐπάνω εἰς τὸ ἀροτριῶν βῶδι του. Ἄλλη τὸν Σεννὶν Κίνσκο, κάποιον ἡμίθεον, ἱππεύοντα ἐπὶ τοῦ χρυσοφθάμου κυπρίνου του καὶ συγχρόνως βυθισμένον εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ἑνὸς βιβλίου. Ἄλλα μετάλλινα φύλλα τσούμπα καὶ μεταλλουργήματα ἐδείκνυον τὸν θεὸν Ἰδάτην καταδιώκοντα ἓνα Ὀνί, ἦτοι ἓνα διάβολον, ὅστις εἶχε κλέψει τὸν μαργαρίτην τοῦ Βούδα· ἓνα πτηνὸν τοῦ ὁποίου τὸ ράμφος ἦτο χωμένον μεταξὺ τῶν ὀστέων τῆς κογχύλης τῆς Ἀφροδίτης· ἓνα χρυσόφθαλμον ὀκτάπουν ἢ σουπιάν τὸν σοφὸν Κιοκό ὅστις βγαλμένος κατὰ τὸ ἥμισυ ἀπὸ τὴν καλύβην του, ἐδιάβαζεν ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης ἓνα κυλινδροειδὲς βιβλίον.

Τὴν συλλογὴν αὐτὴν τὴν εἶχεν ἀνακαλύψει ὁ Βίλλυ

μὲ τὸ ἐξερευνητικὸν καὶ τολμηρὸν πνεῦμα ποῦ τὸν διέκρινεν εἰς τὴν συνοικίαν τῶν «Πέντε σημείων» καὶ εἰς τὴν κατοχὴν ἑνὸς οἰνοπώλου, τὸ καπηλεῖον τοῦ ὁποίου ἦτο ἀκόμη περισσότερον δυσφημισμένον ἀπὸ τὴν ὄλην συνοικίαν. Ὁ ἔντιμος αὐτὸς ἄνθρωπος εἶχε κρατήσει τὴν συλλογὴν αὐτὴν ὡς ἐνέχυρον διὰ τὸ χρέος ἑνὸς Ἰάπωνος ἀριστοκράτου ὁ ὁποῖος εἶχε γίνοι ἀφαντος ἀπὸ τινων ἐτῶν. Δὲν παρήχεται ἡμέρα καθ' ἣν ὁ Βίλλυ Σνάιντερς νὰ μὴ διήρχετο ἀπὸ τὰ παλαιοπωλεῖα τῆς Μπούουερυ καὶ τῆς Ἐβραϊκῆς συνοικίας. Μὲ τοὺς φλογεροὺς καὶ ἀφόβους ὀφθαλμούς του, οἱ ὁποῖοι πάντοτε ἐκύτταζον μὲ κάποιαν ἐκπληξιν καὶ ὀργήν, ἐτόλμα νὰ εἰσδύῃ εἰς τὰς μᾶλλον ἀποκέντρους συνοικίας, ἀκόμη δὲ καὶ εἰς τὰς σκοτεινότερας γωνίας τῶν ὀπισποτείων τῆς Κινεζικῆς συνοικίας. Ἐκεῖ μέσα ἐξελαμβάνετο μὲ τὴν ἀφοβὸν γλώσσάν του καὶ τὰ στρογγυλὰ ὀμματογυᾶλια του ὡς μυστικὸς ἀστυνόμος, πράγμα τὸ ὁποῖον τοῦ ἐχρησίμευε καὶ διὰ τὰς ἀγορὰς τὰς ὁποίας ἔκαμνε.

Εἰς τὴν Κίναταουν, τὴν Κινέζικην συνοικίαν τῆς Νέας Ὑόρκης, καὶ εἰς τὸ κατάστημα ἑνὸς χονδροῦ Κινέζου τοκογλύφου, ὁ Βίλλυ Σνάιντερς εἶχε γίνοι ἀντὶ ὀλίγων χρημάτων κάτοχος σωρῶν ὀλοκλήρων ἀπὸ Ἰαπωνικᾶς ξυλογραφίας. Τὰς ἐπεδείκνυε τώρα μὲ καταφανῆ ὑπερηφάνειαν εἰς τὸν Φρειδεῦκον. Αἱ περισσότεραι ἐξ αὐτῶν ἦσαν ἔγχρωμοι, ἀπὸ τὴν σειρᾶν εἰκόνων τῶν τοπίων τῆς λίμνης Μπίβα καὶ τοῦ Χόκουσάι. Μεταξὺ αὐτῶν εὐρίσκοντο καὶ αἱ τριανταεπτὰ εἰκόνες τοῦ Φουσιζάμα. Γοητευτικωτάτη ἦτο μία ἡ ὁποία παρίστα τὴν

κοκκινόμαυρη κορυφήν τοῦ βουνοῦ νὰ ἀναδύεται μὲ μερικὰ ὑπολείμματα χιόνος μέσα ἀπὸ τὰ ἐλαφρὰ νέφη τοῦ ψυχροῦ οὐρανοῦ ὠκεανοῦ. Ἐκεῖ ἦσαν καὶ τὰ Σάμχου καὶ Σιγκεμάζα, εἰκόνες ἀπὸ τὸ βιβλίον «Καθρέπτης τῶν καλλονῶν τοῦ πρασίνου σπιτιοῦ, Γεντὸ 1776!» Προσέτι τὸ Σούνκο: «Βιβλίον τῶν φυομένων βοτανιῶν!» Κάποιαν εἰκόνα τοῦ Χοκουσαί ὁ Φρειδερίκος τὴν ἀπεκάλεσε «τὸ χρυσοῦν ποίημα τοῦ θέρους» μέσα εἰς αὐτὴν ἔβλεπε κανεὶς τὸν βαθυκύανον οὐρανόν, ἀριστερὰ τὸ ὄρος Φοῦτζι, χαμηλὰ κυανοῦν χρῶμα, χρυσᾶ στάχνα, χωρικοὺς ἐπάνω εἰς πάγκους, ζέστην, φῶς, χαράν! Μίαν ἄλλην εἰκόνα τοῦ Χιροσίγκε τὴν ὠνόμασεν ὁ Φρειδερίκος «τὸ μέγα ποίημα τῆς σελήνης»: ἐπὶ μουσκευμένων μελαγχολικῶν λειμώνων μεγάλης ἐκτάσεως, θλιβερὰ δένδρα, κάτι σὰν ἱτιές μὲ πτωχὰ φυλλώματα, κατωπτρίζοντο εἰς τὸν καθρέπτην ἑνὸς ἀργοκινήτου ποταμοῦ· μέσα εἰς τὸ ποτάμι αὐτὸ ἔπλεον βάρκες φορτωμένες μὲ ξυλείαν, ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὁποίαν χρησιμοποιοῦν οἱ Ἰάπωνες χωρικοί· εἰς τὸ βραδινὸν λυκόφως τὸ νερὸ ἦτο κυανοῦν· τὸ θεώρατον, ὠχρὸν φεγγάρι, μόλις εἶχεν ὑψωθῆ ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἄκραν τῶν βάλτων, σκεπασμένο ἀπὸ αἱματοκίτρινον χρωματισμόν.

— Βίλλυ, εἶπεν ὁ Φρειδερίκος, ἀφοῦ ἐχρησιμοποίησατε τόσον καλὰ τὰ χρόνια τῆς διαμονῆς σας στὴν Ἀμερική, δὲν θὰ ἐπιστρέψετε μὲ ἀδειανὰ χέρια εἰς τὴν Εὐρώπην.

— Ἔ! νὰ πάω ἢ ὀργή, ἀπήντησεν ὁ Βίλλυ μή-

πως ἔχει κανεὶς τίποτ' ἄλλο εἰς αὐτὸν τὸν ἀναθεματισμένο τόπο;

Τὴν πρωτὴν τῆς ἐπομένης ἡμέρας ὁ Φρειδερίκος ἴστατο πρὸ τοῦ τραίνου εἰς τὸν μεγάλον κεντρικὸν σταθμὸν τῆς Νέας Ὑόρκης. Εἶχεν ἤδη τοποθετήσει τὰ ὀλίγα πράγματά του ἐπὶ τοῦ ὑπεράνω τῆς θέσεώς του δικτυωτοῦ. Τὸ βαγόνι, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκειτο ἡ θέσις του, ἦτο, ὡς καὶ τὰ ἄλλα πέντε ἢ ἕξ τοῦ τραίνου, ἐπιμηκες καὶ κομψόν. Ἀπὸ τὸ ἐσπέρας τῆς προτεραίας ὁ Φρειδερίκος εἶχεν ἀποχαιρετίσει τοὺς φίλους του. Αἴφνης ὅμως εἶδε νὰ προχωρῇ πρὸς αὐτὸν ἐν σώματι ὀλόκληρος ἢ μικρὰ παροικία τῶν καλλιτεχνῶν μὲ τὸν γλύπτην Ρίττερ ἐπὶ κεφαλῆς. Μεταξὺ αὐτῶν ἦτο καὶ ἡ μὲν Εὐὰ Μπέρης. Εἰς τὸ χέρι της ἐκράτει, ὡς καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι, τρία ἢ τέσσαρα τριαντάφυλλα, πρασινωπὰ καὶ μὲ μακρὰ στελέχη, ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα δὲν ὑπῆρχον τότε ἐν Εὐρώπῃ. Ὅταν ὁ Φρειδερίκος, πράγματι συγκεκινημένος, ἔλαβεν εἰς τὰ χέρια του τὰ ρόδα τὰ ὁποῖα τοῦ προσέφεραν οἱ φίλοι του εἶπε:

— Μὲ τόσα τριαντάφυλλα εἰς τὰ χέρια μου μοῦ φαίνεται σὺν νὰ εἶμαι καμμιὰ πριμαντόννα!

Τόσον ὁ σιδηροδρομικὸς σταθμὸς ὅσον καὶ τὸ τραῖνον ἦσαν ἡσυχώτατα, ὡς νὰ μὴ ἦρχοντο καὶ νὰ μὴ ἀνεχώρουν ταξιδιώται, ὁ μικρὸς ὅμως ὄμιλος τῶν Γερμανῶν μὲ τὰ τριαντάφυλλα καὶ μὲ τὴν θορυβοῦσαν ζωηρότητά του ἀπέσπα κάπως τὴν προσοχὴν καὶ ἔκαμνεν ὥστε ἀπὸ

καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ προβάλλεται ὀπισθεν τῶν ὑελοπι-
νάκων τῶν παραθύρων τοῦ βαγονίου τὸ πρόσωπον κα-
νενὸς ταξιδιώτου.

Ἐπὶ τέλους, χωρὶς νὰ δοθῇ σημεῖόν τι καὶ χωρὶς
νὰ φωνάξῃ σιδηροδρομικός τις ὑπάλληλος, τὸ τραῖνον
ἐτέθη ἀθορύβως εἰς κίνησιν, ὃ δὲ χαιρετῶν μὲ τὰ χέρια
ὄμιλος τῶν καλλιτεχνῶν ἔμεινε εἰς τὴν στοὰν τοῦ σταθ-
μοῦ. Ἐκεῖ ἴστατο ὁ ὑψηλόσωμος καὶ κομψὸς Βονιφά-
τιος Ρίττερ καὶ ἐκίνει τὸ μανδῆλι του, ἐκεῖ ὃ μὲ φιλικὴν
σοβαρότητα ὠπλισμένος γλύπτης Λόσκοβιτς, ὁ Βίλλυ
Σνάιντερς, ἡ ἀθιγαανοειδὴς μεγαλοφυΐα Φράνκ καὶ πρώτη
μεταξὺ τῶν πρώτων ἡ μὲν Εὔα Μπέργς. Ὁ Φρειδερίκος
ἠσθάνετο ὅτι κατὰ τὰς στιγμὰς αὐτὰς ἐκλείετο μία ἐποχὴ
τῆς ζωῆς του, ἀπέκτα δὲ συνείδησιν ἐκείνου τὸ ὅποιον
ᾤφειλεν εἰς τὴν ἐγκαρδιότητα τῶν συγγενῶν αὐτῶν φύ-
σεων, ὡς καὶ ἐκείνου τὸ ὅποιον ἔχανε διὰ τῆς ἀπομα-
κρύνσεώς του ἀπὸ τὸν κύκλον τοιοῦτον φίλων.

Ἐν τούτοις ὁ Φρειδερίκος, κατὰ τὴν γενικὴν καὶ
παράδοξον συνήθειαν τῶν ἀνθρώπων, ἦτο χαρωπῶς συγ-
κεκινημένος διότι εὗρισκετο ἐντὸς τοῦ μετὰ ταχύτητος
προχωροῦντος τραίνου. Τὸ τελευταῖον τοῦτο εἰσέδυσσε
μέσα εἰς σκοτεινὰς σήραγγας ὑπὸ τοὺς δρόμους τῆς Νέας
Ἰόρκης, βραδύτερον διέσχισεν ἓνα περίφρακτον χώρον,
ἐν τέλει δὲ ἐξῆλθεν εἰς ἓνα ἐλεύθερον ἐξοχικὸν μέρος.
Αὕτη λοιπὸν ἦτο ἡ πραγματικὴ ὄψις τῆς Ἀμερικῆς, μό-
λις δὲ τώρα, ὁπότε ἐξηφανίσθη κάπως τὸ θέαμα τῆς μυ-
θώδους μεγαλοπόλεως, ἀντελαμβάνετο ὁ Φρειδερίκος τὴν
ἀληθῆ ἰδιοσυστασίαν τῆς νέας γῆς.

Ὁ Φρειδερίκος, μιμούμενος ἐκεῖνο ποῦ ἔκαμαν καὶ
οἱ ἄλλοι ἐπιβάται τοῦ βαγονίου, ἔθεσε τὸ εἰσιτήριόν του
εἰς τὴν κορδέλλαν τοῦ καπέλλου του, κατόπιν δὲ ἐκύττα-
ξεν ἔξω τοὺς χινοσκεπεῖς ἀγροὺς καὶ λόφους. Μέσα εἰς
τὴν φύσιν αὐτήν, ἥτις ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ χειμερινοῦ ἡλίου
ὠμοίαζε τόσῳ πολὺ μὲ τὴν φύσιν τῆς ἰδιαιτέρας του πα-
τρίδος, εὗρισκετο διὰ τὸν νεαρὸν ξενητευμένον ἓνα χαρω-
πὸν καὶ τονωτικὸν μυστήριον.

Ἐπὶ τῆς ξένης αὐτῆς γῆς ὅλα ὠμίλουν τὴν γλῶσ-
σαν τῆς πατρίδος του. Ὁ Φρειδερίκος ἠσθάνετο τὴν ἐ-
πιθυμίαν νὰ καταβῇ ἐκ τοῦ τραίνου καὶ νὰ πιύσῃ τὸ
χιόνι εἰς τὸ χέρι του ὄχι μόνον διὰ νὰ ἴδῃ ἀλλὰ καὶ
διὰ νὰ αἰσθανθῇ ὅτι ἦτο τὸ ἴδιον ἐκεῖνο χιόνι μὲ τὸ
ὅποιον ἔπαιζεν ὅταν ἦτο μαθητὴς καὶ μὲ τὸ ὅποιον εἰς
στιγμὰς χειμερινῆς εὐθυμίας καὶ ζωηρότητος ἐσφαιροβό-
λει τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του. Εἰς τὴν ψυχὴν του ὑ-
πῆρχε τὸ συναίσθημα ἐνὸς χαϊδευμένου παιδιοῦ, τὸ ὅ-
ποιον ἀποσπασθὲν ἀπὸ τὸ πλευρὸν τῆς μητρός του καὶ
ριφθὲν εἰς τὸ ἔλεος ξένου κόσμου συναντᾷ ἔπειτα ἀπὸ
πολλὰ βάσανα, ἀπροσοκῆτως καὶ εἰς ὅλως ξένον τόπον,
μίαν ἀδελφὴν τῆς μητρός του: αἰσθάνεται τὴν συγγέ-
νειαν τοῦ αἵματος! Αἰσθάνεται ὅτι ἡ ἀδελφὴ αὐτῆ ὁ-
μοιάζει μὲ αὐτόν, πρὸ παντὸς δὲ μὲ τὴν πραγματικὴν
τοῦ μητέρα.

Ὁ Φρειδερίκος ἐνόμιζεν ὅτι μόλις τώρα εἶχε διέλθει
τὸν μέγαν Ἀτλαντικὸν ὠκεανόν. Διότι εἶχε μὲν ἤδη ἀπο-
βιβασθῆ εἰς τὴν Νέαν Ἰόρκην, ἡ ἀποβίβασις ὁμως
αὐτῆ δὲν τοῦ ἐφαίνετο ὡς πραγματικὴ. Ἡ μεγάλη στε-

ρεά μήτηρ γῆ, ἡ πλατεῖα καὶ εὐρεῖα ξηρὰ τὴν ὁποῖαν ἔβλεπε τώρα διὰ πρώτην φοράν, μόλις αὐτὴν τὴν στιγμήν τοῦ ἐφαίνετο ὅτι περιώριζε τὴν τὰ πάντα καλύπτουσαν ἐπιφάνειαν καὶ δύναμιν τῆς θαλάσσης. Ἦτο ἡ γιγαντιαία μήτηρ ἡ ὁποία διὰ πανουργίας εἶχε διασώσει τὴν ζωὴν τῶν τέκνων τῆς ἀπὸ τὸν γίγαντα Ὁκεανόν, ἰδρύνουσα οὕτω νέον κόσμον καὶ νέαν εἰρηνικὴν ζωὴν. Κάποια ἐσωτερικὴ φωνὴ ἔλεγεν εἰς τὸν Φρειδερίκον: Λησμόνησε τὴν θάλασσαν, λησμόνησε τὸν Ὁκεανόν! Ρίψε νέας ρίζας, σφικτοπιάσου ἀπὸ τὴν γῆν. Ἐνῶ δὲ τὸ τραῖνον ὀλισθαίνειν ἄνευ πατάγου ἐπὶ τῶν σιδηρῶν ράβδων καὶ εἰσέδυν ὀλονὲν ταχύτερον καὶ βαθύτερον εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας, εἶχε τὸ συναίσθημα ὅτι ἐπεχειρεῖ εὐτυχῆ τινα φυγὴν.

Ὁ Φρειδερίκος ἦτο τόσῳ βυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις του, ὥστε ἐτρόμαξεν ὅταν κάποιος ἔλαβε χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν τὸ εἰσιτήριο ἀπὸ τὸ καπέλλο του. Ἦτο ἓνας κύριος μὲ πολιτικὴν ἐνδυμασίαν, ὁ εἰσπράκτωρ τοῦ σιδηροδρόμου, ὁ ὁποῖος ἔκαμνεν ἐντύπωσιν ἀνθρώπου μορφωμένου. Ὁ εἰσπράκτωρ οὗτος ἐτρόπησε τὸ εἰσιτήριο ἐν μεγάλῃ ἀταραξίᾳ καὶ περιελθὼν ὅλα τὰ καθίσματα ἐξήσκησε τὸν ἴδιον ἔλεγχον χωρὶς κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτας νὰ δεῖξῃ ὅτι προσέχει εἰς αὐτόν. Κάθε φοράν ἐτοποθετεῖ τὰ εἰσιτήρια πάλιν ὀπίσω ἀπὸ τὴν κορδέλλαν τῶν καπέλλων τὰ ὁποῖα οἱ ταξιδιώται εἶχον πάντοτε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.

Ὁ Φρειδερίκος ἐμειδίασεν ὅταν ἐσκέφθη ὅτι εἰς τὴν Γερμανίαν κάθε ἀφιξὶς ἢ ἀναχώρησις τραίνου ἐσημειοῦτο

τὴν ἐποχὴν ἐκείνην μὲ ἄλλεπαλλήλους κωδωνισμοὺς καὶ φωνὰς τῶν σιδηροδρομικῶν ὑπαλλήλων. Εἰς τὴν πατρίδα του κάθε εἰσπράκτωρ ἀπῆται τὰ εἰσιτήρια ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτας μὲ ἀνυπόκριτον τραχύτητα.

Ἐν τοσοῦτῳ ἦκουε πάντοτε μὲ εὐχαρίστησιν τὸ ἐπὶ τῶν σιδηροτροχιῶν ὀλισθημα τοῦ τραίνου καὶ ἠυφραίνετο διὰ τὴν φυγὴν του, ἡ ὁποία κάθε ἄλλο ἦτο ἡ ἐπαίσχυντος. Καθὼς ἦτο βυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις του, ἠσθάνετο πρὸς στιγμήν ὅτι τὸ σῶμά του ἀπληθεροῦτο ἀπὸ ἀοράτους ἰστούς ἀράχνης, ὅτι ὀλονὲν ἡ ἀναπνοὴ του ἐγίνετο περισσότερον ἐλαφρά. Πρὸς τούτοις ἐφαίνετο εἰς αὐτόν ὅτι οἱ τροχοὶ τῆς τεραστίας ἀτμομηχανῆς δὲν ἐστρέφοντο τόσον ταχῶς περὶ τὸν ἄξονά των καὶ ὅτι ὄφειλε νὰ προκαλῆ αὐτὸς ὁ ἴδιος νέας ὑγχεῖς ἐντυπώσεις καὶ νὰ τὰς θέτῃ ὡς λεπτοὺς πέπλους ὀπίσω του διὰ νὰ χωρίζεται ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον ἀπὸ τὸν ἐπικίνδυνον μαγνήτην τὸν ὁποῖον ἀφήκεν εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην.

Εἰς Νιούχαφεν τὸ τραῖνον ἐσταμάτησε ὁ Φρειδερίκος μὲ περιέργειαν ἐπρόσεξεν ἓνα Ἴνδον μὲ σάντουιτς καὶ ἕναν ἐφημεριδοπώλην μὲ «νιουσπαίπερς», οἱ ὁποῖοι διέτρεχον ἀπὸ τὸ ἐν ἄκρον εἰς τὸ ἄλλο τὰ βαγόνια. Εἰς τὴν πρωϊνὴν ἔκδοσιν τοῦ «Ἡλίου» ἢ τοῦ «Κόσμου» ὁ Φρειδερίκος εὗρε πάλιν ὀλοκλήρους στήλας περὶ τῆς καταστροφῆς τοῦ «Ρολάνδου» γραφείσας ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀπὸ τῆς σκηνῆς ἐμφανίσεως τῆς Ἰνγιγέρδης. Ἡ ψυχικὴ ὁμως κατάστασις τοῦ Φρειδερίκου ἦτο αὐτὴν τὴν φοράν ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ ἀκτινοβολοῦντος χειμερινοῦ ἡλίου τόσον καλή, ὥστε ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἔγραφον αἱ ἐφημερίδες δὲν ἠδύναντο

νὰ ἐμψυχώσουν πάλιν τὰς φοβερὰς ἐντυπώσεις τοῦ ναυαγίου. Σήμερον ἠσθάνετο εὐγνωμοσύνην διὰ τὴν σωτηρίαν του. Ὁ πλοίαρχος φὸν Κέσσελ καὶ ὄλοι οἱ ἄλλοι οἱ ὅποιοι ἔπεσαν θύματα τῆς καταστροφῆς ἦσαν πλέον, νεκροί, ἐπομένως ἦσαν ἀπηλλαγμένοι παντὸς πόνου.

Ἀπὸ τὸ Νιούχαφεν μέχρι τῶν Μεριδίων ὁ Φρειδε-
ρῖκος δὲν ἠδύνατο νὰ συγκρατήσῃ τὸν γέλωτά του ἐξ αἰτίας τῶν περὶ Ἰνγυέρδης βιογραφικῶν σημειώσεων τῶν ἐφημερίδων. Ὁ Λίλιενφελδ εἶχεν ἀναπτύξει ὅλην τὴν φαντασίαν του. Κατὰ τὰς σημειώσεις αὐτάς, ἡ Ἰνγυέρδη Χάλστραιμ, τῆς ὁποίας ὁ μὲν πατὴρ κατήγετο ἀπὸ Γερμανοὺς γονεῖς, ἡ δὲ μήτηρ ἦτο Γαλλίς τῆς Ἐλβετίας, προήρχετο ἀπὸ κάποιαν Σοιηδικὴν οἰκογένειαν εὐγενῶν. Ἀπεδίδετο εἰς αὐτὴν μία συγγενὴς τῆς ὁποίας ὁ τάφος εὐρίσκετο εἰς τὴν ἐν Στοκχόλμῃ ἐκκλησίαν τῶν εὐγενῶν. Καυμένο κορίτσι! ἐσκέφθη ὁ Φρειδερῖκος, ὅταν ἔθεσε κατὰ μέρος τὴν ἐφημερίδα. Κατόπιν, μόλις ἀνελογίσθη ποῖον σπουδαῖον ρόλον ἔπαιξεν ἡ μικρὰ ἀνόητος νεάνις κατὰ τὸ ἐν τῷ Ὁκεανῷ ταξίδι του ὡς καὶ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ, ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του ὅπως ἀποδιώξῃ πᾶσαν περαιτέρω σκέψιν περὶ τοῦ ἐγγυὸς παρελθόντος του, καὶ ἐψιθύρισε:

— Πάει πλέον, ἔτελείωσε! Ἐτελείωσε, ἔτελείωσε!

ΟΤΑΝ τὸ τραῖνον ἔφθασεν εἰς τὰς Μεριδας, ἔδεδ-
ξιώθη ἐκεῖ τὸν Φρειδερῖκον ὁ Πέτρος Σμίτ. Ὁ μι-
κρὸς σταθμὸς ἦτο ἔρημος διότι ὁ μόνος ἐπιβάτης ὅστις

κατῆλθε τοῦ τραίνου ἦτο ὁ νεαρὸς ἰατρός. Ἐκεῖ ὅμως πλησίον ἠκούετο ὁ θόρυβος τῆς μεγαλυτέρας ὁδοῦ τοῦ ἐξο-
χικοῦ αὐτοῦ τόπου.

— Τώρα εἶνε ὅλα καλά! εἶπεν ὁ Σμίτ. Ἐπαυσε πλέον τὸ ρεμπελιὸ τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ τώρα θὰ ἀρχίσωμεν νέαν ζωὴν.

Μετά τινος στιγμᾶς ἐξηκολούθησεν:

— Ἡ γυναῖκα μου ἔχει πάει νὰ ἐπισκεφθῇ κάποιον ἀσθενῆ, δι' αὐτὸ θὰ σοῦ τὴν συστήσω ἀργότερα. Ἐὰν δὲν ἔχῃς ἀντίρρηση, πᾶμε νὰ γευματίσωμε, κατόπιν δὲ μπαίνομεν εἰς ἓνα ἔλκωθρο καὶ πηγαίνομε νὰ ἐπισκεφθοῦμε ἔξω στὴν ἐξοχὴ τὸ σπιτάκι πού ἀνεκάλυψα γιὰ σένα. Ἐὰν σοῦ ἀρέσῃ, ἠμπορεῖ νὰ τὸ ἐνοικιάσῃς ὅποτε θέλεις εὐθηνά. Ἐν τῷ μεταξὺ μένεις εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ ξενοδοχεῖον, διὰ τὸ ὅποιον ὑπερηφανεύεται ὁλόκληρος ἡ πόλις μας.

— Ἀγαπητέ μου φίλε, εἶπεν ὁ Φρειδερῖκος, αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ μείνω μόνος. Θὰ προτιμοῦσα νὰ ἐπήγαινα ἀπὸ σήμερα εἰς τὸ σπιτάκι ἔξω καὶ νὰ περνοῦσα τὴν πρώτην νύκτα τῆς ἐδῶ διαμονῆς μου μεταξὺ τῶν τεσσάρων τοίχων τῆς κατοικίας μου, ὅσον τὸ δυνατόν μακρότερα ἀπὸ τὸν θόρυβον τῆς πόλεως.

— Ἐὰν σοῦ ἀρέσῃ, ὑπέλαβεν ὁ Πέτρος Σμίτ, τότε ὅλη ἡ ἱστορία τελειώνει ἐντὸς ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας, διότι ὁ φαρμακοποῖδς Λάμπιγκ εἶνε φίλος μου. Ὁ Λάμπιγκ αὐτὸς εἰς τὸν ὅποιον ἀνήκει τὸ σπιτάκι, εἶνε ἕνας ἥσυχος καὶ καλόκαρδος Ὁλλανδὸς ὁ ὅποιος θὰ κλείσῃ ἀμέσως συμφωνίαν καὶ θὰ εὐχαριστηθῇ μὲ ὀλίγα.

Οἱ δύο φίλοι μετέβησαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἀφοῦ δὲ ἐγευματίσαν θαναμάσια μέσα εἰς τὸ ἄνετον ἐστιατόριον, ὁ Πέτρος ἀπεμακρύνθη, μετὰ πέντε δὲ λεπτά τῆς ὥρας ἔστειλεν ἓνα μικρὸν ὑπηρετήν τοῦ ξενοδοχείου πρὸς τὸν Φρειδερίκον νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ ὅτι τὸ ἔλκυθρον ἦτο ἕτοιμον κάτω. Ὁ Φρειδερίκος ἐξεπλάγη ὅταν εἶρε τὸν φίλον του νὰ κάθεται ἐντὸς ὠραίου ἐλκυτόρου με δύο θέσεις. Ὁ Σμίτ τὸ εἶχε δανεισθῆ ἀπὸ κάποιον φίλον χωρὶς τὸν ἀμαξηλάτην, κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ τόπου.

—Θὰ χαρῶ πολὺ, παρετήρησεν εὐθύμως, ἐὰν φθάσωμεν εἰς τὸ τέρας χωρὶς νὰ ἀναποδογυρισθοῦμε, διότι, διὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι οὐδέποτε ἕως τώρα διηύθυνα ἄλλο.

—Ἐ, λοιπόν, εἶπε μετ' εὐχαριστήσεως ὁ Φρειδερίκος, δῶσε εἰς ἐμένα τὰ χαλινάρια. Ὁ πατέρας μου εἶνε στρατηγὸς καὶ ἐγὼ σὰν παιδί του ξέρω ἀρκετὰ ἀπὸ ἄλλα.

Αἱ ἀποσκευαὶ τοῦ Φρειδερίκου μετεφέρθησαν ἐπὶ τοῦ ἐλκυτόρου, ἐκεῖνος ἔλαβε τὰ ἡνία ἀνὰ χεῖρας, ὁ δὲ Σμίτ ἔλαβε θέσιν ἐπίσης ἐμπρός. Τὸ ἔλκυθρον ὠλισθήσεν μετὰ ταχύτητος μέσῳ τῆς κεντρικῆς ὁδοῦ ὑπὸ τοὺς ἐκκωφαντικούς ἤχους τῶν κωδῶνων του.

—Μόνον τέτοια παληάλογα ἔχετε ἐδῶ πέρα; εἶπεν ὁ Φρειδερίκος. Τὸ ζῶον αὐτὸ φοβάται πολὺ. Ἐὰν περάσωμεν χωρὶς κανένα ἀπενκταῖον ἀπὸ τὸν δρόμον αὐτὸν τότε θὰ πῆ πὼς μᾶς ἐβοήθησεν ὁ Θεός!

—Ἄς το νὰ τρέξῃ! εἶπε ὁ Σμίτ. Κάθε ἡμέρα πέ-

φτουν πολλὰ ἄλογα ἐδῶ. Ἐὰν σήμερα εἶνε ἡ ἰδική μας σειρά, θὰ τὸ ὑποστοῦμε καὶ αὐτό.

Ὁ Φρειδερίκος ὅμως δὲν εἰσήκουσε τὴν σύστασιν τοῦ φίλου του ἀλλ' ἐκράτησε μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τὸ ἄλλογον καὶ τὸ ἠνάγκασε νὰ σταματήσῃ πρὸ μᾶς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς ἣ ὁποία ἔτεμνε καθέτως τὴν ὁδὸν χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ κανένα κερύφραγμα πρὸ αὐτῆς. Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην διῆλθε μὲ δαιμονιώδεις συριγμούς ἣ ταχεῖα ἀμαξοστοιχία Βοστώνης-Νέας Ὑόρκης, ὁ δὲ Φρειδερίκος διηρωτάτο πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ γίνωνται καθ' ἐκάστην δυστυχήματα εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ νὰ μὴ διαμελίζωνται ἀπὸ τὸν αἰφνιδίως διερχόμενον σιδηρόδρομον παιδιὰ, ἐργάται, κύριοι μὲ ὑψηλὰ καπέλλα, κυριαί, σκυλιά, ἄλογα καὶ ἀμάξια. Μόλις διῆλθε τὸ τραῖνον, τὸ ἄλλογον ἐπανάρχισε τὸν δρόμον του ὀπίσω ἀπὸ τοὺς καπνοὺς τῆς ἀτμομηχανῆς καὶ ἔτρεξε πρὸς τὰ ἐμπρὸς διασχίζον τὴν σιδηροτροχιάν, τολύπαι δὲ χιόνος καὶ βῶλοι πάγου ἐκτύπων κατὰ πρόσωπον τὸν Φρειδερίκον καὶ τὸν Πέτρον.

—Νὰ πάρ' ἡ ὀργή! εἶπεν ὁ Φρειδερίκος πνευστιῶν, ἐδῶ ἀντιλαμβάνομαι διὰ πρώτην φορὰν τὴν τρελλὴν τόλμην τῶν Ἀμερικανῶν: Σὲ κομματιάζει ὁ σιδηρόδρομος; Σὲ ἔκοψεν ὁ σιδηρόδρομος! Θέλεις νὰ πᾶς μὲ τὸ ἀμάξι; Ὁδήγει ἓνα παληάλογο! Σπάξεις τὰ κόκκαλά σου; Ἀπλούστατα, ἔσπασες τὰ κόκκαλά σου! Ἐκοψες τὸ κεφάλι σου; Ἐκοψες τὸ κεφάλι σου!

Ἐν μέσῳ τῆς χιονοσκεποῦς ὁδοῦ, τῆς ὁποίας αἱ οἰκίαι ἐγίνοντο βαθμηδὸν χαμηλότεραι, ὁ Φρειδερίκος συ-

νήνησε διά πρώτην φοράν τὸ τότε ἄγνωστον ἐν Εὐρώπῃ ἠλεκτρικὸν τράμ, τὰ δὲ ἀστροποβολήματα τὰ ὁποῖα παρήγοντο εἰς τὸ ἠλεκτρικὸν σύρμα ἦσαν δι' αὐτὸν ἓνα νέον καὶ περιέργον φαινόμενον. Οἱ στῦλοι τοῦ σύρματος ἦσαν ἀνόμοιοι, στραβοί, χονδροί, λεπτοί, εἰς τρόπον ὥστε παρῆχον τὴν ἐντύπωσιν προσωρινότητος, τὰ ὀχήματα ἅμως ἦσαν ἀνετα καὶ ὠλισθαινον μὲ μεγάλην ταχύτητα πρὸς τὰ ἔμπρός.

Ἐπὶ τέλους τῆ βοηθείᾳ τοῦ Θεοῦ καὶ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Πέτρου τὸ ἔλκυσθρον διήλθε τὸ ἐπικίνδυνον μέρος τῆς πόλεως. Τώρα πρὸ τοῦ κωδωνοφόρου ἀλόγου ἔξετείνετο μία μακρὰ, ἔρημος ὁδός, ὁμαλὴ καὶ εὐθεῖα, οὕτω δὲ τὸ ἀμερικανικὸν τετράποδον ἤμποροῦσε νὰ τρέχῃ κατὰ τὴν ὄρεξίν του.

— Παράδοξον, ἐσκέφθη ὁ Φρειδερίκος, διευθύνω ἔλκυσθρον, ὀδηγῶ ἄλογον, πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν ἔκαμα ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς νεότητός μου. Καὶ ἀνεπόλησε διαφόρους ἱστορίας περὶ ἀλόγων τὰς ὁποίας ἀπὸ ἐτῶν εἶχε λησμονήσει. Ποσάκις αἱ διηγήσεις τοῦ πατρός του περὶ κνηγετικῶν ἐκδρομῶν καὶ ἀτυχημάτων μὲ τὰ ἔλκυσθρα δὲν εἶχον προκαλέσει τὸν γέλωτα δολοκλήρου τῆς οἰκογενείας κατὰ τὰς εὐχαρίστους χειμερινὰς νύκτας.

Κατὰ τὴν περαιτέρω ταχείαν καὶ εὐχάριστον ἔλκυσθροδρομίαν ἡ καρδιά τοῦ Φρειδερίκου ἀνεξωογονήθη, εἰς δὲ τὴν μνήμην του ἐπανήλθον τὰ ὠραῖα χρόνια τῆς παιδικῆς του ἡλικίας. Τριγυρισμένος ἀπὸ τὴν ἐκθαμβωτικὴν λάμπιν τῆς τὰ πάντα καλυπτούσης χιόνος καὶ ἀναπνέων τὸν καθαρὸν ἀέρα τῆς ἔξοχῆς ἠσθάνετο ὅτι

καὶ μόνον τὸ νὰ ζῆ κανεὶς ἀποτελεῖ σπανίαν ἀπόλαυσιν.

Αἴφνης ὁ Φρειδερίκος ἔγινε κάτωχρος καὶ εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ παραδώσῃ τὰ ἡνία εἰς τὸν Πέτρον. Μέσα εἰς τοὺς ἤχους τῶν κωδωνισμῶν τοῦ ἔλκυσθρου τοῦ ἐφάνη ὅτι ἔφθανον εἰς τ' αὐτιά του ἄλλοι ἀπομακρυσμένοι ἤχοι σὰν ἀπὸ ἀδιάκοπον ἐκκωφαντικὸν κωδωνίσμα ἠλεκτρικῶν κωδῶνων, ὡς ἐκείνο τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀκούσει ἐπὶ τοῦ «Ρολάνδου» κατὰ τὴν ὥραν τῆς καταστροφῆς. Μὲ τὴν παραίσθησιν αὐτὴν ἦτο συνδεδεμένος καὶ κάποιος φόβος ὡς καὶ ἐλαφρὸν ρῖγος. Ὅταν ὁ Πέτρος Σμίτ, ὅστις ἀμέσως παρετήρησε τὴν μεταβολὴν τῆς ψυχικῆς καταστάσεως τοῦ φίλου του, ἔκαμε τὸ ἄλογον νὰ σταματήσῃ, ὁ Φρειδερίκος ἦτο ἤδη πάλιν κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του. Δὲν εἶπεν ὅτι ἀπροσδοκῆτως παρουσιάσθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὸ φάσμα τοῦ καταποντιζομένου «Ρολάνδου», ἀλλ' ἀπλῶς ἰσχυρίσθη ὅτι οἱ κωδωνισμοὶ τοῦ ἔλκυσθρου εἶχον διαταράξει τὰ ἀκουστικά του νεῦρα καὶ ὅτι δὲν ἤμποροῦσε νὰ τοὺς ὑποφέρῃ περισσότερον.

Οἱ δύο φίλοι κατέβησαν ἀπὸ τὸ ἔλκυσθρον εἰς τὰ χιόνια, ἐπειδὴ εὐρίσκοντο πλέον πολὺ πλησίον τῆς παγωμένης λίμνης Ἄννοβερε, εἰς τὴν κατέναντι ἀκτὴν τῆς ὁποίας ἐφαίνετο ὁ οἰκίσκος.

Ὁ Πέτρος Σμίτ χωρὶς νὰ εἴπῃ οὔτε λέξιν, ἀφήρσεν ἀπὸ τὸ ἔλκυσθρον τοὺς κωδωνίσκους, ἔδεσε τὸ ἄλογον εἰς τὸν κορμὸν ἑνὸς γυμνοῦ δένδρου καὶ μετέβη μετὰ τοῦ Φρειδερίκου μέσῳ τῆς παγωμένης λίμνης εἰς τὸν ἀπέναντι εὐρισκόμενον ἐρημικὸν οἰκίσκον. Ὁ ξανθὸς Γερμανὸς προχωρήσας ἀνήλθε τὰς μὲ παχύτατον στρω-

μα χιόνος σκεπασμένας βαθμίδας τῆς εἰσόδου, ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ εἶπεν ὅτι τὸ ἐξοχικὸν αὐτὸ σπιτάκι εἰς τὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται εἶνε δυσκολοκατοίκητον ἐν καιρῷ χειμῶνος. Ὁ Φρειδερίκος ὅμως ἦτο ἐναντίας γνώμης.

Ὁ οἰκίσκος, χρησιμοποιούμενος μόνον κατὰ τὸ θέρος, δὲν εἶχεν ὑπόγειον καὶ ἀπετελεῖτο ἀπὸ δύο ἰσόγεια δωμάτια, μίαν κουζίναν καὶ ἓνα μικρὸν δωμάτιον εἰς τὴν σοφίταν. Ἐντὸς αὐτοῦ οἱ δύο φίλοι εἶθρον ἓνα τραπέζακι καὶ μίαν κλίνην ἐφωδιασμένην μὲ στρῶμα, μαξιλάρι καὶ ἓνα μάλλινον σκέπασμα. Ὁ Φρειδερίκος ἐπεθύμει νὰ μείνῃ ἐντὸς τοῦ δωματίου του καὶ ἀπέκρουσεν ὅλας τὰς ἀντιρρήσεις τοῦ Σμίτ, ἰσχυρισθεὶς ὅτι τοῦ φαίνεται ὡσὰν ὁ οἰκίσκος αὐτὸς νὰ ἔγινεν ἐπίτηδες δι' αὐτὸν καὶ νὰ τὸν ἐπερίμενεν ἀπὸ πολλοῦ.

ΤΗΝ ἐπομένην ἡμέραν ὁ Φρειδερίκος εἶχεν ἤδη ἐγκατασταθῆ εἰς τὸ ἐρημικὸν καὶ χιονοσκεπὲς ἄσυλον τῆς λίμνης τοῦ Ἄννοβερ, τὸ ὁποῖον εἰς τὸ ἐξῆς ὠνόμαζε πότε πύθον τοῦ Διογένους, πότε καλύβην τοῦ μάρμα-Θωμᾶ καὶ πότε ἐρημητήριον τοῦ. Κάθε ἄλλο ὅμως ἦτο ἢ πύθος τοῦ Διογένους, διότι οἱ δύο φίλοι εἶχον στείλει ξύλα καὶ ἄνθρακας, εἰς δὲ τὸ δωμάτιον τῆς σοφίτας ἐτοποθετήθη μία μικρὰ ἀμερικανικὴ θερμάσιρα τῆς ὁποίας αἱ πάντοτε ὄραται φλόγες μετέδιδον εὐχάριστον θερμότητα. Ἐπὶ πλεόν, τὸ μαγειρεῖον καὶ ἡ αἴθουσα τοῦ φαγητοῦ ἐγέμισαν ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα τὰ εἶδη

τὰ ὁποῖα ἦσαν ἀναγκαῖα διὰ τὴν διατροφήν. Ὁ Φρειδερίκος προὔτιμησε νὰ μείνῃ ἄνευ ὑπηρετοῦ, διότι, ὡς εἶπεν, ἤθελε νὰ κάμῃ οἰκονομίαν καὶ διότι ἡ παρουσία ἐνὸς ξένου ἀνθρώπου ἤμποροῦσε νὰ εἶνε ἐνοχλητικὴ εἰς αὐτόν.

Διὰ τὸν Φρειδερίκον ἦτο συγκινητικὴ ἡ στιγμή κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Πέτρος Σμίτ—οἱ δύο φίλοι εἶχον πῖε ὁμοῦ τὸν καφέ—ἐπιβαίνων τοῦ ἐλκύθρου ἐξηφανίσθη μέσα εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός, ἔμεινε δὲ διὰ πρῶτην φορὰν κατάμονος μέσα εἰς τὴν λευκὴν καὶ συγχρόνως μὲ τὸν πέπλον τῆς νυκτός σκεπασμένην ἀμερικανικὴν ἐξοχήν. Εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἰκίσκον, ἔκλεισε τὴν θύραν, ἠκροάσθη καὶ ἤκουσε νὰ τρίζουν εἰς τὸ μαγειρεῖον τὰ ξύλα τῆς φωτιάς. Ἔλαβεν ἓνα φῶς πού εἶχε μείνει παρὰ τὴν θύραν καὶ ἐφώτισε τὴν κλίμακα τὴν ἄγουσαν εἰς τὸ ὑπερῶν. Ὅταν ἐφθασεν εἰς τὸν μικρὸν κοιτῶνά του μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν ἠσθάνθη τὴν θαλπωρὴν καὶ εἶδε τὴν λάμπην ἣ ὁποία ἀνεδίδετο ἀπὸ τὴν μικρὰν θερμάστραν. Ἦναψε τὴν λάμπαν, ἀφοῦ δὲ προηγουμένως ἐτακτοποίησε ὀλίγον τὰ ἀντικείμενα τὰ ὁποῖα εὐρίσκοντο ἐπὶ τῆς μακρᾶς ἀκαλύπτου τραπέζης, ἐκάθησε πρὸ αὐτῆς μὲ βαθεῖαν καὶ κατανυκτικὴν εὐχαρίστησιν.

Ἦτο μόνος. Εὐρίσκετο εἰς μίαν κατάστασιν ἣτις ἦτο ἡ ἴδια καὶ εἰς τὰς πέντε ἡπείρους. Ἐξω ἠπλοῦτο μία διαφανὴς καὶ γαληνιαία χειμερινὴ νύξ, ὁμοία μὲ ἐκεῖνας τὰς ὁποίας ἐγνώρισεν εἰς τὴν πατρίδα του. Πάν ὅ,τι εἶχε δοκιμάσει ἕως τώρα εἰς τὴν ζωὴν δὲν ὑφίστατο πλεόν. Ἦ μάλλον ἦτο! ἄλλ' ὡς νὰ μὴ ὑπῆρξε ποτέ. Πατρίς,

γονεῖς, σύζυγος, τέκνα, ἡ ἐρωμένη ἢ ὁποῖα τὸν εἶχε κάμει νὰ διασχίσῃ τὸν Ὠκεανόν, πᾶν ὅ,τι ὑπέστη κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ταξιδίου, δὲν εἶχον πλέον ἀφήσει εἰς τὴν ψυχὴν του ἢ μίαν σκιάν. Ὁ Φρειδερίκος διηρωτᾶτο: Εἶνε ἄρα γε ἡ ζωὴ μόνον καὶ μόνον ὑλικὸν δι' ὄνειρα; Καὶ ἀπῆντα ὁ ἴδιος εἰς τὸν ἑαυτὸν του: Εἶνε ὅμως βέβαιον ὅτι ἡ ψυχικὴ κατάστασις εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκομαι τώρα εἶνε ἀπὸ ἐκείνας ἀπὸ τὰς ὁποίας οὐδέποτε ἀπαλλασσόμεθα ἐφ' ὅσον ζῶμεν. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἀποφεύγωμεν τὴν κοινωνίαν, ἀλλὰ καὶ οὔτε πρέπει νὰ παραμελοῦμεν αὐτὴν τὴν κατάστασιν τῆς κατὰ φύσιν ζωῆς καὶ τῆς ἀνενοχλήτου ἀναπτύξεως τῆς προσωπικότητος: τὴν κατάστασιν κατὰ τὴν ὁποίαν ἀντιμετωπίζομεν μόνον ὡς ἓνα ὄνειρον τὸ μυστήριον τῆς ὑπάρξεώς μας.

Κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας ὁ Φρειδερίκος εἶχε διέλθῃ ζωὴν πλουσίαν εἰς γεγονότα καὶ πλήρη ἀντιθέσεων. Ἀλληλοδιαδόχως εὐρέθη ὑπὸ τὸ κράτος τρόμου, ἐρεθισμοῦ καὶ ἀπειλῶν. Πόνοι ἰδιοὶ του εἶχον πολλὰ πλῶς μεταδοθῆ εἰς ἄλλους, ἐνῶ πόνοι ξένοι εἶχον πολλαπλασιάσει τοὺς ἰδιοὺς του. Ἀπὸ τὴν τέφραν καείσης ἀγάπης εἶχε προέλθῃ ἡ φλόξ νέου φλογεροῦ ἡμέρου. Ὁ Φρειδερίκος εἶχεν ἀπωθηθῆ, κατατρεχθῆ, ἐλκυσθῆ, μακρὰν εἰς τὴν ξένην, ὡς νὰ ἦτο δεμένος μὲ σχοινιά καὶ νὰ μὴ εἶχε καμμίαν θέλησιν. Χωρὶς θέλησιν καὶ χωρὶς περίσκεψιν! Μόλις τώρα εἶχεν ἀνακτήσει ἐκ νέου τὴν φρόνησιν. Ἡ φρόνησις δὲ αὐτὴ παρουσιάζεται ὅταν ἡ ἀπερίσκεπτος ζωὴ τοῦ παρελθόντος μεταβάλλεται

ἐντὸς τοῦ ἀγρυπνοῦντος πνεύματος εἰς ὑλικὸν δι' ὄνειρα.

Ὁ Φρειδερίκος ἔλαβε φύλλον χάρτου καὶ ἔγραψεν ἐπ' αὐτοῦ μὲ μίαν καινουργῆ ἀμερικανικὴν πένναν τὴν ὁποίαν προηγουμένως εἶχε βυθίσει ἐντὸς παρθενικοῦ μελανοδοχείου: «Ἡ ζωὴ, ὑλικὸν δι' ὄνειρα».

Κατόπιν ἐπεδόθη εἰς τὴν τακτοποίησιν τοῦ ροβινσωνείου οἰκοκυριοῦ του. Ἐταξιδέτησεν ἐπὶ τῆς τραπέζης διάφορα βιβλία τὰ ὁποῖα εἶχεν ἀγοράσει ἐν Νέα Ὑόρκη. Ἰδίως μικρὰ γερμανικὰ τομίδια, ὡς καὶ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα τοῦ εἶχε δανείσει ὁ Πέτρος Σμίτ, μεταξὺ δ' αὐτῶν μίαν μετάφρασιν τοῦ Πλάτωνος ὑπὸ Σλάιερμάχερ. Πρὸ ἐνὸς παλαιοῦ ὀλλανδικοῦ δερματίνου ἀνακλίντρου, τὸ ὁποῖον ὁ φαρμακοποιὸς Λάμπιγκ, καταγόμενος ἀπὸ τὸ Λάιντεν τῆς Ὀλλανδίας, εἶχε φέρει μαζί του εἰς Μερίδας, ἦτο τοποθετημένον ἐν δεύτερον τραπέζιον, τὸ ὁποῖον ὁ Φρειδερίκος εἶχε στρώσει μὲ πράσινον ὕφασμα. Ἐπὶ τοῦ τραπέζιου αὐτοῦ ἐτοποθέτησε τὰ κοκκινοπράσινα τριαντάφυλλα μὲ τὰ μακρὰ στελέχη, τὰ ὁποῖα τοῦ εἶχον δώσει οἱ καλλιτέχνη. Τὰ τριαντάφυλλα τῆς μὲς Εὔας τὰ ἔθεσε χωριστά. Κατόπιν παρεμέρισε τὸ σερβίτσιον τοῦ καφέ τὸ ὁποῖον εἶχε μείνει ἐκεῖ ἀπὸ τὴν ὥραν ποὺ ἔφυγε ὁ φίλος του. Πρὸς τούτοις ἐγένεσε μὲ σφαίρας ἓνα περιστροφον τὸ ὁποῖον τοῦ εἶχε δανείσει ὁ Πέτρος Σμίτ καὶ τὸ ἐτοποθέτησεν ἐπὶ τοῦ γραφείου παρὰ τὸ μελανοδοχεῖον. Πλησίον αὐτοῦ ἔθεσεν ἓνα εἰρηνικὸν ἐπιστημονικὸν ὄργανον, ἓνα μικροσκόπιον Τσαῖς. Ἡτο ἀκριβῶς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πρὸ ἐτῶν εἶχεν ὁ ἴδιος ἀγοράσει εἰς τὴν Ἰέναν διὰ τὸν φίλον του Πέτρον Σμίτ, ὅταν οὐ-

τος ἀνεχώρει διὰ τὴν Ἀμερικὴν. Ποῖος ἠμποροῦσε νὰ μαντεύσῃ τότε ὅτι θὰ συνητηῶντο κατὰ τόσον παράδοξον τρόπον εἰς τὴν Ἀμερικὴν!

Ὁ Φρειδερίκος εἶχε νὰ ἀσχοληθῇ καὶ μὲ ἄλλα πράγματα. Ἐπρεπε νὰ λύσῃ, νὰ συναρμόσῃ πάλιν καὶ κατόπιν νὰ κρεμάσῃ εἰς τὸν τοῖχον ἓνα παλαιὸν ναυτικὸν ὥρολόγιον, τὸ ὁποῖον μόλις πρὸ ὀλίγων ὥρων εἶχε πέσει εἰς τὰ χέρια του ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἀγορᾶς μερικῶν ἐπιπλων. Τὸ εἶχεν ἀγοράσει εὐθηνὰ καὶ ἐφοβεῖτο ὅτι δὲν θὰ ἐλειτούργει. Πρὸς χαρὰν του ὅμως τὸ παλαιὸν αὐτὸ ἀντικείμενον, τοποθετημένον μέσα εἰς βαθύχρωμον θήκην ἢ ὁποία εἶχε μῆκος μέτρου καὶ πλέον, ἤρχισε νὰ λειτουργῇ μὲ ρυθμικὴν ἀξιοπρέπειαν. Θὰ ἔμενον ἐκεῖ κρεμασμένον μέχρις οὗ ὁ νέος του κάτοχος θὰ τὸ ἐξεκρεμοῦσε πάλιν καὶ θὰ τὸ μετέφερεν εἰς τὴν Εὐρώπην, εἰς τὴν πατρίδα του. Διότι εἶχε κατασκευασθῆ εἰς τὸ Σλέσβιγκ-Χόλσταϊν, ὃ δὲ Φρειδερίκος ὑπεσχέθη εἰς αὐτὸ σοβαρῶς τὴν ποθητὴν παλιννόστησιν.

Ὅταν ἦτο πλαγιασμένος ἐπὶ τῆς κλίνης του ἠμποροῦσε νὰ βλέπῃ τὰς ἀκτινοβολίας τοῦ κεντρίνου ὀρειχαλκίνου ἐκκρεμοῦς τοῦ παλαιοῦ ὥρολογίου. Ἡ πλάξ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐσημειοῦντο αἱ ὥραι ἦτο κάτι ἀξιόθεατον. Ἦτο ἐξωγραφημένη ὡς ἥλιος καὶ ἐδείκνυεν εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τὴν νῆσον Χέλγκολαντ καὶ κασσιτέρινα καραβάκια, τὰ ὁποία ἐκινοῦντο κατὰ τὸν βαρὺν ρυθμὸν τοῦ ἐκκρεμοῦς. Τὸ θέαμα αὐτὸ ἦτο ἱκανὸν νὰ κάμῃ διπλασίως αἰσθητὴν τὴν ἄνεσιν μιᾶς ἀσφαλοῦς κατοικίας εἰς ἓνα πολὺπλαγιον ναυτικόν.

— Πότε ἦτο λοιπὸν, ἐσκέφθη ὁ Φρειδερίκος, ὅταν ἤκουσα τοὺς ὀξεῖς λόγους τοῦ μίστερ Μπάρου, τὴν ἀποτυχοῦσαν ρητορικὴν ἐπίθεσιν τοῦ μίστερ Σαμουέλσον, καὶ τὸ ἀπάχικο κλωτσοπάτημα τοῦ Λίλιενφελδ κατὰ τῆς πουριτανικῆς εὐαισθησίας; Πότε παρέστην εἰς τὸν λυσώδη ἀλλὰ καὶ ψευδῆ ἐκείνον ἀγῶνα ὁ ὁποῖος διεξήχθη κατ' ἐπιφάνειαν μὲν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας μιᾶς ψυχῆς, κατὰ βάθος δὲ δὲν ἦτο ἢ ἀγὼν πρὸς σύλληψιν ἑνὸς νεαροῦ καὶ ἀπροστατεύτου λαγωῦ; Πότε ἦτο λοιπὸν; Ἐπρεπε νὰ εἶχον παρέλθει πολλὰ ἔτη. Καὶ ὅμως ὄχι! Ἡ Ἰνγίγερδη εἶχε δώσει μόλις χθὲς τὴν πρώτην της παράστασιν. Ὡστε ἡ σκηνὴ τοῦ Δημαρχείου δὲν ἔγινεν ἢ τὴν προχθεσινὴν ἡμέραν.

Ἄλλως τε, ἐπὶ τῆς τραπέζης εὐρίσκετο ἡδὴ ἡ πρώτη ἐπιστολὴ ἐκ μέρους τῆς χορευτρίας. Ἡ νεᾶνις παρεπονεῖτο ζωηρῶς διὰ τὴν κατάχρησιν τῆς ἐμπιστοσύνης της καὶ λοχιρίζετο ὅτι ἠπατήθη πολὺ εἰς τὰς προσδοκίας της. Ἀμέσως κατόπιν ἔγραφεν ὅτι εἶχεν ἀντιληφθῆ ποῖος ἦτο ἀπὸ τὰς πρώτας στιγμᾶς ὅταν ὁ Φρειδερίκος τὴν εἶχε πλησιάσει εἰς τὸ Βερολῖνον. Ὅταν ὅμως ἐξήτασε κατὰ βάθος τὸν χαρακτῆρά του, τὸν παρεκάλεσε θερμῶς νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Εὐρώπην. «Σήμερον, ἔγραφεν ἡ Ἰνγίγερδη, μὲ ἀπεθέωσαν. Τὸ κοινὸν ἐγάλασε τὸν κόσμον ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμόν. Μετὰ τὴν παράστασιν ἤλθην εἰς τὸ καμαρίνι μου ὁ λόρδος δεῖνα, ἓνας νεαρὸς ὡραιότατος Ἀγγλος, ὁ ὁποῖος, ἐπειδὴ τὰ ἔχει χαλάσει μὲ τὸν πατέρα του, ζῆν τώρα ἐδῶ. Ὅταν πεθάνῃ ὁ γέρος του, θὰ λάβῃ τὸν τίτλον τοῦ δουκὸς καὶ θὰ κληρονομήσῃ ἑκατομμύρια».

Ὁ Φρειδερίκος ὕψωσε τοὺς ὤμους μὲ ἀδιαφορίαν. Δὲν ἠσθάνετο οὔτε τὴν ἐλαχίστην πλεόν ὄρεξιν νὰ εἶνε προστάτης ἢ σωτὴρ τῆς μικρᾶς καλλιτέχνιδος, οὔτε τὴν ἐλαχίστην ἐπιθυμίαν νὰ μανθάνῃ τὰ κατ' αὐτήν.

Τὴν ἐπομένην τὸ πρωῒ, ὁ Φρειδερίκος, ὅταν ἐξῦπνησεν, ἠσθάνετο ρῖγος. μολονότι ἡ μικρὰ θερμάστρα διειτῆρει τὴν θερμότητα τοῦ δωματίου καὶ χειμερινὸς ἥλιος ἐφώτιζε τὸ παράθυρον. Ἐπῆρε στὸ χέρι τὸ χρυσὸ του ρολοῖ, ποῦ τοῦ ἔμεινεν ἀπὸ τὸ ναυάγιον, καὶ εὔρεν ὅτι ὁ σφυγμὸς του εἶχεν ὑπὲρ τὰς ἑκατὸν σφύξεις εἰς τὸ λεπτόν. Δὲν ἔδωσεν ἰδιαιτέραν προσοχὴν εἰς τὴν ταχυσφυγμίαν αὐτήν, ἐνεδύθη, ἠτοίμασε τὸ πρόγευμά του, καὶ κατ' ὄλον αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν ἠσθάνετο τὸν ἑαυτὸν του ἄρρωστον. Ὅπωςδὴποτε ὅμως ἀντελήφθη ὅτι ἔπρεπε νὰ προφυλάσσηται, διότι ἦτο ἀδύνατον τώρα, ὁπότε ἔληγον αἱ συγκινήσεις καὶ ἡ ἔντασις τῶν νεύρων, τὸ σῶμα νὰ ἐξεδήλωνε τὴν ἐξάντλησίν του καὶ νὰ ἐκήρυττεν εἶδος χρεωκοπίας. Διὸ πολλάκις κατανικῶνται μὲ εὐκολίαν καὶ αἱ χειρότεροι δεινοπάθειαι ἐφ' ὅσον τὸ σῶμα ἔχει καλῶς. Λειτουργεῖ ἀπὸ τὸ πλεόνασμα τῆς ζωτικότητος καὶ αἰφνιδίως καταρρέει ἅμα ὡς χαλαρωθῶν ἢ θέλησις καὶ τὰ νεῦρα.

ΠΕΡΙ τὴν δεκάτην ὥραν ὁ Φρειδερίκος εὐρίσκετο εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ φίλου του, ἐντὸς τῆς πόλεως Μεριδῶν. Ὁ κατὰ τὴν χειμερινὴν ἐκείνην ἡμέραν περιπάτος τὸν ὠφέλησεν.

— Πῶς ἐκοιμήθη; ἠρώτησεν ὁ Σμίτ. Σεῖς οἱ προληπτικοὶ ἄνθρωποι ἰσχυρίζεσθε ὅτι ἐκεῖνο ποῦ ὄνειρεύεται κανεὶς τὴν πρώτην νύκτα εἰς ἓνα ξένο σπῆτι πραγματοποιεῖται.

— Ἐλπίζω νὰ μὴ γίνῃ τέτοιο πρᾶγμα, ἀπήντησεν ὁ Φρειδερίκος. Τὴν πρώτην νύκτα τὴν ἐπέρασα πολὺ ἀνήσυχα καὶ μὲ τρικυμίαν μέσα εἰς τὸ κρανίον μου.

Ἀπεσιώπησε τὸ ὀδυνηρὸν ὄνειρον τῶν κουδουνιῶν ποῦ τὸν εἶχε μεταφέρει ὀπίσω, εἰς τὰς ἀγωνιώδεις στιγμὰς τοῦ ναυαγίου. Ἡ ἀκουστικὴ αὐτὴ παραίσθησις εἶχε γίνεи σχεδὸν τὸ μυστικὸν μαρτύριον τοῦ καλοῦ Φρειδερίκου. Ἐνίοτε ἐφοβεῖτο μήπως ἐπρόκειτο περὶ εἶδους προμηνύματος, ἀπὸ ἐκεῖνα διὰ τῶν ὁποίων οὐχὶ σπανίως προαναγγέλλονται σωματικὰ βάσανα.

Ὁ Φρειδερίκος εἶχεν ἤδη ἀπὸ τῆς προηγουμένης γνωρίσει τὴν κυρίαν Σμίτ, ἀνεγνωρισμένην ἱατρὸν καὶ συνάδελφον τοῦ συζύγου της. Τὰ δωμάτια τῆς ἀκροάσεως τῶν ἀσθενῶν τῶν συζύγων ἐχωρίζοντο διὰ κοινοῦ θαλάμου ἀναμονῆς. Ἡ κυρία Σμίτ ἐπέρασεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ συζύγου της, ἐχαιρέτισε τὸν Φρειδερίκον καὶ παρεκάλεσε τὸν ἄνδρα της νὰ τὴν βοηθήσῃ εἰς τὴν ἐξέτασιν μιᾶς ἀσθενοῦς της. Ἐπρόκειτο περὶ μιᾶς νεοπανδρειμένης, ὅχι ἀκόμη εἰκοσιοκταετοῦς γυναικὸς ἐνὸς ἐργάτου, τῆς ὁποίας ὁ σύζυγος εἶχε καλὴν θέσιν εἰς τὰ ἐργοστάσια Χριστόφελ τῶν Μεριδῶν. Ἐνόμιζεν ὅτι εἶχε κάπως χαλάσει τὸ στομάχι της, ἀλλ' ἡ ἱατρὸς κυρία Σμίτ ὑπέθετε καρκίνιον τοῦ στομάχου.

Ὁ Φρειδεῖκος, προσκληθεὶς ἀπὸ τὸν φίλον του καὶ τὴν κυρίαν του, ἐπῆγε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἀσθενῆ, ἣ ὁποία γελῶσα ἐκάθητο ἐπὶ τῆς καθέδρας τῶν ἐγχειρήσεων καί, κάπως ἐκπληκτος, ἐχαιρέτα τοὺς κυρίους. Ὁ Φρειδεῖκος συνεστήθη ὡς ἐπιφανῆς Γερμανὸς ἰατρός, ἣ δὲ εὐμορφη, καλοντυμένη κυρία ἔκρινεν ἐπιβεβλημένον νὰ ζητήσῃ ἐπανειλημμένως συγγνώμην διὰ τὴν ἐνόχλησιν τὴν ὁποίαν προὐκάλεσε. Ἐχάλασεν ὀλίγον τὸ στομάχι της, ὃ δὲ ἄνδρας της θὰ τὴν περιεγέλα ὅτι δι' ἓνα τόσῳ μικρὸν πρᾶγμα ἔτρεξεν εἰς τὸν ἰατρόν.

Ὡς ὁ Φρειδεῖκος καὶ ὁ Πέτρος Σμίτ ἐξηκρίβωσαν, ἐβεβαιούτο ἡ διάγνωσις τῆς ἰατροῦ κυρίας Σμίτ, εἶπον δὲ εἰς τὴν ἀνύποπτον ὑποψηφίαν τοῦ θανάτου ὅτι θὰ παραστῆ ἴσως ἀνάγκη νὰ ὑποβληθῆ εἰς μικρὰν ἐγχείρησιν. Κατόπιν τὴν παρεκάλεσαν νὰ χαιρείσῃ τὸν ἄνδρα της, τὴν ἠρώτησαν διὰ τὴν ὑγίαν τοῦ μικροῦ της παιδιοῦ, τὸ ὁποῖον πρὸ ἐνὸς καὶ ἡμίσεος ἔτους εἶχεν ἔλθῃ εἰς τὸν κόσμον τῇ ἰατρικῇ βοήθειᾳ τῆς κυρίας Σμίτ, καὶ ἀφοῦ ἤκουσαν τὰς χαρωπὰς της ἀπαντήσεις τὴν προέπεμψαν μέχρι τῆς θύρας. Ὁ Πέτρος Σμίτ ἀνέλαβε νὰ εἰδοποιήσῃ περὶ τῆς ἀσθενείας της τὸν σύζυγόν της.

Κατὰ τὰς ἀκολούθους ἡμέρας, ὁ Πέτρος εἵλκυε τὸν φίλον του ὀλονὲν περισσότερο εἰς τὸ ἰατρικὸν ἐπάγγελμα. Ὁ Φρειδεῖκος εὗρισκεν εἰς αὐτὸ μίαν εὐχαρίστησιν ἀμφίβολον. Αὐτὸς ὁ παράδοξος τύπος, στημένος μέσα εἰς ἓνα κόσμον αἰωνίων βασάνων καὶ θανάτου, δὲν εἶχε τίποτε τὸ κοινὸν μὲ τὴν ἀπατηλὴν ὑπαρ-

ξιν μιᾶς σχετικῶς εὐτυχισμένης φαινομενικότητος. Τὸ συζυγικὸν ζεῦγος Σμίτ ἐξετέλει μίαν δύσκολον καὶ πλήρη αὐταπαρνήσεως ὑπηρεσίαν χωρὶς ἄλλην ἀμοιβὴν ἀπὸ ἐκείνην ἣ ὁποία παρεῖχεν εἰς αὐτὸ τόσῳ ἀκριβῶς τροφήν καὶ κατοικίαν ὅσῃν τῷ ἐπέτρεπε νὰ ἐξακολουθῆ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτήν. Ἐθεράπευε πτωχοὺς μετανάστας ἐργάτας οἱ ὁποῖοι μὲ μόχθον ἐκέρδιζον τὸ ψωμί των εἰς τὰ ἐργοστάσια Χριστόφελ. Ἡ ἰατρικὴ ἀμοιβὴ ἦτο ἐλάχιστη καὶ μὲ τὸν χαρακτῆρα τοῦ Πέτρου εἰς πολλὰς περιπτώσεις δὲν εἰσεπράττετο.

Ὁ Φρειδεῖκος ἐγνώριζεν ἀρκετὰ τὴν ὁσμὴν τοῦ σουμπλιμὲ καὶ τοῦ καρμπὸλ τὴν ὁποίαν ἀναδίδουν τὰ ἰατρεῖα, ἐν τούτοις μὲ δυσκολίαν ἀπέκρυπτε τὴν καταπιεστικὴν ἐντύπωσιν τὴν ὁποίαν τοῦ ἐπροξένει τὸ ἰατρεῖον τοῦ φίλου του μὲ τὸ παγερὸν ἡμίφως καὶ τὰ προπετάσματα τῶν παραθύρων πρὸς τὸ μέρος τοῦ δρόμου. Εἰς τὴν Γερμανίαν, μία πόλις τριάντα χιλιάδων κατοίκων εἶναι νεκρά. Ἡ ἀμερικανικὴ ὁμως αὕτη πόλις τῶν εἰκοσι πέντε χιλιάδων κατοίκων ἔτρεχεν, ἐκωδώνιζεν, ἐκρότει, ἐβόμβει, ἐθορύβει ἐκκωφαντικῶς ὡς τρελλή.

Εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν δὲν ἔξῃ κανεὶς εἰμὴ διὰ νὰ ἐργάζεται. Ὅλοι εἰργάζοντο χάριν τῶν δολλαρίων, τὰ ὁποῖα παρῆχον τὴν δύναμιν τῆς ἀπολυτρώσεως ἀπὸ τὸ περιβάλλον αὐτὸ καὶ τῆς ἐγκαινιάσεως νέας ζωῆς, τῆς ζωῆς τῆς ἀπολαύσεως. Οἱ περισσότεροι τῶν κατοίκων, ἰδίως δὲ οἱ ἐκ Γερμανίας καὶ Πολωνίας ἐργάται, ἐθεώρουν τὴν ἐνταῦθα ζωὴν των μόνον ὡς προσωρινήν. Ἡσθάνοντο δὲ ἀπερίγραπτον πικρίαν ὅλοι ἐκεῖνοι εἰς τοὺς ὁποίους ἢ εἰς

τὴν πατρίδα ἐπιστροφή καθίστατο ἀδύνατος ὡς ἐκ τῆς διαπραξέως ἐγκλήματός τινος. Ὁ Φρειδεργικός εἶχε γνωρίσει εἰς τὴν αἰθουσαν ἀναμονῆς τοῦ Σμίτ πολλοὺς ἐκ τῶν ἀτυχῶν τούτων ἐξορίστων.

Ἡ κυρία Σμίτ ἦτο ἐλβετικῆς καταγωγῆς. Ἡ πλατεία τῆς ἀλεμανικῆ κεφαλῆ μὲ τὴν λεπτὴν καὶ εὐθειαν ρίνα ἐπεκάθητο ἐπὶ σώματος ὡς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τοὺς τύπους τῶν ἐκ Μπάτζελ γυναικῶν τὰς ὁποίας ἐξωγράφησεν ὁ Χόλμπαϊν.

— Δὲν σοῦ ἀξιζει ἐσένα, εἶπεν ὁ Φρειδεργικός εἰς τὸν φίλον του, ἔπρεπε νὰ εἶνε σύζυγος ἐνὸς Ντύρερ ἢ ἀκόμη καλύτερα ἐνὸς πλουσίου Βίλλιμπαλδ Πίρκ Χαίμερ. Εἶνε γεννημένη νὰ εὐρίσκειται μέσα στὸ σπῆτι πατρικίων καὶ νὰ περιτριγυρίζεται ἀπὸ χρυσάφια, μετάξια καὶ πολύτιμα κοσμήματα. Ἐπρεπε νὰ κοιμᾶται ἐπὶ κλίνης ἢ ὁποῖα νὰ ἔχη ὕψος τριῶν μέτρων καὶ στρώματα καὶ σκεπάσματα ἀπὸ ἐκλεκτὸ λινὸ καὶ μετάξι, νὰ ἔχη δὲ εἰς τὴν διάθεσίν της τόσα καπέλλα καὶ γουναρικά ὅσα ἐπιτρέπει τὸ δημοτικὸν συμβούλιον τῆς πόλεως εἰς τοὺς πλουσιωτάτους. Ἄντι ὅλων αὐτῶν ὅμως ἐσπούδασεν ἱατρικὴν καὶ σὺ τὴν ἀφήνεις νὰ τρέχη ἀπὸ τοῦ δεῖνα στοῦ τάδε μὲ μίαν ἀποκρουστικὴν τσάνταν ἱατρικῶν ἐργαλείων εἰς τὸ χέρι.

Πράγματι δὲ αἱ ἱατρικαὶ ἀσχολίαι τῆς κυρίας Ἐμερέντης Σμίτ, χάριν τῶν ὁποίων ἔμενε καθ' ἑβδομάδα τέσσαρας νύκτας αἴπνος, ὡς καὶ αἱ ἀσχημίαι τοῦ περιβάλλοντος ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔζη, ἐγέμισαν τὴν ψυχὴν της πικρίαν καὶ νοσταλγίαν, εἶχε δὲ τὴν ἐγωϊστικὴν ἐκείνην

ἐλβετικὴν ἀντίληψιν τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς φιλοχορηματίας, τοῦθ' ὅπερ ἐνισχύετο καὶ ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς τῶν γονέων της. Αὐτὸς ἦτο ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ἤρνεϊτο μὲ ἀκαμπτον θέλησιν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα της ἐὰν πρότερον δὲν ἐσχημάτιζε μίαν καλὴν περιουσίαν. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅμως δὲν ὑπῆρχε καμμία βλέψις πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ τοιοῦτου, ὁσάκις δὲ ὁ Πέτρος Σμίτ, βλέπων τὴν σύζυγόν του νὰ πάσχη καὶ νὰ μαραίνεται, προέτεινεν εἰς αὐτὴν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν πατρίδα, ἐκείνη ἐξεδήλωνε θυμὸν ζωηρότατον.

Ἡ κυρία Σμίτ ἀνεκουφίζετο πολὺ ὁσάκις, μὴ ἔχουσα ἀσχολίαν τινά, ἠδύνατο νὰ ὀμιλῇ μετὰ τοῦ Φρειδεργικού καὶ τοῦ συζύγου της περὶ τῶν βουνῶν καὶ τῶν τοπίων τῆς Ἑλβετίας. Τότε ἐνεφανίζετο εἰς τὸ σκυθρωπὸν ἱατρεῖον τοῦ Σμίτ ἢ εἰς τὴν μικρὰν ἰδιαιτέραν κατοικίαν τοῦ συζυγικοῦ ζεύγους, τὸ εὐχάριστον ὄραμα τοῦ Σαιντίς, πλησίον τοῦ ὁποίου ἦτο ὁ τόπος τῆς γεννήσεως τῆς ἱατροῦ. Κατόπιν ὀμίλουν περὶ τοῦ Ἐκεχαρτ, τοῦ Βίντκιορχλι καὶ τοῦ ἐνδαιτημάτος τῶν αἰγάγων, περὶ τῆς λίμνης Μπόντενζεε καὶ τοῦ Σαίν-Γκάλλεν. Ἡ κυρία Σμίτ ἔλεγεν ὅτι προετίμα νὰ εἶνε ἡ τελευταία ρυπαρὰ τυροκόμος ἐπάνω εἰς τὰς Ἄλπεις παρὰ ἱατρὸς ἐκεῖ εἰς τὰς Μερίδας.

Φυσικῶ τῷ λόγῳ ὑπὸ τὰς συνθήκας αὐτὰς ὑπέφερεν ὁ ξανθὸς Τεύτων, ὅχι ὅμως καὶ κατὰ τρόπον ὥστε νὰ μειοῦται ὁ ἔμφυτος εἰς αὐτὸν ἰδεαλισμὸς ὁ ὁποῖος τοῦ εἶχε γίνει πεποίθησις.

Αὐτὸς ὁ πάντοτε ἀδιάπτωτος, πάντοτε ὑπάρχων ἰδεαλισμὸς ἦτο τὸ στοιχεῖον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐβροήθει τὸν

Πέτρον Σμίτ νὰ ὑπερνικᾷ τὰς ἐκάστοτε συναντωμένας δυσκολίας καὶ τοὺς μόχθους. Εἰς τὸν Φρειδεῖρικον ἐφάνη ὅτι ἀκριβῶς τὸ τοιοῦτον ἐχειροτέρευε τὴν θέσιν τῆς κυρίας Σμίτ. Ἀπὸ τὰς παρατηρήσεις της συνήγετο ὅτι θὰ ἔβλεπε μὲ μεγαλυτέραν εὐχαρίστησιν τὸν Πέτρον νὰ ἔχη ὡς σκοπὸν τὴν ἰδικήν του εὐημερίαν καὶ πρόοδον ἢ τὴν πρόοδον τῆς ἀνθρωπότητος. Οὐδεὶς εἶχε τόσον ἰσχυρὰν πίστιν εἰς τὴν νίκην τοῦ ἀγαθοῦ ἐν τῷ κόσμῳ ὅσον ὁ Πέτρος Σμίτ, ὅστις ἔξ ἄλλου κατεδίκαζε πᾶσαν θρησκευτικῆς φύσεως πίστιν. Ἄνῆκεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους οἱ ὅποιοι ἀπορρίπτουν τὴν ὑπαρξιν Κήπου τῆς Ἐδέμ καὶ θεωροῦν ὡς μῦθον τὴν πέραν τοῦ κόσμου τούτου ζωὴν, ἐνῶ τοῦναντίον ἔχουν τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ γῆ θὰ ἐξελιχθῆ εἰς παράδεισον, ὁ δὲ ἄνθρωπος εἰς Θεόν. Ἐπίσης ὁ Φρειδεῖρικος εἶχε κλίσιν τινὰ πρὸς οὐτοπίας, ἡ κλίσις δὲ αὕτη ἀφυπνίσθη ἀπὸ τὰς ιδιότητας τοῦ φίλου του. Ὅσάκις συνωμίλει μετ' αὐτοῦ, ὁσάκις ἐπήγαινον νὰ κάμουν ἰατρικὴν τινα ἐπίσκεψιν ἢ κατὰ τὰς ἐλκυσθηροδρομίας, ἢ ὁσάκις ἦσαν εἰς τὸν «διογένειον πίθον του», εὐρίσκετο ἐντὸς τῆς χώρας τῶν ἐλπίδων, ἐνῶ ὅταν ἦτο μόνος του περιέπιπτεν εἰς ἀπελπισίαν.

Τὸ θέμα ἐπὶ τοῦ ὁποίου συνεζήτουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ δύο φίλοι εἶνε γνωστὸν μὲ τὰ ὀνόματα «Κάρολος Μάρξ» καὶ «Δαρβῖνος». Ἐντὸς τοῦ πνεύματος τοῦ Πέτρον Σμίτ ἐγένετο ἕνα εἶδος ἀναμίξεως καὶ συνθέσεως τῶν θεμελιωδῶν ἀρχῶν καὶ τάσεων τῶν δύο τούτων προσωπικοτήτων. Ὅπως δὲ ποτε, ἡ χριστιανομαρξικὴ ἀρχὴ τῆς προστασίας τῶν Μαύρων εἶχεν ἀντικατασταθῆ

ἀπὸ τὴν φυσικὴν ἀρχὴν τῆς προστασίας τῶν ἰσχυρῶν, αὐτὸ δὲ ἐσήμαινε τὴν ριζικωτέραν μεταβολὴν ἢ ὅποια παρουσιάσθη ἴσως ποτὲ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος.

ΚΑΤΑ τὰς πρώτας ὀκτὼ ἡμέρας ὁ Φρειδεῖρικος συνεγευμάτιζεν ὁμοῦ μὲ τὸ ἰατρικὸν συζυγικὸν ζεῦγος εἰς τὸ ἐστιατόριον ἐνὸς ξενοδοχείου ὑπνου. Πάντοτε ὅμως κατὰ τὴν ὥραν τοῦ λυκόφωτος ἐπέστρεφε, πεζῆ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἰς τὸν διογένειον πίθον του παρὰ τὴν λίμνην Ἄννοβεργ.

Τὴν ἐπομένην ἐβδομάδα αἱ πρὸς τοὺς φίλους του ἐπισκέψεις ἔγιναν ἀραιότεραι. Οὔτε ὁ ἴδιος ὁ Φρειδεῖρικος ἤξευρε διατί. Δὲν ἐκοιμᾶτο καλῶς. Τοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἤκουεν ἀδιακόπως τοὺς τυραννικοὺς ἤχους τῶν ἠλεκτρικῶν κωδωνίσκων. Καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν ἐκοιμᾶτο, ἔπασχεν ἀπὸ ἕνα παραδόξον τρόμον ὁ ὁποῖος πρότερον τοῦ ἦτο ἄγνωστος. Ὅσάκις συνέβαινε νὰ διέλθῃ πρὸ τοῦ οἰκίσκου του κανένα ἐλκυσθηρὸν μὲ κωδωνίσκους, κατελαμβάνετο ἀπὸ ἀνεξήγητον τρόμον. Ὅταν μέσα εἰς τὴν γαλήνην τοῦ δωματίου του ἤκουε τὴν ἰδίαν του ἀναπνοὴν δὲν ἐξεπλήττετο μὲν, πλην ἐπρόσεχεν εἰς αὐτὴν περισσότερον καὶ μὲ ἀλλόκοτον ἀνησυχίαν. Ἐκτὸς τούτου ἐβασανίζετο ἀπὸ συχνὰ ῥίγη καὶ συνεχῆ πυρετόν. Ὅλα αὐτὰ τὰ συμπτώματα τὸν ἀνησυχουν, εἰς μάτην δὲ προσεπάθησε ν' ἀποδιώξῃ καὶ ἀποσπάσῃ ἀπ' αὐτοῦ μίαν ἐν γένει οὐχὶ ἡρέμως ἐπενεργοῦσαν ἀτμόσφαι-

ραν ἀνησυχῶν. Ὄταν διὰ πρώτην φοράν ἔπαυσε νὰ πηγαίνει εἰς τὸ ἐστιατόριον τοῦ ξενοδοχείου, ἠμποδίσθη εἰς τοῦτο ἐκ τοῦ ὅτι δὲν εἶχεν ὄρεξις νὰ ἐξέλθῃ τοῦ δωματίου του καὶ διότι δὲν ἠσθάνετο πείναν. Μίαν ἄλλην φοράν ἐνῶ ὁ χειμερινὸς ἥλιος ἔλαμπεν εἰς τὸν ἀνέφελον οὐρανόν, εὐρίσκετο δὲ εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγούσης εἰς Μεριδάς, ἐπέστρεψε πάλιν καὶ μόλις ἠδυνήθη νὰ συρθῆ μέχρι τῆς οἰκίας του. Περὶ ὧν ὁμοῦ αὐτῶν, τὰ ὁποῖα ὑφίστατο ἐν σιγῇ ὁ Φρειδερίκος, οἱ δύο φίλοι του δὲν ἐπληροφορήθησαν τίποτε, οὔτε ἐξεπλήσσοντο ὅταν ὁ Φρειδερίκος αὐτὴν ἢ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἔμενεν ἐντὸς τοῦ δωματίου του.

Ἡ ζωὴ του ὁμοῦ ἐγίνετο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον παράδοξος. Ὁ κόσμος, ὁ οὐρανός, ἡ γῆ, τὸ μέρος ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὐρίσκετο, ἐν γένει πᾶν ὅ,τι ἔβλεπε, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἀνθρώπων, μετεβάλλετο. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι ἐχώρουν πρὸς τὰ ἔμπρός, αἱ δὲ ὑποθέσεις των εἶχον προσλάβει ἕναν μακρινὸν καὶ ξένον χαρακτῆρα. Ναί, αἱ ὑποθέσεις τοῦ καλοῦ Φρειδερίκου δὲν εἶχον μείνει αἱ ἴδιαι. Κάποιος τοῦ τὰς εἶχε πάρει καὶ τὰς εἶχε θέσει κατὰ μέρος. Θὰ τὰς ἐπανεύρισκε βραδύτερον, ἐν ἧ περιπτώσει τὸ τέλος τῆς καταστάσεώς του ἦτο διαφορετικόν.

Ὄταν ἡμέραν τινὰ ὁ Πέτρος Σμίτ, ἐκπλαγεὶς διὰ τὴν ἐρημικὴν ζωὴν ἣν διῆγεν, ἐξέφρασεν ἀνησυχίαν, ὁ Φρειδερίκος τοῦ ἀπήντησε μὲ κάποιαν τραχύτητα, διότι καὶ ὁ φίλος του εἶχε γίνεαι ξένος δι' αὐτόν. Δὲν τοῦ προέδωκε τίποτε περὶ τῆς θλιβερᾶς καὶ βαρείας ἀτμοσφαί-

ρας εἰς τὴν ὁποίαν ἔζη, καὶ τοῦτο διότι κατὰ παράδοξον τρόπον ἐνυπῆρχεν ἐντὸς αὐτῆς εἶδος κρυφοῦ θελήτηρου, τὸ ὁποῖον ὁ Φρειδερίκος δὲν ἠθέλε νὰ μοιρασθῆ μὲ ἄλλον.

Ἐνα βράδυ, καθὼς ὡς συνήθως ἐκάθητο πρὸ τοῦ γραφείου του ὑπὸ τὸ φῶς τῆς λάμπας, τοῦ ἐφάνη ὅτι κάποιος ἔκλινε τὸ σῶμά του ὑπὲρ τοὺς ὤμους. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Φρειδερίκος ἐκράτει τὴν γραφίδα εἰς τὸ χέρι, πρὸ αὐτοῦ δὲ ἦσαν σκορπισμένα φύρδην μίγδην διάφορα χειρόγραφα. Θορυβημένος καὶ θλιμμένος ὡς ἦτο ἐταράχθη μεγάλως καὶ εἶπε:

— Ρασμοῦσεν, πῶς εὐρέθης ἐδῶ;

Κατόπιν ἐστράφη καὶ εἶδε πράγματι τὸν Ρασμοῦσεν, φοροῦντα κοῦκον τοῦ Λούδ, ὡς νὰ εἶχεν ἐπιστρέψει ἀπὸ τὸ ἀνά τὸν κόσμον ταξίδι του, νὰ κάθεται δὲ εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς κλίνης του καὶ νὰ ἀναγινώσῃ. Εἰς τὸ χέρι του ἐκράτει ἕνα θερμόμετρον πιρρετοῦ καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ διήρχετο μὲ ἀνάγνωσιν τὰς μακρὰς ὥρας κατὰ τὰς ὁποίας ἐκάθητο ἀγρυπνῶν παρὰ τὴν κλίνην ἀσθενοῦς.

Ὁ Φρειδερίκος ἀντελήφθη ὅτι ἡ μοναξιά ἐπηύξανε τὸν δραματικὸν χαρακτῆρα τῆς ζωῆς. Ἐλεῖπεν ὁ δεύτερος ἀνθρώπος, ἄνευ τοῦ ὁποίου ὁ πρῶτος ἦτο καταδικασμένος νὰ ἐπικοινωνῆ πάντοτε μὲ φαντάσματα. Μέσα εἰς τὸ ἐρημητήριόν του ὁ Φρειδερίκος δὲν ἐχρηιάζετο ἢ νὰ σκεφθῆ κάποιον, διὰ νὰ τὸν ἴδῃ καὶ σωματικῶς πρὸ αὐτοῦ, χειρονομοῦντα καὶ ὀμιλοῦντα. Ἡ ἔξαψις αὐτῆ τῆς φαντασίας του δὲν τὸν ἀνησύχει. Ἐπίσης τὴν νέαν

εμφάνισιν τοῦ Ρασμοῦσεν ἐσημίωσε μὲ ψυχρὰν καὶ ὀξειαν παρατηρητικότητα, ἀντελήφθη ὅμως ὅτι ἡ ψυχική του ζωὴ εἶχεν εἰσέλθῃ εἰς νέαν φάσιν.

Μετά τινα χρόνον κατέβη εἰς τὸ ἰσόγειον διὰ νὰ ἐξελέγξῃ τὸ κλεισίμον τῆς θύρας, εὔρε δὲ ἀφορμὴν νὰ ἀνοίξῃ ἓνα μικρὸν δωμάτιον κλειόμενον ἀπὸ παραθυρόφυλλα. Καθὼς ὅμως ἐκύτταξε μέσα ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ κηρίου, εὐρέθη πρὸς μεγάλην του ἐκπληξιν πρὸ δευτέρας ἐπίσης εὐκρινοῦς παραισθήσεως. Συνεχάρη τὸν ἑαυτὸν του ἐπὶ τῇ διαπιστώσει ὅτι ἐν τῷ ψυχοπαθητικῷ κλάδῳ ἀπέκτα προσωπικὴν πείραν καὶ θὰ ἠδύνατο νὰ ἀποφαίνεται μετὰ κύρους. Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἐκάθητο περὶ μίαν τράπεζαν, εὐκρινῶς ὄρατοί, τέσσαρες χαρτοπαίχτας. Οἱ ἄνδρες οὗτοι, μὲ πρόσωπα ἀρκετὰ χονδροκομμένα καὶ κόκκινα, ἐκάπνιζον ποῦρα, ἔπινον μύραν καὶ ἐφαίνοντο ἀνήκοντες εἰς τὸν ἐμπορικὸν κλάδον. Αἴφνης ὁ Φρειδερίκος ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου. Εἰς τὰς ἐτικέττας τῶν φιαλῶν εἶχεν ἀναγνωρίσει τὴν μύραν ἢ ὁποία ἐσερβίρετο εἰς τὸ μικρὸν καπνιστήριον τοῦ «Ρολάνδου». Οἱ τέσσαρες δὲ αὐτοὶ ἄνδρες ἦσαν ἀκριβῶς οἱ ἐπὶ τοῦ πλοίου τόσῳ γνωστοὶ αἰώνιοι πόται καὶ χαρτοπαίχτας. Κινῶν τὴν κεφαλὴν διὰ τὸ παραδόξον γεγονός ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶχον ἔλθῃ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ἰσόγειον τῆς οἰκίας του, ὁ Φρειδερίκος ἐπέστρεψεν εἰς τὸ θερμὸν δωμάτιόν του.

Αἱ ὧραι τῆς ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ Φρειδερίκος ἠσχολεῖτο ποικιλοτρόπως ἐκτὸς τῆς οἰκίας του, εἶχον δώσει ὑγιεστέραν τροπὴν εἰς τὴν ὑπαρξίν του. Ἐκτὸς αὐτοῦ, ἢ

περὶ τῆς ἰδίας του καταστάσεως κρίσις του εἶχε μείνει ἐν συνόλῳ αἰσιόδοξος. Δὲν ἠσθάνετο καθόλου ὅτι εἶχε καταληφθῆ ἀπὸ αὐξουσαν λανθάνουσαν ἀσθένειαν. Τοῦ ἐφαίνετο φυσικὸν ὅτι ἐθεώρει ὡς πρόσωπα πραγματικῶς ὑπάρχοντα τὸν Ρασμοῦσεν ἐπὶ τῆς κλίνης του καὶ τοὺς χαρτοπαίχτας εἰς τὸ κάτω δωμάτιον.

Εἰς τὴν μὲ τόσας ἰνδικὰς παραδόσεις συνδεομένην λίμνην τοῦ Ἄννοβερ ἐκβάλλει ἓνας ποταμίσκος ὀνομαζόμενος Κβίννιπιακ. Ἡμέραν τινὰ ὁ Φρειδερίκος, φορῶν παγοπέδιλα, παρηκολούθησε τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ πρὸς τὴν ξηρὰν. Κατὰ τὴν ἐκδρομὴν ὅμως αὐτὴν τὸν συνώδευε μία σκιά, περὶ τῆς πραγματικότητος τῆς ὁποίας δὲν ἀμφέβαλλεν. Ἡ σκιά αὐτὴ ὁμοίαζε μὲ τὸν θερμοστὴν Τσίκελμαν, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀποθάνει ἀπὸ ἀσφυξίαν προτοῦ πνιγοῦν οἱ συνάδελφοί του κατὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ πλοίου. Ὁ Τσίκελμαν δὲ αὐτὸς δὲν παρουσιάζετο ὡς νεκρός, ἀλλ' ὅπως εἶχεν ἐμφανισθῆ εἰς τὸ ὄνειρον τοῦ Φρειδερίκου. Ἡ σκιά τοῦ θερμοστοῦ διηγεῖτο ὅτι μαζὶ μὲ τὸν «Ρολάνδον» ἐβυθίσθησαν πέντε ἀρχιθερμασταί, τριανταεξ θερμασταὶ καὶ τριανταοκτὼ πτυαρισταί. Διὰ τὸν Φρειδερίκον ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ὑπερέβαινε κάθε ὑπολογισμόν. Ἐπὶ πλέον, ὁ Τσίκελμαν διηγῆθη ὅτι τὸ μέρος καὶ ὁ λιμὴν ὅπου ὁ Φρειδερίκος εἶχεν ἀποβιβασθῆ ἐν ὄνειρῳ δὲν ἦτο ἢ ἡ Ἄτλαντις, μία βυθισμένη ἡπειρος, τῆς ὁποίας τὰ ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης ἀπομείναντα τεμάχια ἦσαν αἱ Ἄζόροι, ἢ Μαδέιρα καὶ αἱ Κανάριοι νῆσοι. Ὁ Φρειδερίκος ἦλθεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του ἅμα ὡς εὐρέθη πρὸ μιᾶς χιονισμένης ὀπῆς,

εἰς τὴν ὁποῖαν ἐξήτει μὲ ὄλην του τὴν σοβαρότητα δίδον πρὸς τοὺς «χωρικοὺς τοῦ φωτός».

Ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, ἀκόμη δὲ ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν, ἡ πνευματικὴ κατάστασις τοῦ Φρειδερίκου ἐγένετο ὀλονὲν παραδοξότερα. Πάντοτε ἔβλεπε τὸν Ρασμουσ-σεν καθήμενον εἰς τὴν ἄκρην τῆς κλίνης ὡς καὶ τοὺς χαρτοπαίκτης εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἰσογείου. Ὁ ἔρημος ἀσθενὴς ἐπλανᾶτο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ψιθυρίζων, συνομιλῶν μὲ ἀνθρώπους καὶ πράγματα. Ἐπὶ ὥρας δὲν ἐγνώριζε ποῦ εὐρίσκειτο. Ἐνόμιζε πὼς ἦτο εἰς τὸ ἐπιστημονικόν του ἐργαστήριον, κατόπιν εἰς τὸ σπίτι τῶν γονέων του, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως εὐρίσκειτο κατὰ τὴν γνώμην του πάντοτε, ἐπὶ τοῦ καταστρώματος καὶ εἰς τὰ ἄλλα διαμερίσματα τοῦ ταχυπλόου ἀτμοπλοίου τὸ ὁποῖον ἐταξίδευε διὰ τὴν Ἀμερικὴν καὶ δὲν εἶχε ναυαγήσει, ὡς ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν κινῶν τὴν κεφαλὴν ὁ Φρειδερίκος.

Μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὁ Φρειδερίκος ἐσηκώνετο ἀπὸ τὴν κλίνην του, ἐξεκρέμα ἓνα καθρέπτην τοῦ τοίχου καὶ κατωπρίζετο. Πλησιάζων τὸ πρόσωπον μέχρι τῆς ὑέλου ἐκνττάζετο ὑπὸ τὸ φῶς ἑνὸς κηρίου καὶ ἐτρομάζε μὲ μορφασμοὺς οἱ ὅποιοι ἔκαμνον ἀγνώριστα τὰ χαρακτηριστικά του. Κατόπιν ὠμίλει μὲ τὸν ἑαυτὸν του, μὲ λέξεις ἐν μέρει συγκεχυμένας καὶ ἐν μέρει καθαράς, λέξεις τῆς ὁποίας ἔλεγεν ἢ ἤκουε καὶ ἀναλόγως τῶν ὁποίων ἠρώτα ἢ ἀπήντα. Αἱ ἐκφράσεις του ἀπεδείκνυον ὅτι εἶχεν ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ἀσχοληθῆ μὲ τὸ πρόβλημα τῆς διπλῆς ὑποστάσεως τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ἐν ἑκ τῶν φοβερωτέρων καὶ ἐμβριθεστέρων προβλημάτων. Ἐφ' ἑνὸς φύλλου χάρτου

ἔγραψεν: «Ὁ καθρέπτης ἔκαμεν ἀπὸ τὸ ζῶον τὸν ἄνθρωπον. Χωρὶς τὸν καθρέπτην αὐτόν, οὐδὲν Ἐγὼ καὶ οὐδὲν Σὺ. Χωρὶς Ἐγὼ καὶ Σὺ, οὐδεμία Σκέψις. Ὅλαι αἱ θεμελιώδεις ἔννοιαι εἶνε δίδυμοι: Ὁραῖος καὶ ἄσχημος, καλὸς καὶ κακός, σκληρὸς καὶ μαλακός! Ὅμιλοῦμεν περὶ λύπης καὶ χαρᾶς, περὶ μίσους καὶ ἀγάπης, δειλίας καὶ θάρρους, ἀστείου καὶ σοβαροῦ καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς». Ἡ ἐντὸς τοῦ καθρέπτου εἰκὼν ἔλεγε πρὸς τὸν Φρειδερίκον: «Διήρησες τὸν ἑαυτὸν σου εἰς σὲ καὶ εἰς ἐμέ, προτοῦ δυνῆθῆς νὰ διακρίνης, ἦτοι νὰ διαχωρίσης, τοῦτέστι νὰ διαίρησῃς τὰς μεμονωμένας ιδιότητας τῆς ὡς συνόλου ἐνεργούσης ὑπάρξεώς σου. Προτοῦ ἴδῃς τὸν ἑαυτὸν σου εἰς τὸν καθρέπτην, δὲν ἔβλεπες τίποτε ἀπὸ τὸν κόσμον».

Καλὰ ποῦ εἶμαι μόνος μὲ τὸ μέσα εἰς τὸν καθρέπτην ὁμοίωμά μου, ἐσκέπτετο ὁ Φρειδερίκος. Δὲν χρειάζομαι τοὺς πολλοὺς βασιανιστικούς καθρέπτας τοὺς ὁποίους μοῦ δεικνύουν ἄλλοι ἄνθρωποι. Ἡ κατάστασις εἰς τὴν ὁποῖαν εὐρίσκομαι εἶνε ἢ ἀρχέγονος τοιαύτη, οὕτω δὲ διαφεύγει κανεὶς τὰς διαστρεβλώσεις εἰς τὰς ὁποίας εἶνε ἐκτεθειμένος ὑπὸ τὰ βλέμματα καὶ τὰς λέξεις ἄλλων ἀνθρώπων. Τὸ καλύτερον ἀπὸ ὅλα εἶνε νὰ σιωπᾷ κανεὶς ἢ νὰ ὁμιλῇ μὲ τὸν ἑαυτὸν του, δηλαδὴ μὲ τὸ ὁμοίωμά του μέσα εἰς τὸν καθρέπτην. Αὐτὸ δὲ τὸ ἔκαμνε ἐπὶ μακρόν, μέχρις οὔ ἓνα βράδυ, ἐπιστρέφων ἀπὸ τὰ περίε τῆς οἰκίας του, εὔρε, μόλις ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου του, τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸν του νὰ κάθεται μὲ σάρκα καὶ ὀστά πρὸ τοῦ γραφείου του. Ὁ Φρειδερίκος ἐστάθη ἡρεμος καὶ ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμούς του. Ὁ ἄνθρωπος

ὅμως, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ καθίσματος του ἦτο ἀκόμη ἐκεῖ, καίτοι ὁ Φρειδεῖκος εἶχε τὴν πρόθεσιν νὰ τὸν διαλύσῃ μὲ ἓνα ὀξὺ βλέμμα, ὡς νὰ ἦτο μόνον ὀπτασία. Τότε τὸν ἐκυρίευσε πρωτοφανῆς δι' αὐτὸν καὶ ἀκατανόμαστος φρίκη, συγχρόνως δὲ μία ἔξαψις μίσους ἀπεριγράπτου.

— «Σὺ ἢ ἐγώ», εἶπεν εἰς τὸν Σωσίαν του, συγχρόνως δὲ προέτεινε πρὸ τοῦ προσώπου του τὸ μετὰ ταχύτητος ἔξαχθὲν περιστροφόν του.

Τὸ ἴδιον ἔκαμε καὶ ὁ Σωσίας! Οὕτω δὲ Μῖσος ἀνμετωπίξε Μῖσος, χωρὶς νὰ διαριῆται εἰς μῖσος καὶ ἀγάπην.

ΜΙΑΝ ἡμέραν, ὁ Πέτρος Σμίτ παρεκάλεσε τὸν Φρειδεῖκον νὰ παραστῇ εἰς μίαν δύσκολον ἐγχείρησιν, διότι ἐγνώριζεν ὅτι ὁ φίλος καὶ συνάδελφός του εἶχεν ἴδη ἀκριβῶς τοιοῦτου εἴδους ἐγχειρήσεις πολλάκις εἰς Βέρνην εἰς τοῦ καθηγητοῦ Κόχερ, εἶχε δὲ κάμει καὶ ὁ ἴδιος μερικὰς τοιαύτας. Ἐπρόκειτο περὶ ἑνὸς πεντηκονταετραετοῦς ἀγροκτηματίου Γιάγκη, ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ ὁποίου ἐπρόκειτο νὰ ἀφαιρηθῇ ἓνα σοβαρὸν λέπρωμα, ἓνα ἐξοίδημα τῶν ἰνῶν. Ὁ Φρειδεῖκος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀσθενοῦς, εἰσῆλθε τὴν ὠρισμένην ὥραν πολὺ ὀχρὸς ἀλλ' κατ' ἐπιφάνειαν ἡσυχος εἰς τὸ ἱατρεῖον τοῦ ζεύγους Σμίτ. Ὅλοι ἦσαν σοβαροί, οὐδεὶς δὲ ἐφαντάζετο πόσῃν δύναμιν θελήσεως κατέβαλλεν ὁ Φρειδεῖκος διὰ νὰ προσανατολισθῇ καὶ ὅτι μόνον μὲ

τὴν συγκέντρωσιν τῆς αὐτῆς δυνάμεως κατώρθωνε νὰ εἶνε κύριος ἑαυτοῦ.

Οἱ ἱατροὶ ἀπεσύρθησαν εἰς σύσκεψιν, ὁ δὲ Πέτρος Σμίτ ὡς καὶ ἡ σύζυγός του ἐξεδήλωσαν τὴν ρητὴν ἐπιθυμίαν ὅπως ἡ ἐγχείρησις γίνῃ ἀπὸ τὸν Φρειδεῖκον. Ἡ κεφαλὴ τοῦ τελευταίου τούτου ἐβόμβει, ἐπύρεσσε καὶ ἔτρεμεν, ἀλλ' οἱ φίλοι του δὲν τὸ παρετήρησαν. Παρεκάλεσε νὰ τοῦ δώσουν ἓνα μεγάλο ποτήρι κρασί καὶ χωρὶς νὰ εἴπη λέξιν ἤρχισε νὰ προετοιμάζεται.

Ἡ κυρία δόκτωρ Σμίτ εἰσήγαγεν εἰς τὸ ἱατρεῖον τὸν γηραιὸν ἀγροκτηματίαν. Ὁ γενναῖόψυχος ἀνὴρ καὶ πατὴρ οἰκογενείας κατεκλίθη γυμνὸς ἐπὶ τῆς ἐγχειρητικῆς καθέδρας καὶ ἐπλύθη ἐξ ὀλοκλήρου κατὰ τὸν γνωστὸν τρόπον. Κατόπιν ὁ Πέτρος Σμίτ τοῦ ἐξύρισε καθ' ὀλοκληρίαν τὴν μασχάλην. Ὁ Φρειδεῖκος, ὅστις μὲ ἀνεβασμένας τὰς χεῖρας τοῦ ὑποκαμίσου του ἔπλυνε χεῖρας καὶ βραχίονας καὶ ἐκαθάριζε διὰ μιᾶς ψήκτρας ὄνυχας καὶ δάκτυλα, εἶχε καταληφθῇ ἀπὸ νυκτοβατικὴν γαλήνην. Ὅταν ἐσφογγίσθη, ἐξήτασε μετὰ μεγάλης ἀταρξίας καὶ ἀκριβείας διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν τὸ πάσχον μέρος, εὔρεν ὅτι τὸ ἐξοίδημα εἶχεν ἴσως προχωρήσει πάρα πολὺ βαθειὰ καὶ εὐθὺς ἀμέσως ἐβύθισε μὲ σταθερὰν χεῖρα τὸ ἐγχειρητικὸν μαχαιρίδιον εἰς τὸν ὄγκον τοῦ κρέατος.

Τὰ τῆς ναρκώσεως ἐπεμελεῖτο ἡ κυρία δόκτωρ Σμίτ, ἐνῶ ὁ Πέτρος διεβίβαζε τὰ ἐργαλεῖα καὶ ἐν γένει ὅλα τὰ χειρῶδη. Τὸ ἀνεπαρκὲς φῶς τοῦ ἰσογείου ἔκαμνε τὸν χειροῦργον νὰ ἐκστομίῃ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν

βλασφημίας. Τὸ οἶδημα εὗρισκετο βαθύως καὶ παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν διεκλαδοῦτο εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῶν ἰνῶν τοῦ βραχίονος μεταξὺ τῶν μεγάλων νέρων καὶ τῶν αἱματοφόρων ἀγγείων. Ἀπὸ ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ ἐξαχθῇ μὲ τὸ μαχαιρίδιον. Αὐτὸ ἦτο πολὺ δύσκολον καὶ ἐπικίνδυνον, τοσοῦτον μᾶλλον καθόσον ἡ μεγάλη φλέψ ἠδύνατο νὰ πάρῃ ἄερα, πράγμα τὸ ὁποῖον θὰ εἶχεν ὡς συνέπειαν τὸν θάνατον. Τὰ πάντα ὅμως ἐτελείωσαν κατ' εὐχὴν, ἡ μεγάλη πληγὴ ἐκαλύφθη μὲ ἰωδοφορμικὴν γάζαν, μετὰ παρέλευσιν δὲ τριῶν τετάρτων τῆς ὥρας ὁ πάντοτε ἐν ἀναισθησίᾳ εὗρισκόμενος ἀγροκτηματίας μετεφέρθη τῇ βοηθείᾳ τοῦ δεκαεννεαετοῦς υἱοῦ του εἰς μίαν κλίνην ἐκεῖθεν τοῦ προθαλάμου.

Ἀμέσως μετὰ τὴν ἐγχείρησιν αὐτὴν ὁ Φρειδερίκος εἶπεν ὅτι ἔπρεπε νὰ μεταβῇ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον διὰ νὰ τηλεγραφήσῃ εἰς τὴν θέλουσαν νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ μὲς Εὐάν Μπέρος νὰ ἀναβάλῃ τὸ ταξίδι της. Ὀλίγα λεπτὰ βραδύτερον ἐκομίσθη εἰς τὸ ἱατρεῖον τηλεγράφημα δι' αὐτὸν τὸν ἴδιον. Τὸ ἠνοιξε, δὲν ἐπρόφερε λέξιν καὶ παρεκάλεσε τὸν υἱὸν τοῦ ἀγροκτηματίου νὰ τὸν ὀδηγήσῃ ἀμέσως μὲ τὸ ἔλκυθρον μέχρι τῆς οἰκίας του. Ἀφοῦ δὲ προηγουμένως ἔσφιξε τὰς χεῖρας τῶν φίλων του ἀπῆλθε, χωρὶς ν' ἀναφέρῃ τίποτε περὶ τοῦ περιεχομένου τοῦ τηλεγραφήματος τὸ ὁποῖον εἶχε λάβει τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην.

Ἡ ἔλκυθροδρομία, τὴν ὁποίαν ἔκαμε τώρα μέσφ τῆς χιονισμένης ἐξοχῆς εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀγροκτηματίου, ἦτο ὅλως διαφορετικὴ ἀπὸ ἐκεῖνην τὴν

ὁποίαν εἶχε κάμει ἄλλοτε μὲ τὸν Πέτρον Σμίτ. Ἐν πρώτοις, αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν διηύθυνε τὸ ἄλογον ὁ Φρειδερίκος, ἀλλ' ὁ νέος, τοῦ ὁποίου τὸν πατέρα εἶχε σώσει ἴσως ἀπὸ θάνατον σήμερον. Ἀφ' ἑτέρου, ὁ Φρειδερίκος δὲν εἶχεν οὔτε κατὰ προσέγγισιν τὸ αἶσθημα τῆς ἀνακτηθείσης αὐτοπεποιθήσεως καὶ χαρᾶς τῆς ζωῆς, τὸ ὁποῖον εἶχε τότε. Τοῦναντίον, καίτοι ὁ ἥλιος ἤκτινοβόλει ἀπὸ τὸν ἀνέφελον οὐρανὸν ἐπὶ τῆς λευκῆς ἐκ τῆς χιόνος γῆς, ὁ Φρειδερίκος ἠσθάνετο ὅτι εἶχε ριφθῇ ἐντὸς πυκνοῦ σκότους καὶ ὅτι ἤκουε τοὺς ἤχους τῶν ἡλεκτρικῶν κωδωνίσκων.

Ὁ νεαρὸς ἀγροκτηματίας οὐδὲν ἄλλο ἀντελήφθη ἢ ὅτι ὁ ἐπιφανὴς Γερμανὸς ἱατρὸς ἐκάθητο ὠχρότατος εἰς τὸ πλευρὸν του. Ὁ Φρειδερίκος ὅμως οὐδέποτε ἄλλοτε ἐχρειάσθη τόσην δύναμιν θελήσεως ὅσον τώρα διὰ νὰ συγκρατηθῇ καὶ μὴ πηδήσῃ ἀπὸ τοῦ μετὰ ταχύτητος προχωροῦντος ἐλκίθρου ὀλολύζων ὡς παρίφρων. Ἐγνώριζε ὅτι εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ ἐκ γούνας ἐπανωφορίου του εὗρισκετο ἐν τηλεγράφημα. Κάθε φορὰν ὅμως ποῦ ἤθελε νὰ ἐνθυμηθῇ τὸ περιεχόμενον του, ἦτο ὡς νὰ τὸν ἐπληττεν ἐπὶ τοῦ μετώπου τὸ αὐτὸ πάντοτε σφυρίον καὶ νὰ ἀπεναρκοῦτο.

Ὁ Φρειδερίκος εἰσῆλθε μὲ ἀβέβαια βήματα εἰς τὴν οἰκίαν του, ἀφοῦ ἀπεχαιρέτισεν ὑπὸ τὸ νυκτερινὸν σκότος τὸν νεαρὸν ἀγροκτηματίαν. Μερικαὶ λέξεις εὐχαριστίας τὰς ὁποίας εἶπεν οὗτος ἀπεπνίγησαν εἰς θόριβον ὑδάτων τὸν ὁποῖον ἐνόμιζεν ὅτι ἤκουεν ὁ Φρειδερίκος. Οἱ κωδωνίσκοι τοῦ ἐλκίθρου ἤρχισαν νὰ ἀναδίδουν τοὺς

ἀπαισίους ἐκείνους ἤχους, οἱ ὅποιοι ἀπὸ τοῦ ναυαγίου τοῦ πλοίου ἀντήχουν πάντοτε εἰς τὴν ἀκοὴν τοῦ διασωθέντος.

Ὅταν ὁ Φρειδεῖκος ἀνῆλθεν εἰς τὸ ὑπόροφον δωμάτιόν του ἐσκέφθη: ἢ θὰ ἀποθάνω ἢ θὰ παραφρονήσω. Πρὸ αὐτοῦ ἐφάνη καὶ ἐξηφανίσθη πάλιν τὸ ναυτικὸν ὥρολόγιον. Εἶδε τὴν κλίνην του καὶ ἐπιάσθη ἀπὸ τὸν παραστάτην της. «Μὴ πέσης!» εἶπεν ὁ Ρασμουῦσεν, ὅστις ἐκάθητο πάντοτε ἐκεῖ μετὰ τὸ θερμομέτρον εἰς τὸ χέρι. Ἄλλ' ὄχι, αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἦτο ὁ Ρασμουῦσεν, ἀλλ' ὁ μίστερ Ρίνκ, μετὰ τὸν κίτρινον κοῦκον εἰς τὰ γόνατά του, ὁ μίστερ Ρίνκ, ὅστις διηύθυνε τὸ γερμανοαμερικανικὸν ταχυδρομεῖον τοῦ πλοίου.

— Τί ζητεῖτε ἐδῶ, μίστερ Ρίνκ; ἐκραύγασεν ὁ Φρειδεῖκος.

Ἄμέσως ὅμως ἐπλησίασε πρὸς τὸ παράθυρον ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ λάμποντος χειμερινοῦ ἡλίου, ὅστις ἐν τούτοις διὰ τὸν Φρειδεῖκον δὲν διέκλυε φῶς ἀλλὰ πυκνότατον σκότος καὶ ὁμοίαζε μετὰ ὅπην εἰς τὸν οὐρανὸν ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξήρχετο νύξ. Αἶφνης ἤρχισε νὰ συρίζῃ καὶ νὰ οὐρλιάζῃ ὁ ἄνεμος, ἀντηχῶν θρηνηδῶς μέσῳ τῶν σχισμᾶδων τῆς θύρας. Μήπως ἦσαν μιουρίσματα τῆς γάτας τοῦ μίστερ Ρίνκ; ἢ ἦσαν γοεροὶ κλαυθμυρισμοὶ παιδιῶν εὐρισκομένων κάτω εἰς τὴν θύραν;

Ὁ Φρειδεῖκος ἐτριγύριζεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς τὸ δωμάτιόν του μετὰ βήματα ἀβέβαια. Ἡ οἰκία ἐσειέτο καὶ ἐτραντάζετο ἐκ θεμελιῶν. Ἐκλονίζετο. Οἱ τοῖχοι ἤρχισαν

νὰ καταρρέουν, νὰ κροτοῦν καὶ νὰ τρίζουν ὡς καλάθινον πλέγμα. Ἡ θύρα κατέπεσε, παρ' ὀλίγον δὲ ὁ Φρειδεῖκος νὰ ριφθῇ κάτω ἀπὸ τὴν ἀγρίαν ὁρμὴν τοῦ εἰσορμήσαντος ἀνέμου. Κάποιος εἶπε: «Κίνδυνος!» Οἱ ἠλεκτροικοὶ κώδωνες ἐξηκολούθουν νὰ μαίνωνται ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοὺς ἤχους τῆς καταιγίδος. «Δὲν εἶνε ἀληθές, εἶνε μόνον ἀπάτη σατανικὴ. Οὐδέποτε ἐπάτησες τὸ ἔδαφος τῆς Ἀμερικῆς. Ἦλθεν ἡ ὥρα σου. Θὰ ἀποθάνης».

Ἦθελε νὰ σωθῆ καὶ ἐζήτησε νὰ περιμαζεύσῃ τὰ πράγματά του. Τοῦ ἔλειπε τὸ καπέλλο του. Δὲν εὗρισκε τὸ πανταλόνι του, τὸ σακκάκι του, τὰ ὑποδήματά του. Ἐξω ἔλαμπεν ἡ σελήνη. Ὑπὸ τὸ ἀργυροῦν φῶς της ἐμαίνετο ἡ καταιγίς, αἶφνης δὲ ἐφόρησεν ἔξω ἐπὶ τῆς γῆνης ἐπιφανείας ἡ θάλασσα, πλατεῖα ὡς ὁ δορίζων καὶ ὑψηλὴ ὡς ἓνας τοῖχος. Ὁ Ὁκεανὸς εἶχεν ἐκχειλίσει καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν ἀκτὴν του. «Ἀτλαντὶς! Ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς ἀπωλείας», ἐσκέφθη ὁ Φρειδεῖκος, «ἡ γῆ μας θὰ καταποντισθῆ ὡς ἡ ἀρχαία Ἀτλαντὶς».

Ὁ Φρειδεῖκος τρέχων κατέβη κάτω πρὸς τῆς οἰκίας. Ἐπὶ τῆς κλίμακος συνήτησε τὰ τρία παιδιὰ του, καὶ μόλις τώρα ἀντελήφθη ὅτι αὐτὰ ἦσαν ἐκεῖνα ποῦ ὠλόλυζον προηγουμένως ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν. Ἐλαβε τὸ μικρότερον εἰς τὴν ἀγκάλην του καὶ τὰ δύο ἄλλα ἀπὸ τὸ χέρι. Πρὸς τῆς θύρας εἶδον ὅλοι τοὺς ὅτι τὸ τρομερὸν καὶ τεράστιον κύμα ἐπλησίαζεν ὀλονὲν περισσότερον. Εἶδον ἓνα πλοῖον, ἓνα ἀτμόπλοιον, τὸ ὁποῖον παρασυρθὲν ἀπὸ τὴν πλημμύραν καὶ κυλινδούμενον κατὰ φοβερὸν τρόπον ἐφέρετο ἐμπρὸς ὑπὸ τοῦ κύματος. Αἱ ἀτμο-

συρίκτραι του ἐσύριζον δαμονιωδῶς, πότε σταματῶσαι καὶ πότε ἐπαναλαμβάνουσαι ζωηρότερον τοὺς συριγμούς. «Εἶνε ὁ «Ρολάνδος» μὲ τὸν πλοίαρχον φόν Κέσσελ» ἐπεξήγησεν ὁ Φρειδερίκος εἰς τὰ τέκνα του. «Τὸν γνωρίζω, διότι ἤμουν καὶ ἐγὼ ἐκεῖ ἐπάνω, ἐναυάγησα μάλιστα μαζί μὲ τὸ μεγαλοπρεπὲς αὐτὸ ἀτμόπλοιον!»

Τὸ πλοῖον ἐφαίνετο ὅτι ἐξέχυνεν ἀπὸ ὅλας του τὰς πλευρὰς αἷμα ὡς ταῦρος θανασίμως πληγωμένος εἰς πολλὰ μέρη τοῦ σώματός του. Παντοῦ ἐπιπτε τὸ ὕδωρ καταρρακτοειδῶς. Καὶ ὁ Φρειδερίκος ἤκουε νὰ ρίπτωνται κανονιοβολισμοὶ ἐκ τοῦ ἀγωνιζομένου καὶ αἰμάσσοντος πλοίου. Πύραυλοι ὑψούντο πρὸς τὴν σελήνην, ἐξερογγνύοντο δὲ μέσα εἰς τὴν νυκτερινὴν σκοτίαν καὶ ἠκτινοβόλουν.

Καὶ τώρα, λαμβάνων πότε τὸ ἓν καὶ πότε τὸ ἄλλο τῶν τέκνων του εἰς τὴν ἀγκάλην του, πότε χάνων καὶ πότε εὐρίσκων αὐτά, ἤρχισε νὰ τρέχη ὅπως σῶση τὴν ζωὴν του πρὸ τοῦ ἐφορμώντος ὑδατίνου ὄγκου. Ἔτρεχεν, ἔφευγεν, ἐπήδα, ἐσκόνταπτε. Διεμαρτύρητο ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἀποθάνῃ τώρα ὁπότε εἶχε σωθῆ ἀπὸ τὸ ναυάγιον. Ἐβλασφήμει, ἔτρεχεν, ἐπιπτε κάτω, ἐσηκῶνετο πάλιν καὶ ἔτρεχε, καὶ ἔτρεχε μὲ πρωτοφανῆ εἰς αὐτὸν καὶ φοβερὰν ἀγωνίαν, ἣ ὁποία ὅμως μετεβλήθη εἰς εὐχάριστον γαλήνην τὴν στιγμὴν καθ' ἣν τὸν κατέφθασε τὸ κῦμα καὶ τὸν ἤρπασε μέσα εἰς τὴν ὑγρὰν του ἀγκάλην.

ΤΗΝ πρωίαν τῆς ἐπομένης, καὶ μάλιστα μὲ τὸ ἴδιον τραῖνον τὸ ὁποῖον εἶχε χρησιμοποιήσει ὁ Φρειδερίκος πρὸ δέκα πέντε ἡμερῶν, ἔφθασεν εἰς Μερίδας ἢ μὴς Εὔα Μπέρνς. Ἀμέσως μετέβη εἰς τὸ ἱατρεῖον τοῦ Πέτρου Σμίτ διὰ νὰ πληροφορηθῆ περὶ τοῦ Φρειδερίκου, ὅστις ἄλλως τε ἐπρόκειτο νὰ τὴν δεξιωθῆ εἰς τὸν σταθμόν. Ὁ Πέτρος Σμίτ ἦτο ὁ μόνος καὶ διηγῆθη εἰς αὐτὴν περὶ τῆς αἰσίας ἐκβάσεως τῆς χθεισινῆς ἐγχειρήσεως. Κατόπιν τῆς ὁμίλησε περὶ τοῦ τηλεγραφήματος τὸ ὁποῖον ὁ Φρειδερίκος εἶχε λάβει ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐσκόπευε νὰ τηλεγραφήσῃ εἰς αὐτὴν νὰ ἀναβάλῃ τὸ ταξίδι της.

— Τώρα εἶμαι ἐδῶ, εἶπεν ἡ μὴς Μπέρνς, καὶ δὲν ἐννοῶ νὰ ἀρκεσθῶ εἰς λόγια. Δὲν θέλω νὰ εἶμαι εἰς τὴν Ρώμην καὶ νὰ μὴν ἰδῶ τὸν Πάπαν.

Μετὰ τρία τέταρτα τῆς ὥρας τὸ ἔλκνθρον μὲ τὸν ζωηρὸν ἵππον ἐστάθμευε παρὰ τὴν λίμνην Ἄννοβεγ πρὸ τῆς «καλύβης τοῦ μπάρομπα-Θωμᾶ». Χρῆθ ἁμαξηλάτου ἐξετέλει ὁ Πέτρος Σμίτ, ὅστις ἐπεθύμει νὰ ἀνακοινώσῃ εἰς τὸν Φρειδερίκον ὅτι ὁ γηραιὸς ἀγροκτηματίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχε γίνει ἡ ἐγχείρησις ἦτο ἀπύρετος.

Οἱ δύο ἐπισκέπται ἀνῆλθον κάπως ἐκπληκτοὶ τὴν κλίμακα καὶ ἀνταλλάσσοντες μεγαλοφῶνως τὰς γνώμας των περὶ τῆς ἀλλοκότου καταστάσεως εἰς ἣν εὐρίσκετο ἡ οἰκία, εἰσῆλθον διὰ τῆς μισοκλεισμένης θύρας εἰς τὸ εἰς τὴν σοφίταν δωμάτιον τοῦ Φρειδερίκου. Ἐκεῖ τὸν

εὔρον ἐξηπλωμένον ἐπὶ τῆς κλίνης του. Ἐφόρει ἀκόμη τὸ ἐκ γούνας ἐπανωφόρι του ἀκριβῶς ὡς εἶχεν ἀπέλθῃ τοῦ ἱατροῦ μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐγχειρήσεως, ἥτο δὲ ἀναίσθητος, βαρέως ἀσθενῆς καὶ παρελήρει χαμηλοφώνως. Ἐπὶ τοῦ δαπέδου εὐρίσκετο ἐν τηλεγράφημα. Ὁ Πέτρος Σμίτ, φρονῶν ὅτι τόσον αὐτὸς ὅσον καὶ ἡ μὴ Εὔα Μπέρνς εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ μάθουν τὸ περιεχόμενόν του, τὸ ἐσήκωσεν. Ἴδου τί ἀνέγνωσαν: «Ἄγαπητὲ Φρειδερίκε. Ἐἴδησις ἀπὸ Ἰέναν Ἡ Ἀγγέλα, παρὰ ἐπιμελὴ νοσηλείαν, ἀπέθανε χθὲς μετὰ μεσημβρίαν. Σὲ συμβουλεύομεν: ἀντιμετώπισε θαρραλέως ἀμετάτρεπτον γεγονὸς καὶ προφύλαξε τὴν ἰδικὴν σου ὑγίαν χάριν τῶν πάντοτε πιστῶν γονέων σου».

ΕΠὶ ὀκτὼ ἡμέρας ὁ Φρειδερίκος εὐρίσκετο μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου. Οὐδέποτε ἴσως ἄλλοτε μέχρι τοῦδε ἐκινδύνευσε τόσον πολὺ ὅσον τώρα. Ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας ἡ κεφαλὴ του καὶ ὀλόκληρον τὸ σῶμά του εὐρίσκοντο μέσα εἰς φλόγας καὶ ἐφαίνοντο ὅτι θὰ ἐτήκοντο. Φυσικῶ τῷ λόγῳ ὁ Πέτρος Σμίτ ἐνοσήλευσε τὸν φίλον του μετὰ τῆς μεγαλυτέρας ἐπιμελείας. Ἡ σύζυγός του ἔπραξεν ἐπίσης πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο. Ἡ δὲ μὴ Εὔα Μπέρνς, τὴν ὁποίαν ἡ τύχη ὠδήγησεν εἰς στιγμὴν τόσῳ σοβαρὰν παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Φρειδερίκου, ἔλαβεν ἀμέσως τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν κλίνην τοῦ ἀσθενοῦς, ἐκτὸς ὅταν παρήρχετο πᾶς κίνδυνος.

Ἀπὸ τὰ σπασμένα ποτήρια, τὸ ναυτικὸν ὥρολό-

γιον καὶ τὰ συντρίμματα τῶν ἀγγείων ἐκ πορσελλάνης, τὰ ὁποῖα εὐρίσκοντο κατὰ γῆς, οἱ ἐπισκέπται ἀντελήφθησαν ὅτι ὁ Φρειδερίκος εἶχε προηγουμένως καταληφθῆ ἀπὸ νευρικὸν παροξυσμόν. Κατὰ τὰς δύο πρώτας ἡμέρας καὶ νύκτας ὁ Πέτρος Σμίτ δὲν ἀπεμακρύνθη διόλου ἀπὸ τὴν κλίνην τοῦ ἀσθενοῦς, ἐκτὸς ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ἀντικατασταθῇ ἀπὸ τὴν σύζυγόν του. Τὰ ἐκ τοῦ πυρετοῦ παραληρήματα τοῦ Φρειδερίκου ἐπικνελαμβάνοντο. Τὸ συζυγικὸν ζεῦγος μετεχειρίσθη ὅλα τὰ διαθέσιμα μέσα πρὸς ἐλάττωσιν τοῦ πυρετοῦ, ἤρχισε δὲ νὰ ἀνησυχῇ πολὺ ὅταν οὗτος ὑπερέβη κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν τοὺς τεσσαράκοντα βαθμούς. Ἐπὶ τέλους ὑπεισηλθε μία ἀρκετὰ σταθερὰ ὕφεσις.

Ὅταν παρήλθεν ἡ πρώτη ἐβδομάς τῆς ἀσθενείας ὁ Φρειδερίκος ἀνεγνώρισε διὰ πρώτην φορὰν τὴν μὴ Εὔαν Μπέρνς καὶ ἤρχισε νὰ ἐννοῇ πόσο τὸν εἶχε περιποιηθῆ ἐν τῷ μεταξύ. Ἐμειδία μετὰ κόπου καὶ ἔκαμνε κινήσεις μὲ τὰ δάκτυλα τῆς ἐπὶ τοῦ κλινοσκεπάσματος ἐν ἀδρανεῖα κατακειμένης χειρός του.

Μόλις περὶ τὸ τέλος τῆς δευτέρας ἐβδομάδος, κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἔκτην Μαρτίου ἀπηλλάγη τοῦ πυρετοῦ. Καθ' ὅλην τὴν τελευταίαν ἐβδομάδα ἡ κατάστασις του δὲν εἶχε δώσει πλέον ἀφορμὴν πρὸς ἀνησυχίαν. Ὁ ἀσθενῆς ὠμίλει, ἐκοιμᾶτο, ἔβλεπε ζωηρὰ ὄνειρα, διηγεῖτο μὲ ἀσθενῆ φωνὴν καὶ πολλάκις μὲ εὐθυμίαν τί εἶχεν ὄνειρευθῆ, ἀνεγνώριζε τὰ περὶ αὐτόν, ἐξέφραζεν ἐπιθυμίας, ἐξεδήλωνεν εὐγνωμοσύνην, ἠρώτα περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ ἀγροκτηματίου εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε κάμει ἐγχείρησιν

καὶ ἐμειδία ὅταν Πέτρος Σμίτ διηγεῖτο ὅτι ἡ πληγὴ εἶχεν ἀμέσως ἰαθῆ καὶ ὅτι ὁ καλὸς χωρικός εἶχεν ἤδη στείλει ὡς δῶρον κοτόπουλα πρὸς παρασκευὴν δυναμωτικῆς σούπας.

Ἡ διοίκησις τοῦ νοικοκυριοῦ ἐκ μέρους τῆς μῆς Εὔας Μπέρνς ἦτο παραδειγματική. Ὁ Φρειδερίκος ἀπελίμβανεν ἐξαιρετικῆς νοσηλείας εἰς τὸ ἐρημητήριόν του. Φυσικά, ἓνας ἰατρὸς ὡς ὁ Πέτρος Σμίτ, καὶ μία ἰατρὸς ὡς ἡ κυρία δόκτωρ Σμίτ, δὲν ἐγνώριζον καμμίαν σεμνοτυφίαν. Ἀλλὰ καὶ ἡ μῆς Εὔα Μπέρνς μὲ τοὺς ἰσχυροὺς της βραχίονας καὶ τὰς μὲ τὴν γλυπτικὴν ἐξοικειωμένας χεῖράς της, εἰς τὴν ὁποίαν τὰ γυμνά σώματα ἦσαν κάτι σύννηδες, δὲν τὴν ἐγνώριζεν ἐπίσης.

Ὁ Πέτρος Σμίτ ἔστειλε καθ' ὑπόδειξιν τῆς μῆς Μπέρνς τηλεγραφήματα πρὸς τὸν πατέρα τοῦ Φρειδερίκου. Ὁ γηραιὸς ἀνὴρ δὲν καθυσύχασεν εἰμὴ μετὰ τὴν λήψιν τοῦ τελευταίου τηλεγραφήματος. Ὅγκωδη ἐπιστολήν του, γεγραμμένην πρὸ τῆς ἐκοήξεως τῆς ἀσθενείας, ἡ μῆς Εὔα Μπέρνς δὲν παρέδωκεν εἰς τὸν Φρειδερίκον, διότι ὑπέθεσεν ὅτι θὰ περιεῖχε λεπτομερείας περὶ τοῦ θλιβεροῦ τέλους τῆς Ἀγγέλας, ἐπέστρεψε δ' αὐτὴν μὲ τὴν παράκλησιν νὰ τὴν κρατήσῃ δι' ἄλλην ἐποχὴν, ὅταν ὁ Φρειδερίκος θὰ εἶνε ὑγιής. Δὲν ἤθελε νὰ ἔλθῃ ἡμέραν τινὰ εἰς πειρασμὸν καὶ νὰ προδώσῃ εἰς τὸν ἀσθενῆ τὴν ὑπαρξίν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης.

Περὶ τὰ τέλη τῆς τρίτης, ἢ κατὰ τὰς ἀρχάς τῆς τετάρτης ἑβδομάδος ἀπὸ τῆς ἀσθενείας, ἡ μῆς Εὔα Μπέρνς ἔλαβεν ἓνα εὐχαριστήριον γράμμα ἐκ μέρους τοῦ στρα-

τηγοῦ. Μαζὶ μὲ πολλοὺς χαιρετισμοὺς τῆς μητρὸς καὶ τοῦ πατρὸς πρὸς τὸν υἱόν, διεβίβαζεν ὁ κύριος Καμμάχερ θερμότητας εὐχαριστίας πρὸς τὸν δόκτωρα Πέτρον Σμίτ, τὴν σύζυγόν του καὶ τὴν μῆς Μπέρνς. Εἰς αὐτήν, ἔγραφεν, ἠμπορεῖ βεβαίως νὰ διηγηθῆ ὅτι ἡ ἀτυχής Ἀγγέλα δὲν ἀπέθανεν ἐκ φυσικοῦ θανάτου. Ὡς ἐκ τοῦ εἶδους τῆς ἀσθενείας της εὐρίσκετο εἰς τὸ σανατόριον ὑπὸ αὐστηρὰν ἰατρικὴν ἐπιτήρησιν, ἐν τούτοις ὅμως παρ' ὅλην τὴν προσοχὴν τῶν νοσοκόμων εὔρε κάποιαν στιγμὴν ἐλευθερίας καὶ ἠτύοκτόνησεν.

Τὰ χιόνια εἶχαν λυώσει, σιγὰ-σιγὰ δὲ ὁ Φρειδερίκος ἐπανήροχετο εἰς τὴν ζωὴν. Κάποια γλυκύτης εἶχε διαχυθῆ ἐντός του καὶ ἔξω εἰς τὴν φύσιν. Παντοῦ ἠσθάνετο ὅτι τὸν περιέβαλον μὲ στοργήν. Πλαγιασμένος ἐπάνω εἰς τὴν κατακάθαρον κλίνην του καὶ κάτω ἀπὸ τὰ κασσιτέρηνα αἰωρούμενα πλοιάρια τοῦ παλαιοῦ ναυτικοῦ ὠρολογίου, εἶχε τὸ συναίσθημα ὅτι ἦτο προφυλαγμένος ἀπὸ κάθε κακόν, καὶ μάλιστα ὅτι εἶχεν ἀνανεωθῆ καὶ ἐξαγνισθῆ. Κάποια καταιγὶς εἶχεν ἐνσκήψει, περιέλουσεν, ἐκαθάρισε τὰ πάντα καὶ ἤδη εἶχεν ἀπομακρυνθῆ διὰ παντός. Εἰς τὸν μακρινὸν ὀρίζοντα ἔβλεπε κανεὶς τὰς τελευταίας ἀναλαμπὰς τῶν ἀστραπῶν. Περὶ τὸν ἀσθενῆ εἶχε μείνει ἓνας δροσερός, ὑγιής καὶ καθαρός ἀήρ, ὁ ἀήρ τῆς ζωῆς.

— Τὸ σῶμά σου, εἶπεν ὁ Πέτρος Σμίτ εἰς τὸν ἄρρωστον, ἀπὸ ἀπὸ ἀπὸ ὅλας τὰς ἐπιβλαβεῖς οὐσίας κατόπιν μιᾶς βιαίας διαίτης.

—Τί κοῖμα νὰ μὴ κελαιδοῦν τὰ πουλιά! εἶπε ἡμέραν τινὰ ὁ Φρειδερεῖκος.

—Ναί, ὑπέλαβεν ἡ μὴς Εὔα Μπέρονς ἀνοίγουσα τὸ παράθυρον τῆς σοφίτας, κοῖμα!

—Διότι, ἐξηκολούθησεν ὁ Φρειδερεῖκος, ὅπως μοῦ εἶπατε, πρασινίζει ἔξω ἢ γῆ γύρω ἀπὸ τὴν λίμνην τοῦ Ἄννοβεο.

—Τί θὰ εἶπῃ αὐτὸ τὸ «πρασινίζει», ἠρώτησεν ἡ μὴς Εὔα Μπέρονς.

Ἐο Φρειδερεῖκος ἐγέλασε, μεθ' ὃ εἶπεν ἠσύχως:

—Ἡ ἀνοιξὶς ἔρχεται! Ἄνοιξις δὲ χωρὶς κελάδημα πουλιῶν εἶνε ἀνοιξὶς κωφάλαλη!

—Ἐλάτε στὴν Ἀγγλία, εἶπεν ἡ μὴς Εὔα Μπέρονς, ἐκεῖ θὰ ἀκούσετε πῶς κελαιδοῦν τὰ πουλιά!

Ἐο Φρειδερεῖκος τὴν ἐκύταξεν εἰς τὰ μάτια, μιμούμενος δὲ τὸν τόνον τῆς φωνῆς τῆς εἶπε:

—Ἐλάτε στὴν Γερμανία, μὴς Εὔα Μπέρονς!

ΟΤΑΝ ἦλθεν ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Φρειδερεῖκος θὰ ἐσηκῶνετο ἀπὸ τὴν κλίνην, εἶπε:

—Δὲν σηκῶνομαι! Τὰ περῶν τόσο καλὰ εἰς τὸ κρεββάτι!

Πράγματι δὲ κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα κατὰ τὸ ὁποῖον δὲν εἶχε πυρετόν, δὲν εἶχε λόγους παραπόνων. Τοῦ εἶχον φέρεи εἰς τὴν κλίνην του διάφορα βιβλία, τοῦ ἱκανοποιοῦν κάθε ἐπιθυμίαν τὴν ὁποίαν ἐδιάβαζαν στὰ μάτια, καὶ ὁ Πέτρος Σμιτ ἢ ἡ κυρία δόκτωρ Σμιτ

ἢ ἡ Εὔα Μπέρονς τὸν διεσκέδαζον μὲ μικροῖστορίες ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ τόπου, ἐφ' ὅσον ἀντελαμβάνοντο ὅτι τὸν ἐνδιέφερον. Εἶχον φέρεи τὸ μικροσκοπίον εἰς τὴν κλίνην του, ἐκεῖνος δὲ ἠσχολεῖτο μὲ μεγάλην σοβαρότητα εἰς τὸ νὰ ἐξετάζῃ ἂν ἔχη βακίλλους εἰς τὰ πτύελά του, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον προुकάλει μεγάλην θυμηδίαν καὶ πολλοὺς ἀστεϊσμούς. Οὔτω ἢ φορική τῆς ἀσθενείας του ἐγίνε δι' αὐτὸν τὸν ἴδιον τερπνὸν ἀντικείμενον μελέτης καὶ μῖα εὐχάριστος ἐνασχόλησις.

Ἐο Φρειδερεῖκος ἐκάθητο καλοδιπλωμένος ἐφ' ἐνὸς ἀνέτου καθίσματος, ὅταν διὰ πρώτην φορὰν ἠθέλησε νὰ μάθῃ ἐὰν εἶχεν ἔλθῃ καμμία ἐπιστολή ἐκ μέρους τοῦ πατρός του ἢ τῆς μητρός του. Εἰς ἀπάντησιν ἡ μὴς Εὔα Μπέρονς τοῦ εἶπεν ὅτι ἠδύνατο νὰ τὸν καθησυχάσῃ καὶ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ. Ἐξεπλάγη πολὺ ὅταν ἤκουσε νὰ ἐξέρχωνται ἀπὸ τὰ ὦρά χεῖλη του αὐταὶ αἱ λέξεις:

—Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ἡ ἀτυχῆς Ἀγγέλα ἠτύοκτόνησεν!

Ἐο Φρειδερεῖκος ἐσιώπησεν ἐπὶ τινὰς στιγμάς, μεθ' ὃ ἐξηκολούθησε:

—Ἐπέφερα ὅτι ἦτο νὰ ὑποφέρω, τώρα ὅμως δὲν θὰ ἀποκρούσω τὸ χέρι τὸ ὁποῖον, ὅπως αἰσθάνομαι, μοῦ τείνεται νὰ μὲ βοηθήσῃ. Μὲ αὐτὸ, προσέθεσεν ἅμα ὡς ἀντελήφθη ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς μὴς Εὔας Μπέρονς ὅτι δὲν τὸν ἠνόησεν, μὲ αὐτὸ θέλω νὰ πῶ ὅτι παρ' ὅλα ἐκεῖνα ποὺ ὑπέστην θὰ προχωρήσω μὲ ἐμπιστοσύνην πρὸς τὴν ζωὴν.

Μίαν ἡμέραν, ἢ μὴς Εὔα Μπέρονς ἔκαμε λόγον περὶ

ἀνδρῶν τοὺς ὁποίους εἶχε γνωρίσει εἰς διάφορα μέρη τοῦ κόσμου. Μέσα εἰς τὰ λόγια τῆς διεκρίνοντο καὶ ἔλαφροὶ τόνοι παραπόνων. Εἶπεν ὅτι ἐντὸς ἑνὸς ἔτους θὰ μεταβῆ εἰς Ἀγγλίαν καὶ θὰ ἐγκατασταθῆ εἰς κάποιον χωριὸν διὰ τὸ ἀφοσιωθῆ εἰς τὴν ἀνατροφὴν καὶ μόρφωσιν ὀρφανῶν πτωχῶν παιδιῶν. Τὸ ἐπάγγελμα τῆς γλυπτρίας δὲν τὴν ἠὺχαρίσκει. Τότε ὁ ἀναρρωννύων εἶπε μὲ ἓνα παυοῦργον καὶ ἀνοικτὸν μειδίαμα:

— Θὰ ἠθέλατε, μὴ Εὔα, νὰ ἀναλάβετε τὴν ἐκπαίδευσιν ἑνὸς μεγάλου ἀλλ' ἀτάκτου παιδιοῦ;

Ὁ Πέτρος Σμιτ εἶχε συμφωνήσει μὲ τὴν Εὔαν Μπέρνς νὰ μὴ ἀναφέρουν ποτὲ τὴν Ἰνγιγέρδην Χάλστραιμ.

Μίαν ἡμέραν ὅμως ὁ Φρειδεῖκος ἐνεχείρισεν εἰς τὴν μὴ Εὔαν ἓνα φύλλον χάρτου καὶ εἶπεν εἰς αὐτήν:

— Εἰς ποῖον ἀναφέρεται αὐτό;

Ἐπὶ τοῦ χάρτου αὐτοῦ ἦσαν γραμμένοι μὲ τρέμουσαν χεῖρα οἱ στίχοι αὐτοί.

Ἐσονδεθήκαμε μαζί; "Α! "Οχι!

Ἐμείναμε ψυχροί, μικροὶ καὶ μόνοι!

Ἐμπήκαμε εἰς τὴν ἀνώτερον ζωή;

*Ὁ Πέτρος μᾶς ἠρνήθη τὸ κλειδί τῆς Παραδείσου.
Εἶδα τὸ σπιτάκι τῆς θείας μεταλήψεως.*

Ἐμπήκα μὲ συγκίνησι ἐκεῖ μέσα.

Πλήν, φεῦ! οὔτε ψωμὶ οὔτε κρασί εὐρῆκα!

Ὅλα ἔλαμπαν ὑπερβολικά. [ποίησις.

Δὲν ἦσαν ὅμως παρὰ πρόστυχη ἀπάτη καὶ προσ-

Ἡ μὴ Εὔα Μπέρνς ἐπειροῦσθη κάπως ὅταν παρετήρησεν ὅτι ὁ Φρειδεῖκος ἐξηκολούθει νὰ ἀναφέρεται εἰς τὴν μικρὰν χορευτρίαν.

Μίαν ἄλλην φορὰν εἶπεν ὁ Φρειδεῖκος:

— Δὲν κάνω γιὰ γιαντρός. Δὲν ἠμπορῶ νὰ ὑποβληθῶ χάριν τῶν ἀνθρώπων εἰς τὴν θυσίαν νὰ ἐξασκήσω ἐπάγγελμα ποῦ μὲ κάμνει θλιμμένον καὶ μάλιστα μελαγχολικόν. Ἡ φαντασία μου εἶνε ἀχαλίνωτος καὶ θὰ ἠμποροῦσα νὰ γίνω συγγραφεύς. Κατὰ τὴν διάρκειαν ὅμως τῆς ἀσθενείας μου, ἰδίως περὶ τὴν τρίτην ἐβδομάδα, μετεχειρίσθην ὡς μοδέλα διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Φειδίου καὶ τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου. Ἐλαβα πλέον τὴν ἀπόφασιν, θὰ γίνω γλύπτης. Ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ, μὴ μὲ παρεξηγήσετε, ἀγαπητὴ Εὔα! Δὲν εἶμαι πλέον φιλόδοξος. Θέλω νὰ λατρεύω μόνον ὅτι εἶνε μεγάλον εἰς τὴν τέχνην, ἐγὼ δὲ νὰ εἶμαι ἓνας μετριόφρων καὶ πιστὸς ἐργάτης. Νομίζω ὅτι μὲ τὸν καιρὸν θὰ ἠμποροῦσα νὰ κατορθώσω νὰ γνωρίζω τόσον καλὰ τὸ γυμνὸν ἀνθρώπινον σῶμα, ὥστε νὰ παραγάγω ἔστω καὶ ἓνα μόνον καλὸν καλλιτέχνημα.

— Γνωρίζετε πλέον ὅτι ἐγὼ ἔχω πεποίθησιν εἰς τὴν ἱκανότητά σας, εἶπεν ἡ μὴ Εὔα Μπέρνς.

Ὁ Φρειδεῖκος ἐξηκολούθησε:

— Τί φρονεῖτε γι' αὐτὸ ποῦ θὰ σᾶς πῶ, μὴ Εὔα; Ἡ περιουσία τῆς ἀτυχοῦς συζύγου μου θὰ φέρῃ ἐτήσιον εἰσόδημα πέντε περίπου χιλιάδων μάρκων διὰ τὴν ἀνατροφὴν τῶν τριῶν παιδιῶν μου. Ἀπὸ τὴν περιουσίαν τῆς ὁπωσοῦν ὄχι καὶ τόσῳ πτωχῆς μητρὸς μου θὰ λαμ-

βάνω ένα πρόσθετον ποσὸν ἀπὸ τρεῖς χιλιάδας μάρκα. Δὲν νομίζετε ὅτι μὲ αὐτὸ τὸ ποσὸν θὰ ἠμπορούσαμε ἡμεῖς οἱ πέντε νὰ ζοῦμε ἡσυχὰ εἰς ἓνα σπιτάκι μὲ ἐργαστήριον, εἰς τὴν Φλωρεντίαν παραδείγματος χάριν;

Εἰς τὴν σπουδαίαν αὐτὴν ἐρώτησιν ἡ μὲς Εὐᾶ Μπέρνς ἀπήντησε μόνον μὲ ἓνα ἐγκάρδιον μειδίαμα.

— Ἡ ἐπιθυμία μου δὲν εἶνε νὰ γίνω κανένας Βοηφάτιος Ρίττερ, εἶπεν ὁ Φρειδερίκος ἐπεξηγηματικῶς. Ἐνα ἐκτεταμένον ἐργαστήριον μὲ μεγάλην καλλιτεχνικὴν παραγωγὴν, καὶ ἂν ἀκόμη ἦτο αὐτὴ ἐκλεκτὴ, δὲν θὰ ἀνταπεκρίνετο εἰς τὸν χαρακτῆρά μου. Ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω ἐργαστήριον τοῦ ὁποίου ἡ θύρα νὰ ἀνοίγῃ πρὸς τὸ μέρος κήπου, μέσα εἰς τὸν ὁποῖον νὰ ἠμπορῇ κανεὶς νὰ κόβῃ τὸν χειμῶνα μενεξέδες, καθ' ὅλον δε τὸν χρόνον κλαδιὰ ἀπὸ πουρνάρια, σμίλακες καὶ δάφνες. Ἐκεῖ στὴν ἡσυχία ἠθελε νὰ ἀφιερῶθῃ κρυφὰ ἀπὸ τὸν κόσμον εἰς τὴν λατρείαν τῆς τέχνης καὶ τῶν γραμμάτων ἐν γένει· μέσα εἰς τὸν κήπὸν μου πρέπει ἀκόμη νὰ πρᾶσινιζῇ καὶ ἡ μυρσίνη, μὲς Εὐᾶ Μπέρνς.

Ἡ μὲς Εὐᾶ Μπέρνς ἐγέλα χωρὶς νὰ ἔρχεται εἰς τὰ καθέκαστα οἰουδήποτε ὑπαινιγμοῦ. Εἰς τὰ σχέδια τοῦ Φρειδερίκου ἔδιδε τὴν συναίνεσίν της μὲ ὅλην της τὴν ὑγιᾶ ψυχὴν.

— Ὑπάρχουν, εἶπεν, ἀρκετοὶ ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι εἶνε γεννημένοι διὰ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἱατροῦ καὶ ἐν γένει εἶνε ἱκανοὶ ὡς ἄνθρωποι τῆς δράσεως. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶνε πολλοί, πάρα πολλοί.

Περὶ τοῦ Ρίττερ ὠμίλησε μετὰ συμπαθείας. Τὴν

ἀφελῆ του διείδυσιν εἰς τοὺς κύκλους τῶν «ἀνωτέρων τετρακοσίων» τὴν κατενοεῖ μὲ καλωσύνην καὶ ἐπιείκεια. Ἐξέφρασε τὴν γνώμην ὅτι ἡ ζωὴ ἀπαιτεῖ πίστιν' χαρὰν ἀπολαύσεως καὶ φιλοδοξίαν ἀπὸ ἐκεῖνον ὅστις θέλει νὰ προχωρήσῃ μὲ κάποιαν ἐξωτερικὴν λάμπιν. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἑαυτὸν της, ἡ μὲς Εὐᾶ Μπέρνς εἰς τὸ σπῆτι τῶν γονέων της καὶ προτοῦ ὁ πατὴρ της χάσῃ τὸ πλεῖστον τῆς μεγάλης του περιουσίας, εἶχε γνωρίσει κατὰ βάθος τὴν ἀριστοκρατίαν τῆς Ἀγγλίας καὶ τὴν εἶχεν εὔρει ψυχρὰν καὶ ἀνιαράν.

Ὅταν ὁ Φρειδερίκος ἠμποροῦσε νὰ ἀνεβοκατεβαίνῃ μόνος καὶ χωρὶς νὰ τὸν βοηθοῦν τὴν κλίμακα καὶ ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἴσταται καὶ νὰ περιπατῇ, ἡ μὲς Εὐᾶ Μπέρνς ἀπεφάσισε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Νέα Ὑόρκην διὰ νὰ ἀφοσιωθῇ ἀδιακόπως ἕως τὰ μέσα Μαΐου εἰς τὴν ἐργασίαν της. Διὰ τὰ μέσα Μαΐου εἶχε παραγγείλει νὰ τῆς κρατήσουν μίαν θέσιν ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἀτμοπλοίου «Αὐγούστα Βικτωρία» τῆς Ἀμβουρογοαμερικανικῆς ἀτμοπλοίας, διότι ἔπρεπε νὰ μεταβῇ εἰς Ἀγγλίαν πρὸς διακανόνισιν μερικῶν περιουσιακῶν ὑποθέσεων. Ὁ Φρειδερίκος φὸν Καμμάχερ δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν κρατήσῃ.

— Ἦθελα νὰ ἔχω ἓνα τέτοιον σύντροφον διὰ τὴν ζωὴν μου, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, καὶ θὰ ἐπεθύμουν νὰ εἶχα τὴν μὲς Εὐᾶν ὡς μητέρα τῶν παιδιῶν τῆς Ἀγγέλας.

Ἐν τούτοις τὴν ἀφῆκε νὰ ἀπέλθῃ καὶ δὲν τὴν ἠμπόδισεν.

Ο ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ἀνελάμβανεν. Ἡ ἀνάρρωσίς του ἤτο τοιαύτη, ὥστε τοῦ ἐφαίνετο ὡς νὰ διήρκεσεν δλόκληρον δεκαετίαν ἢ ἀσθενεία του. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ σῶμά του, εἶχε παύσει πλέον ἢ ἀλλαγὴ τῶν ἰσῶν, ὅλος του δὲ ὁ ὄργανισμὸς εἶχεν ἀνανεωθῆ. Τὸ ἴδιον ἐφαίνετο ὅτι συνέβαινε καὶ μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του. Τὸ ψυχικὸν ἐκεῖνο βάρος καὶ ὁ ἀδιάκοπος εἰρμὸς τῶν σκέψεών του, ὁ περὶ τὸ πολλαπλοῦν ναυάγιον τῆς ζωῆς του στρεφόμενος, δὲν τὸν ἐπέιζον καὶ δὲν τὸν ἐτυράνουν πλέον. Τὸ παρελθόν του τὸ εἶχεν ἀπορρίψει ὡς κάτι πού ἐπέρασε ἀνεπιστρεπτί, ὡς ἓνα παλαιὸν ἐπανωφόρι τριμμένον ἀπὸ τὸν ἄνεμον καὶ τὴν κακοκαιρίαν καὶ τρυπημένον ἀπὸ ἀγκάθια καὶ λόγχας.

Δὲν ἐτυραννεῖτο πλέον ἀπὸ τὰς φοβερὰς ἐκείνας ἀναμνήσεις αἱ ὁποῖαι τὸν ἐβασάνιζον πρὸ τῆς ἀσθενείας του. Ὁ Φρειδερίκος παρετήρει μὲ ἔκπληξιν καὶ εὐχαρίστησιν ὅτι αἱ ἀναμνήσεις αὐταὶ εἶχον βυθισθῆ διὰ παντὸς κάτω ἀπὸ ἓνα μακρινὸν ὄριζοντα. Ὁ δρόμος τῆς ζωῆς του τὸν εἶχεν ὀδηγήσει εἰς ὅλως νέαν σφαῖραν. Ἐκτὸς αὐτοῦ εἶχε γίνεи πάλιν νέος, εἶχεν ἐξαγνισθῆ διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος κατόπιν τῆς φοβερᾶς του ἀσθενείας. Οἱ ἀναρρωνύοντες προχωροῦν κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς μικρὰ παιδιὰ εἰς τὴν ζωὴν, ἢ ὁποῖα ἐχαρίσθη εἰς αὐτοὺς ἐκ νέου, δηλαδὴ ψηλαφητὶ καὶ χωρὶς παρελθόν.

Ἡ ἀμερικανικὴ ἄνοιξις εἶχεν ἀρχίσει ἔνωρίς. Ὁ καιρὸς ἦτο θερμὸς, ὅπως συμβαίνει πάντοτε εἰς ἐκεῖνα τὰ

μέρη ὅπου τὸ καλοκαίρι διαδέχεται σχεδὸν ἀμέσως τὸν χειμῶνα. Οἱ βάρραχοι ἐκόαζον μὲ ὄλην τὴν δύναμιν μέσα εἰς τὰς δεξαμενὰς καὶ τοὺς λιμνολάκκους. Τώρα ἤρχιζεν ἡ ὑγρὰ θερμότης, ἡ ὁποία εἶνε τόσον ἀνυπόφορος εἰς τὰ γεωγραφικὰ ἐκεῖνα πλάτη καὶ τὴν ὁποῖαν ἡ κυρία δόκτωρ Σμίτ ἐφοβεῖτο τόσον πολύ. Τοιοῦτον θέρος, κατὰ τὸ ὁποῖον ἦτο προσέτι ἠναγκασμένη νὰ συνεχίξῃ τὴν ἐργασίαν της, ἦτο δι' αὐτὴν ἐποχὴ πικρίας καὶ βασάνων.

Ὁ Φρειδερίκος εἶχε πάλιν ἀρχίσει νὰ συνοδεύῃ τὸν Πέτρον Σμίτ κατὰ τὰς ἐπαγγελματικὰς του περιουσίας, συχνὰ δὲ οἱ δύο φίλοι ἐπεχειροῦν καὶ μακροὺς περιπάτους ἀνὰ τὴν ἐξοχὴν. Φυσικὰ, κατὰ τοὺς περιπάτους αὐτοὺς καὶ συμφώνως μὲ παλαιὰν συνήθειάν των, συνεζήτουν ἐπὶ διαφορῶν ζητημάτων. Πρὸς μεγάλην δὲ ἔκπληξιν τοῦ Σμίτ, ὁ Φρειδερίκος δὲν ἦτο εὐερέθιστος ὡς ἄλλοτε. Κάποια ἴλαρὰ γαλήνη κατενίκα κάθε γενικὸν φόβον καὶ κάθε γενικὴν ἐλπίδα.

— Πῶς συμβαίνει αὐτό; ἠρώτησεν ὁ Πέτρος τὸν φίλον του.

Ὁ Φρειδερίκος ἀπήντησε:

— Νομίζω ὅτι τώρα ἀξίζει νὰ χαρῶ καὶ ἐγὼ τὴν ζωὴν καὶ νὰ τὴν ἐκτιμῶ. Πρὸς τὸ παρὸν δὲν θέλω παρὰ νὰ βλέπω, νὰ ὀσφραίνωμαι, νὰ ἀπολαμβάνω καὶ νὰ ἐπιδικάζω εἰς τὸν ἑαυτόν μου τὸ δικαίωμα τῆς ὑπάρξεως. Ὅπως εἶμαι τώρα ψυχικῶς, ἢ πτῆσις τοῦ Ἰκάρου μου εἶνε ὅλως ἀδιάφορος. Μὲ τὴν νέαν μου ἀφύπνισιν ἢ πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν μόνον τῶν πραγμάτων

κλίσις μου δὲν θὰ μὲ εὔρη πλέον πρόθυμον νὰ θέλω νὰ εἰσέρωμαι εἰς τὸ βάθος αὐτῶν. Τώρα εἶμαι ἀστός, συνεπέρανε μειδιῶν, κυττάζω πρὸ παντὸς τὴν ἄνεσίν μου, ἀγαπητέ μου.

Ὁ Πέτρος Σμίτ ἀκούων τοὺς λόγους αὐτοὺς ἐξεφρασεν ὡς ἱατρὸς τὴν εὐχαρίστησίν του.

— Πράγματι, εἰς τὸ μέλλον πρέπει νὰ ἀλλάξουν τὰ κατὰ σέ!

Εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Πέτρου Σμίτ εἶχε κατασταλάξει ἀρκετὸς Ἰνδιάνικος ρωμαντισμός. Ἠρέσκετο νὰ πηγαίνει νὰ βλέπη τὰ μέρη τῆς λοφώδους ἐξοχῆς μὲ τὰ ὁποῖα συνεδέοντο ἄξια λόγου γεγονότα ἀπὸ τοὺς ἀγῶνας τῶν πρώτων λευκῶν ἀποίκων καὶ τῶν Ἰνδιάνων. Εἰς τοιαῦτα μέρη ἴστατο ἐπὶ μακρόν, ἀναπαρίστα μὲ τὴν φαντασίαν του τὴν ζωὴν τῶν ἐρυθροδέρμων καὶ ὅλους τοὺς ἀγῶνας τῶν μεταναστῶν, καὶ οὐχὶ σπανίως ἐξῆγε τὸ περιστροφόν του ὅπως εἰς στιγμὴν πολεμικοῦ μένουσ σκοπεύσῃ ἐναντίον στόχου τινὸς καὶ ἀσκηθῇ εἰς τὴν σκοποβολήν. Ἐσκόπευε καλῶς, ἐνῶ ὁ Φρειδερίκος ὑπελείπετο.

— Μέσα εἰς ἐσένα, εἶπεν ὁ Φρειδερίκος, ρέει τὸ αἷμα τῶν ἀρχαίων Γερμανῶν τυχοδιωκτῶν καὶ μεταναστῶν. Ἐνας ἔτοιμος, ὑπερώριμος μάλιστα, ραφιναρισμένος πολιτισμὸς ὅπως ὁ ἰδικός μας, δὲν ταιριάζει κατὰ βάθος εἰς ἐσέ. Ἐχεις ἀνάγκην ἐνὸς ἀγριοτόπου καὶ μιᾶς σχετικῆς οὐτοπίας.

— Ὁ κόσμος, ὑπέλαβεν ὁ Πέτρος Σμίτ, εἶνε πάντοτε ἓνας ἀγριοτόπος. Θὰ περάσῃ ἀρκετὸς καιρὸς ἀκόμη μέχρις οὗ ἢ φιλοσοφία στερεώσῃ τὸ οἰκοδόμημα

τοῦ κόσμου. Μὲ λίγα λόγια: Ἐχομεν ἀκόμη πολλὰ πράγματα νὰ κάμωμεν, Φρειδερίκε!

— Ὅπως ὁ Θεὸς ὁ Κύριος, εἶπεν ὁ φίλος, θὰ φτειάσω ἀνθρώπινα σώματα ἀπὸ πηλὸν καὶ θὰ ἐμφυσήσω εἰς αὐτὰ πνοὴν ζωῆς.

— Ὅχι δά! ἀνεφώνησεν ὁ Πέτρος, τέτοια κατασκευὴ κουκλῶν δὲν ὠφελεῖ εἰς τίποτε. Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ἀσχοληθῆς μὲ αὐτὰ τὰ πράγματα. Σὺ, ἀγαπητέ μου, ἀνήκεις εἰς τὰς προφυλακάς, εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τοῦ πυρός.

Ὁ Φρειδερίκος εἶπε μειδιῶν:

— Ὡς πρὸς ἐμέ, θὰ κάμω ἀνακαγὴν διὰ τὰ ἀμέσως προσεχῆ ἔτη, καὶ θὰ ζήσω ἐν εἰρήνῃ. Θέλω νὰ προσπαθῆσω καὶ ἐγὼ νὰ ἐκμεταλλευθῶ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εἶνε εἰς θέσιν νὰ προσφέρῃ ὁ κόσμος. Εἰς τὸ μέλλον θὰ ξεσνηθίσω ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον τὰ ὄνειρα καὶ τοὺς συλλογισμούς.

Ὁ Φρειδερίκος ἐνόμισε πὼς εἶχε καθῆκον πρὸς τὸν φίλον του καὶ τὴν σύζυγόν του νὰ τὸν πείσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Γερμανίαν.

— Πέτρο, ἔλεγεν εἰς αὐτόν, οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν ἠμποροῦν νὰ χρησιμοποιοῦσιν ἀνθρώπους ὡς ἐσύ. Οὐτε νὰ χρηματισθῆς μὲ ἀμφιβόλου κατασκευῆς φάρμακα ἠμπορεῖς, οὔτε νὰ κάμῃς ἓνα πτωχὸν ἐργάτην νὰ μείνῃ εἰς τὸ κρεβάτι ὀκτὼ ἐβδομάδες ἐνῶ εἶνε δυνατόν νὰ τὸν ἱατρεύσῃς μὲ κινῖνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν. Δὲν ἔχεις τὰς ιδιότητας ἐκεῖνας αἱ ὁποῖαι διακρίνουν τοὺς εὐδοκίμοῦντας Ἀμερικανούς. Ὑπὸ ἀμερικανικὴν ἔννοιαν, εἶσαι ἓνας

άνόητος, ἀφοῦ εἶσαι πάντοτε πρόθυμος νὰ θυσιάσῃς τὸν ἑαυτὸν σου διὰ τὸν πρῶτον κακομοίρην. Πρέπει νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς χώραν ὅπου, δόξα τῷ Θεῷ, πρὸ πάσης ἄλλης ἀριστοκρατίας ἴσταται ὑψηλὰ ἡ ἀριστοκρατία τοῦ πνεύματος καὶ τῆς σκέψεως, εἰς χώραν ἡ ὁποία θὰ ἐθεώρει τὸν ἑαυτὸν της ὡς νεκρόν, ἐὰν καμμιά φορὰ αἱ Ἐπιστήμαι καὶ αἱ Τέχναι δὲν παρίσταν τὸ ἄνθος τοῦ τόπου. Ἄλλως τε μένουσιν ἐδῶ ἀρκετοὶ Γερμανοὶ οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦν νὰ λησμονήσουν τὴν γλῶσσαν τοῦ Γκαῖτε καὶ τὴν γλῶσσαν τὴν ὁποίαν τοὺς ἔμαθεν ἡ μητέρα των. Σῶσε τὴν γυναῖκά σου! Σῶσε τὸν ἑαυτὸν σου. Πήγαινε στὴν Γερμανία! Πήγαινε στὴν Ἑλβετία! Πήγαινε στὴν Γαλλία! Πήγαινε στὴν Ἀγγλία! Πήγαινε ὅπου θέλεις ἀλλὰ μὴ μένης εἰς αὐτὸ τὸ ἐμπορικὸ συνάφι ὅπου ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ τέχνη, ἡ ἐπιστήμη καὶ ὁ ἀληθὴς πολιτισμὸς εἶνε πράγματα ὅλως παρημελημένα.

Ἄλλ' ὁ Πέτρος Σμίτ ἐδίσταζεν. Ἠγάπα τὴν Ἀμερικὴν, ὁσάκις δέ, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Ἰνδιάνων, καθήλωνεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὸ αὐτί του, ἤκουε τὴν ὑποχθόνιον ἑορταστικὴν μουσικὴν τῆς ἐπικειμένης μεγάλης ἡμέρας μιᾶς γενικῆς ἀνακαινίσεως τῆς ἀνθρωπότητος.

— Πρέπει, ἔλεγε, νὰ ἐξαμερικανισθῶμεν πρῶτον ὅλοι μας καὶ τότε νὰ γίνωμεν Νεοευρωπαῖοι.

Κατὰ τοὺς περιπάτους του ὁ Φρειδερίκος ἠρέσκειτο νὰ πηγαίῃ συχνὰ εἰς τὸ προάστειον ἐκεῖνο τῶν Μερίδων ὅπου εἶνε ἐγκατεστημένοι Ἰταλοὶ ἀμπελουργοί. Τοὺς ἤκουε κανεὶς νὰ τραγουδοῦν μὲ τὰς ζωηρὰς καὶ φαιδρὰς φω-

νάς των, νὰ καλοῦν μὲ τὴν γνωστὴν των ὑψιφωνίαν τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδιὰ των, ἔβλεπε μελαχροίνοὺς ἄνδρας νὰ τακτοποιοῦν καὶ δένουν τὰ κλήματα καὶ ἤκουε κατὰ τὰς Κυριακὰς τὰ γέλοια των καὶ τὰς ἀντηχήσεις τῶν συγκρουομένων σφαιρῶν μέσα εἰς τὴν πλατεῖαν ὅπου ἔπαιζον σφαιροβολίαν. Αἱ φωναὶ των καὶ ὁ κρότος τῶν σφαιρῶν ἦσαν κάτι εὐχάριστον εἰς τὸν Φρειδερίκον, διότι τοῦ ὑπενθύμιζον τὴν πατρίδα.

— Σκότώσέ με ἂν θέλῃς, εἶπεν εἰς τὸν φίλον του, ἀλλὰ εἶμαι καὶ θὰ μένω Εὐρωπαῖος.

Ἡ νοσταλγία τοῦ καλοῦ Φρειδερίκου ἐλάμβανε βαθμηδὸν μεγαλυτέρας διαστάσεις. Διὰ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ του καὶ τῶν πρὸς τὴν πατρίδα ὕμνων του μετέδωκεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀρκετὸν μέρος τῆς νοσταλγίας του αὐτῆς καὶ εἰς τοὺς φίλους του. Αἴφνης ἡμέραν τινὰ εἶπεν εἰς αὐτὸν ὁ Πέτρος Σμίτ:

— Μὲ αὐτοὺς τοὺς ὕμνους σου πρὸς τὴν Εὐρώπην μοῦ ἐκλόνισες πράγματι τὴν ἀπόφασίν μου νὰ μείνω ἐδῶ. Σὲ παρακαλῶ ὅμως, ἔλα μιὰ μέρα νὰ πᾶμε μαζί κάπου. Ἀφοῦ σοῦ δεῖξω κάτι, θέλω νὰ μοῦ πῆς ἐὰν θὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ μὲ συμβουλεύῃς νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν πατρίδα.

Καὶ ὁ Πέτρος Σμίτ ᾠδήγησε τὸν φίλον του εἰς ἓνα νεκροταφεῖον καὶ εἰς τὸ μέρος ὅπου ἦτο ἐνταφιασμένος ὁ πατήρ του. Ὁ Φρειδερίκος εἶχε γνωρίσει τὸν καλὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν Εὐρώπην, βραδυτέρον δὲ εἶχεν ἐπίσης μάθει ὅτι ἀπέθανεν, ποῦ ὅμως τὸ εἶχε λησμονήσει.

— Δὲν εἶμαι αἰσθηματίας, εἶπεν ὁ Πέτρος Σμίτ,

εἶνε ὁμως πάντοτε δύσκολον νὰ ἀποχωρισθῆ κανεὶς ἀπὸ κατὶ τέτοιο.

Ἐγινε κατόπιν λόγος περὶ τοῦ βίου τοῦ γηραιοῦ Σμίτ, ὅστις ἦτο ἄλλοτε ἀρχιτεχνίτης εἰς κάποιον ἐργοστάσιον, ἀλλὰ τὸ ἐπιχειρηματικὸν πνεῦμά του καὶ ὁ πόθος διὰ τὴν ἐλευθέραν Ἀμερικὴν εἶχον ὠθήσει εἰς τὴν ξένην.

—Ὁμολογῶ, εἶπεν ὁ Φρειδερίκος, ὅτι ἕνας τέτοιος νεκρὸς ἠμπορεῖ νὰ μεταβάλλῃ εἰς πατρίδα τὸ χῶμα οἰουδήποτε μέρους τῆς γῆς ὅσον δὲν ἠμποροῦν χίλιοι ζωντανοί. Ἐν τούτοις...

Ἡμέρας τινὰς βραδύτερον ἐκάμφθη ἡ κατὰ τῆς παλιννοστήσεως ἀντίστασις καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς κυρίας δόκτωρος Σμίτ. Ἀμέσως ἤρχισε νέα ζωὴ διὰ τὴν κυρίαν αὐτήν. Δὲν ἦτο πλέον καθόλου κουρασμένη. Αἱ κινήσεις της ἦσαν ζωηραὶ καὶ ταχεῖαι, ἤρχισε δὲ νὰ κάμνῃ μὲ πολλὰς ἐλπίδας σχέδια διὰ τὸ μέλλον. Ὁ θεραπευθεὶς ἀγροκτηματίας δὲν ἔπανε νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του εἰς τὸν Φρειδερίκον. Ἀνέπτυσσεν εἰς τὸν σωτήρά του ὅτι πάντοτε εἶχεν ἐπαναπαυθῆ εἰς τὸν Θεὸν καὶ πάντοτε ἠλπίζεν εἰς αὐτόν. Ἴδου δὲ ὅτι ὁ Θεὸς εἶχε στείλει καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν τὸν κατάλληλον ἄνθρωπον ὅπως τὸν σώσῃ. Οὕτως ἐγνώρισεν ὁ Φρειδερίκος τὸ βαθύτερον αἴτιον τὸ ὁποῖον εἶχε προκαλέσει τὸ παράδοξον καὶ φοβερὸν ταξίδι του.

Ὁ Φρειδερίκος ἀπέφευγε νὰ διαβῶν ἔφημερίδας διότι δὲν ἠθέλε νὰ πληροφορηθῆ τίποτε ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας περὶ τῶν συνταξιδιωτῶν μου. Μίαν ἡμέραν ἡ

Ἰνγυγέρδη Χάλστραιμ συνοδευομένη ἀπὸ ἕνα κύριον, ὅστις δὲν εὐρίσκετο πλέον εἰς τὴν πρώτην νεότητά του, ἔφθασεν εἰς Μερίδας μὲ τὸ τραῖνον τῆς Βοστώνης. Μετέβη ὁμοῦ μὲ τὸν συνοδόν της εἰς τὸ ἱατρεῖον τοῦ Πέτρου Σμίτ, εἶπε ποία εἶνε καὶ ἔξεφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μάθῃ ἐὰν ὁ Φρειδερίκος φὸν Καμμάχερ εὐρίσκετο ἀκόμη εἰς Μερίδας. Ὁ Πέτρος Σμίτ ὁμως καὶ ἡ καλή του σύζυγος, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ συνήθεια νὰ λέγουν παντοῦ καὶ πάντοτε τὴν ἀλήθειαν εἶχε φέρει πολλὰ ἐμπόδια εἰς τὴν ζωὴν των, ἐψεύσθησαν αὐτὴν τὴν φορὰν μὲ ὅλην των τὴν δύναμιν. Ἐδήλωσαν εἰς τὴν δεσποινίδα ὅτι ὁ Φρειδερίκος εἶχεν ἀναχωρήσει ἐκ Νέας Ὑόρκης διὰ τὴν πατρίδα του μὲ τὸ ὑπερωκεάνιον «Ροβέρτος Κήτς» τῆς Οὐάϊτ Στὰρ Λάιν. Ἡ νεαρὰ χορεύτρια δὲν ἔδειξε καὶ μεγάλην λύπην διὰ τὴν ἀναχώρησιν αὐτήν.

Ὁ Φρειδερίκος, χωρὶς νὰ εἶπῃ εἰς κανένα τίποτε, παρήγγειλεν ἐπίσης διὰ τὰ μέσα Μαΐου μίαν θέσιν ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου «Αὐγούστα Βικτωρία». Ὁ Πέτρος Σμίτ ὁμως καὶ ἡ σύζυγός του ἠθέλαν νὰ κάμουν τὸ μέχρῃς Εὐρώπης ταξίδι των μὲ βραδύτερον καὶ εὐθηνότερον πλοῖον. Ὅλοι των εἶχον καταληφθῆ ἀπὸ μίαν εὐχάριστον ἀνυπομονησίαν, ὁ δὲ Ὁκεανὸς εἶχε γίνῃ δι' αὐτοὺς πάλιν μία μικρὰ δεξαμενὴ. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐπαίξετο εἰς ὅλα τὰ θέατρα τῆς Ἀμερικῆς ἕνα αἰσθηματικόν, κατὰ παραγγελίαν συγγραφῆν ἔργον, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ ὑπερωκεάνιος χαιρετισμὸς». Παντοῦ, εἰς τὰς ἐφημερίδας, εἰς τὰς πινακίδας ἀγγελιῶν, εἰς τὰς τοιχοκολλήσεις, ἐδιάβαζε κανεὶς τὰς λέξεις: «Ὁ ὑπερωκεά-

νιος χιμερισμός». Ὁ Φρειδερίκος ἠδυνήθη νὰ παρακολουθήσῃ ἐπανεπιλημμένως τὸ ἔργον, ὡσάκισ δὲ τὸ ἔβλεπεν ἤκουε μίαν ὠραίαν καὶ εὐχάριστον μουσικὴν.

Ἐπῆρχεν ὅμως καὶ κάτι τὸ ὁποῖον ἐνέβαλλεν εἰς ἀνησυχίαν τὸν Φρειδερίκον. Τὸν ἀπησχόλει μία σκέψις τὴν ὁποίαν πότε μὲν ἤθελε νὰ ἐκφράσῃ προφορικῶς, πότε δὲ νὰ ἐκδηλώσῃ δι' ἐπιστολῆς. Δὲν παρήρχετο ἡμέρα πού νὰ μὴ ἀπέρριπτε δεκάκισ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον τύπον ἕως οὗ τὸν ἐξήγαγεν ἐκ τῆς ἀνησυχίας του μία εὐτυχὴς σύμπτωσης. Ἦτο Κυριακὴ καὶ εἶχον ἔλθῃ εἰς Μερίδας πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ φίλου των ὁ Βίλλυ Σνάιντερς καὶ ἡ μὲς Εὔα Μπέρνς. Τώρα ἐφάνη ὅτι κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἀμηχανίας τοῦ Φρειδερίκου εἶχε παῖξει μὲν ὅλον τὸ ἔρώτημα «ἐὰν πρέπει» ἢ «δὲν πρέπει». Μόλις ὅμως ἐνεφανίσθη πρὸ αὐτοῦ γελῶσα ἢ ὠραία μὲ θερινὰ φορέματα ἐνδεδυμένη καὶ ἐκλεκτὴ θυγάτηρ καὶ συνώνυμος τῆς Εὔας, τὸ ζήτημα ἦτο λελυμένον δι' αὐτόν.

— Βίλλυ, ἀνεφώνησεν εὐχαρις! Κάμετε ὅ,τι θέλετε, μείνατε ὅπου θέλετε, διασκεδάσατε ὅπως σᾶς ἀρέσῃ καὶ ὅπως μορεῖτε. Ἐὰν θέλῃ ὁ Θεὸς θὰ συναντηθοῦμε πάλι τὸ βράδυ εἰς τὸ ξενοδοχεῖο!

Μὲ τὰς λέξεις αὐτὰς ἤρπασε τὸ χερί τῆς μὲς Εὔας, ἔθεσε τὸν βραχίονά της ὑπὸ τὸν ἰδικόν του καὶ ἀπεμακρύνθη ὁμοῦ μὲ τὴν γελῶσαν δεσποινίδα. Ὁ Βίλλυ, ὅστις εἶχεν ἐκπλαγῆ πολὺ, ἐξερράγη εἰς θορυβώδη γέλωτα καὶ ἔδωκε κατ' ἀστείον τρόπον νὰ ἐννοηθῇ ὅτι αὐτὸς πράγματι ἦτο περσιτός.

Ὅταν ὁ Φρειδερίκος καὶ ἡ Εὔα εἰσῆλθον τὸ ἑσπέ-

ρας εἰς τὴν ὠραίαν αἴθουσαν τοῦ ἐν Μερίδας Ξενοδοχείου, πᾶς τις ἠδύνατο νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ὑπὲρ αὐτοὺς ἠωρεῖτο ἡ εὐτυχία καὶ μία λεπτὴ ἐγκαρδία θεομότης ἢ ὁποῖα ἔκαμε καὶ τοὺς δύο νεωτέρους καὶ μᾶλλον ἐκυστικούς. Τὰ δύο αὐτὰ ὄντα εἶχον εἰσέλθῃ ἀφηνιδίως καὶ πρὸς ἰδίαν αὐτῶν ἐκκληξιν εἰς μίαν νέαν ζωὴν. Καίτοι ἀπὸ πολλοῦ κατηυθύνοντο πρὸς αὐτήν, ἐν τούτοις πρὸ ὀλίγου ἀκόμη οὐδεμίαν εἶχον ἰδέαν περὶ αὐτῆς. Τὸ ἑσπέρας ἐκεῖνο οἱ συνδαιτυμόνες ἔπιον καμπανίτην.

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ἢ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ παροικία τῶν Γερμανῶν καλλιτεχνῶν συνώδευσε τὴν μὲς Εὔαν Μπέρνς καὶ τὸν Φρειδερίκον μέχρι τοῦ ἀτμοπλοίου «Αὐγούστα Βικτωρία», πολλὰ εὐχαὶ ἐξῆλθον ἀπὸ τὰ στόματα τῶν καλλιτεχνῶν, ὁ δὲ Βίλλυ ἐφώναζε κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν εἰς τοὺς ἀναχωροῦντας ὅτι «γοήγορα θὰ ἀνεχώρει καὶ αὐτὸς διὰ νὰ τοὺς συναντήσῃ».

Ὁ Φρειδερίκος καὶ ἡ Εὔα διῆλθον ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου ἡμέρας αἱ ὁποῖαι δι' αὐτοὺς ἦσαν Κυριακαί. Περὶ τὸ ἑσπέρας τῆς τρίτης ἡμέρας ὁ πλοίαρχος, ὅστις δὲν ἐγνώριζεν ὅτι ἀπέναντί του εἶχεν ἕνα ἐκ τῶν ἐπιβατῶν τοῦ «Ρολάνδου», εἶπεν:

— Εἰς αὐτὰ ἐδῶ τὰ νερὰ ἐβυθίσθη ὅλος ἀπροσδοκίτως τὸ μέγα ἀτμόπλοιο «Ρολάνδος».

Ἡ θάλασσα ἦτο γαληνιαία καὶ ὁμοίαζε μὲ δεύτερον, αἰωνίως διαυγῆ, οὐρανόν. Δελφῖνες ἀνεδύοντο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Παράδοξον δέ: Ἡ νύξ, ἡ ὠραία νύξ, ἡ ὁποῖα ἐπηκολούθησε μετὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην, ἦτο διὰ τὴν Εὔαν

καὶ τὸν Φρειδεῦικον νῦξ ὑπερτάτης εὐτυχίας. Ὡς ἐν ἡδυτάτῳ ὄνειρῳ ἐφέροντο ὑπὲρ τὸ μέρος τῆς φρίκης, ὑπὲρ τὸν τάφον τοῦ «Ρολάνδου».

Εἰς τὴν προκυμαίαν τοῦ Κούξαφεν (1) ἀνέμενον τὸ ζεῦγος οἱ γονεῖς τοῦ Φρειδεῦικου καὶ τὰ τέκνα του. Ὁ νεαρὸς ὁμως ἐπιστήμων δὲν εἶδε παρὰ τὰ παιδιὰ του. Ἐπὶ ἐν λεπτὸν ἐκράτει καὶ τὰ τρία εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἐνῶ ἐκεῖνα ἐφλυάρον, ἐγέλων καὶ ἐκινουῖντο ὡς τρελλὰ ἀπὸ τὴν χαρὰν των.

Ὅταν παρῆλθεν ὀλίγον ἢ μέθη τῆς συναντήσεως, ὁ Φρειδεῦικος ἔκλινε τὰ γόνατα πρὸς τὴν γῆν καὶ μὲ τὰ δύο του χέρια ἔψαυσε τὴν γῆν.

— Αὐτὴ εἶνε ἡ Γερμανία! εἶπεν. Αὐτὴ εἶνε ἡ Εὐρώπη! Τί σημαίνει τώρα ἐὰν ἔπειτα ἀπὸ τέτοιες ὥρες πεθάνωμε.

Ὁ στρατηγὸς φὸν Καμμάχερ ἐνεχείρισε κατόπιν εἰς τὸν Φρειδεῦικον μίαν ἐπιστολήν, ἐπὶ τοῦ ὀπισθίου τῆς ὁποίας μέρους ἦτο γραμμένον τὸ ὄνομα τοῦ ἀποστολέως. Οὗτος ἦτο ὁ πατὴρ τοῦ ἀποθανόντος Ρασμοῦσεν. Ἄ! εὐχαριστήριον γράμμα! ἐσκέφθη ὁ Φρειδεῦικος. Χωρὶς δὲ τὴν ἐλαχίστην περιέργειαν ἔβαλε τὴν ἐπιστολήν εἰς τὴν ἐσωτερικὴν τσέπην τοῦ ἐπενδύτου του. Οὕτε διενόηθη καὶ νὰ συγκρίνη τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν τοῦ

(1) Ὁ πρῶτος λιμὴν τῆς Γερμανίας τὸν ὁποῖον προσεγγίζουν τὰ ἀτιμόπλοια προτοῦ εἰσελθῶν εἰς τὸν ποταμὸν Ἑλβαν καὶ προχωρήσουν μέχρι τοῦ Ἀμβούργου.

θανάτου τοῦ φίλου του μὲ τὰς χρονολογίας τὰς ὁποίας τοῦ εἶχε δώσει ὁ ἴδιος ἐν ὄνειρῳ.

Ὁ πλοίαρχος ἀντιπαρερχόμενος ἐχαιρέτισε τὸν Φρειδεῦικον.

— Ξεύρετε λοιπόν, εἶπεν ὁ νεαρὸς φὸν Καμμάχερ πλημμυρισμένος ἀπὸ χαρὰν ζωῆς, ὅτι εἶμαι τῷ ὄντι ἕνας ἀπὸ τοὺς διασωθέντας, τοὺς πράγματι διασωθέντας, ναυγούους τοῦ «Ρολάνδου»;

— Ἔτσι ἔ; εἶπεν ὁ πλοίαρχος ἐκπληκτος, ἐνῶ δὲ προυχώρει προσέθεσε:

— Ναί, ναί! Ταξιδεύομε πάντοτε στὸν ἴδιον Ὀκεανό! Καλὸ ταξίδι, κύριε δόκτωρ!

ΤΕΛΟΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗΣ", Α. Ε.
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΓΡΑΦΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ
ΑΘΗΝΑΙ, ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ 44

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ - Π.Τ.Δ.Ε
ΔΙΑΔΡΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΗ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΣΧΟΛΙΚΟΥ
ΜΟΥΣΕΙΟΥ ΥΛΙΚΟΥ (Δ.Π.Ε.Σ.Μ.Υ.)
ΑΡΧΕΙΟ - ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΟΥ &
ΠΑΙΔ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ (Α.-Β.Α.Κ.Η.)
ΑΡΙΘΜ. ΕΙΣΑΓ. 3499
ΗΜΕΡ. ΕΙΣΑΓ. 14-3-2011
ΤΑΞΙΝ. ΑΡΙΘ. DEW. 833 XAD

